

SLOVA ŽIVOTA

**Biblické úvahy na každý den
pro rok 2004**

Vydala Bratrská jednota baptistů
v České republice

Na vydání spolupracovali: M. Adam, M. Donátová, V. Donát, V. Malý, E. Opravil, J. Ostrolucký, D. Stehlík, M. Svoboda, M. Šolc, J. Titěra, H. Včeláková

Jazyková úprava: PaedDr. Věra Mrkosová

Obálka a sazba: Ethics Ostrava, www.ethics.cz

Redakce: Ing. Ján Ostrolucký

Vydavatelství: A-ALEF, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava

Vytiskl: Tiskservis Ostrava

Vydání: první

Rok vydání: 2003

ISBN 80-86509-11-7

Draží přátelé, bratři a sestry. Těší nás čím dál větší zájem o čtení na každý den přeložené z materiálů „Our Daily Bread“ (Náš každodenní chléb). Letos zvyšujeme náklad o padesát procent, abychom tak mohli uspokojit všechny zájemce o tuto publikaci. Navíc rozšiřujeme schematismus o adresy slovenských baptistických sborů. Důvodem je především lepší informovanost o našich bratřích a sestřích ve sborech, se kterými jsme byli jednou Jednotou po dlouhá desetiletí v Československu.

Přejeme vám, aby vaše životy byly pod mocnou rukou Boží i v roce 2004. Aby i tato pomůcka posloužila mnohým na cestě víry v každodenním životě.

Za Výkonný výbor Bratrské jednoty baptistů

Vladislav Donát

Dopisovatelé

Vzadu:

Paul Van Gorder (PRV), Denis De Haan (DJD), Dave Branon (JDB), Dave Egner (DCE), Herb Vander Lugt (HVL).

Vpředu:

Richard De Haan (RWD), Henry Bosch (HGB), Mart De Haan (MRD II).

NOVÝ ROK

„Kdo vystoupí na Hospodinovu horu?
A kdo stanout smí na jeho svatém místě?“

(Ž 24,3)

Žalmista se neptá: „Je Bůh?“ To je zbytečná otázka. To ví ve svém nitru každý člověk, ať si to připouští, nebo ne.

On se ptá: „Kdo k Němu najde přístup?“

Staví nás před duchovní obraz: „Život, je výstup na horu.“ A dodává: „A smrt, to je ukončení výstupu, dosažení vrcholu.“

Před rokem jsem stál nad rakví krásné osmnáctileté dívky Katky. Léta jsem ji znal, viděl jsem ji vyrůstat, byl jsem účasten jejího duchovního růstu. Z dítěte vyrostla slečna, z duchovního dítěte vyrůstala duchovní osobnost.

A najednou, v jediném okamžiku náraz auta - a život na této zemi skončil. Nikdo tomu nechtěl věřit. Katka vyšla na vrchol hory Hospodinovy hodně rychle, hodně mladá. Ona je teď s naším Pánem.

Nikdo nevíme, jak daleko máme k vrcholu hory Hospodinovy. Opět jsme na prahu nového roku, lidé si dělají nové plány, často mají nové vize a jistoty. Je to jistě dobré. Nezapomeňme u toho však říci: „*Bude-li Pán chtít, budeme naživu a uděláme to nebo ono.*“ (Jk 4, 15) Každá vteřina našich životů je v Jeho rukou.

Hlavně, abychom šli na tu správnou horu, za Ježíšem, který nám připravil cestu a nabízí nám život v Božím království.

Ježíš, nejkrásnější ze všech jmen.

Vladislav Donát

V JEHO RUKOU

„Všichni jeho svatí jsou v tvé ruce.“

(Dt 33,3)

Britský kazatel Charles Simeon se na své smrtelné posteli doširoka usmál a ptal se lidí, kteří se sešli v jeho pokoji: „Víte, co mě teď zvlášť potěšuje?“

Když všichni mlčeli, zvolal: „Stvoření! Sám sebe se ptám: ‚Stvořil zemi Hospodin, nebo já?‘ On! A když stvořil svět, celý vesmír, tak se určitě postará také o mne. Do rukou Ježíše mohu bezpečně svěřit svého ducha!“

Hudson Taylor, zakladatel *Vnitročínské misie*, v posledních měsících svého života řekl svému příteli: „Jsem velmi slabý. Nemohu číst Bibli. Ani se dokonce nemohu modlit. Mohu jen klidně ležet na Božích rukou jako malé dítě a důvěřovat.“

Jak Simeon, tak Taylor věděli, že všemohoucí Bůh, který stvořil svět, je drží ve svých rukou. Mojžíš měl tutéž jistotu, když před svou smrtí žehnal synům Izraele (Dt 33). Mohli vykročit do budoucnosti s jistotou, protože Bůh, který je vysvobodil, je také ochrání.

Ani my se pak jistě nemusíme bát, když vstupujeme do nového roku. Bůh nikdy nepustí své vykoupené děti. Můžeme se radovat, že náš velký Tvůrce nás drží ve svých rukou. A to je skutečností pro každé Boží dítě.

HGB

*Bůh, který stvořil nebeskou klenbu,
který učinil nehlubší moře,
Bůh, který umístil hvězdy na jejich místa,
je Bohem, který o mne má péči.*

***Bůh, který stvořil vesmír, je Bohem,
který tě drží.***

CO NEJLEPŠÍ VYUŽITÍ ŽIVOTA

„Hospodine, dej mi poznat, kdy přijde můj konec a kolik dnů je mi vyměřeno, ať vím, kdy ze světa sejdu.“ (Ž 39,5)

Zkušenost, kdy se člověk ocitá na pokraji života a smrti, často mění životní priority člověka. Tak se to stalo i bývalému guvernérovi Texasu Johnovi Connallymu a jeho manželce poté, co byli zraněni atentátníkem, který připravil o život amerického prezidenta Johna F. Kennedyho v roce 1963.

V jednom rozhovoru Connally vysvětluje: „Pokud jde o mne a mou manželku Nellie... důsledkem bylo, že jsme si jasněji uvědomili, co je v životě opravdu důležité... Snažíme se nezabývat věcmi, které jsou málkové nebo z dlouhodobého hlediska nesmyslné.“

Nevím, co tento pár rozuměl označením „co je v životě opravdu důležité,“ ale přesto je jejich závěr moudrý. Stejně jako autor 39. žalmu si uvědomovali, že život je příliš krátký na to, abychom mrhali časem na věci, jejichž význam nebo hodnota pomíjí (v. 5–7).

Došli jsme k témuž závěru? Vložili jsme svou důvěru výhradně v Hospodina s vědomím, že jedině On může našim životům dát trvalou hodnotu? Když stojíme na prahu nového roku, můžeme společně s žalmistou říci „moje očekávání se upíná jen k tobě“ (v. 8)?

Jedině Bůh nás může vysvobodit z nesmyslných aktivit. Nečekejme, až se podíváme smrti do tváře, abychom došli k přesvědčení, že to naprosto nejdůležitější v životě je co nejlépe ho využít. MRD II

*Jediný život pro Krista je vše, co mám,
jediný život, pro něj tak drahý;
jediný život, abych učinil vše, co mohu,
každý další rok.* Brandt

**Nejde o to, jak dlouho žiješ,
ale jak žiješ.**

KAM SE PODĚLA LÁSKA?

„Jaké bezpráví na mně našli vaši otce, že se ode mne vzdálili?“ (Jr 2,5)

Nová láska je vzrušující. Všichni jsme toho svědky u novomanželů. Nezáleží na tom, je-li jim dvacet nebo sedmdesát, láska jim rozzáří obličej a jejich nohám dodá lehkost.

A není to tak jen u novomanželů. Jen se podíváme, jak lidé s láskou znovu a znovu myjí a leští svá nová auta.

Ať už jde o nové věci, nebo nové vztahy, lidé nejprve reagují srdečným zanícením. Ale s časem počáteční nadšení často vyprchá. Nerealistické naděje nás činí slepými k chybám objektů našich citů. Očekáváme příliš mnoho od lidí i věcí, a tím si chystáme zklamání.

Auto, dům i životní partner se mohou stát méně dokonalými. Ale pokud náš vztah s Bohem vychladne, je to proto, že selhává naše komunikace s Ním a místo toho se do našeho srdce vkrádá nezáměr. Důvěrnost se vytrácí. To se stalo i Izraeli (Jr 2,5–8) a stává se to i nám. U Boha ale chyba nikdy není. On se nikdy nemění. Miluje nás neutuchající láskou!

Pokud tvůj vztah s Bohem ochladl, najdi si čas, abys mohl přemýšlet o tom, kým On je a co vykonal. Přibliž se k Němu v modlitbě. Pak se už nebudeš muset divit, kam se poděla tvoje láska. MRD II

*Co brání tvé první lásce, ptám se, řekni?
Copak si již nevzpomínáš
na den, kdy jsi Kristu vydal
své srdce, svůj život, své vše?*

Adams

**Znovu pohlédni na lásku Kristovu
a tvá láska k Němu se obnoví.**

PŘÍPRAVA NA NEBE

„Bože, Tys Bůh můj! Hledám Tě za úsvitu, má duše po Tobě žízni. Mé tělo touhou po Tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi.“
(Ž 63,2)

Někteří lidé otevřeně prohlašují, že do nebe jít nechtějí. Někteří přátelé mi řekli, že raději budou pít se svými kamarády v pekle, než aby byli v nebi s těmi, kdo chodí do církve.

Většina lidí však ale říká, že doufají, že až zemřou, půjdou do nebe. Kladu si ovšem otázku, na základě čeho by se tam chtěli radovat. Ježíše Krista vůbec neberou na vědomí a s Bohem nechtějí mít nic společného. Čtení Bible, modlitba ani bohoslužby je vůbec nezajímají. Proč by jim najednou mělo společenství s Bohem přinášet nějakou radost?

Ačkoli David v 63. žalmu nezmiňuje vůbec nic o trávení věčnosti s Bohem, není pochyb, že hluboce toužil po Bohu. A věřím, že naše zbožné postoje a činnosti, které pěstujeme ve svých životech, nás připravují na věčnou radost v nebi.

Musíme si teď ale položit několik srdce zkoumajících otázek. Říkáme, že chceme mít ve svých životech Boha, ale hledáme zaujatě společenství s Ním? Kolik času trávíme čtením Jeho Slova, modlitbou a uctíváním? Jak vážně se Mu chceme líbit? Žízni po Něm naše duše a touží po Něm naše srdce? Jestliže ano, pak můžeme říci s Davidem: „Má duše přilnula k Tobě.“ (v. 8) HVL

Toužíme Ježíše znát lépe, chceme mu ukázat svou lásku; to je způsob, jak se připravit na velké setkání nahoře. Hess

Ted' je čas na investice do věčnosti.

SMRTONOSNÝ DOMÁCÍ MAZLIČEK

„Může si kdo shrnout do klína oheň a nespálit si šaty?“
(Př 6,27)

Byla to šokující tragédie. Patnáctiletý chlapec byl uškrcen rodinným domácím miláčkem. Útlý mladík si šel hrát do pokoje s víc jak třímetrovou barmskou krajtou. Nikdo neví, jak se to přesně stalo, ale z tohoto zdánlivě plachého hada se stal zabiják, který chlapce připravil o život.

Proč si hrát se silným hadem, ze kterého se může stát hrozivý posel smrti? Proč si vůbec brát tak potenciálně nebezpečného tvora domů? Tento příběh dělá ze starého přísloví „Nehraj si s ohněm“ varovný signál.

Ještě více toto varování můžeme vztáhnout na nebezpečí zahrávání si s hříchem – nějaká „malá“ věc, která nás má jen potěšit, aniž by ubližovala druhým. Na první pohled neškodná, ale když jí dáte prostor, necháte ji vyrůst, budete na ni pyšní, pak se z maličkého hříchu může stát hrozná tragédie, která „plodí smrt“ (Jk 1,15). Pisatel knihy Přísloví tuto skutečnost aplikuje na oblast sexuální čistoty. „Nedychti v srdci po její kráse,“ říká Šalomoun (6,25).

Jako věřící v Ježíše Krista musíme okamžitě zastavit i to nejmenší zlo ve svém srdci tím, že je vyznáme Pánu a poprosíme Ho, aby nám ho pomohl přemoci. Zahrávání si s hříchem je jako hra se smrtonosným mazlíčkem. Dříve nebo později se obrátí proti nám. VCG

Nemůžeme si dovolit si hrát s ohněm, ani pokoušet hada, jestli nás kousne; nemůžeme si dovolit si myslet, že hřích přináší opravdové potěšení. Anonym

Nejhorší věci na nás neskočí, ale připlíží se k nám.

ODVAHA STÁT SÁM

„Je v tvém království muž, v němž je duch svatých bohů.“
(Da 5,11)

Bylo to období temné morální noci v Babyloně. Temnější, než na tvém pracovišti, ve tvé škole nebo společnosti. Král Belšasar se úmyslně rouhal Bohu tím, že znesvětil svaté nádoby vyloupené z jeruzalémského chrámu. Babylon a Belšasara teď měl stihnout Boží soud.

Ale uprostřed této velké temnoty zářilo světlo jediného svědka – Daniele. Pro jeho pověst muže, „v němž je duch svatých bohů“ (v. 11), byl Daniel povolán, aby vyložil tajemné poselství na zdi.

Daniel mohl změkčit Boží varování a dát mu význam, jaký by král a jeho dvůr slyšeli mnohem raději. Mohl vynechat tu část o soudu a smrti. Stál sám před Belšasarem a jeho opilým dvorem, a přesto statečně pověděl celou pravdu.

Od Daniele to vyžadovalo nesmírnou dávku odvahy, ale hrozba pozemského krále pro něj nic neznamenala ve srovnání s jeho věrností Králi nebes. Daniel se Belšasara bál tak málo, protože se tak moc bál Boha.

Když se na věci začneme dívat z nebeské perspektivy, zjistíme, že i nám Bůh dá odvalu, abychom mohli stát sami.

HWR

Potřebující sílu, rozplýváme se v davu a zjišťujeme, že síla nám stále více uniká. Pryč je naše odvaha, voláme k Pánu, a zjišťujeme, že se obnovila naše síla konat Jeho vůli.

Gustafson

**Čím hlubší přesvědčení,
tím větší odvaha si jej udržet.**

SKRYTÁ BLAŽENOST

„Blaze tomu, kdo doufá v Hospodina.“
(Př 16,20)

Jednou večer jsem seděl se svým šestiletým synem Štěpánem u jeho postele a četli jsme si knihu, když mi najednou zašeptal do ucha: „Chtěl bych vědět, jak mohu být křesťanem.“

Jeho učitel v první třídě mluvil ve škole o spasení, a Štěpán v tom chtěl mít jasno. Tak jsme odložili knihu a dali se do toho.

Protože slyšel o Ježíši celý život, nebylo těžké mu vysvětlit, co je to spasení. Za chvíli se modlil a prosil Ježíše, aby ho spasil.

O chvíli později, když se s maminkou podělil o tu radostnou novinu, jsme si zase četli. Najednou se na mě podíval a řekl: „Cítím se uvnitř šťastný.“

To je dobrý způsob, jak popsat pokoj a naplnění, které Ježíš dává křesťanům. Je to pokoj, který pochází z vědomí, že nám byly odpuštěny naše hříchy (Ef 1,7). Máme jistotu, že jsme byli vyvoleni a předurčeni, abychom měli věčný život (v. 4–5, 10–11). Máme pečeť Ducha svatého, který v nás přebývá a který je zárukou toho, co je před námi (v. 13–14). Nikdo nás nemůže vytrhnout z Boží ruky (J 10,28). A když přijdou těžké chvíle, můžeme volat k Bohu o pomoc jako Jeho děti (Ř 8,15–17).

Potřebujeme ještě něco k tomu, abychom byli uvnitř šťastní?
JDB

Ó, Bože, děkujeme Ti za pokoj a blaženost, kterou dáváš, protože doufáme v Tvého Syna, který zemřel, abychom mohli žít.

Sper

**Chceš-li poznat štěstí,
seznam se s Ježíšem.**

SPRÁVNÉ PRIORITY

„Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.“ (Ko 2,1–2)

Ve své klasické duchovní alegorii *Cesta poutníka* zobrazuje John Bunyan člověka, „který se nedíval jinam, než k zemi“.

Tento nešťastník klečel v blátě a ve špíně a neustále se hrabal v zemi, kde se pokoušel najít něco, co by obohatilo jeho život. A přitom celou dobu měl nad sebou na dosah zářící korunu nesmírné ceny.

Bunyan shrnuje tuto tragédii: „Stál tam nad ním Někdo s nebeskou korunou v ruce a nabízel mu ji za jeho špinavé hrábě; ale ten muž se nikdy nepodíval nahoru a stále sbíral slámu, malé klacky a prach ze země!“

Bunyanova slova nám připomínají, že nebeská odměna nás nebude přitahovat, pokud nezačneme směřovat k tomu, co je nad námi, a ne k pozemským věcem (Ko 3,2).

Ačkoli my, kteří jsme uvěřili v Krista, musíme žít v tomto světě, neměli bychom tíhnout k hmotným věcem. Musíme se stát natolik zaneprázdnění tím, abychom se mu líbili, a usilováním o korunu věčné odměny, že už nebudeme toužit po tom, abychom se hrabali ve špíně tohoto pomíjivého světa.

Ve světle verše Ko 3,2: Není čas pozměnit své priority? HGB

*Nutím se stoupat do kopce,
každý den zdolávám novou výšku;
stále se modlím, jak jdu dál,
„Pane, posunuj mé nohy výš.“ Oatman*

***Nejlepší způsob, jak žít na světě,
je žít nad světem.***

ŽIVOTODÁRNÁ SLOVA

„V moci jazyka je život i smrt.“
(Př 18,21)

Slova povzbuzení mohou „darovat život“, dát životu novou motivaci. Mark Twain řekl, že by z jediného dobrého komplimentu mohl žít celý měsíc.

Křesťanské povzbuzení je však víc než pouhý kompliment nebo poplácání po zádech, ačkoli i toto může být užitečné. Nějaký spisovatel to popsal jako „takový způsob vyjádření, který pomůže někomu být lepším křesťanem, i když je život těžký“.

Jako mladík začal Larry Crabb koktat, což ho ponížilo ve škole. Krátce nato, když se nahlas modlil ve shromáždění, jeho koktání způsobilo, že ve své modlitbě popletl nejen slova, ale také i věrouku. Očekával za to tvrdé pokárání, a tak se chtěl vytrazit ze shromáždění s tím, že už na veřejnosti nikdy nepromluví. Cestou ven však byl zastaven starším mužem, který řekl: „Larry, chci, abys věděl jednu věc: Cokoli děláš pro Pána, stojím za tebou na tisíc procent.“ Pevnost Larryho rozhodnutí, že už veřejně nepromluví, okamžitě ochabla. Nyní, po mnoha letech, mluví k velkým zástupům bez koktání.

Pavel nás nabádá, aby naše slovo bylo vždy laskavé, tak, abychom věděli, jak ke komu máme promluvit (Ko 4,6). Pak naše slova budou „životodárná“ a budou povzbuzovat. JEY

*Možná to vypadá nedůležité
říct pár slov,
ale je-li to povzbuzení,
může se stát zážrak.*

K. De Hahn

***Kárání nás může formovat,
ale povzbuzení motivuje.***

OPRAVDOVÉ POKÁNÍ

„Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt.“
(2 K 7, 10)

Co je pokání? A jak poznáme, jestli je opravdové?

Přišel mě navštívit člověk, který tvrdil, že cítil takovou vinu, než byl spasen, že několik dní nejedl. Protože věděl, že jsem neprožil tak intenzivní období zármutku, řekl mi, že si nemyslí, že jsem opravdu činil pokání.

Jiný muž plakal, když mi řekl, že ho opustila žena kvůli pití a nevěře. Se slzami vyznával Ježíše a zavázal se skončit s hříšným životem. Ale když se jeho manželka vrátila, brzy začal žít starým způsobem.

V podobné situaci jiný muž téměř bez emocí vyznal, jak je strašným hříšníkem. Přijal svou potřebu milosti a přijal Krista. To byl konec jeho starého způsobu života. Který z těchto dvou mužů opravdu činil pokání?

Pavel říká, že zármutek podle Boží vůle vede ke spáse a novému životu, zatímco světský zármutek – pouhý špatný pocit z následků hříchu – zanechá člověka neproměněného a vede k smrti. Opravdové pokání znamená, že už nikdy nezhrěšíme. Jestliže však přiznáme, že jsme bezmocnými hříšníky, jestliže věříme, že Ježíš zemřel za naše hříchy, jestli se spoléháme, že v Něm máme spasení, a jestliže máme touhu žít pro Něj, naše pokání je opravdové. A je nám odpuštěno. HVL

Opravdové pokání opouští hřích, který jsme předtím milovali, s pevným rozhodnutím se od něj odvrátit a už mu nikdy nepodlehnout. Anonym

Pokání říká „je mi líto,“ ale také ukazuje, že jsem s tím skončil.

PRÁT SE, NEBO SE MODLIT?

„Vypravoval jim podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a nechat bovat.“
(L 18,1)

Když mému synovi Benjámínovi bylo 6 let, měl na dětském hřišti nepřítele. Podle Bena to tento kluk přehnal – myslel si, že jediným řešením je poprat se. Mluvil jsem s ním tedy o Kristu podobným řešením, jak se zachovat v takové situaci.

Zeptal jsem se ho: „Modlí ses k Pánu Ježíši, aby ti dal správné porozumění a pomohl ti vyhnout se rvačce?“ Neodpověděl, a tak jsem se ho zeptal ještě jednou. Tentokrát s dětskou upřímností vyhrkl: „Ne, nechci se modlit. Raději ho zbiju.“

Tak odhalující! Problémem bylo, že se necítil dost slabý na to, aby hledal Boží pomoc.

I my často váháme s modlitbou za Boží vedení v těžkých situacích, protože si myslíme, že to sami nějak zvládneme. Ale pokud to je náš postoj, nedostali jsme se ještě na místo, kde nám Pán Bůh přijde na pomoc. Chce, abychom si uvědomili, že jsme opravdu bezmocní.

Ježíš vyprávěl podobenství o vdově a nespravedlivém soudci proto, aby nás povzbudil k tomu, abychom nepřestávali svoje starosti přinášet k Otci. Nejsme-li vytrvali v hledání jeho pomoci, můžeme ztratit odvahu, protože naše vlastní snahy jsou nedostatečné. Ale Bůh, na rozdíl od nespravedlivého soudce, nám touží přijít na pomoc.

S jakým problémem se potýkáš? Budeš se přát, nebo modlit?
MRD II

Modli se, vždy se modli, volá Duch svatý, přines Bohu své každodenní i okamžité potřeby; všechny pozemské věci pomínou spolu se zemí, skrze modlitbu uchopíš věčnost; modli se – vždy se modli! Bickersteth

Nejlepší způsob, jak zůstat stát, je pokleknout.

Uterý, 13. ledna

Ez 18,1–22

KDO ZA TO MŮŽE?

„Zemře ta duše, která hřeší.“ (Ez 18,4)

Stalo se v současnosti populárním přemýšlet o tom, za co kdo může být viněn: co udělal, nebo naopak neudělal. Viníme dědičnost, okolí, rodiče, učitele nebo vládu, ale ne toho, o koho se jedná.

Například: propuštěný profesor Severozápadní univerzity byl zatčen, protože vybíral dávky státní sociální podpory své matky po dobu šesti let po její smrti. Vinil „extrémní obtálení“ způsobené depresí.

Boží Slovo takové svalování viny nazývá lži a zdůrazňuje osobní zodpovědnost. Izraelci měli v oblibě rčení: „Otcové jedli nezralé hrozny a synům trnou zuby.“ (Ez 18,2) Ale Hospodin Ezechielovi nařídil, aby toto přísloví nepoužíval. Namísto toho řekl, že každý se bude zodpovídat z vlastních hříchů a že každý je zodpovědný za to, aby se od hříchu odvrátil (v. 20–22).

Písmo nás učí, že nejsme zodpovědnosti zbavenými obětmi okolností. Vševedoucímu Soudci se budeme zodpovídat za každou věc, která je porušením jeho svatého zákona. Naši jedinou nadějí je přiznat, že si zasloužíme Boží věčné odsouzení, a upnout všechnu svou naději na Ježíše Krista, který byl odsouzen místo nás. Pak můžeme být ujištěni, že „není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1). VCG

*Kristus, Boží Beránek bez hříchu,
prolil drahou krev,
když naplnil Boží svaté Slovo
a trpěl místo nás.*

Anonym

***Abychom unikli Božímu soudu,
musíme nejprve přiznat,
že si ho zasloužíme.***

Středa, 14. ledna

2 K 5,1–10

PŘEMÝŠLENÍ O KONCI ŽIVOTA

„Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolicem Kristovým.“ (2 K 5,10)

S Dr. M. R. De Haanem jsme se často navštěvovali během posledních týdnů jeho života. Bez obav mluvil o smrti, když přemýšlel o své minulé službě a o tom, že se postaví před Kristovým soudným stolicem (2 K 5,10). Živě si pamatuji, jak na mne jednou ukázal prstem a řekl drsným hlasem: „Mladý muži, nebude to trvat dlouho a budeš u konce jako já. To měj na mysli, když sloužíš Pánu: Všichni se musíme zodpovídat!“

To bylo v roce 1965. Léta mezitím rychle uběhla a nyní jsem dosáhl téhož věku jako Dr. De Haan, když odešel domů, aby byl s Pánem. Stále se těším dobrému zdraví, ale uvědomuji si, že prožívám večer svého pozemského života. Přemítání o Kristově soudném stolci mi dává jasně vědomí mých vlastních nedokonalostí. Ale mnohé oddíly Písma, které mě ujišťují, že mi je odpuštěno a že jsem přijat, protože věřím v Ježíše Krista, mě potěšují.

Nevěřící se snaží nemyslet na smrt a soud, ale obojí je nevyhnutelné (Žd 9,23). Ale dobrá zpráva pro ty, kdo uvěřili v Krista, je, že jeho smrt, pohřeb a vzkříšení nás osvobozují od odsouzení hříchem a od moci smrti. Konec života tak očekáváme s pokojem a nadějí.

HVL

*Za každou planou myšlenku
a každé vyslovené slovo
bude moje duše vydávat přesný počet
jednoho dne před Pánem.*

Anonym

***Ujisti se, že znáš Krista jako Spasitele
dříve, než Ho poznáš jako Soudce.***

Čtvrtek, 15. ledna

Jk 4,13–17

BUDEŠ U TOHO?

„Nechlub se zítřejším dnem, vždyť ne-
uíš, co den zrodí.“ (Př 27,1)

Ve zdravotnickém časopise jsem četl ná-
sledující příběh: Když lékař prohlédl 78leté-
ho muže, doporučil mu, aby přišel za šest
měsíců na další prohlídku. Na to letitý pa-
cient potřásl hlavou a řekl: „Pane doktore,
myslím si, že to tady nebudu.“

„Nesmysl!“ odpověděl lékař s ujišťujícím
úsměvem. „Vy tady budete ještě několik let.“

Starší muž se na něj podíval a vysvětlil:
„Mám na mysli, že budu na dovolené. Vždyc-
ky v lednu jezdím na dovolenou.“

Možná nás tento příběh rozesmál, ale tato
otázka, kterou nám klade, je velmi vážná.
Budeš tady zítra, příští měsíc, za rok? Jistě
má smysl dělat plány do budoucna, ale vždy
tak musíme činit s vědomím nejistoty života.

Jak nám Jakub připomíná v textu, který
jsme dnes četli, život je „jako pára, která se
na okamžik ukáže a potom zmizí“ (Jk 4,14).
A proto bychom měli říkat: „Bude-li Pán
chtít, budeme naživu a uděláme to nebo
ono.“ (v. 15)

Budeš tady za půl roku? Kéž ti je tato otáz-
ka pobídkou, abys dnes žil věrně Pánu Ježíši
Kristu. RWD

*Jedině přítomnost je naše,
žij a pracuj s chutí;
nečekej na zítra,
protože to již mohou hodiny života mlčet.*
McCartney

**Dej si všechny úcty do pořádku
dnes; do zítřka nemůžeš nic
vkládat.**

Pátek, 16. ledna

Gn 15,4–6; 22,1–9

SLIBY A PŘÍKAZY

„Vezmi svého jediného syna... a obětuj
ho jako oběť zápalnou.“ (Gn 22,2)

Spisovatel a kazatel Steve Lawson říká,
že často slyší znepokojivé výroky od lidí, kte-
ří žijí v přímém rozporu s Písmem. Aby si
ospravedlnili své skutky, říkají: „Podívej se!
Bůh chce, abych byl šťastný, a toto mě šťast-
ným učiní!“ Je zřejmé, že tito lidé věří tomu,
že jim Bůh slibuje požehnání, ale nevšímají
si jeho příkazů, aby byli svatí.

Považme Abrahamovu reakci na těžkou
situaci. Bylo mu zaslíbeno, že bude otcem
nesčítného národu. To pro něj musela být
radost! A pak mu Bůh rozkázal, aby oběto-
val svého jediného syna. V myslí tohoto pa-
triarchy to muselo zjevně být v rozporu
s Božím zaslíbením (Gn 15,5; 22,2).

Jak by mohl být naplněn Boží slib, kdyby
Abraham poslechl jeho rozkaz? Kdyby rea-
goval jako ti lidé, o kterých mluví Steve Law-
son, musel by říct Bohu, že to neudělá.
A přece tak neučinil. Poslechl Boží rozkaz
a viděl, jak Bůh obstaral náhradní oběť. Ab-
raham poslechl a slib zůstal zachován.

Musíme si uvědomit, že naším úkolem je
poslouchat Boží příkazy. Jeho úkolem je
naplnit své sliby. Ve způsobu, jakým Bůh jed-
ná, tyto dvě věci nejsou v žádném rozporu.
JDB

*Poslechnout Boha se nejprve zdá těžké,
dokud neuvidíme,
že vše, co žádá, je pro naše dobro
a že tak dává plnost a svobodu.* DJD

**Cesta poslušnosti je cestou
požehnání.**

VZTAHY V OPRAVĚ

„Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,32)

Vychází se s tebou snadno? Máš dobrý vztah se svým manželem či manželkou a se svými přáteli? Pak asi nejsi vinen následujícími chybami:

- kritizování místo uznání
- používání necitlivých slov
- nevěšování si druhých
- dělání vtipů na účet druhých
- neschopnost naslouchat
- neochota přiznat chybu
- hrubost
- snižování názorů druhých

Takové jednání rozbíjí vztahy a brání uzdravení minulých zranění.

Jako dobrý příklad, jak posílit vztahy, si přečti Pavlův krátký dopis Filemonovi, bohatému obyvateli Kolos. Předmětem dopisu je Onezimus, Filemonův otrok, který jej okradl a uprchl do Říma. Tam se Onezimus setkal s Pavlem, který ho přivedl ke spasení skrze poznání Ježíše Krista. Pavlův dopis je laskavou a soucitnou prosbou, aby Filemon přijal Onezima zpět – nyní jako bratra. Je to velký příklad činné lásky.

Ačkoli si Onezimus zasloužil Filemonův trest, Pavel ho nazýval synem (v. 10) a milovaným bratrem (v. 16). Prohlásil, že nahradí, co Onezimus ukradl. Pavel uměl obnovit vztah. Umíme to také? JDB

*Bože milosti a Bože dobroty,
nauč mě být stále laskavým,
uždy mírným a odpouštějícím
se Spasitelem v mysli především.*

Brandt

**Odpuštění je lepidlem,
které stmelí rozbité vztahy.**

HLEDÁNÍ BOHA

„Bůh se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11,6)

Jób se musel cítit jako na horské dráze. Jeden den se zdálo, že má vše, a pak najednou o vše přišel. Ztratil rodinu, majetek, zdraví, a dokonce se mu odcizila i jeho manželka a přátelé.

Když se Jóbovy myšlenky ponořily do temných hlubin pochybností, měl pocit, jako by se Bůh stal nepřístupným cizincem. Volal: „Kéž bych věděl, kde ho najdu.“ (Jób 23,3)

Mnoho lidí by řeklo, že to bylo od Jóba bláhové myslet si, že by mohl najít Boha. Jeden současný ateista dokonce nazval hledání Boha největším honem na divoké husy v historii.

Jestli ses už ale někdy cítil Bohu blízko a teď se cítíš daleko, nebo jestli jsi nikdy nepoznal skutečný vztah s Ním, nevěř ani na okamžik tomu, že se účastníš honu na divoké husy.

Pamatuj, že tě tak miluje, že poslal svého Syna, aby za tebe zemřel (J 3,16). Jestli ho s tápáním hledáš ve tmě, jeho hřebem probodená ruka se ti s láskou nabízí. Uchop ji vírou! Objevíš, že hledání Boha není honem na divoké husy, ale cestou, jak najít odpuštění hříchů a naplnění tvých nejhlubších tužeb: osobní vztah s Bohem vesmíru.

*Nalezen Bohem! Nalezen Bohem!
Ztracený v hříchu, ale nyní osvobozen;
nebyl jsem to já, kdo našel pravého
Pastýře, ne, nalezls mě Ty.*

Anonym

**Bůh nás někdy postaví do tmy,
abychom uviděli světlo.**

HOLUBÍ CHŮZE

„Daniel... třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činival dříve.“ (Da 6,11)

Přemýšlel jsi někdy o tom, proč holubi chodí tak zvláštním způsobem? Je to proto, aby viděli, kam jdou. Protože oči holuba nedokáží zaostřit, když se pohybuje, tento pták musí svou hlavu plně zastavit mezi kroky, aby jeho oči mohly přeostrit. Proto se tak neformálně pohybuje – hlavu vpřed, zastavit, hlavu vzad, zastavit.

I v našem duchovním chození s Pánem máme stejný problém jako holubi: těžko něco můžeme vidět, když jdeme. Musíme se mezi kroky zastavit – abychom znovu zaostřili na Boží Slovo a jeho vůli. To vůbec neznamená, že i kvůli těm nejmenším rozhodnutím v životě se musíme modlit a hloubat o nich. Nicméně je jisté, že naše chození s Bohem vyžaduje i zastavení, která nám umožní jasněji vidět, než se dáme na pochod.

Danielova praxe trojí modlitby denně byla velmi důležitou součástí jeho vztahu s Bohem. Uvědomoval si, že bez zastavení se není možné správně duchovně zaostřit. Jeho zastávky vtiskly jeho „chůzi“ zvláštní charakter – a bylo to zjevné všem kolem.

A co my? Za cenu riskování, že budeme jiní, jak to bylo v případě Daniele, naučme se tuto důležitou lekci od holubů: *vypadat dobře není ani zdaleka tak důležité, jako dobře vidět.* MRD II

*Večer přináší pozeňhané uklidnění,
které mě volá ze světa dřiny a starostí;
jak utišující pak je najít si tichý koutek,
kde mohu trávit chvíli na modlitbě.*

Bullock

Čas ve službě Kristu vyžaduje čas stranou pro obnovu.

ZASEVÁNÍ A SKLÍZENÍ

*„Co člověk zaseje, to také sklídí.“
(Ga 6,7)*

Zákon zasévání a sklizení se často používá jako varování před nevyhnutelnými důsledky zlého jednání. Ale může stejně tak sloužit jako povzbuzení věřících v jejich službě Kristu.

A. B. Simpson řekl: „Věřím, že námaha a modlitby před dvaceti lety nejsou ztraceny. Možná hned nevidíme výsledky své práce a svých obětí, ale v pravý čas se rozvinou v nádhru a slávu.“

Láska, kterou dáváš, odpuštění, které prokazuješ, a trpělivost a shovívavost, které dávají milost, jistě přinesou mnoho ovoce. Přítel, o kterém toužíš, aby přijal Krista, se s ním možná odmítne smířit. Jeho srdce se může zdát velmi tvrdé a může se zdát, že tvé modlitby a snahy přišly vniveč, ale není tomu tak! Vráti se ti stonásobně – snad dlouho poté, co na ně zapomeš.

Dej Bohu čas! Výsledky přicházejí pomalu, ale jistě. Musí být čas zasévání a celé léto, než přijde podzimní sklizeň.

To je v souladu se slovy Šalomouna: „Pouštěj svůj chléb po vodě, po mnoha dnech se s ním shledáš.“ (Kaz 11,1)

Nepřestávej rozsévat! Ve svém čase a svým způsobem Pán pošle úrodu!

RWD

*Nepřestávej pracovat v žádném období,
ve sluneční záři ani v dešti;
naléhavá modlitba a věrné zasévání
přinášejí bohatství zlatých zrn.*

Anonym

Bez práce Bůh neslibil koláče.

ZÁHADA TRUHLY SMLOUVY

„On nám také utiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha.“ (2 K 1,22)

Truhla smlouvy byla vždy do jisté míry zahalena tajemstvím a záhadou. Tato pečlivě opracovaná truhla byla postavena Izraelci během jejich putování pustinou, aby byla umístěna ve stánku smlouvy. Uvnitř byly kamenné desky s Desaterem, Áronova hůl a zlatá nádoba s manou (Žd 9,4). Na víku truhly, které bylo nazýváno stolicí milosti, byli dva zlatí cherubíni. Truhla byla umístěna na nejsvatějším místě, kde se jednou ročně před Hospodinem postavil velekněz.

Nevíme, co se nakonec stalo s truhlou smlouvy a s jejím obsahem, ale je zajímavé slyšet různé zprávy o tom, že by stále ještě mohla existovat.

Jakkoli mohou být tyto neověřené zprávy zajímavé, skutečným tajemstvím truhly je její symbolika Boží přítomnosti. Boží izraelský lid mohl zakoušet Boží přítomnost zprostředkovaně skrze velekněze. To musela být zkušenost způsobující bušení srdce! Ale my jsme na tom ještě lépe. Když přijmeme Ježíše Krista jako Spasitele, Bůh je pak přítomen přímo v našich srdcích – skrze Ducha svatého (2 K 1,21–22).

Ano, truhla smlouvy je zahalena tajemstvím, ale nedá se to srovnat s Boží přítomností v našich životech. JDB

*Všemohoucí, jedinečný, slavný Bože,
přebývající ve věčnosti,
klaním se Ti a vzdávám Ti chválu,
žasnu, že ve mně žiješ.*

Sper

**Poznat Boží přítomnost znamená
poznat Boží sílu.**

TRPĚLIVOST

„Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj.“ (Ž 37,7)

Může to trvat jen rok, aby skupina stavebníků postavila vysokou budovu, ale Bůh si bere celé roky na to, aby vyrostl statný dub. Může se nám podobně zdát, že Pán pracuje jen pomalu na tom, aby dosáhl svých záměrů v našich životech, ale jeho velké plány vyžadují čas.

Phillips Brooks, velký kazatel v Nové Anglii, je uznáván pro svou vyrovnanost a tičnost. Ovšem ani on se nevyvaroval okamžiků plných frustrace a podrážděnosti. Jednou ho jeden z jeho přátel navštívil, když pobíhal po místnosti jako lev v kleci. „Co vás trápí, Dr. Brooks?“ ptal se jeho přítel. „Trápí mě, že spěchám,“ odpověděl Brooks, „ale Bůh ne.“ Necítíme se občas stejně?

Jonathan Goforth (1859–1936), misionář v Číně, byl přesvědčen, že město Chan-te by mělo být jeho duchovním působištem. Ale jeho víra byla těžce zkoušena při každé návštěvě města, kde se setkal s davy, které proti němu šly s vyhrůzkami. Nakonec, po šesti těžkých letech, dostal povolení začít pracovat. Během tří dnů od příjezdu dostal třicet pět nabídek pozemků, mezi nimi i ten, který si již předtím vyhlédl jako nejlepší místo pro misii.

„Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj!“ (Ž 37,7) Jestli tak učiníš, zjistíš, že ti dá to nejlepší – v jeho čase. HGB

*Čekej, a v čekání naslouchej Božímu vedení,
buď silný, pro každý den je k dispozici dost sil,
vykroč ve víře a tvé srdce ať je plné odvahy.*

V Pánu není zklamání.

Anonym

**Bůh nikdy nespěchá a nikdy nemá
zpoždění.**

ZVLÁŠTNÍ LID

„Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní.“

(1 Pt 3,8)

Hubert H. Humphrey, bývalý senátor, viceprezident, vysokoškolský profesor a otec rodiny, hrdě a s laskou mluvil v televizním interview o své rodině. Pak jeho oči zvlhly, když si vzpomněl na narození své velmi drahé vnučky s Downovým syndromem. „Stalo se to před několika lety,“ řekl, „a musím říct, že toto děvčátko vneslo do naší rodiny více lásky, než tam kdy bylo.“

O několik let později Humphrey zemřel, a po bohoslužbě u hrobu se nikomu z jeho rodiny nechtělo opustit hřbitov. Ale byla to tato vnučka, která je povzbudila: „Děda je v nebi, a ne v rakvi!“ Ačkoli těžce postižená, byla obrovským povzbuzením pro celou Humphreyovu rodinu.

David – jako král – mohl zlikvidovat celou Saulovu rodinu za Saulovy pokusy, aby jej zabil. Ale místo toho, David chtěl komukoli pozůstalému ze Saulovy rodiny prokázat svou přízeň kvůli Jónatanovi. Když se David dozvěděl o chromém Mefibósetovi (2 S 9,3), projevil mu zvláštní laskavost. Jsem přesvědčen, že jeho tělesný stav stejně jako jeho místo v Davidově domácnosti daly Davidovi to nejlepší.

Postižení lidé mají v Božím plánu jedinečné místo. Poučme se z Davidova příkladu.

HVL

Hned si neuvědomí vedoucí roli, o kterou jsou žádání, ale s tímto dítětem, které přišlo shora, přichází silnější útra a bohatší láska.

Massimilla

Postižení lidé mají jedinečnou schopnost naučit nás milovat.

ŠTĚDRÍ PŘÍJEMCI

„Jak ty jako Žid, můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“

(J 4,9)

V dnešním biblickém oddíle vidíme Ježíše unaveného, hladového a žíznivého. Byl naprosto stejně lidský, jako jsme my. Byl ale také Bohem, který se mohl snadno postarat o všechny své potřeby. Ale Ježíš netrval na tom, že si ve všem vystačí sám. Tentokrát laskavě (a bez pochyb také vděčně) dovolil svým učedníkům, aby šli koupit jídlo, zatímco on se posadil a čekal u studny, aby si odpočinul. A když přišla samařská žena pochybného charakteru, udělal to, co mnozí z nás by váhali udělat – požádal ji, aby mu dala napít.

Mnoho let mi unikala důležitá lekce zranitelnosti Pána Ježíše, dokud mi skrze přítelkyni neukázal moje nenápadné sobectví: že nikomu nedovolím, aby mi pomohl. Jednoho dne tento můj přítel mi chtěl prokázat laskavost a já jsem, jako obvykle, odmítl. Zklamán řekl: „Viš co? Jsi lakomý příjemce!“

A najednou jsem to uviděl. Bylo zcela v pořádku, že jsem se snažil žít podle Ježíšových slov „Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere“ (Sk 20,35). Problémem bylo, že ve jménu nesobeckosti, já jsem musel vždy být dárcem.

Druzí chtějí zakusit požehnání dávání, ale my je často v jejich dávání zklameme, když odmítneme jejich pomoc. Naučme se být štedrými příjemci – jako byl Ježíš. JEY

*Ach, být jako Ty! Pane, přicházím, abych dostal Tvé božské pomazání; přináším uše, co jsem a mám.
Pane, od této chvíle to uše je Tvé.*

Chisholm

Přijímej tak štedře, jako dáváš.

DĚKOVNÝ VZKAZ

„Dary, které jste mi poslali - jsou vůni příjemnou, obětí vhodnou, Bohu milou.“
(Fp 4,18)

Hrabal jsem se nedávno v nějakých starých složkách, když jsem narazil na velkou obálku plnou pokladů – sbírku děkovných vzkazů mých studentů během posledního roku, kdy jsem učil na střední škole. Vyvolaly ve mně několik milých vzpomínek.

Když jsem je pročítal, připomněly mi důležitost toho, abychom lidem kolem nás dali najevo, jak si jich ceníme. Děkovné vzkazy nám dávají příležitost zvěčnit naše pocity vděčnosti vůči našim přátelům nebo našim blízkým.

Apoštol Pavel poslal děkovný vzkaz křesťanům ve Filipis. Byli jediným sborem, který ho na jeho misijní cestě finančně podporoval (Fp 4,15), a chtěl jim poděkovat. Ale udělal víc. Konkrétně jim řekl, jaké dobro mu prokázali svojí pomocí. V Pavlově osobě se tak dostali tam, kam by sami nikdy nedošli. Naplnili Pavlovy potřeby (v. 16). Jejich dary přinesly duchovní ovoce (v. 17). Líbily se Bohu (v. 18). A dostali slib, že se o ně Bůh postará (v. 19).

Děkovné vzkazy fungují na obou stranách. Pomáhají jejich odesílateli vyjádřit jeho vděčnost a příjemci pomáhají vidět, k čemu byl nápomocen. Je to výborná kombinace.

Znáš někoho, kdo si zaslouží děkovný vzkaz?
JDB

*Považ, co Pán udělal
skrze ty, jimž jsi prokázal lásku;
pak jim poděkuj za jejich věrné skutky,
pro nebeské požehnání. Sper*

Slovo povzbuzení může znamenat rozdíl mezi rezignací a pokračováním.

MUŽ Z MAKEDONIE

„Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: Přeplov se do Makedonie a pomoz nám!“
(Sk 16,9)

Když Pavel ve vidění spatřil muže z Makedonie, změnilo to historii světa. Když Pavel vyslyšel prosbu toho muže „Přeplov se do Makedonie,“ znamenalo to změnu jeho plánu. V Makedonii pak přivedl Lydii k Pánu a také tam začal evangelizaci západního světa.

Všichni křesťané by se měli rozhlížet po „Makedonci“. Může to být muž nebo žena, vzdělaný nebo úplně bez vzdělání. Může jezdit drahým autem nebo to může být chudák, který žije z toho, co najde v popelnici. Může žít ve vedlejším vchodě nebo přes ulici nebo přes oceán. Může mluvit jiným jazykem. Ale kdekoli ho najdeš a v jakékoli situaci, má jednu naléhavou potřebu: Poznat Ježíše Krista jako Spasitele.

Někdy je taková potřeba vyjádřena voláním o pomoc. Jindy je zahalena hořkou lhostejností k Spasiteli a k evangeliu. Mnohokrát jeho hříchy, omyly a zločiny ohlašují jeho zoufalý stav. Navzdory tisícům různých způsobů, jak je ta potřeba vyjádřena, prosba je vždy stejná: „Přeplov se... a pomoz nám.“
(Sk 16,9)

Dříve nebo později bude někdo volat o pomoc. Budeš pohotový odpovědět?

HWR

*Nenech mě v klidu,
nenech mě v klidu, Pane,
dokud mé srdce není plné soucitu
se ztracenými.
Až Tvá neúprosná láska mě přinutí
se modlit
a následovat Tvé vedení za každou cenu.*
Anonym

**Když jsi přijal Kristovo pozvání,
abys přišel, poslechl jsi také jeho
rozkaz, abys šel?**

SPRÁVNÉ ZAMĚŘENÍ

„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ (Ž 90,12)

Pozdní léta života nazýváme podzimem. Ale jsou opravdu tak barevná? Pro někoho ano. Ale pro mnoho jiných, včetně křesťanů, podzimní léta mohou mít oblohu zataženou hořkostí a zoufalstvím.

Abychom se tomu vyhnuli, již brzy v životě se musíme zaměřit na správný cíl. Robert Kastenbaum to zdůraznil slovy: „Cítím stále větší zodpovědnost sám k sobě do budoucnosti a ke všem, které potkám. Jakým starcem budu, bude-li mi dáno jím být? Odpověď na tuto otázku záleží především na tom, jaký člověk jsem teď.“

Když jsem pozoroval spokojené starší lidi, uvědomil jsem si, že spíše než naše *pocity*, to je na co se *zaměříme*, co určuje, jakými lidmi jsme. Kdysi jsem navštívil devadesátiletou zbožnou ženu, která svůj věk pocítovala v každému kloubu i orgánu. „Stáří není pro slabochy!“ smála se upřímně. Pak, jako vždy, její úsměv přešel v chválu za Boží dobrotu. Zaměření se na vděčnost ji provázelo již od mládí a ve stáří rozdělilo mraky, aby slunce mohlo dál zářit.

Na co ses dnes zaměřil bez ohledu na pocity? Na vděčnost Ježíši za jeho dar věčného života? Je-li tomu tak, potom s přibývajícím věkem bude přibývat i slunce.

JEY

Můžeme být v srdci i myslí mladí, navíc můžeme být ke všem milí, i v slzách zpívat Bohu písně chval a růst v milosti každý rok.

Zimmerman

Kým budeš zítra, záleží na tom, jak se rozhodneš dnes.

JISTOTA V ŽIVOTĚ I SMRTI

„Hospodin své věrné opatruje.“ (Ž 31,24)

Hrad v Edinburghu ve Skotsku byl postaven, aby svým obyvatelům poskytl velkou jistotu. Je strategicky umístěn na vrcholu s dobrým rozhledem a jeho silné zdi poskytovaly ochranu pro obyvatele města, kdykoli se přiblížili útočníci. Jakkoli se tato pevnost zdála nezdolitelná, jednoho dne padla do rukou nepřátelským silám. To nám připomíná, že i nejlepší lidské snahy nikdy neposkytují úplnou jistotu proti pohromám.

Na rozdíl od toho však David měl dokonalý obranný plán. Hospodin byl jeho skálou a tvrzí (Ž 31,3–4). Důvěřoval Bohu a byl v bezpečí uprostřed útoků zlých nepřátel.

Taková jistota sahá až za hrob. Při ukřižování Ježíš citoval Davidova slova z Žalmu 31,6: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (L 23,46)

Někdy se stává, že křesťané, kteří po celý život měli velkou důvěru v Boha, začnou pocítovat nejistotu, když se přiblíží jejich smrt. Žalm 31 pomáhá utišit takové obavy. Tentýž Bůh, který byl jejich tvrzí celý život, je ochránce od hrůzy smrti a bez újmy je vítá doma.

V Božích silných rukou jsme v bezpečí. Žalmista říká: „Hospodin své věrné opatruje.“ (v. 24) Můžeme si být jisti, že nás v smrti ochrání stejně jako v životě.

DCE

Pod Božími křídly je bezpečné a svaté místo vyhrazené pro všechny dědice milosti – kéž je to útočiště i mé! Lyte

Hospodin je naše tvrz v životě i smrti.

Čtvrtek, 29. ledna

L 16,1–15

VELKÉ PENÍZE

„Udělejte si přátele nepravým mamonem, aby vás, až skonáte, přijali do věčných příbytků.“ (L 16,9 NBK)

Někteří sportovci a umělci vydělávají astronomické peníze. Chápu, že berou vše, co mohou, ale divím se, že naše společnost na ně vydává tolik peněz, když bezpočet lidí na světě je o hladu a bez domova.

Náš postoj k penězům a způsob, jak je používáme, je barometrem našeho duchovního stavu. Odhaluje totiž, jestli bláhově myslíme jen na současnost, nebo se moudře díváme vstříc věčnosti.

Ježíš vyprávěl příběh o finančním manažerovi, který věděl, že bude brzo propuštěn, protože mrhá prostředky svého zaměstnavatele. A tak šel za dlužníky a za částečnou platbu vystavil účet „plně splaceno“. Tím si je naklonil, aby mu pomohli, aby nemusel žebrot, když přijde o práci. Není pochyb, že jeho zaměstnavatele nepotěšilo, že dostal nazpět jen část toho, co půjčil, ale toho muže pochválil za jeho prozíravost.

Tento příběh nám ilustruje moudré využití peněz s věčností na mysli. Můžeme použít naše peníze, abychom pomohli šířit evangelium, a lidé, kteří přijmou Krista, budou našimi přáteli navždy a budou nás zdravit u nebeských bran.

Za peníze není možné si koupit štěstí nebo věčný život. Ale když je investujeme do Kristových zájmů, přinesou věčné úroky.

HVL

Někdo si myslí, že má vše, když na své cestě najde bohatství, ale to, že je chudý, bude odhaleno u den, kdy Bůh bude účtovat.

HGB

Moudře použité peníze přinášejí věčné úroky.

Pátek, 30. ledna

1 Te 4,13–18

VELKÝ ROZDÍL

„My živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváčeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.“ (1 Te 4,17)

Když jsem vycházel z obřadní síně po pohřebním shromáždění na památku jednoho přítele křesťana, tamější ředitel poznamenal: „Víte, je velký rozdíl mezi pohřby křesťanů a těch, kteří křesťany nejsou.“

Tento muž byl svědkem stovek pohřbů a silně ho zaujal rozdíl mezi chováním opravdových věřících a těch, kteří nemají víru v Ježíše Krista. Všiml si, že křesťany utěšují Pavlova slova z 1. Tesalonickým 4: „Věřím-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. ... Potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváčeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu.“ (v. 14,17)

Samozřejmě, máme zármutek, když nás smrt na čas odděluje od našich milých. Ale tento zármutek je velmi ulehčen a bolest v srdci je ztlumena pravdou Božího Slova: křesťané, kteří zemřou, vstupují přímo do přítomnosti samotného Pána Ježíše a budou ho provázet, když se vrátí na tuto zem.

My, kteří vyhlížíme druhý příchod našeho Pána, si můžeme dodat odvahy a najít pokoj v očekávání velkého opětovného shledání. V tom je ten velký rozdíl.

RWD

Znovu se setkáme – snad dnes – s drahými, kteří již odešli; to bude radost se tam s nimi potkat u pozeňnané jednotě v oblacích.

Smith

Jasný paprsek naděje na ztemnělé obloze je slibem návratu Božího Syna.

ROMANTIKA A REALISMUS

„Muži, milujte své ženy... Žena ať má před mužem úctu.“ (Ef 5,25.33)

Dobrá manželství jsou v rovnováze. Skutečnost denních povinností je vyvážena radostí a spontánností neustálého zamilovávání si do sebe navzájem.

Realismus může muži pomoci vidět, že svou ženu bere jako samozřejmost a že není citlivý na její pocity. Manželce může ukázat, že její kritické poznámky boří manželovu sebeúctu.

Realismus ovšem nestačí. Romantika, která často krátce po svatbě upadá v zapomnění, chrání manželství před nudou. Takové zapomnění může zabránit tomu, abychom prožili situaci popsanou v jistém kresleném filmu, kde staří manželé sedí před svým domem a manžel říká: „Někdy, když přemýšlím o tom, jak moc pro mne vlastně znamená, se nemůžu ubránit tomu, abych ti to řekl.“

Pavlova slova v Efezským 5 povzbuzují lásku mezi dvěma lidmi, která odráží Kristovu sebeobětující oddanost jeho církvi. Navíc je to láska plná dobroty a něhy.

Ať se chystáš na svatbu, nebo žiješ v manželství půl roku, nebo půl století, Kristus může pomoci vyvážit romantiku a realismus ve vašem vztahu. Nepřestávej čerpat z jeho lásky a uvidíš, co to udělá s tvým manželstvím.

DJD

Navzdory chybám, které partneři mají, jejich manželství může být stále vzrušující; ale oba musí hledat pomoc u Boha, aby si udrželi svou lásku živou.

JDB

Má-li pouto manželství za něco stát, musí přinášet vysoký úrok.

BAPTISTICKÁ NEDĚLE

„Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře.“ (Žd 13,7)

V souvislosti s „Baptistickou nedělí“ využijme tentokrát příležitost k tomu, abychom si připomněli jednoho z nejvýznamnějších vůdců novokřtěneckého hnutí Dr. Balthazara Hubmaiera, k jehož odkazu se hlásíme.

Narodil se ve Friedbergu východně od Augsburgu asi v roce 1480. Byl nadaným a pilným studentem, takže svá studia dokončil na univerzitě v Ingolstadtu v roce 1512 doktorátem teologie.

Svoji kazatelskou dráhu nastoupil v nové katedrále v Řezně (Regensburgu), později se mu stává místem trvalejšího působení Waldshut na Rýně. Zde začal pilně studovat Písmo svaté a zajímat se o švýcarskou reformaci. Po své návštěvě Švýcarska se přiklonil k reformaci a záhy bylo zřejmé, že se cele vydal Kristu.

V roce 1524 (tedy před 480 lety) vydal své první publikované dílo – osmnáct článků pro disputaci duchovních – ve kterém již hovoří o křtu na podkladě osobního vyznání víry.

To však již zaujal pozornost císaře Ferdinanda I., který naléhal, aby zapálený kazatel byl z Waldshutu vypovězen. Tak se Hubmaier od podzimu 1524 stává běžencem a přichází po mnoha útrapách na jižní Moravu – do Mikulova. Zde Pán Bůh pozhnal jeho působení v takové míře, že během jediného roku (1526) bylo podle skromného odhadu pokřtěno nejméně šest tisíc lidí.

Císařovo nepřátelství však nepolevovalo a Hubmaier nakonec musel podstoupit zkoušku nejtěžší. 10. března 1528 byl ve Vídni upálen a o tři dny později byla v Dunaji utopena jeho manželka.

Pozadí jeho zápasů i duchovní postoj je výstižně vyjádřen slovy:

„Mohu se mýlit – jsem jenom člověk – ale kacířem být nemohu, neboť si soustavně žádám poučení ze Slova Božího.“

Miloš Šolc

DAMANÍ MOZEK

„Damani, národ bez moci, a přece si staví obydlí ve skalách.“ (Př 30,26)

Máme se toho mnoho co učit od damana. Toto malé zvíře ví, kam se schovat, když přijde nebezpečí.

Velká rozeklaná skaliska v horách jsou pro damana dokonalým úkrytem. Když se orel vrhne dolů a chce ho ulovit, toto malé zvíře je ochráněno skalou. Orel by musel roztrhat skalou, aby se dostal ke své kořisti.

Když se lev plíží a hledá si oběd, daman zůstane nezpovozován, pokud se přitiskne ke skále, protože je stejné barvy.

Dokud se daman schovává ve skalách, je v bezpečí. Pokud se vydá do trávy, je s ním konec. Ani ten nejodvážnější daman na světě se vůbec nemůže rovnat ani nejmenšímu lvu. Daman je dost moudrý na to, aby věděl, že jeho síla nespočívá v posilování, ale ve schovávání se ve skalách.

Pokud máš být jen damaní mozek, je ti jasné, v čem je tvoje síla. „Svou sílu hledejte u Pána,“ vyzývá nás Písmo, „v jeho veliké moci“ (Ef 6,10). „Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi,“ volal David poté, co ho pronásledovali jeho nepřátelé (2 S 22,2).

Daman ví, v čem spočívá jeho síla. Víš, v čem spočívá ta tvoje? HWR

Nemůže zklamat tvůj věrný Bůh, svou nesmírnou mocí tě bude chránit; neboj se žádného zla ani vprostřed těžkostí, jeho pomoc je jistá v každou hodinu.

HGB

Nemáš se čeho bát, zůstaneš-li blízko Skály věků.

KDYŽ SE NAJDE ZTRACENÉ

„Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (L 19,10)

Šestitýdenní Crystal Guerrero byla unesena 16. prosince 1993 z kliniky v Chicagu. Její rodiče týden prožívali citový zmatek, neschopni jíst či spát.

Pak se našlo opuštěné dítě v kostele. Byla to Crystal! Byla nezraněná a v pořádku. Představte si tu radost rodičů, radost, kterou s nimi sdílela celá země, když média rozhlásila tuto radostnou zprávu. Kojenec byl zpět v náručí své matky právě včas pro šťastné Vánoce.

Jak se Bůh cítí ohledně těch, kdo jsou ztraceni? V Lukáši 15 Ježíš vypráví podobství o pastýři, který nechal stádo devěta-
devadesáti ovcí a vydal se do pouště hledat jednu, která se ztratila. Také vypráví podobství o otci, který čekal a se sklíčeným srdcem a s modlitbou vyhlížel návrat svého mar-
notratného syna.

Tyto příběhy nám odhalují srdce nebeského Otce. Bůh je opravdu sklíčen ztraceným lidstvem, proto učinil tu největší oběť, jakou vůbec mohl. Poslal na svět svého Syna, aby zemřel na kříži, aby mohl zachránit ztracené hříšníky. A Ježíš také řekl, že kdykoli se najde a je do Otcovy rodiny vrácena hříchem unesená duše, „je radost před anděly Božími“ (L 15,10).

Už jsi rozjásal nebe?

VCG

Hledal jsem Pána, a pak jsem zjistil, že On, hledaje mě, podnítil mou duši, aby hledala jeho.

Nebyl jsem to já, kdo našel pravého Spasitele, ne, našel jsi mě Ty.

Anonym

Když najdeme Krista, zjistíme, že jsme to byli my, kdo byl ztracen.

JEDNODUCHÁ CESTA

„Pohledte, bratří, koho si Bůh povolává: *Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu.*“ (1 K 1,26)

Abraham Lincoln řekl: „Bůh musí milovat prosté lidi, protože jich tolik stvořil.“ Dovolil bych si to poupravit: „Bůh musí milovat prosté lidi, protože cestu spasení učinil natolik jednoduchou, aby ji všichni mohli pochopit“ – ano, dokonce i já.

Pro získání Boží přízně není potřeba vysoké IQ. Spasení nezávisí na míře schopnosti dotyčného pochopit složité filozofické prezentace náboženských pravd. Kdyby to bylo nutné, jen málokdo by byl spasen.

Přijetí spasení je věc víry. Jde o víru v Boha a přijetí jeho Slova o jeho Synu Ježíši Kristu, jeho oběti za nás hřích skrze jeho smrt na kříži a zmrtvýchvstání. Jde o naprostou důvěru, že nám dá spasení. Jan 1,12 nám říká: „Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“

Bible říká, že evangelium „je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Ř 1,16). Ať už vzdělaný či nikoli, dobře informovaný či nikoli, každý může věřit. Nikdo se nemůže postavit před Boha a říci: „Nejsem spasen, protože jsem nepochopil evangelium.“ Cesta je jednoduchá. RWD

Vůdce jednou přišel k Ježíši v noci a ptal se ho na cestu spasení a světla. Mistr odpověděl pravdivě a jednoduše: musíš se znovu narodit.

Sleeper

Věřit v Krista znamená přijmout spasení.

NEZASLOUŽENÉ POŽEHNÁNÍ

„Pochválen buď Bůh..., který nás u Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů.“ (Ef 1,3)

Tenisová hvězda Arthur Ashe zemřel na AIDS, kterým se nakazil při transfúzi krve během operace srdce. Ashe byl nejen skvělým sportovcem; byl mužem, který svým příkladným chováním jak na kurtu, tak mimo něj, mnohé inspiroval a povzbudil.

Ashe mohl zahořknout a upadnout do sebelítosti kvůli své nemoci, ale zachoval si postoj vděčnosti. Vysvětloval: „Pokud bych se ptal, proč já, ohledně svých problémů, pak bych se musel také ptát, proč já, ohledně svých požehnání. Proč jsem vyhrál Wimbledon? Proč jsem se oženil s krásnou, obdarovanou ženou, proč mám krásné dítě?“

Ashův postoj napomíná ty, kdo často zehrají: „Proč já? Proč Bůh dovolil, aby se to stalo?“ I když mnoho trpíme, nesmíme zapomenout na Boží milost, kterou nám Bůh dává – věci jako jídlo, bydlení a přátele – požehnání, na které mnoho lidí zapomíná.

A co duchovní požehnání? Můžeme ve svých rukou držet Boží Slovo a číst je. Poznali jsme jeho spásnou milost, útěchu jeho Ducha a radostné ujištění věčného života s Ježíšem.

Zamysli se nad Božím požehnáním a zepetej se: „Proč já?“ Pak tvé naříkání ustoupí chvále. VCG

Jsi někdy zatížen břemenem starostí? Zdá se kříž, který jsi povolán nést, příliš těžký?

Spočítej všechna požehnání, a každá pochybnost se rozplyne, a začneš si celý den zpívat. Oatman

Bůh nám nikdy nepřestává dávat důvody k tomu, abychom ho chválili.

MÍT SE KOHO DRŽET

„Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh,
v nějž doufám.“ (Ž 91,2)

Louis Albert Banks ve své knize *Rybář a jeho přátelé* vypráví o dvou mužích, na něž vyšla řada, aby byli na stráž na lodi na moři. Během noci vlny zuřící bouře smetly jednoho z nich přes palubu. Námořník, který se utopil, byl na nejlépe chráněném místě, zatímco ten, kdo přežil, byl více vystaven přírodním živlům. V čem byl rozdíl? Muž, který zahynul, se neměl čeho držet.

Je to velice názorný obraz toho, jaký vliv mají na lidi různé zkoušky. Když život probíhá v pokoji, zdá se, že si sami vystačí, ale když přijde bouře, vlny jim najednou podrazí nohy. Protože odmítli Boží pomoc a nemají se čeho držet, jsou snadno přemožitelní.

Křesťané, kteří se drží Pána, však mohou vydržet i ty nejsilnější bouře. Často je můžete slyšet říkat: „Nevím, co bych dělal bez Pána.“ Vědí, že nebeský Otec je s nimi vždy, aby jim dodával sílu a chránil je.

Ano, křesťané mají Někoho, na koho se mohou spolehnout ve všech životních situacích. Každý křesťan může o Bohu říct: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ RWD

*Nemůže zklamat tvůj věrný Bůh,
svou nesmírnou mocí tě bude chránit;
neboj se žádného zla ani uprostřed
těžkostí,
jeho pomoc je jistá v každou hodinu.*

HGB

**Bůh nám neslíbil, že se nám
vyhnou životní bouře, ale že v nich
bude s námi.**

KDO TO UDEĚLÁ?

„Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli
a jednoho srdce.“ (Sk 4,32)

V jednom sboru koloval následující dopis,
který mluví sám za sebe.

Drahý příteli:	
Počet členů sboru	140
Bydlící mimo	7
Na práci zbývá	133
Starší, kteří si už své odpracovali	13
Na práci zbývá	120
Dlouhodobě nemocní	5
Na práci zbývá	115
Členové, kteří se na práci nepodílejí	30
Vánoční a velikonoční členové	3
Na práci zbývá	82
Přepracovaní členové	30
Na práci zbývá	52
Vymlouvající se členové	20
Na práci zbývá	32
Členové příliš zaneprázdnění jinými věcmi	30
Na práci zbývá	2

Jsmo to jen my dva, a doufám, že hned začneš, protože na mne samotného je toho moc!

Historik Lukáš o členech církve prvního století prohlásil, že byli jedné mysli, že měli zájem jedni o druhé a že Bůh mezi nimi jednal. I v našem sboru bude pracovat, jestliže dovolíme, aby jeho Duch pracoval skrze nás.

HWR

*V církvi jsou jen dva druhy lidí,
ať se na to díváme jakkoli –
jedni, kteří jen říkají, co by se mělo
udělat,
a ti, kteří to udělají.*

Anonym

**Členové církve, kteří mají zájem,
jsou ti, kteří se neváhají sdílet.**

DOBŘÁ A ŠPATNÁ CHUDOBA

„Nedávej mi chudobu ani bohatství! ...
Abych z chudoby nekradl a nezneuctil
jméno svého Boha.“ (Př 30,8–9)

Ve vězení jsem navštívil člověka odsouze-
ného za ozbrojenou loupež. S hořkostí mlu-
vil o škole v centru města, odkud ho vyhodi-
li, protože se cítil nejistý. Ptal se: „Proč jsem
nemohl chodit do lepší školy? Proč mě ni-
kdo nevyučil žádnému řemeslu?“ Řekl, že tu
loupež spáchal, protože už toho měl dost mít
jen tak málo, když ostatní mají tak moc.

Bylo mi ho líto. Chudoba má svou odvrá-
cenou tvář. Může dostat lidi do situací, kde
jsou v pokušení spáchat zločin.

Podobně jako pisatel Přísloví 30 bych
Boha nikdy nežádal o chudobu. Přesto ale
Ježíš řekl: „Blaze vám, chudí.“ (L 6,20)

Vyrůstal jsem v době hospodářské krize
v 30. letech. Zřídka jsme jedli maso a cho-
dili jsme v obnošeném oblečení. A přesto
jsme byli šťastní. Byli jsme velmi vděční i za
malíčké laskavosti. Radovali jsme se z jedno-
duchých věcí. Vážili jsme si jeden druhého.
Vážili jsme si duchovního bohatství.

Neříkám, že bychom měli usilovat o chu-
dobu, ale můžeme za ni být vděční. Můžeme
se z ní mnoho naučit tak, jak bychom se tomu
jinak nenaučili. Budme jako apoštol Pavel,
který se naučil být spokojen v každé situaci
(Fp 4,11).

HVL

*Pane, pomoz mi zaměřit své srdce
na věci, které nepomíj;
dej mi spokojenost s tím, co mám
a pomoz mi takovým zůstat.*

Sper

**Spokojení nejsou nikdy chudí
a nespokojení nejsou nikdy bohatí.**

JAK MOHU ODPUSTIT?

„Odpouštějte a bude vám odpuštěno.“
(L 6,37)

Jistý student teologického semináře si
vydělával na studia jako řidič autobusu v jižní
části Chicaga. Jednoho dne do autobusu
nastoupil gang, který odmítl zaplatit. Mladý
řidič zahlédl policistu, zastavil autobus a ohlá-
sil, co se stalo. Policista od nich vybral jízdné
a odešel. Poté, co autobus zatočil za roh,
členové gangu řidiče krutě zbili.

Pak byli zatčeni, přivedeni před soud a byli
shledáni vinnými. Jakmile byl vyřčen rozsudek,
student-řidič se zeptal soudce, jestli může
jejich trest vykonat sám. Jak soudce, tak
gangsteři byli ohromeni. „To je proto, že vám
odpouštím,“ vysvětlil. Žádosti nebylo vyho-
věno, ale v následujících měsících tento stu-
dent pravidelně mladíky ve vězení navštěvo-
val a několik z nich přivedl k víře v Ježíše
Krista.

Když před Josefem v Egyptě stáli jeho
bratři a žádali ho o jídlo, byla to pro Josefa
ta nejtěžší zkouška. Před lety ho Tito muži
chtěli zabít, ale pak si to rozmysleli a prodali
ho do otroctví. Josef teď měl ovšem moc
a mohl se pomstít, ale protože důvěřoval Boží
svrchovanosti, nabídl jim odpuštění.

Provinil se někdo proti tobě? Tak, jak
důvěřuješ tomu, že ti odpustil Kristus, pros
ho o milost odpustit druhým.

HWR

*Pane, pomoz mi být laskavý a odpouštět
– tak jako často poznávám Tvé odpuště-
ní hříchů, kterými denně hřeším;
Pane, obdař mě takovou láskou, jakou
máš sám.*

Anonym

Odpuštění je křesťanství v akci.

Uterý, 10. února

Ef 6,12–20

STÁLE SE MODLEME

„V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvajte za všechny bratry.“

(Ef 6,18)

Dětské hledání Boha navzdory ateistickému vyučování ve škole, které se křesťanství vysmívalo, vedlo Irinu Ratušinskou k hluboké a nepohnutelné víře. Její poezie vyjadřuje tuto víru a dala inspiraci i naději věřícím v celém Rusku.

To ale také vzbudilo pozornost KGB. Ve věku 28 let byla Irina zatčena a odsouzena k sedmi rokům těžké práce v pracovním táboře v Bareševu. Tam byla vystavena neustálým výslechům, mrazu, hladu, těžké práci a měsícům věznění na samotě.

Její víra vytrvala. V noci, uprostřed samoty, opřena o studenou stěnu své cely, ve své mysli skládala básně o Bohu. Když byla konečně propuštěna, připsala skutečnost, že přežila, modlitbám věřících. V jedné své básni píše:

*Věřte mi, často to bylo takto:
opuštěna v cele, v zimě v noci
náhlý pocit radosti a tepla
a pronikavý pocit lásky.
A pak, bdíce, vím,
opřena o studenou zeď,
někdo na mě právě myslí,
prosí za mě Pána.*

Ptám se, zda jsme věrni v modlitbách za ty, kdo procházejí těžkostmi? Naše modlitby mohou způsobit změnu!

Jsi-li ochoten se modlit, můžeš očekávat, že Bůh zasáhne.

Středa, 11. února

J 1,1–13

SLOVO PRO SVĚT

„On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.“

(1 J 2,2)

„A nejenom za naše.“ Tato čtyři slova z dnešního textu znějí jako nadbytečná věta, snad jako myšlenka přidaná jako poznámka pod čarou. Přesto v těchto několika slovech spočívá důvod, proč Bůh poslal na svět svého Syna.

Ježíš Kristus přišel, aby se stal obětí za naše hříchy. To by nás samo o sobě mohlo vést k tomu, že bychom se stali spokojenými členy nějakého exkluzivního klubu, uzavřeného pro kohokoli mimo klub. Proto nám Jan připomíná, že Kristus zemřel za hříchy všech, „a nejenom za naše.“ Přidal: „Ale za hříchy celého světa.“

„A nejenom za naše.“ Pokud budeme mít tato slova na mysli, vyvarujeme se zneužití učení o vyvolení. „A nejenom za naše“ – to způsobuje, že se církev obrací ven a činí nás zodpovědnými za to, abychom vzali evangelium do celého světa.

Evangelizace je založena na této větě o čtyřech slovech. Kristus je smírnou obětí za naše hříchy, „a nejenom za naše.“ Tak tedy, pro koho ještě zemřel? Vědí to? Už jim někdo o tom řekl? Řekl jim to někdo tak, aby tomu mohli porozumět?

Kdykoli k tomu mám příležitost, chci se s někým dalším rozdělit o nejlepší zprávu všech dob. Bůh poslal svého Syna, aby zaplatil pokutu za moje hříchy – a nejen za moje, „ale za hříchy celého světa“. HWR

*Jak si přeji, aby Ho všichni znali,
jak si přeji, aby všichni mohli vidět,
jakou cenu zaplatil, aby nás spasil,
když šel na Golgotu.* Bostrom

***Bůh ti dal poselství ke sdílení –
nenechávej si ho pro sebe!***

NÁŠ VĚRNÝ PŘÍTEL

„Abraham... byl nazván přítelem Božím.“
(Jk 2,23)

Jako mladík byl Joseph Scriven zasnouben s dívkou, kterou hluboce miloval. V předvečer sňatku však došlo k tragédii, když se převrhla loď, ve které byla, a dívka se utopila. V naději, že na neštěstí zapomene, což se nikdy nestalo, Joseph se vydal z Irska do Kanady.

Tam učil ve škole a pracoval i jako soukromý učitel. Vybral si prostý život a své peníze i svou sílu věnoval štedré péči o nuzné lidi. Někdy dokonce rozdával vlastní oblečení. Někteří ho považovali za výstředního člověka, ale vše, o co se snažil, bylo poslouchat Boží Slovo, jak mu nejlépe rozuměl.

Ve své osamělosti Joseph Scriven potřeboval stálého přítele. Když ho našel v Ježíši Kristu, napsal tato jednoduchá slova, která hluboce vyjadřují jeho zkušenost:

*Ó jak vzácné štěstí pro mne,
Ježíš můj že přítel jest,
cokoli mne v srdci hněte, v domě,
v modlitbě smím k Němu nést.*

I když prožíváme požehnání hlubokých a obohacujících vztahů, všichni potřebujeme Přítele Josepha Scrivena. Ale než Ježíše můžeme poznat jako Přítele, musíme ho poznat jako Spasitele. A pak, ve všech měnících se situacích to bude On, kdo bude naším věrným přítelem, na kterého se můžeme spolehnout.

VCG

Kristovo přátelství trvá, i když všechna lidská přátelství zklamou.

S POKLONOU OD AUTORA

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha.“
(2 Tm 3,16)

Vypráví se příběh o mladém chlapci jménem Timoteus, který chtěl své babičce darovat k Vánocům Bibli. Chtěl na předsádku napsat něco zvláštního, ale nebyl si jistý, co by to mělo být. A tak se rozhodl opsat to, co viděl v knize, kterou jeho otec dostal od svého přítele.

Nastal Štedrý večer a babička rozbalila svůj dárek. Nejen že byla ráda, že dostala Bibli, ale také ji pobavilo věnování, které do ní Timoteus vepsal. Stálo tam: „Babičko, s poklonou od autora.“

I když si to chlapec neuvědomoval, vydvihl důležitou skutečnost o Bibli. Pochází od autora – Boha. Apoštol Pavel napsal: „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha.“ (2 Tm 3,16) A v dnešním oddílu Písma čteme: „Z popudu Ducha svatého mluvili lidé.“ (2 Pt 1,21) To činí Bibli nejhodnotnější a nejdůležitější ze všech knih.

O tom, jestli nějakou knihu otevřeme a přečteme si ji, často rozhoduje, kdo ji napsal. Bible, se svým nebeským původem, by nejen měla být čtena, ale také vyžaduje náš respekt, naši důvěru a naši poslušnost. Přichází „s poklonou od autora“.

RWD

*Zde jsou Tvé myšlenky, Bože,
vyjádřeny božskými slovy,
pronesené nebeskými rty
v každé svaté řádce.*

Bonar

Bible je darem od autora – Boha.

KONEC SLZ

„Setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude.“
(Zj 21,4)

V kalendáři *Vybrané úlomk*y vypráví Alex Ross o staré ženě, křesťance, která umírala. Její milovaný manžel seděl u jejího lůžka a něžně ji držel za ruku. Oba věděli, že konec je již blízko a brzy dojde k jejich rozdělení. Když se jejich oči setkaly, po vrásčité tváři staré ženy stekla slza. Její muž ji jemně otřel. A pak, chvějícím se hlasem dodal: „Díky Bohu, Marie, ta byla poslední.“

Rozdělení a slzy jsou neustálými průvodci našich životů. Při porodu, kdy nemluvně vyjde z matčina lůna, se ozve zdravý pláč, když se plíce novorozence naplní vzduchem. Po několika letech syn či dcera opouští domov. Další slzy. Pak přijde den svatby. Slzy radosti a bolesti se mísí, když trvalé oddělení je znakem nového období jak v životě rodičů, tak jejich dětí. Na konci života, stejně jako na začátku, rozdělení a slzy uzavírají naše prchavé dny. Ale věřící má slib, že jednoho dne budou všechny naše slzy setřeny.

Jak moc potřebujeme si připomínat nádeji, kterou máme v Kristu! Když jsme voláni, abychom se naposled rozloučili se svými věřícími blízkými, můžeme se těšit tím, že pro toho, kdo odchází, toto rozdělení znamená konec pozemských bolestí a začátek nebeských radostí.
DJD

Přátelé, které jsem dávno miloval, tam budou, radost kolem mě poteče jako řeka a jen malý úsměv mého Spasitele, vím, mi bude po celou věčnost slávou.

Gabriel

Boží děti se nikdy neloučí naposled.

POCTIVÁ EVANGELIZACE

„Moji nepravost smyj ze mne... Budu učit nevěrné tvým cestám.“ (Ž 51,4.15)

Kdyby křesťané byli poctivější ohledně vlastní hříšnosti, mohli by být efektivější ve zvěstování Krista nevěřícím.

Philip Yancey vypráví o prostitutce, která žádala církevního pracovníka v centru města o pomoc. Když jí sdělil, že by měla jít do církve, odpověděla: „Do církve! Proč bych tam chodila? Akorát by způsobili, že bych se cítila ještě hůř, než už se teď cítím!“

My, kteří chodíme do shromáždění pravidelně, máme sklon si v neděli ráno nasadit na tvář radostný výraz nebo vypadat zbožně. To může působit zdání, že nikdy nezápásíme s pokušením nebo že vždy dosahujeme standardů, které hlásáme. Není divu, že lidé z ulice a různí chudáci, kteří přijdou do církve, mají pocit, že jsou jako jediní přítomní špatní.

To neznamená, že máme zveřejňovat všechny naše hříšné skutky i myšlenky. Raději bychom měli k sobě být tak upřímní, jako David v 51. žalmu. Když si přiznáme své hříšné sklony a svou schopnost konat zlo, ztratíme svůj postoj povýšené svatosti. Hříšníci si toho všimnou a Bůh si nás bude moci použít k tomu, aby učil nevěrné svým cestám (Ž 51,13).
HVL

Pane Ježíši, pomoz nám, abychom byli poctiví ohledně našich hříchů a naší potřeby Tvé milosti. Pomoz nám být lidmi, kteří ostatní přitahují k Tobě.

Vědomí vlastní schopnosti hřešit nám dává do srdce větší soucit s hříšníky.

ŘEKNI, JAK TO JE

„Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové.“ (Sk 7,51)

Není jednoduché přinášet nevídané zprávy. Televizní meteorolog může rozčítit lidi pouhou předpovědí, že na Velikonoce má pršet. Samozřejmě že to není jeho vina, ale přesto nese následky toho, že tuto zprávu přináší.

Když Štěpán promluvil k náboženským vůdcům Izraele, šlo o mnohem víc. Tím, že o nich statečně mluvil pravdu, způsobil jejich hněv. Kritizoval jejich předky a celou radu obvinil ze smrti Ježíše Krista. Vše, co řekl, byla pravda. A co s tím obviněním udělali? „Začali na Štěpána v duchu zuřit a zlosti zatínali zuby.“ (Sk 7,54) Vyvedli ho z města a usmrtili ho. Protože Štěpán mluvil pravdu, zemřel pod hromadou kamenů.

Když se postavíme za čistotu, spravedlnost a zbožnost v hříšném, rozkoš milujícím světě, který spěje k sebezáhubě, také sklídíme kritiku. Ale ať se nám stane cokoli, vždy můžeme volat k Bohu, jak to dělal Štěpán. Vědomí, že mu patříme a že je naším obhájcem, nám může být útěchou.

Jako Boží lidé, modleme se, abychom měli odvahu mluvit o věcech tak, jak se má.

JDB

Pane, dej nám odvahu postavit se proti zlu našich dní, neboť jen, když znají pravdu, mohou si hříšníci zvolit cestu k nápravě.

DJD

Je lépe mluvit pravdu a být odmítáni než být přijímáni a mlčet.

FACKOVACÍ PANÁK

„Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem.“ (2 K 5,21)

V královských rodinách vždy platil zvláštní řád. Často bývali zproštěni dodržování zákonů nebo trestů nebo dokonce výchovy. Ale i v královských rodinách bylo dětem potřeba ukázat, kdy zlobí a zaslouží si tedy trest. Když princ či princezny neposlechli nebo neuspěli ve škole, trest si často odpykal „fackovací panák“. Nebylo pochyb o tom, kdo se provinil, ale bylo prostě nemyslitelné, aby sluha naplácal člena královské rodiny.

Kříž na Golgotě je ale případem úplně jiného zacházení s proviněním. Ačkoli je to sluha, kdo je na vině, člen královské rodiny je trestán. Ježíš Kristus, Kniže slávy, se na kříži postavil na naše místo. Dobrovolně se stal naším „fackovacím panákem“ a zaplatil za naše hříchy.

Kolik jen dlužíme Ježíši Kristu! Jak vůbec někdy můžeme zapomenout, že jsme byli vykoupeni za vysokou cenu! Když to už ostatní chtěli vzdát, Pavel kvůli tomu stále pokračoval. Byl si jistý, že se na nás Bůh nehněvá, protože máme zástupce, který nesl náš trest. Spravedlnost jeho veličenstva byla uspokojena. Jsme volní, abychom žili a milovali, jako nikdy předtím.

Kéž nás to motivuje k tomu, abychom řekli dobrou zprávu i ostatním.

HWR

Když Ježíš na sebe vzal náš trest, byl Boží hněv uspokojen. Ted s ním můžeme v pokoji žít, protože Kristus za nás zemřel.

Sper

Kristus se pro nás stal prokletím, aby nás z prokletí vysvobodil.

Středa, 18. února

1 K 11,17–32

PODÍVEJ SE NA SEBE!

„Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni.“ (1K 11,31)

Vedení úřadu práce v Tucsonu v Arizoně nechalo dát na velké zrcadlo ve své budově zajímavý nápis. Byl určen všem uchazečům o práci: „Zaměstnal bys takového člověka?“ V jedné kanceláři pak na zrcadle byl nápis: „Jsi připraven nastoupit do zaměstnání?“

Také apoštol Pavel v 1. Korintským 11 nás volá k sebehodnocení. Říká, že věřící musí soudit sami sebe, aby nebyli souzeni Pánem jako nevhodní pro jeho službu. V korintském sboru byl „problém vzhledu“ zvláště závažný. Tito křesťané „vypadali“ zvláště nedobře. Při slavení památky Večeře Páně se opjeli a hádali. A tak jim Pavel říká: „Podívejte se na sebe! Takový nepořádek! Jestli se nevzpamatujete sami, tak to za vás udělá Pán.“ A pak přidává závažnou skutečnost, že Bůh již začal pročišťovat jejich řady tím, že někteří z nich již poměrně mladí umírali. Je to tvrdá pravda, ale církev ji potřebuje slyšet i dnes.

Toto varování ale také obsahuje poselství naděje. Jestliže soudíme sami sebe a činíme pokání ze svých hříchů, nebudeme souzeni Bohem.

MRD II

*Ó, Pane, navrať mě ke Tvé moci,
kterou jsem již z milosti poznal;
odpusť mi hřích, kterým jsem zarmoutil
Tvé srdce,
a pomoz mi k opravdovosti.*

Anonym

Sebezkoumání je zkouškou, ze které se žádný křesťan nemůže omluvit.

Čtvrtek, 19. února

Kazatel 7,1–4

NAROZENINY, NEBO POHŘEB?

„Lépe je jít do domu truchlení než vejít do domu hodování.“ (Kaz 7,2)

Když navštívíte sbory v Nové Anglii, zjistíte, že mnoho z nich je obklopeno hřbitovem. Okna modliteben jsou vyplněna čírými, a nikoli barevnými skly, aby kazatel viděl na hřbitov, když káže. Když káže své kázání shromáždění, zároveň sám dostává velmi závažné kázání.

Před dvě stě padesáti lety křesťané věřili, že hlavním posláním církve je uvádět lidi do správného vztahu s Bohem. A proto stavěli modlitebny s čírými okny. Chtěli, aby jejich kazatelé neustále měli na mysli závažnost svého povolání. Každý, kdo před nimi seděl v lavici, nakonec zaujal místo na hřbitově a postavil se před Božím soudem.

Také Kazatel žil s vědomím smrti. Tvrdil, že je lepší jít na pohřeb než na oslavu narozenin, protože když přemýšlíme o smrti, zabýváme se těmi nejdůležitějšími otázkami života.

Jen ti, kdo důvěřují Ježíši Kristu pro věčný život, mohou dobře žít – protože jsou připraveni zemřít.

HWR

*Morálka braná vážně
dává pravý pohled na život;
příprava na věčnost
dává smysl všemu, co děláme.*

Sper

**Dokud nejsi připraven zemřít,
nejsi připraven žít.**

PŘESILA JEDNOHO

„S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin, náš Bůh.“
(2 Pa 32,8)

Když Sancherib, Asyrský král, vtrhl do Judska, Chizkijáš věděl, že zaútočí i na Jeruzalém, a tak upevnil obranu města. Přestavěl porušené hradby a zvenčí vystavěl ještě další hradbu. Také „pořídil množství oštěpů a štítů“ a „nad lidem ustanovil vojenské velitele“ (v. 5–6).

Aby však uchránil město před nápirem mocné Sancheribovy armády, bylo zapotřebí ještě něčeho. A tak Chizkijáš svolal lid, aby je povzbudil. Uprostřed zdánlivě beznadějně situace prohlásil: „S námi je někdo větší než s ním.“ (v. 7)

Jak to mohl říct? Hned v dalším verši dává odpověď: „S ním je paže lidská, ale s námi je Hospodin, náš Bůh, aby nám pomohl a vedl naše boje.“ (v. 8) To byla jejich naděje. Sancherib měl moc, lidi a věhlas – lidskou paži – ale obyvatelé Jeruzaléma měli Hospodina!

Stojí dnes proti tobě nějaký „nepřítel“? Zdá se ti, že odpor, se kterým se setkáváš, tě rozdrtí a zničí? Zdá se vše beznadějně? Naber odvalu, Boží dítě! S Bohem na tvé straně nikdy nejsi přečíslen. RWD

*Hrad přepevný jest Pán Bůh náš,
zbroj výborná i síla.
On nás chrání, když satanáš
své proti nám vysílá.*

Luther

Jeden plus Bůh je vždy přesila.

NAPROSTO DŮVĚRYHODNÝ

„Ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.“
(Žd 10,23)

Mladý výsadkář se přiznal, že se při prvním seskoku bál. Neměl nic, jen velký kus látky, která byla mezi ním a smrtí. Co kdyby se ta látka náhodou roztrhla? Co kdyby pojistná šňura nefungovala a padák se neotevřel?

Když však skočil, vše fungovalo správně. Nesen život chránícím „deštníkem“ nad hlavou se snašel k zemi. Řekl: „Strach mě opustil a vystřídal ho nepopsatelný pocit radosti.“

A co Boží sliby v Bibli? Podrží nás v kritických chvílích? To vše záleží na tom, jestli věříme, že to jsou Boží sliby – nejen tištěná slova, černé znaky na bílém papíře nebo snad tušení stejně omylných lidí, jako jsme my. Protože to jsou Boží sliby, můžeme se jich s jistotou držet. To nás osvobodí od strachu a dodá nám to hluboký vnitřní pokoj.

Ve všech dobách byl Bůh nesčetněkrát vyzkoušen. A nikdy se neukázal jako nedůvěryhodný. A tak mu dnes důvěřujeme, a také my přidáme své svědectví k zástupům věřících, kteří zjistili, že náš sliby dodržující Bůh je naprosto spolehlivý. VCG

*Stojím na zaslíbeních, která nezklamou,
když kvůli bouře pochyb a strach dotírá,
skrze živé Boží Slovo odolám,
když stojím na Božích zaslíbeních.*

Carter

**Důvěra v Boží věrnost rozhání
mraky našeho strachu.**

RADOSTNÁ OSLAVA

„Celé shromáždění... si udělalo stánky... Byla z toho převeliká radost.“

(Neh 8,17)

Svobodův gól do ruské branky znamenal radostnou oslavu fanoušků i hráčů českého hokejového týmu. Šlo o finále hokejového turnaje na Olympijských hrách v Naganu v roce 1998. Vítězové byli u vytržení. Když jsem hru sledoval v televizi, zaujalo mě nadšení, kterým se oslava vítězství vyznačovala, jak mezi hráči, tak mezi diváky. Říkal jsem si, proč nevidíme takové nadšení, když slavíme Boha?

Hospodin musel mít velikou radost ze svého lidu, když slavili Sváté stánků. Tisíce Izraelců se smálo, když spolu radostně rozmlouvali cestou do Jeruzaléma. Tam si udělali stánky z větví stromů a v nich tábořili sedm dní. Jako oběť dikůvzdání přinesli do chrámu své dary, a to s radostným zpěvem. (Dt 16,13–15, Neh 8,17).

Prvotní církev ve stejném duchu zachovávala den Páně. Historikové nám říkají, že tato radostná setkání byla pro pohanské pronásledovatele výmluvou k tomu, že obviňovali věřící z opilství. Byli nadšení, protože si dobře pamatovali, že neděle je pamětním dnem Kristova zmrtvýchvstání.

Učířme tento den dnem radostných oslav!
HVL

*Je to veliký Bůh, abychom Ho uctívali!
Je to veliký Syn, abychom Ho chválili!
Je to veliká budoucnost, která je před
námi – nekonečné dny plné lásky.*

Maynard

**Kristovo zmrtvýchvstání je pro nás
důvodem k oslavě.**

PŘITISKNUT BLÍŽE K BOHU

„By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“
(Jb 13,15 K)

Vinná réva, která se někdy pne po kmelech dubů, se jich drží i v nejprudších bouřích. Ačkoli se do nich opírá vítr, jejich úponky se pevně drží kůry těch stromů. Je-li réva na závětrné straně, dub slouží jako její ochrana, je-li na návětrné straně, vítr ji k němu blíže přitiskne.

Jako křesťané jsme někdy chráněni Bohem, zatímco jindy dovoluje, abychom byli vystaveni větru, abychom se k němu více přiblížili. Někteří křesťané se po mnoha letech věrné služby ocitají ve velkých zkouškách a těžkostech – zdánlivě bez důvodu. Jsou vystaveni hrozným bojům s pochybami, strachem a malověrností. Copak Bohu nezáleží na tom, jak trpí? Samozřejmě že ano. Ale někdy to má zvláštní smysl, že nám odepře okamžitou pomoc.

Když Bůh mluvil se satanem o Jóbovi, popisoval ho jako muže, který je „bezúhonný a přímý a vystříhá se zlého“ (Jb 1,8, 2,3). Věděl, že Jób se ho vždy bude pevně držet. Jóbova vytrvalá víra uprostřed zdrcujících zkoušek vyvrátí satanovo tvrzení, že slouží Bohu jen proto, že mu Bůh poželhal.

Bůh může mít podobný záměr i s tvými zkouškami. Pamatuj na Jóbův příklad. Pevně se drž Boha.
HGB

*Ať přichází pokušení, ať strach dotírá,
skrze zkoušky těžko pochopitelné
září jedna pravda – ta nemůže zklamat –
můj Bůh je spravedlivý a dobrý.*

Hager

**Utrpení není k tomu, aby nás
zdrtilo, ale přimklo k Bohu.**

Uterý, 24. února

Žalm 63

ZRALÝ VZTAH

„Že jsi mou pomocí býval, ve stínu křídel tvých plesám.“
(Ž 63,8)

V novém vztahu bývají okamžiky ticha často trapné, ale ne ve vztahu, který již během let vyrostl. Když jsem začal chodit s Ginny, se kterou jsem ženatý již víc jak padesát let, oba jsme se snadno cítili špatně během výjimečných chvil ticha. Ale dnes je tomu jinak. Je nám dobře, když jsme spolu, aniž bychom mluvili, ať už jedeme autem, nebo odpočíváme doma v křeslech. Je to, jako by mezi námi pokračovala neslyšitelná komunikace. Oba jsme rádi, že ten druhý je nablízku. Oba cítíme svobodu mluvit nebo mlčet.

Jsem přesvědčen, že takový vztah se rozvinul mezi Davidem a Bohem. Když byl v poušti na útěku před svým vzpurným synem, řekl Hospodinu: „... mé rty tě chválí zpěvem.“ (Ž 63,4) Ale také mluvil o připomínání si Boha, rozjímání o něm a o plesání ve stínu jeho křídel (v. 7–8). Stačilo mu, aby o něm přemýšlel a radoval se z jeho přítomnosti.

Když rosteme ve vztahu s Bohem, prožíváme stejnou blízkost – někdy mluvíme, někdy rozjímáme, jindy cítíme vlny vděčnosti. A i když jsme uprostřed pozemských činností, cítíme tichou vnitřní svobodu, abychom s ním mluvili, nebo mlčeli. Víme, že je vždy s námi.
HVL

*Jakou radost a pokoj můžeme poznat,
když k nám Ježíš přijde na večeri!
Přináší plnost své lásky
a společenství s Bohem.*

JDB

**Zralý vztah s Bohem přináší
svobodu a radost.**

Středa, 25. února

Mt 9,35–10,15

NEKONEČNÝ ÚKOL

„Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“
(Mt 9,38)

Jistá misionářka píše: „Byli jsme nuceni zavřít některé naše stanice pro nedostatek financí i nedostatek misionářů. Takto dnes naříkají všude. Největší denominace budou muset v příštím roce kvůli rostoucímu deficitu ve svých misijních snahách povolat domů velké množství pracovníků z různých oblastí. Musí při všem našem přepychu trpět Boží dílo ztrátu?“

Ačkoli to zní, jako by to bylo napsáno včera, toto volání o pomoc pochází z roku 1926 od Johanny Veenstrové, misionářky v Súdánu. Tento citát se objevil v knize, ve které popisuje svou průkopnickou misijní práci v Africe.

I po téměř osmdesáti letech je úkol hlásat evangelium stejně nelehký a potřeba pomoci je stále stejně naléhavá. Nic se nezměnilo na tom, co říkal Ježíš: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“ (Mt 9,37–38) On sám začal před dvěma tisíci lety, když vyslal dvanact mužů s poselstvím dobré zprávy.

Jít do celého světa s evangeliem je nekonečný úkol. Ať už jdeme do Súdánu, nebo na jiné odlehlé místo, nebo zůstaneme doma, je to také naším úkolem.
JDB

*Daleko, daleko v pohanské temnotě
jsou miliony pro věčnost ztracených duší;
kdo, kdo půjde s poselstvím spasení
s pohledem upřeným na Ježíše, bez
ohledu na cenu?*

McGranahan

**Jedinou věcí, kterou ohledně misie
nemůžeme udělat, je, že nemůžeme
uniknout své odpovědnosti.**

STÁLÝ RŮST

„Ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží.“ (Ž 92,15)

Louis Albert Banks ve své knize *Rybář a jeho přátelé* vypráví o muži, který trávil léto u Velkého jezera. Jednoho dne narazil na starou, nedávno bouří zlomenou borovici. Protože něco o stromech věděl, vzbudil tento velikán ležící na zemi jeho zvědavost. Když jej zblízka zkoumal, zjistil, že je alespoň dvě stě padesát let starý. Co ho ale zaujalo nejvíc, byla skutečnost, kterou objevil, když odloupl kus kůry. Bylo mu jasné, že ještě v den, kdy strom padl, stále roste.

A tak by to mělo být i v životě věřícího. S přibývajícimi roky ubývá naše tělesná síla. Vnější člověk pomalu umírá, ale vnitřní člověk by se stále měl rozvíjet – mentálně, citově a především duchovně – až do dne smrti.

Jak krásní jsou ti, kdo rostou ve vděčnosti, odrážejí Kristovu laskavost ve svých srdcích a stále jsou duchovně plodní! V takových lidech se rozvíjejí charakterové vlastnosti, které oslavují Boha a přispívají k požehnání a blahu ostatních.

Stejně jako ta stará borovice i my bychom měli stále růst – až do konce! RWD

*Spasiteli, uč mě přebývat
dobře ukrytý po Tvém boku,
každou hodinu přijímat milost za milostí,
dokud Tě neužrím tváří v tvář.*

Anonym

**Znovuzrození se děje v okamžiku,
růst svatých trvá celý život.**

KDYŽ SE JEŽÍŠ ZARMOUTIL

„Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné.“ (Mt 14,14)

Před mnoha lety dostala venkovská žena na Floridě zprávu, že její syn padl ve válce. Krátce poté byla viděna, jak okopává záhonu na zahrádce.

„To se nesluší,“ plísnil ji soused, který si myslel, že místo držení smutku není přípustné obdělávat zahrádku.

„Příteli,“ řekla Effie Mae, „vím, že to myslíte dobře, ale Jim měl radost, když viděl, jak zelenina roste, protože věděl, že to znamená, že jeho matka i děti budou mít co jíst. Toto je jeho záhon, a když tady okopávám, skoro pod svými rukama cítím jeho velké silné ruce a skoro slyším jeho hlas: ‚To je dobré, mami, to je dobré!‘ Práce je jediný náhrobní kámen, který mu můžu dát.“

Ježíš také cítil bolest zármutku, když se dozvěděl o smrti Jana Křtitele. Ale to ho ale neodvedlo od práce. Po chvíli samoty (Mt 14,13) ho jeho velké slitování vedlo k tomu, že uzdravoval nemocné a že nasýtil zástup pěti tisíc lidí.

Máš dnes zlomené srdce? Zdá se tvůj život prázdný? Máš pocit, že chceš všechno vzdát? Naděje spočívá v Mistrově příkladu. Ujmi se všech svých povinností, které jsou před tebou. Svěř je Bohu. Odmítni pohodlí sebelibosti. Udělej něco, co pozvedne břemeno druhých. Vzpomeň si, jak Ježíš naložil se svou bolestí, a pak ti dá sílu učinit totéž.

DJD

*Společný osud z nás činí bratry:
nikdo nejde svou cestou sám;
vše, co zaséváme do životů druhých,
se vrací do života nám.* Markham

**Ulehčit někomu bolest jeho srdce
znamená zapomenout na vlastní.**

Lincoln

MARIINA BIBLE

„Tvá příkázání jsou pro mne potěšením,
já jsem si je zamiloval.“ (Ž 119,47)

Když bylo Marii Jonesové deset let, začala si šetřit na něco zvláštního, co si chtěla koupit. Hlíдалa děti, pečovala o zahrady sousedů a prodávala vejce vlastních slepic. Když jí bylo šestnáct, našetřila dostatek peněz, aby si koupila, po čem tak toužila.

Bylo to nové auto? Nový šatník? Nový počítač? Ne, Marii Jonesové bylo šestnáct v roce 1800, a to, na co šetřila, byla Bible. Ale v malé welšské vesničce, kde bydlela, si ji koupit nemohla, a tak se vydala pěšky do Baly – čtyřicet kilometrů daleko. Tam měl kazatel Thomas Charles jednu Bibli na prodej, a po troše přesvědčování ho Marie přemluvila, aby jí ji prodal.

Kvůli Mariinu hladu po Bibli začal kazatel Charles a další mluvit o potřebě, aby Písmo bylo dostupnější. Byla založena Britská a zahraniční biblická společnost, od níž putovalo do celého světa během následujících sto let na dvě stě milionů Biblí. Pro Marii byla Bible důležitější než cokoli jiného, a její vytrvalost přinesla obrovské duchovní ovoce.

Také si tak ceníme Božího Slova? Jak často alespoň přejdeme pokoj, abychom vzali Bibli do ruky a četli ji?

Pane, pomoz nám vážit si Tvého Slova.
JDB

*Drž se Bible – tento vzácný dar
přináší věčný život a zachraňuje padlého
člověka; jistě žádný smrtelník nikdy
nezměří její hodnotu – hledej v ní
požehnání, ó, duše, dokud můžeš.*

Anonym

**Mnoho lidí uloží Bibli na policičku
místo do svého srdce.**

BOŽÍ MORÁLNÍ DOKONALOST

„Hospodin je Bůh žárlivý a mstitel...
Hospodin je dobrý... zná se k těm, kteří se
k němu utíkají.“ (Na 1,2.7)

Bertrand Russel se stal ateistou poté, co četl Ježíšova slova o pekle. Zřejmě by si přál Boha, který by se nikdy nehněval a nikoho netrestal. Dr. Russelovi by se určitě nelíbil dnešní text, který o Bohu říká: „Hospodin je Bůh žárlivý a mstitel.“

Osobně bych měl problémy s tím, abych věřil v Boha, který se nikdy nehněvá a netrestá hřích. Takový Bůh by nebyl dobrým Bohem. Co by sis pomyslel například o člověku, který by se stal svědkem brutální vraždy, nezbudilo by to v něm žádné city a zůstal by lhostejný ohledně trestu pro pachatele? Byl by pro tebe takový člověk dobrý? Těžko!

Bůh nám dává svobodnou vůli a obvykle nám nebrání v tom, abychom si vybrali zlo. Ale jsme mu zodpovědní a bude nás soudit.

Obyvatelé Ninive byli v době proroka Nahuma krutí lidé, kteří páchali neuvěřitelná zvěrstva. Ale prorok ujišťuje Izraelce, že Bůh vidí zvrácenost těch lidí a hněvá se kvůli ní a že je spravedlivě potrestá.

Jsem vděčný za to, že Bůh má takovou morální dokonalost. Je to pro mě důvod, abych mu důvěřoval, že splní všechna svá zaslíbení, a dává mi to jistotu, že napraví všechny křivdy dějin.
HVL

*Někdy se zdá, že hřích projde bez
poušimnutí a že zlo má volnou cestu.
Ale neklam se, Boží oči nejsou zavřené,
všechny nás jednoho dne bude soudit.*

Sper

**Boží soud možná nepřichází hned,
ale je nevyhnutelný.**

JE BEZPEČNÝ?

„Vyučím vás Hospodinově bázni.“
(Ž 34,12)

Ve vztahu s Pánem Bohem se nedostaneme daleko, pokud se nenaučíme mít před ním bázeň.

V C. S. Lewisově alegorii *Letopisy Narnie* se dvě dívky, Zuzka a Lucka, připravují na setkání se lvem Aslanem, který reprezentuje Krista. Dvě mluvící zvířata, pan a paní Bobrovi, připravují děvčata na toto setkání.

„Ach,“ říká Zuzka, „myslela jsem si, že je to člověk. Je bezpečný? Budu z toho celá nervózní, že se mám setkat se lvem.“

„To teda budeš,“ říká paní Bobrová. „A věz, že kdyby se někdo před Aslanem objevil, aniž by se mu třásla kolena, tak je buď výjimečně statečný, nebo úplně hloupý.“

„Tak on teda není bezpečný?“ řekla Lucka.

„Bezpečný?“ řekl pan Bobr. „Copak neslyšíš, co ti paní Bobrová říká? Zmínil někdo vůbec něco o tom, že je bezpečný? Samo sebou, že není bezpečný. Ale je dobrý. Je to král, to si piš!“

Žalmista tomuto užasnému tajemství dobře rozuměl, když napsal „Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý,“ a pak vyzývá Boží lid, aby se ho bál (Ž 34,9–10). Nemusíme se hrůzou krčit, ale musíme před ním žít s úctou a bázní. Náš svatý Bůh není „bezpečný“, ale je dobrý. HWR

*Jak se Tě bojím, živý Bože,
nejhlubší, nejpokornější bázní
a uctívám Tě s chvějící se nadějí
a slzami pokání.*

Psalter

**Máš-li bázeň před Bohem,
nemusíš se nikoho jiného bát.**

VÝMLUVY

„Slovo Boží... rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“
(Žd 4,12)

Névra, nezájem, zaneprázdněnost a lenost jsou některé z důvodů, na které se lidé vymlouvají, proč nečtou Bibli. Uznávaný americký životopisec Gamaliel Bradford, který zkoumal životy a motivy známých osobností, upřímně přiznal: „Nový Zákon nečtu, protože se bojím, že by ve mně rozpoutal bouři úzkostí, výčitek, pochybností a obav z toho, že jsem se vydal špatnou cestou, že jsem se stal zrádcem přímého Boha.“

Strach postavit se svým chybám, vině a hříchu není moc dobrým důvodem k tomu, abychom se vyhýbali čtení Bible. Je to stejně nesmyslné, jako když někdo odmítá navštívit lékaře, protože má podezření, že má rakovinu.

Ano, Bible nás opravdu nutí k tomu, abychom se podívali sami na sebe. Je jako rentgen, který proniká pod povrchní dobrotu a odhaluje každý duchovní zhoubný nádor. Umožňuje nám vidět, jak se Bůh dívá na všechny zlé nemoci duše. Ale Bible dělá víc, než jen ukazuje na neblahý stav. Přivádí nás k Velkému Lékaři, který může vyléčit náš hřích a přinést duchovní uzdravení.

Jestliže čteš Bibli s ochotou poslouchat pravdu, najdeš nejlepší lék pro život.

VCG

*Vlož nám, drahý Pane, do srdce
hlubokou touhu znát Tvůj hlas;
musíme se naučit slyšet Tvé Slovo,
abychom se mohli rozhodnout pro Tvou
vůli.*

DJD

**Mnoho lidí Bibli kritizuje proto,
že Bible kritizuje je.**

Středa, 3. března

Ž 18,21–28

POSLOUCHEJ SVOU OZVĚNU

„Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš.“
(Ž 18,26 K)

Chlapec se znetvořenou tváří se stal terčem mnoha nelaskavých poznámek. Jednoho dne své matce řekl: „Nenávidím lidi.“ Protože si uvědomovala jeho malomyslnost, vzala ho s sebou do rokle, kde mu řekla, aby křičel: „Nenávidím tě!“ Vrátila se ozvěna: „Nenávidím tě!“ Pak mu řekla, aby křičel: „Miluji tě!“ Vrátila se ozvěna: „Miluji tě!“ Pak mu matka vysvětlila, že od lidí dostáváme zpravidla to, co k nim sami nejprve vysíláme.

Do jisté míry to také platí o našem vztahu s Bohem. Samozřejmě, je to On, kdo se ujímá iniciativy a přináší nám spasení, ale přesto je na člověku, jak s ním Bůh bude zacházet. Žalm 18 říká, že Pán Bůh s milosrdným milosrdně nakládá a s převráceným zachází převráceně (ne nepoctivě, ale aby překazil zlé plány takového člověka).

Zdá-li se nám Bůh vzdálený, je to nejspíše proto, že jsme se mu vzdálili nebo že jsme se vzdálili druhým. Ale i opak je pravdou. Je milosrdný k upřímným, závislým na Spasitelově milosti, a k těm, kteří mají zájem o druhé. Richard Steele, autor biblických komentářů, napsal: „Jestli se mu ozveš, když zavolá On, pak On se ti ozve, když zavoláš ty.“

Jakou ozvěnu vytváříme?

DJD

*Sdělení, která denně vysíláme
tím, co děláme a říkáme,
se k nám ozvěnou vrátí
od těch, které cestou potkáváme.*

DJD

**Vybarvi svá slova laskavostí
a vrátí se ti ve stejných barvách.**

Čtvrtek, 4. března

Ga 5,16–26

POUČENÍ OD DUBU

„Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“
(Ga 5,16)

Všimli jste si někdy, že i v zimě mají některé duby suché listy, a to i dlouho poté, co všechny javory, lípy i ořechy opadaly? Ani silné zimní větry ani déšť brzkého jara tyto duby o suché listy nepřipraví. Ale s postupujícím jarem se stane úžasná věc. Na koncích větví se začnou objevovat malinké pupeny, které vytlačí suché zbytky loňského léta. Co zvenčí nezmůže vítr ani déšť, to zevnitř učiní síla nového života.

Někdy se stává, že se nás naše staré zvyky drží stejně pevně jako dubové listy. Ani větry zkoušek a utrpení neodstraní všechny mrtvé zbytky naší padlé lidské přirozenosti. Ale Kristus, který skrze Ducha svatého přebývá v našich srdcích, pracuje. Jeho život v nás neustále vytlačuje naše staré zvyky, obnovuje nás, když vyznáváme své hříchy, a posiluje nás, abychom konali jeho vůli.

Když každý pokus odhodit své staré hříšné zvyky selže, vzpomeň si na velký dub. Děkuj Bohu za Ducha, který v tobě žije. Nepřestávej říkat ano jeho jemnému volání, abys byl laskavý, milující, čestný, silný a věrný. On vytlačí ty „staré mrtvé listy“.

DJD

*Když se vzpurný hřích houževnatě
drží na svém starém místě,
musíme se spolehnout na Ježíšovu moc
a Jeho nevyčerpateľnou milost.*

Sper

**Nejlepší způsob, jak se zbavit
špatných zvyků, je vypěstovat si
dobrý – spoléhat se na Boha.**

UŠNÍ PROBLÉMY

„Majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.“ (2 Tm 4,3)

Můj syn Štěpán si stěžoval na bolest ucha. Myslel jsem si, že mu pomohou ušní kapky, a tak jsem se ho zeptal, jestli ho to ucho bolí uvnitř. „Ne, tady to bolí,“ řekl a ukázal si za ucho. „Dej mi tam tu mastičku z modré tuby.“

Byla to mast na rány a určitě si pamatoval, jaký chladivý a utišující účinek měla, když ji minule bylo potřeba použít, a tak si ji sám předepsal i na tuto bolest. Ale bolest Štěpánova ucha tato mast nevyřešila. Museli jsme jít k lékaři, který předepsal správnou medicínu.

Apoštol Pavel svému příteli Timoteovi říká, že někteří lidé s „ušními problémy“ se budou shánět po špatném léčení. Podobně jako pětiletý kluk, který se nechce trápit s ušními kapkami, tito lidé „nesou zdravé učení,“ ale budou hledat úlevu pro své uši v poselství, které vyhoví „jejich přáním“ (2 Tm 4,3).

Co to pro nás znamená? Znamená to, že musíme být velmi obezřetní, kde hledáme duchovní pomoc. Pavel říká, že je i učení, které se nám může líbit, ale které není v souladu s Biblií.

Jediným lékem na „svrablavé uši“ je zdravé učení vyučované zbožnými a Duchem naplněnými kazateli. JDB

Pane, dej nám moudrost rozpoznat pravdu, kterou jsi nám zjevil. Dej, ať nevěříme jedinému slovu mimo to, co jsi nám ukázal.

DJD

Boží pravda je nejlepší obranou proti Dáblově lži.

DOBRY ÚČET

„Jestliže ti způsobil nějakou škodu nebo je ti něco dlužen, připiš to na můj účet.“ (Fm 18)

Jako malý kluk jsem se rád díval, jak můj otec vypisoval šeky, a přál jsem si, abych to mohl dělat také. Neuvědomoval jsem si však, že musely být kryté penězi na účtu.

Apoštol Pavel nikdy šeky nepsal, ale měl účet dostatečný na to, aby mohl zaplatit neobvyklý dluh, pokud by to bylo nutné. A na to odkazoval ve svém dopise Filemonovi, bohatému křesťanovi, který žil v Kolosách. Onezimus, jeho otrok, mu utekl a ukradl mu také nějaké peníze.

Božím řízením se však Onezimus setkal v Římě s Pavlem a stal se Kristovým učedníkem. Dohodli se, že by bylo správné, aby se vrátil k Filemonovi. Pavel Filemonovi napsal dopis, ve kterém Filemona žádá, aby Onezima přijal zpět jako bratra, a ujistiťe ho, že sám zaplatí všechny Onezimovy dluhy.

To je obrázek toho, co se děje při spase-ní. Jako hříšníci dlužíme ohromný dluh, který ale za nás Ježíš zaplatil. Díky svému bezhříšnému životu má neomezené zdroje spravedlnosti. Tím, že zemřel na našem místě, zaplatil za náš hřích. A z této platby teď vírou můžeme čerpat. Martin Luther řekl: „Všichni jsme Boží Onezimové.“ Jestliže vložíme svou důvěru v Krista jako našeho Spasitele, jsou naše hříchy přičteny na jeho účet a my jsme věčně svobodní. Chvála Bohu!

DJD

*Raduj se, raduj se, dluh je splacen!
Všechny naše hříchy byly vloženy na Krista; kdysi jsme neznali nic, než že jsme cizinci, ale teď známe opravdovou lásku.* DJD

Kristus zaplatil dluh, který nedlužil, aby uspokojil dluh, který my zaplatit nemůžeme.

DO SHROMÁŽDĚNÍ BEZ PONOŽEK

„Bratři moji, jestliže věříte v Ježíše Krista, našeho Pána slávy, nesmíte dělat rozdíly mezi lidmi.“ (Jk 2,1)

Ve zpravodaji *Věžeňské společnosti* vypráví Chuck Colson o kazateli, který si jednu neděli brzy ráno ještě procházel své kázání, když uslyšel bouchání na dveře své pracovny. Stáli tam tři otrhaní kluci, kteří dostali dárky od členů toho sboru. Jejich domov byl zpustošený drogami a prostitucí. Nikdy předtím v kostele ani v modlitebně nebyli, a chtěli se tam podívat. Tak je kazatel vzal na rychlou „prohlídku“.

Za patnáct minut byli zpět a ptali se, kdy začíná shromáždění. „Mohou přijít do shromáždění lidé, i když mají každou ponožku jinou?“ zeptal se nejstarší. Kazatel je ujistil, že mohou. „A co když nemají žádné ponožky?“ Kazatel je znovu ujistil. „To je dobré,“ řekl ten kluk, „protože já mám každou ponožku jinou a můj mladší bratr nemá žádnou.“ Toho rána, když přišli do shromáždění, se jim dostalo vřelého uvítání. Poté tento sbor pomohl celé jejich rodině.

Stejně jako evangelium je pro každého, každý má být vítán v našem shromáždění. Bohatý nebo chudý, dítě nebo stařec, policista nebo podvodník, postižený nebo sportovec, všichni jsou předmětem Boží lásky. Všichni jsou potenciálními údy jeho těla. Kéž v našich sborech ani v našich srdcích nejsou žádné překážky! DCE

Pane, kéž některé znavené duše mohou najít odpočinek, protože se jich Tví lidé ujmou a pomohou jim vidět Krista, který je osvobodí od viny a hříchu.

DJD

Sbor, který si cení víc svého programu než lidí, je chudý.

PROJEVY BOŽÍ MOCI

„Neboť oči Hospodinovy obzírají celou zemi, takže se mohou vzchopit ti, jejichž srdce je cele při Něm.“ (2 Pa 16,9)

Bůh viděl, jak se izraelsští vojáci krčí před pelištejskými útočníky. Určitě se mu nelíbilo, co viděl. Ale nezasáhl a nepomohl jim – dokud se Jónatan a jeho zbrojnoš neodvážili k činu.

Bůh také viděl lidi v hornaté oblasti na Haiti na počátku 40. let 20. století, jak žijí v chudobě a duchovních poutech kultu voodoo. Nelíbilo se mu, co viděl. Ale nezasáhl, dokud Wallace Turnbull mezi nimi nezačal žít a pracovat. Wallace je učil, jak efektivněji hospodařit v zemědělství, i číst a psát. Léčil jejich nemoci. A říkal jim o Ježíši. Výsledkem jeho průkopnické práce bylo, že tisíce lidí v té oblasti se stali křesťany. Přes čtyřicet tisíc dětí dostává křesťanské vzdělání. Tyto výsledky se dostavily, protože Bůh projevil svou moc a požehnal snahy Wallace a těch, kteří mu pomáhali.

Bůh často projevuje svou moc skrze svůj lid. Prorok říká: „Neboť oči Hospodinovy obzírají celou zemi, takže se mohou vzchopit ti, jejichž srdce je cele při Něm.“ (2 Pa 16,9)

Vidíš potřebu, která volá po naplnění? Doufej v Boha a něco s tím začni dělat. Můžeš být jedním z jeho lidí, skrze koho Bůh projeví svou moc. HVL

*Boží moc se projeví,
aby naplnila potřeby světa,
pokud s vírou vykročíme
a budeme ho následovat, kamkoli nás
povede.*

Sper

Usilujeme-li o velké věci pro Boha, můžeme od Boha velké věci očekávat.

POCHOPENÍ MODLITBY

„Pane, nauč nás modlit se.“ (L 11,1)

Bylo by to velká výsada, kdybychom mohli mluvit s prezidentem naší republiky. Věřící ale přesto mohou mít kdykoli podle své volby nekonečně větší výsadu – společenství s Králem králů.

Modlitba není pouhým přispěcháním s našimi potřebami do Boží blízkosti. Prosby jsou platnou součástí modlitby, to jistě, ale společenství a kontakt s Bohem jsou její mnohem důležitější součástí. Modlitba zahrnuje uctívání, chválu, díkyvzdání a přimlvy za druhé stejně tak jako prosby za naplnění našich vlastních potřeb a tužeb. Modlitba není jen mluvením k Bohu, je to také naslouchání, když nám připomíná na základě svého Slova, co chce, abychom dělali.

V knize *Jeden den Ivana Děnisoviče* od Alexandra Solženicyna zakouší Ivan všechny hrůzy sovětského koncentračního tábora. Jednoho dne se modlí se zavřenýma očima, když si ho všimne spoluvězeň a s pohrdáním říká: „Modlitba tě odsud nedostane o nic rychleji.“ Ivan otevřel oči a odpověděl: „Nemodlím se, abych se dostal z vězení, ale abych činil Boží vůli.“

Modlitba není manipulací Bohem, abychom dostali, co chceme, ale je objevováním toho, co chce Bůh, abychom dělali, a prosbou, aby nás Duch svatý uschoopil Jeho vůli naplnit. VCG

*Věčná chvála jeho požehnanému jménu!
Není nic, s čím by se dala srounat
sláva společenství s mocným Bohem
v modlitbě.*

Anonym

**Modlitba není prostředkem k tomu,
abychom dostali, co chceme, ale
abychom se stali tím, co chce Bůh.**

ZPĚV CESTOU

„Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.“ (Ž 121,2)

Zpěv nám ulehčuje cestu životem. Zpěv uvolňuje stres na životní pouti a uhlazuje nejednu nerovnost na cestě, zvlášť když zpíváme chválu Bohu, který učinil nebesa i zem a který má o nás péči na každém kroku cesty.

Žalm 121 zpívali židovští poutníci cestou do Jeruzaléma, kam každým rokem chodili slavit svátky. Píseň jim nejen krátila čas, ale také jim připomínala, jak se o ně Bůh staral. Hebrejské slovo *chránit* (v češtině jednou přeloženo jako *ochránce*) se v tomto Žalmu opakuje šestkrát. Tato píseň také používá slovní obrazy, které Božimu lidu pomáhají vidět Boha jako toho, kdo je chrání v bezpečí na cestě životem.

1. On je Bohem, který stvořil hory a pomáhá svým lidem (v. 1–2).

2. On je Bohem noční hlídky, která nespí ani nedřímá (v. 3–4).

3. On je Bohem, který dává příjemný stín, aby nás chránil před tím, co nám může ublížit (v. 5–6).

4. On je Bohem domu i cesty, který nás chrání v našem vycházení i vcházení (v. 7–8).

Doufejme v Boha. Chrání tě, aby ses nedostal mimo jeho ochranu. HWR

*Chodit ve společenství s Bohem
a cítit Jeho lásku a péči
nám může vložit píseň do srdce,
se kterou se nemůžeme než rozdělit.*

DJD

**Víra v Boží dobrotu dává píseň do
srdce.**

ZÁPAS S BOHEM

„Beze mne nemůžete činit nic.“
(J 15,5)

Když spolupracovníci Georgi Müllerovi řekli, že není možné získat tolik peněz, aby udrželi sirotčinec v chodu, Müller se zaradoval. Řekl, že vědomí jejich bezmoci jim pomůže více spoléhat na Boha. Učinili tak, a Bůh naplnil jejich potřeby.

Úplná závislost na Bohu je naprosto nevyhnutelná, chceme-li zakoušet jeho moc a požehnání. Ale jen zřídka se tomu naučíme, aniž bychom se vyhnuli hořké zkušenosti.

Všimněme si například Jákoba. Mnoho let žil, jak se mu samotnému líbilo. Ačkoli dostal strach, když se dozvěděl, že jeho bratr Ezau, kterého podvedl, mu jde vstříc se čtyřmi sty muži. Jákob měl svůj plán. Snažil se zajistit, aby alespoň polovina jeho rodiny přežila i v případě, že na něj bratr zaútočí. A bylo to právě v tuto chvíli, kdy s ním někdo zápasil. Těsně před rozbřeskem mu tento neznámý vykloubil kyčelní kloub. Jákob nemohl dělat nic jiného, než se ho pevně držet a prosit o požehnání (Gn 32,26, Oz 12,4). To byl bod obratu v Jákobově životě, protože se naučil, že požehnání přichází jen od Hospodina.

I my si musíme uvědomit, že jediným způsobem, jak okusit Boží přízeň a zajištění, je to, že se na něj musíme plně spolehnout.

HVL

*Jakmile jednou skončíme s vlastními plány,
opustíme způsoby vlastní volby,
ukončíme své plané snažení –
Bůh vkročí v milosti a moci!*

DJD

Jestliže se cele spolehne na Boha, zjistíme, že je naprosto spolehlivý.

POZOR NA DYCHTIVOST!

„Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“

(L 12,15)

Dychtivost je jedním z přetížených slov v náboženském slovníku, které tak ztratilo své ostří. Už je nebereme vážně. Dokonce snad podezříváme Boha, že když psal Desatero, měl devět dobrých přikázání, ale aby to zaozkrouhlil na deset, tak přidal ještě jedno o dychtivosti (Ex 20,17).

Ježíš před dychtivostí varuje muže, který jej přerušil uprostřed kázání. Tento muž chtěl, aby Ježíš urovnal rozpor mezi ním a jeho bratrem. Jejich otec zřejmě zemřel a tento syn měl pocit, že nedostává svůj spravedlivý podíl toho, co zanechal otec. Pohltilo ho to. Když stál v přítomnosti Ježíše Krista a poslouchal jeho jedinečné kázání, neslyšel osvobozující slova, která Spasitel promlouval.

Dychtivost po dalších a dalších věcech nebo po tom, co patří jinému, je nebezpečná. Apoštol Pavel tuto silnou touhu nazývá modlářstvím (Ko 3,5). To je silný jazyk. Poslouchejme Zákon. Poslouchejme našeho Pána. Chce, abychom byli bohatí před Bohem. A proto nás varuje: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ (L 12,15)

HWR

*Pomoz nám, Pane, hledět vzhůru
a čerpat z Tvé nekonečné lásky,
když bychom chtěli prahnout
po bohatství světa – pozemských statcích.*

DJD

Nelze dychtit a současně být šťastný.

JAK MOHU ODPUSTIT?

„Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.“

(Mt 6,15)

Některá životní zranění jsou tak hluboká a bolestná, že se zdá, že není možné odpustit těm, kdo je způsobili. Přesto Ježíš říká, že není možné zakusit jeho odpuštění, pokud sami neodpouštíme.

Corrie Ten Boom byla se svou sestrou Betsie za druhé světové války zatčena za skrývání Židů a obě byly poslány do německého koncentračního tábora. Betsie zemřela pomalou a hroznou smrtí, což byl výsledek kruté zacházení.

Později, v roce 1947, Corrie mluvila o Božím odpuštění ve sboru v Mnichově. Krátce nato ji vyhledal nějaký muž. Poznala, že to je jeden z dozorců, který s ní a její sestrou Betsie tak krutě zacházel. Řekl jí, že se stal křesťanem, a s nataženou rukou ji prosil o odpuštění. Corrie zápasila se svými pocity, ale když si vzpomněla na Ježíšova slova z Matouše 6,15, věděla, že musí odpustit. V tichosti se modlila: „Ježíši, pomoz mi!“ A pak vložila svou ruku do ruky svého bývalého učitele.

Někdo řekl: „Odpuštění není případem ‚svaté ztráty paměti‘, která vymaže minulost. Naproti tomu jde o zkušenost uzdravení, která vysaje jed z rány.“

Bůh od nás žádá, abychom pro druhé udělali, co On udělal pro nás skrze Ježíše Krista. On nám dá sílu odpustit. DJD

Pane Ježíši, dej nám milost každý den, abychom Tě mohli následovat Tvou cestou, zvláště když nějaká nemilovaná duše potřebuje naše odpuštění, aby byla celá. DJD

Poněvadž všichni potřebujeme odpuštění, měli bychom stále odpouštět.

JEN PRO HŘÍŠNÍKY

„Avšak celník... bil se do prsou a říkal: Bože, slituj se nade mnou hříšným.“

(L 18,13)

Článek v *The Grand Rapids Press* popisoval ženu, která překonala zlozvyk pít – ale až poté, co si přiznala, že má problém. Řekla, že „zlom v pocitech“ přišel, když se odhodlala říct: „Jsem Bety a jsem alkoholička.“

Předtím vždy tvrdila, že její špatná artikulace, ospalost a další problémy pocházejí od léků, které brala vzhledem ke svým chronickým zdravotním problémům. Ale její rodina znala pravou příčinu těchto věcí a stavěla ji před ni. Nakonec se ona sama postavila svému problému. Předtím byla beznadějný případ. Ale když řekla „jsem alkoholička“, svitla naděje na řešení.

Stejně je tomu také se spasením. Dokud člověk nachází výmluvy pro své hříšné chování, nemůže nikdyokusit vysvobození. Teprve tehdy, když přizná „jsem hříšník a nemohu si pomoci“, ho Pán může vysvobodit od hříchu a jeho hrozných důsledků. Pyšný a chlubitivý farizeus z Lukáše 18 byl ztracený. Výběrčí daní však přiznal svou hříšnost a „vrátil se ospravedlněn do svého domu“ (v. 14).

Jestli jsi tak ještě neučinil, přiznej svou vinu a přijmi Pána Ježíše jako svého Spasitele. Pamatuj, že spasení je jen pro hříšníky.

RWD

Neměl jsem nic, ale co jsem přijal, mi dala milost, když jsem uvěřil; chloubu je vyloučena, pýchu odmítám – jsem jen hříšník, milostí spasen.

Gray

Ježíš může změnit nejzvrácenějšího hříšníka v největšího svatého.

Pondělí, 15. března

Zj 3,14–22

NAŠE SRDCE – JEHO DOMOV

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslouchne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“
(Zj 3,20)

Pracovník s mládeží v rozhovoru s devítiletým chlapcem vyprávěl příběh o Adamovi a Evě a jak hřích vešel do světa. Chlapci také řekl, že Ježíš zemřel, aby zaplatil pokutu za hřích, a že když ho poprosí, aby vstoupil do jeho srdce, že určitě přijde. Toho večera chlapec poprosil Ježíše, aby ho spasil.

Po několika dnech chlapec řekl jeho manželce: „Už s Bohem nemusím mluvit na velkou vzdálenost.“ „Proč ne?“ ptala se. Ukázal na srdce a řekl: „Protože je jen dvacet centimetrů daleko.“

Úžasné! Kristus, skrze kterého bylo stvořeno všechno (Ko 1,16), přichází žít v srdci hříšníka, aby mohl prožívat blízký vztah s Bohem. To je zázrak znovuzrození.

Tuto blízkost však můžeme ztratit, pokud naše láska k Ježíši zvlažní. Proto nám dává obraz, ve kterém stojí přede dveřmi našeho srdce a čeká, že ho pozveme, aby mohlo dojít k obnovení blízkosti (Zj 3,20). Neposlušnost tento blízký vztah může narušit, ale může být obnoven v pokání, v novém otevření dveří našeho srdce a svolením, aby znovu nade vším převzal kontrolu. Ježíš chce, abychom měli stálou jistotu, že je dokonce blíže, než dvacet centimetrů.
DJD

*Jak smutné, když plameny lásky
pohasínají v srdcích,
která poznala jejich žár!
Ale Kristus zdarma dává milost
a lásku znovu zapálí.*

DJD

**Chceš-li obnovit svou lásku ke
Kristu, popřemýšlej o Kristově
lásce k tobě.**

Uterý, 16. března

Ř 8,18–30

PROCES UTVÁŘENÍ

*„Které předem vyhlédl, ty také předem
určil, aby přijali podobu jeho Syna.“*
(Ř 8,29)

Skotský spisovatel George MacDonald vypráví příběh ženy, která prožila velkou tragédií: „Bolest v srdci byla tak zničující a žal tak hořký, že uprostřed úzkostí vykřikla: ‚Kéž bych nikdy nebyla stvořena!‘ Její přítelkyně s duchovním rozpoznáním ji odpověděla: ‚Moje drahá, ještě nejsi plně utvořena, právě jsi utvářena, a to je práce Stvořitele!‘“

MacDonald příběh správně uzavírá: „Můžeme dovolit Bohu, aby se ujal našich problémů, aby z nich učinil součást křesťanské vyspělosti, která nejen zahřeje naše srdce, ale také poslouží jako inspirace pro druhé.“

Tak je to se všemi našimi zkouškami – i když nás Bůh trestá za naše hříchy. Autor listu Židům napsal: „Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli.“ (Žd 12,11)

Zdá se ti, že vše je ve tvém životě proti tobě? Když tě potká zklamání, vzchop se! Jsi-li Božím dítětem, všechny věci ti napomáhají k dobrému a přetváří tě v „podobu jeho Syna“ (Ř 8,28–29). Boží lekce zkoušek mohou být procesem utváření!
RWD

*Za všechny bolesti srdce a slzy,
za temné dny a neplodné roky
vzdávám díky, neboť vím,
že tyto věci mi pomohly vyrůst.*

Anonym

**Bůh nás někdy musí zlomit,
aby nás mohl narovnat.**

CO NÁS ČEKÁ?

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem.“ (Tt 2,11)

Americký teolog Carl Henry měl podnětnou přednášku s těmito třemi hlavními body:

1. *Barbaři už přišli.* Síly zla vtrhly do bran a strhávají hodnoty, které křesťané uznávají za pravé a dobré. Mnozí přemýšlející lidé věří, že jsme svědky morálního zhroucení západní civilizace, a jsou plní obav.

2. *Ježíš přichází.* Křesťané žili dvacet století v naději, že budou svědky slavného zjevení našeho velkého Boha a Spasitele, Ježíše Krista. Čím větší temnota, tím jasněji září naděje. Barbaři možná vyhráli nějakou bitvu, ale nevyhrají válku.

3. *Církev neví, jestli postupuje kupředu, či nikoli.* Mnoho těch, kteří slovy tvrdí, že znají Boha, ho svými činy zapírají. Mnoho křesťanů si myslí, že ručičky na hodinách dějin se blíží k půlnoci, ale neví, jak rychle. Ale ať už Kristus přijde dnes, nebo za tisíc let, křesťané musí říct ne bezbožnosti a světským vášním a žít rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto zlém věku (Tt 2,11).

Odvratme své oči od barbarů, zaměřme svůj zrak na příchod našeho Pána a žijme pro něj dnes. HWR

*Zda by nás nalezl věrné Pán,
kdyby již přišel dnes?
Bdící a na cestě v nebe stan,
kdyby již přišel dnes?*

Morrisová

**To, čemu věříme o světě,
který přichází, formuje,
jak žijeme v dnešním světě.**

NEZŮSTALO MI NIC, JEN BŮH

„Nebojte se a neděste se tohoto velikého množství. Boj není váš, ale Boží.“ (2 Pa 20,15)

Moudrý učitel Bible jednou řekl: „Dříve nebo později Bůh přivede soběstačné lidi do bodu, kdy nebudou mít nic, než Jeho: žádnou sílu, žádné odpovědi, jen Jeho. Bez Boží pomoci jsou ztraceni.“

Pak vyprávěl o zoufalém muži, který vyznával svému kazateli: „Můj život je opravdu špatný.“ „Jak špatný?“ ptal se kazatel. Hlavu zabořil do dlaní a zamumlal: „Řeknu vám, jak špatný – vše, co mi zbývá, je Bůh.“ Tvář kazatele se rozjasnila. „Rád bych vás ujistil, že člověk, kterému už nezbývá nic, jen Bůh, má toho více než je potřeba k velkému vítězství!“

V oddíle, který jsme dnes četli, se Judejci dostali do těžké situace. Přiznávali nedostatek síly a moudrosti, aby porazili své nepřátele. Neměli už nic, jen Boha! Ale král Jóšafat a jeho lid to viděli jako důvod pro naději, nikoli pro zoufalství. „Vzhlížíme k tobě,“ vyznávali Bohu (2 Pa 20,12). A jejich naděje nebyla zklamána, když splnil svůj slib: „Boj není váš, ale Boží.“ (v. 15)

Jsi v situaci, kdy je všechna soběstačnost pryč? Když své oči obrátíš k Bohu a vložíš v Něj svou naději, budeš mít jeho ujišťující slib, že už víc nepotřebuješ. JEY

*V Tobě, Pane, máme zalíbení,
každou naši potřebu naplníš;
toužíme činit, co je dobré a správné,
a tak, Pane, na Tebe ve všem spoléhat.*

DJD

**Když už nemáš nic než Boha,
máš víc než dost.**

Pátek, 19. března

1 J 4,11–21

CO TĚ POHÁNÍ?

„Milování, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat.“

(1 J 4,11)

Kosmické lodi jsou poháněny hutnou směsí paliva, které pak způsobuje tuto ohromnou sílu.

Závodní vozy Formule 1, poháněné velmi vznětlivou směsí paliva, hladce překračují rychlost 300 km/h.

Co pohání tebe jako učedníka Ježíše Krista? Co ti dává sílu milovat, jako on miloval? Jedině v nás přebývajícím Duchem svatým nás může motivovat ke skutkům soucitu, odpuštění a sebeoběti, jak nám k tomu dal příklad Ježíš.

Apoštol Jan napsal: „Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha.“ (1 J 4,12–13)

Matka jednou poprosila svého syna, aby jí vyčistil boty. Svědomitě na nich pracoval, dokud nezářily čistotou. Aby mu ukázala, jak si toho cení, dala mu desetikorunu. Když si své boty později chtěla obout, ve špičce jedné boty našla něco zabaleného. Byla to její desetikoruna zabalená v lístku, na kterém stálo: „Tady je tvoje desetikoruna, mami. Udělal jsem to z lásky.“

Motivování Duchem svatým také můžeme sloužit druhým naplnění Kristovou láskou. DCE

*Pomoz mi rozhýbat mé srdce
čistým, přemáhajícím slovem Tvé lásky;
uč stát mé toulavé nohy
a veď je cestou k domovu.*

Gladden

***Na nic nefungujeme dobře,
jen na lásku.***

Sobota, 20. března

1 J 2,24–3,2

KRÁLOVSKÁ JEŠTĚRKA

„Ještěrka, kterou můžeš vzít do ruky, a přece bývá v královských palácích.“

(Př 30,28)

Většina ještěrek je malých a možná i odpudivých. Přesto je zajímavé, kam až se mohou dostat. Viděl jsem ještěrku ve 25. patře hotelu v Acapulcu, v Mexiku.

Jak se tam dostala? Vylezla po schodech? Vyjela výtahem? Vyšplhala se po zdech? Ještěrky proniknou přes stráže i pokojské a dostanou se i do nejlepších hotelů. Autor Přísloví 30,28 se podivuje nad tím, že se ještěrka může dostat i do královského paláce.

Jinou věcí, kterou bychom měli být udiveni, je myšlenka, kdo bude žít v královských palácích v nebi.

Vzpomeň si na křesťany, u kterých jsi možná v pokušení, abys jimi pohrdal: muž, jehož dech ani tělo moc nevoní, a přitom se k tobě příliš přibližuje, když s tebou mluví; žena, která zpívá příliš nahlas a docela falešně; dospívající mladík, jehož účes i oblečení tě odpuzují. Kdybys je dnes viděl, jak jednou budou vypadat, podíval by ses nad jejich nádherou. Pamatuji, že také ty jsi, kvůli hříchu, velmi nepravděpodobným obyvatelem nebe. Ale z Boží milosti budeme jako Boží synové a dcery v nebi žít.

Skrze tajemství milosti Bůh bere pochybné lidi a na celou věčnost uvádí je do svého paláce. Ani nemusíme šplhat po zdech, abychom se tam dostali. HWR

Jací pochybní lidé budou v nebi?

(1 K 6,9–11)

Proč si nikdo nezaslouží být v nebi?

(Ř 3,23)

Co nám dává oprávnění tam být?

(Ga 3,26)

***Bůh si z milosti vyvolil ty,
kdo na milost nemají nárok.***

Neděle, 21. března

Mt 16,13–28

ROZHODNUTÍ ZACHRÁNIT SI ŽIVOT

„Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?“

(Mt 16,26)

Kdo by si přál, aby mu amputovali nohu? Nikdo – jedině že by někdo přišel o rozum, nebo pokud by někdo stál před rozhodnutím, zda přijde o nohu, nebo o život.

Podle *The Denver Post*, to bylo dilema Billa Jerackiho, když se sám vydal na ryby na úpatí Skalistých hor. Na nohu mu spadl balvan a uvěznil ho tak, že se sám nemohl osvobodit.

S vědomím, že když přijde noc, pravděpodobně zemře na podchlazení, Bill udělal to, co věděl, že musí udělat. Jakožto asistent lékaře v nemocnici v Denveru měl dostatek zkušenosti i znalosti: ze svého rybářského náčiní vytáhl nylonový vlasec, pevně jej zavázal nad kolenem a nožem si odřízl nohu. Pak se dovlékl k autu a jel do nejbližšího, patnáct kilometrů vzdáleného města. Nejen že to přežil, ale s umělou končetinou opět loví ryby.

Velké rozhodnutí – noha, nebo život! Ale co když jde ještě o víc? Představ si, že si máš vybrat, jestli se vzdát zvyku, ambice nebo vztahu, nebo se vzdát nebe. Pán Ježíš postavil otázku, kdo jej může následovat, právě na tomto rozhodnutí. Řekl: „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?“ (Mt 16,26) Je to otázka, na kterou musíš odpovědět. VCG

Kdybych získal celý svět, ale ne Spasitele, stál by můj život aspoň za den žití?

Může moje roztoužené srdce najít odpočinek a útěchu

ve věcech, které tak rychle pomíjejí?

Olander

Není blázen, kdo se vzdává toho, co nemůže udržet, aby získal, co nemůže ztratit.

Elliot

Pondělí, 22. března

Ř 3,10–11

KDO POTŘEBUJE ODPUŠTĚNÍ?

„Nikdo není spravedlivý, není ani jeden... není, kdo by hledal Boha.“

(Ř 3,10–11)

Historická katedrála v Coventry v Anglii byla zle poničena bombardováním nacistickým letectvem za druhé světové války. Uprostřed ruin nechaly úřady umístit veliký kříž zhotovený ze dvou ohořelých trámů. Na tomto kříži byla vytesána slova: „Otče, odpust.“ Ne tři známá slova, jak je vyslovil Ježíš: „Otče, odpust jim“ (L 23,34), ale jen, „Otče, odpust“.

Skutečnost, že slovo *jim* je vynecháno, nám připomíná, že ti, kdo potřebují odpuštění, nejsou jen nacisté, kteří nařídili tuto hroznou zkázu, ale my všichni. Z našeho pohledu se nám některá provinění mohou zdát jako nepodstatná – například „malá milosrdná lež“, zatímco jiné hříchy vypadají jako obrovská odpornost – jako Hitlerův holocaust nebo Stalinovy gulagy.

Jedině Bůh může určit, jestli je nějaký hřích větší než jiný. Jedna věc je však jasná: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ (Ř 3,23) Boží měřítko dokonalé poslušnosti byla zjevena v Ježíši Kristu. A my všichni, ať už jako oběti, či jako pachatelé, před ním stojíme v naprosté potřebě jeho božského odpuštění (v. 10).

Slavná zvěst evangelia je, že Bůh dává spasení každému, kdo přijme jeho Syna, Ježíše Krista (6,23, 8,1, 10,9–13).

VCG

Nejhorší hřích může být odpuštěn – pokuta je zaplácena; když Ježíš zemřel na Golgotě jako plná náhrada.

DJD

Ať jde o malé nebo velké hříchy, Ježíš je všechny může odpustit.

HŇEV BEZ HŘÍCHU

„Hněváte-li se, nehřešte.“ (Ef 4,26)

Bylo to bez rozmyslu! Nebezpečné! Snad strašně bláznivé! Ale když paní Sibertová narazila na právě páchaný zločin v ulicích Detroitu, rozhněvala se a začala jednat.

Podle příběhu v novinách jela autem, když zahlédla dva lupiče, jak okrádají muže na autobusové zastávce. Okamžitě začala troubit. To jí přineslo palbu, která „ozdobila“ její auto, jako by mělo plané neštovice. Nenechala se však odradit a pronásledovala vysokou rychlostí temnými ulicemi vůz zlodějů. Divoká honička skončila, když prchající zločinci nabourali do stojícího vozidla a byli zatčeni policií.

Paní Sibertová vyprávěla novináři: „Řekla jsem si: Nenechám je s tím ujet! Pořád jsem myslela na to, jak se asi cítil ten oloupený, když ho tam drželi, a snad jsem se zbláznila!“

Bible jednoznačně odsuzuje hříšný hněv, protože má mimořádně zhoubné účinky. Ale pod mocí Ducha svatého hněv může odhalit a zastavit zlo. Nesmíme opomíjet hromy Božího hněvu ve Starém zákoně ani oheň v Ježíšových očích, když vyháněl směnárny z chrámu (Mt 21,12–13). Pokud se stáváme podobnými Ježíši Kristu, pak také přijdou chvíle, kdy hněv vůči hříchu bude tím, k čemu nás Duch svatý povede. DJD

*V okamžiku rozhodnutí
můžeme najít vnitřní milost
zvolit si to, co by volil Ježíš,
kdyby stál na našem místě.*

Kline

**Není to hřích se hněvat,
pokud se hněváš na hřích.**

KDYŽ KONEC JE ZAČÁTKEM

„On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“ (2 Tm 1,10)

Naše víra v Ježíše Krista by se měla projevit v tom, jak žijeme – a také v tom, jak umíráme.

Bůh chce, aby náš život byl radostný a naplněný. Ježíš říká, že přišel proto, aby nám nabídl život v hojnosti (J 10,10). Také Pavel ujišťuje, že Bůh „nás štědře opatruje vším, co potřebujeme“ (1Tm 6,17).

Přesto nemůžeme uniknout skutečnosti, že naše dny na zemi jsou sečteny. A proto je moudré myslet na nevyhnutelné setkání se smrtí (Žd 9,27).

Není náš postoj k smrti podobný postoji známé vědkyně Marie Curie, která se svým manželem objevila radium? Když zemřel při nehodě, lamentovala: „To je konec všeho, všeho, všeho!“

Náš postoj by měl být naprosto odlišný. Protože doufáme ve Spasitele, který přemohl smrt, můžeme říci totéž, co řekl mladý německý teolog, než ho nacisté v roce 1945 oběsili: „Pro mě to je začátek.“

Pro věřícího je smrt koncem bolesti, samoty a utrpení, konec všeho, co ubíralo hojnost tomuto životu, a začátek nepředstavitelného pozhánání (Zj 21,1–6). Tato vyhlídka nám dovoluje zvolat: „Kde je, smrti, tvá zbraň?“ (1 K 15,55). VCG

*Jemu svěřuji svou duši, svůj prach,
když se tělo a duch rozdělují;
zpíváme, že Kristus zlomil
osten smrti navždy.*

Anonym

**Kristus je rozdíl mezi nadějí
a beznadějí.**

VYČERPÁNÍ, NEBO NAPLNĚNÍ?

„Připravili mu tam večeri; Marta při ní obsluhovala... Tu Marie... pomazala Ježíšovi nohy.“
(J 12,2-3)

Kdyby se mnou někdo strávil celý den, jak by se asi večer cítil – byl by vyčerpaný, nebo povzbuzený? Podobnou otázku jsem si položil, když jsem poslouchal zamýšlení Clarka Hutchinsona o vztazích. Mluvil o třech možných typech vztahů: vyčerpávající, naplňující a neutrální.

Hutchinson zdůrazňoval, že Ježíš měl zkušenost se všemi třemi typy vztahů. Za pozemského života Pána Ježíše byly snad nejběžnější ty, které odčerpávaly Jeho energii, protože hodně času trávil tím, že dával druhým. Uzdravoval nemocné, povzbuzoval utiskované a vyučoval zástupy. Je jasné, že někdy musel být těmito činnostmi vyčerpan. Často odcházel, aby se modlil a obnovil svoji sílu (Mt 14,23; L 5,16).

Některé z jeho vztahů byly patrně prostě normální kontakty s lidmi. Pro Ježíše byly ale povzbuzením ty vztahy, které Jej naplňovaly. Byly to vztahy s takovými lidmi, jako byla Marie, Marta nebo Lazar – lidé, jejichž láska a přítomnost našeho Pána povznášely.

Jak se ke svým přátelům, známým a rodným příslušníkům chováme my? Můžeme do jejich života přinést radost tím, že jim dáme příležitost s námi mluvit, tím, že je budeme povzbuzovat, tím, že jejich pozornost budeme upínat na tu světlejší stránku života.

Zanecháváme po sobě lidi vyčerpané, nebo naplněné? DCE

*Když dobrým slovem pohladiš,
máš pochopení, na rtech smích,
zachránit můžeš bližního
a uvítat ho v nebesích.*

**Chceš-li získat ze vztahu co nejméně,
musíš do něj co nejméně investovat.**

STAVĚT PODLE POKYŇŮ

„Nikdo totiž nemůže položit jiný základ, než ten, který je už položen, a to je Ježíš Kristus.“
(1 K 3,11)

V roce 1992 zničil hurikán Andrew na jižní Floridě tisíce domů. Přesto v jedné z poničených oblastí, která vypadala jako válečné pole, zůstal stát jeden dům, pevně zakotven ve svých základech.

Když se jeden novinář zeptal majitele domu, jak to, že jeho dům hurikán neodnesl, odpověděl mu: „Ten dům jsem si postavil sám. A postupoval jsem podle stavebních pokynů státu Florida. Kde zákon vyžadoval střešní podpěry o průměru 2 x 6 stop, použil jsem střešní podpěry o průměru 2 x 6 stop. Řekli mi, že dům postavený podle těchto pokynů vydrží i nápor hurikánu – a on to vydržel.“

Ježíš mluvil o tom, jak je důležité postavit náš život na pevném základu. Řekl, že ten, kdo poslouchá Jeho slovo, „bude podoben rozváznému muži, který postavil svůj dům na skále“ (Mt 7,24). Pokud stavíme v poslušnosti podle Jeho pokynů, nezničí nás ani krize, když udeří se silou hurikánu. Poryvy pokušení ani bouře utrpení nás nedokážou smést z pevných základů víry a poslušnosti. Těžkosti mohou přijít, ale protože stavíme na principech neotřesitelné skály, Ježíše Krista, můžeme vyváznout posílení.

Stavíme svůj život podle pokynů Pána Ježíše?

VCG

*Žít s Ježíšem po celé dny
připraví tě pro čas nevládný.
Když přijdou zkoušky, zoufání,
Pán sám tě potěší a ochrání.*

**Životní bouře zkoušejí pevnost
našeho ukotvení.**

HOUBIČKY NA NÁDOBÍ

„Budete jim vyučovat své syny..., ať bu-
deš uléhat, nebo ustávat.“ (Dt 11,19)

Většina mycích houbiček, které ve svých domácnostech dnes používáme, je syntetická, a pro mnohé tak může být překvapující zjištění, že ty pravé houby byly kdysi živými mořskými tvory. Pokud se pravá houba vyloví z moře a její živé součásti se vyjmou, stane se užitečnou pomůckou v domácnosti. Houbovitě tělo, které zbude, je díky soustavě otevřených buněk schopno nasáknout a absorbovat tekutinu.

Děti jsou jako houby. Vstřebávají postoje a myšlenky, se kterými přicházejí do styku. Musíme být proto velmi opatrní na to, čemu dovolíme naplňovat jejich mysl.

Co mohou děti nasáknout u vás doma? Co vstřebávají z televize a z časopisů? S jakými slovy a názory se setkávají, když poslouchají vaše rozhovory? Představujete pro ně dobrý příklad lásky k Pánu a zájmu o druhé? Mohou ve vaší domácnosti vnímat vřelé duchovní prostředí? Děláte všechno proto, abyste naplňovali jejich srdce Božím slovem?

Až děti dospějí, budou vydávat ovoce toho, co se naučily během let, kdy se jejich charakteru nejcitlivěji formovaly. Snažme se ze všech sil, aby ty „malé houbičky“ mohly v našich domovech vstřebávat co nejvíc toho, co je čisté, prospěšné a povznášející.

RWD

*Naše děti potřebují domov,
kde láska je zárukou bezpečí,
a kde jasně vidí,
že žijeme to, co říkáme.*

**Hodnoty, které děti přijmou dnes,
zcela jistě později vyplují na povrch.**

NEVIDITELNÁ PODPORA

„Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítě-
zil Izrael.“ (Ex 17,11)

Vézeňská ostraha nebyla schopná pochopit, jak se mohla Irina Ratušinská stále tak radovat. V krutých podmínkách sovětského trestaneckého tábora trpěla zimou, byla nemocná, hladověla. Avšak Irina tvrdí, že ví proč – lidé se za ni modlili.

Irina je přesvědčená, že ona sama i jiní vězni zakoušeli Boží přítomnost jako „pocit překrásného tepla v mrazivé krajině“, protože křesťané po celém světě prosili Boha, aby jim pomáhal. Potom, co byla Irina propuštěna na svobodu, napsala báseň vyjadřující vděčnost Bohu a jejím sourozencům v Kristu. Obsahovala tato slova: „Moji draží, děkuji vám všem.“

V našem dnešním čtení z Písma vidíme, že Izrael vítězil nad silnějším Amálekem, dokud Mojžíš držel svou hůl zvednutou k nebi – je to symbol přímluvné modlitby. Jeho modlitba na hoře, patrně skryta zrakům Izraele, lidem poskytovala neviditelnou podporu, kterou potřebovali.

Ti, kteří jsou nemocní, zkroušení nebo procházejí utrpením, nemohou vidět své bratry a sestry, ty, kteří se za ně modlí. Ale hodně lidí mi říkalo, že jsou ohromeni způsobem, jakým vnímají Boží přítomnost v době těžkostí, a vědí, že je to díky modlitbám svých přátel.

Kéž bychom se věrně přimlouvali za ty, kteří s něčím zápasí. Budme zdrojem neviditelné podpory.

HVL

*Pro potřebného je pomoci,
když přimlouvám se modlitbami.
Když přicházím až k Jeho trůnu,
Bůh z milosti se k němu sklání.*

**Boží zásah je často důsledkem
našich přimluv.**

KDYŽ SI HRAJEME NA BOHA

„Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti.“ (Mt 6,34)

Nikdy mě nenapadlo chápat obavy jako způsob přebírání Boží zodpovědnosti na sebe. Čím více jsem však o tom přemýšlel, tím víc jsem si uvědomoval, že obavy – ve své podstatě – nejsou vlastně ničím jiným. Napadlo mě to po tom, co jsem si na chodbě jedné modlitebny přečetl následující text:

*Nesmíš se cítit zcela, osobně
a nezvratně za všechno zodpovědný.
Je to moje práce.* Bůh

Tato rada nás však nezbujuje veškeré zodpovědnosti. Jádrem textu jsou slova *zcela, osobně, nezvratně* a *všechno*. Často máme pocit, že všechny své problémy musíme vyřešit sami, a že pokud nepřijdeme se správným řešením, všechno bude ztraceno.

Samozřejmě, že za svůj život neseme zodpovědnost. Zároveň však Bůh chce, abychom se spoléhali na Jeho vedení. Když se objeví problém, naší první povinností je přinést jej Jemu na modlitbách. Možná nám Bůh ukáže, že jsme se do těžkostí dostali vlastní vinou, a odhalí, co máme změnit, abychom problém vyřešili. Odpustí nám a dá sílu ke změně. Možná nás ujistí, že děláme, co je v našich silách, a řekne: „Nech to na mě. Věnuj se něčemu jinému.“

Pouze Bůh má dost energie a moudrosti k tomu, aby mohl všechno správně řídit. Pokud si přestaneme hrát sami na Boha, obavy postupně ztratí vládu nad našim životem. DJD

*Životem šel jsem s trápením,
starostmi stravován jsem byl.
Vše změnilo se, teď to vím,
když Ježíši jsem uvěřil.*

**Když přijdou starosti, opustí nás
síla, když necháme vstoupit Boha,
síla se vrátí.**

PŘEDPOJATÝ VRÁTNÝ

„Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu.“ (Jk 2,9)

Mahátmá Gándhí ve svém životopise napsal, že jako student pečlivě četl evangelia a vážně zvažoval přechod na křesťanskou víru. Věřil, že v Ježíšově učení je možné najít řešení problému se systémem kast, který lidi v Indii rozděloval.

A tak se jednoho nedělního dne rozhodl, že se zúčastní bohoslužby v jednom blízkém kostele a promluví si s knězem o tom, jak se stát křesťanem. Když však vstoupil dovnitř, vrátný mu odmítl poskytnout místo s tím, ať jde uctívat Boha za svými lidmi. Gándhí odešel z kostela a už se nikdy nevrátil. „Jestliže mají i křesťané kastovní systém,“ řekl si, „mohu s klidem zůstat u hinduismu.“ Předsudky vrátného tak nejen zradily Pána Ježíše, ale navíc zabránily jednomu člověku, aby Mu uvěřil jako Spasiteli.

V dnešním biblickém čtení uvítal podobně předpojatý člověk bohatého hosta, ale urazil chudého. Možná se domníval, že koná svou povinnost a dodržuje pokyny své církve. Jeho chování však bylo špatné a dopustil se tak hříchu stejně závažného jako je vražda nebo cizoložství. (Jk 2, 9-11) Přijímáte ve své církvi lidi vřele, bez ohledu na jejich rasu nebo společenského postavení?

HWR

*Je pro všechny lidi bez rozdílu:
Boží láska i jeho velký plán.
Boří zdi a nezná hranic –
- vždyť ke všem mluví Kristus Pán.*

**Předsudky zkreslují pravdu,
křivě mluví a deformují skutečnost.**

Středa, 31. března

J 8, 1-11

MILOVAT NEVZHLEDNÉ

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8)

Jedna misionářka zaměřená na práci v centru města toužila po tom, aby mohla ukazovat Kristovu lásku druhým lidem. Bylo pro ni však velmi nesnadné upřímně milovat jednu ženu, která neměla stálý domov. Jednoho dne byla tato zanedbaná, nevábně vyhlížející tulačka, které svědčila, odsouzena k několika měsícům vězení. Když křesťanská misionářka uviděla, jak hořce pláče, pocítila upřímný soucit. Přistoupila k ní a něžně jí položila ruku na rameno. Zoufalá tulačka poznala poprvé v životě takovou lásku a byla hluboce dojata. Po nějaké době přijala Ježíše jako svého Spasitele.

Brzy po tom, co ji propustili z vězení, se jí díky péči křesťanské misionářky vrátilo zdraví. Nejen že byl zachráněn jeden ubohý hříšník, ale jeden křesťan mohl hlouběji zakusit, co to znamená milovat jako Pán Ježíš.

Bůh nás nemiluje proto, že jsme Jeho lásky hodni, nýbrž pro svou milost. Zadarmo smíme přijímat Jeho nezaslouženou lásku skrze Spasitele, který nás miloval „když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5, 8). Tento nový vztah s Kristem by se měl v našem každodenním životě projevat tak, že budeme dávat Jeho lásku těm, které není snadné milovat.

Jste schopni – jako ti, kteří jsou spaseni Boží milostí – projevovat Jeho lásku nevzhledným?

HGB

*Poděj dnes ruku nevzhlednému,
zvedni ho z prachu města,
a láskou, co miluje ztracené,
ukáž mu Ježíše Krista.*

***Milovat ty, kteří jdou do zahynutí,
je prvním krokem, jak je přivést ke
Kristu.***

Čtvrtek, 1. dubna

Sk 5, 17-32

NÁŠ VELKÝ ZACHRÁNCE

„Anděl Páně však v noci otevřel dveře vězení a vyvedl apoštoly ven.“ (Sk 5,19)

Margaret Nikolová pochází z rodiny jednoho bulharského kazatele. Její matka i otec byli pro svoji víru v šedesátých letech zavražděni komunisty. Margaret byla vynikající houslistka a i přes mnohá protivenství získala kvalitní vzdělání. Byla slavná po celé Evropě a stala se koncertní sólistkou symfonického orchestru v Drážďanech. Kvůli své víře však byla vystavena fyzickému i duševnímu utrpení. Nakonec byla odsouzena k odnětí svobody s nástupem trestu ihned po ukončení koncertní sezóny.

Bůh měl však jiné plány. V roce 1982 byla Margaret pozvána, aby hrála na velko-nočním koncertě ve Vídni. Komunisté jí opakovaně odmítli udělit povolení, ale nakonec díky vnějšímu tlaku své rozhodnutí změnili. „Bůh byl rychlejší než oni,“ vzpomíná Margaret. Ve Vídni požádala o politický azyl a ten jí byl nabídnut pěti různými státy! Dnes je Margaret součástí rostoucí církve v Bulharsku a cestuje po celém světě.

Ten samý Bůh, který zachránil Margaret ze spárů komunistů, a který poslal anděla, aby vyvedl apoštoly z vězení (Sk 5, 19), může zachránit i nás od všeho, co nás svazuje – fyzicky nebo duchovně. Nikdy nesmíme přestat doufat! Bůh je náš velký zachránce.

DCE

*Utiší bouři, zklidní moře –
- Hospodin každý den vítězí.
Důvěru dáme-li především Jemu,
nabídne svobodu, přetrhá řetězy.*

***Bůh, který drží celý svět,
je ten Bůh, který drží i tebe.***

PÉČE O SRDCE

„Přede vším stráž a chraň své srdce, uždýt z něho vychází život.“ (Př 4,23)

Za více než 40 let mého života udeřilo moje srdce už více než 1,5 miliardkrát. Až se jednou zastaví, už bude pozdě některé věci měnit. A tak jsem trochu snížil váhu, začal jsem víc cvičit, a nejde mi už jen o to, jaké jídlo trávím, ale také *co stravuje mě*.

Ta poslední poznámka se týká dalšího orgánu, kterému říkáme „srdce“ – našeho srdce duchovního. I ono už udeřilo snad milionkrát – procházejí jím myšlenky, city a rozhodnutí. Tímto srdcem se rozhodujeme, jak budeme mluvit i jak se budeme chovat za různých okolností (Př 4, 23). Chceme důvěřovat Bohu a být milostiví, trpěliví a milující? Anebo podlehne pýše, chamtivosti a hořkosti?

Ve dnešním čtení je kladen důraz na péči o naše srdce. Máme tu správnou duchovní kondici?

Váha: Nebylo by dobré zbavit se přebytné váhy nepotřebných břemen a starostí?

Puls: Dodržujeme pravidelný rytmus vděčnosti a chvály?

Krevní tlak: Je naše víra větší než naše problémy?

Dieta: Radujeme se z životodárné výživy Božího slova?

Sledujete pečlivě své srdce?

MRD II

*Ó Pane, ty znáš mé srdce,
nic nemohu skrýt v sobě.
Dej ať je život můj navždy
naplněn láskou k Tobě.*

***Chcete-li být duchovně fit,
je potřeba konzultovat
s nejvyšším lékařem.***

MOUDROST STÁŘÍ

„Poslechni mě, poradím ti.“ (Ex 18,19)

Bez ohledu na to, jak dlouho už chodíte po tomto světě, je moudré se radit se staršími. Sám vím, že se cítím mnohem jistěji, když si před nějakým důležitým rozhodnutím promluvíím s otcem a se svým tchánem. Ať už se mnou sdílají obavy, nebo jsou pro, cítím, že se mohu o jejich názor opřít.

Mojžíš už nebyl žádný mladík, když si nechal poradit od svého tchána Jitra. Ten věděl, že Mojžíš by pohořel, kdyby pokračoval v náročném úkolu, kdy by měl soudit celý izraelský národ jen on sám. A tak Mojžíšovi řekl: „Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš.“ (Ex 18,18) Mojžíš mu na to jednoduše mohl říct: „Podívejte se, tatínku, tady rozhodují já. Víím, co dělám. Koneckonců už jsem tu nějaký ten pátek a nechybí mi notná dávka moudrosti.“ Místo toho Mojžíš pozorně poslouchal a práci rozdělil přesně tak, jak mu Jitro poradil. Díky tomu šlo všechno hladce a práce byla efektivnější.

Bůh ve své prozřetelnosti připravil pro každého z nás bohatý zdroj moudrosti ve starších lidech kolem nás. Neopovrhujme nikdy jejich zkušenostmi a dobrou radou. Moudrost stáří nám má co říct.

JDB

*Tvůj zkušenější bratr, co v bázni Boží žil,
už prošel mnohé zkoušky a mnoho
krušných chvil.
Zkušenost jeho dnes cestu ti proklestí;
naslouchej staršímu a jeho moudrosti.*

***Chceme-li se vyhnout chybám
mládí, čerpejme z moudrosti stáří.***

MUŽ KONTRASTŮ

„Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinu.“
(Mt 21,9)

O té první květné neděli lidé patrně čekali, že Ježíš jako Král Židů vstoupí do Jeruzaléma na bujném hřebci. On si však zvolil prosté oslátko. Předtím, než mohl přijít jako mocný panovník, musel přijít jako obětovaný Spasitel. Během celého svého pozemského života byl Ježíš mužem kontrastů; to odráželo jeho pravé lidství i plné božství.

Kdosi o Ježíši napsal: „Ten, který je chlebem života, začal svou službu hladověním. Ten, který je vodou života, ukončil svou službu palčivou žízň. Kristus jako člověk hladověl, ačkoliv jako Bůh sytil hladové. Byl znavený, přestože je naším odpočinkem. On vzdával hold, ačkoliv On sám je Král. Nazvali ho ďáblem, ale byl to On, kdo vymítal demony. Modlil se, a přesto slyší naše modlitby. Plakal, a vysušuje naše slzy. Byl prodán za třicet stříbrných, a přesto je to On, kdo vykoupil hříšné. Byl veden jako beránek na porážku, zároveň je ten dobrý pastýř. Dal za nás svůj život, a svou smrtí smrt přemohl.“

Tento muž plný kontrastů byl zároveň Bůh a zároveň člověk. Ježíš, svrchovaný vládce vesmíru, se stal člověkem, aby nás vykoupil. Jednoho dne se však vrátí jako Král králů.

Jen Ježíš, Bůh a člověk, je hoden naší chvály.

RWD

*Ty jsi mi vším, co mám,
Ježíši, Boží beránku,
uzývám jméno Tvé.*

**Ten nuzný tesař z Nazareta je
zároveň mocný architekt vesmíru.**

POCTIVÍ LIDÉ

„Falešné váhy jsou Hospodinu ohavností, kdežto v přesném závaží má zalíbení.“
(Př 11,1)

Nesnáším nepoctivost. Zanechává za sebou oběti. Přišel jsem již o peníze, protože jsem důvěřoval lidem, kteří nebyli poctiví. Potkal jsem mnoho lidí, kteří díky vemlouvavým řečem podvodníků přišli o celoživotní úspory.

Stejně tak i Bůh nepoctivost nenávidí. Přísloví 11,1 říká: „Falešné váhy jsou Hospodinu ohavností“; tento verš se vztahuje na lidi, kteří druhé podváděli na tržišti. Možná zákazníci připravovali jen o pouhých pár drobných, ale Bohu se takové praktiky přičily.

Naopak poctiví lidé se snaží ze všech sil jednat správně, i za cenu, že je to něco stojí.

Znám jeden manželský pár, který udělal ve svém podnikání vážnou chybu a musel vyhlásit bankrot. Bankrot jim sice umožnil vyhnout se zákonné povinnosti splatit dluhy, avšak oni cítili, že jsou svým věřitelům zavázáni morálně. A tak oba dál pracovali, žili se svou židnou s minimálními náklady a museli hodně šetřit. Byly to celé dlouhé roky tvrdé práce a odříkání, ale nakonec všechny dluhy splatili.

Naše poctivost musí neustále čelit útokům. Prochází zkouškami, ať už odevzdáváme pracovní výkazy, vyplňujeme daňové přiznání, nebo něco prodáváme. Kež bychom si ve svém životě byli tak vědomi Boží přítomnosti, že budeme lidmi příkladné poctivosti.

HVL

*Dej mi, Pane, sílu k poctivosti –
rukám, srdci i hlavě;
dej odvahu činit dobré věci,
a svědčit tak o Tvé slávě.*

**To nejvácnější, co můžeme zdědit,
je poctivost.**

SOUTĚŽENÍ MEZI SBORY

„Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat.“

(Fp 1,18)

Tři sbory, sousedící spolu na různých rožích jedné křižovatky, spolu nevycházely dobře. Jednu neděli zahájily všechny tři svá shromáždění strhujícími chválami. Byl horký den, a tak všechna okna i dveře byly otevřené dokořán. Jeden sbor začal zpívat starý chvalo zpěv „Kolikero hvězd bude na koruně mé?“ Sotva odezněly poslední tóny, když sousední sbor začal zpívat „Ani jedna, ani jedna.“ Ještě ani nedozpívali a třetí kongregace spustila: „Ó, to bude sláva má.“

Samozřejmě, jedná se pouze o humorný příběh, ale ukazuje na to, že mezi některými sbory skutečně existuje duch nesprávné soutěživosti. Chceme přirozeně podporovat a modlit se za svůj vlastní sbor, chceme se radovat z jeho růstu. Nikdy ale nesmíme zůstat samolibě zahleděni do sebe, nebo kritizovat církev, které mají problémy nebo nerostou.

Když už máme v něčem „soutěžit“, necht je to odmítavý postoj vůči těm, kteří popírají základní biblické pravdy nebo evangelium. Pokud však sbor respektuje Boží slovo a získává nové lidi pro Krista, radujme se bez ohledu na typ kongregace. Takový postoj bychom měli zaujmout vždy, když se setkáme s nesprávnými tendencemi – zavisí nebo hádavou soutěživostí. Vyhýbejme se soutěžení mezi církvemi!

RWD

*Spoj nás v jedno, Pane,
spoj nás v jedno poutem,
jež nemůže být zlámáno,
spoj nás v jedno láskou svou!*

Ovoce křesťanské jednoty vyrůstá z naší jednoty s Kristem.

BĚŽTE, ABYSTE ZVÍTĚZILI!

„... jen jeden dostane cenu. Běžte tak, abyste ji získali!“ (1 K 9,24)

Tato pravda platí stejně v životě, jako ve sportu: jen ten, kdo je vytrvalý, dosáhne cíle. Oblouští podnikatelé, kteří se potí v tělocvičně, olympijské zlato většinou nezískávají.

Eric Lidell ve filmu *Ohnivá vozy* je dobrým příkladem tohoto principu. Během jednoho závodu v běhu na 400 metrů ztratil ještě před první zatáčkou rovnováhu, klopýtl a upadl na trávník uvnitř stadionu. To stačilo, aby se mu ostatní běžci začali okamžitě vzdalovat. Eric s obrovským odhodláním vyskočil znovu na nohy a rychlostí blesku vyrazil kupředu. Byl odhodlán ostatní nejen dohonit, ale i vyhrát. A on skutečně vyhrál!

To je přesně ten typ nadšení, které do své služby přinesl apoštol Pavel. V 1 K 9,24 říká: „Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali!“ Pavel, stejně jako olympijský atlet, soutěžil o olympijské zlato, dává v sázku každý svůj sval, nerv a šlachy, jen aby proběhl cílovou páskou. A co je tou cenou? Nejde jen o dočasnou odměnu, nýbrž o „věnec nepomijitelný“ (v. 25).

Pro nás, jako pro křesťany, je vítězství skutečností. Běžme proto tak, abychom zvítězili!

HWR

*Upřu-li svůj zrak na Krista,
dosáhnou vzácného cíle:
víra má nebude nejistá,
odměny dojde má píle.*

Běžme tak, abychom zvítězili a dostali korunu života.

Čtvrtek, 8. dubna

Ga 1,11-24

NÁBOŽENSTVÍ, ČI VZTAH?

„A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“ (Fp 3,8)

Dánský filozof Sören Kierkegaard rozlišoval dva druhy náboženství: náboženství typu A a náboženství typu B. Tou první „vírou“ je falešná zbožnost (2 Tm 3,5); jde o formální navštěvování kostela bez skutečné víry v živého Pána.

Náboženství typu B pak představuje hlubokou zkušenost, jež mění život i osud. Je to opravdové oddání ukřižovanému a zmrtvýchvstalému Spasiteli, které dává základ rostoucímu osobnímu vztahu mezi očištěným hříšníkem a milostivým Bohem.

Tento rozdíl byl i důvodem, proč bylo pro britského spisovatele C. S. Lewise velmi dlouho tak nesnadné stát se křesťanem. Náboženství mu zakalilo pohled na víru. Podle jeho bratra Warrena nebylo jeho obrácení „náhlým vstupem do nového života, ale spíše pomalým, pozvolným uzdravováním z dlouhotrvající duchovní nemoci – nemoci, která měla původ už v jeho dětství, v temném a odosobněném náboženství, které bylo v Ulsteru téměř politickou záležitostí, a v prázdném a povinném chození do kostela na základní škole.“

A tak před námi vyvstávají dvě kardinální otázky: za prvé, neuvízla naše víra na mrtvém bodě prázdného a formálního náboženství? Pokud ano, musíme přijmout Ježíše jako svého Spasitele. Za druhé, roste a prohlubuje se náš vztah s Kristem?

VCG

*Jen v Tobě je ten pravý život,
chci s anděly volat se všemi,
jen s Tebou poznám pravou hojnost,
jež nemá místa na zemi.*

**Můžeš mít tuny náboženství,
a ani špetku spasení.**

**Pátek, 9. dubna
VELKÝ PÁTEK**

SMRT BOŽÍHO SYNA

„A když pak přišli na místo zvané Lebka, ukřižovali ho tam...“ (L 23,33)

Smrt Ježíše Krista a Jeho vzkříšení je největší událost v dějinách lidstva. V pátek kolem deváté hodiny Ho ukřižovali spolu s dvěma zločinci v Jeruzalémě na pahorku zvaném Lebka (Golgota). Po šesti hodinách utrpení pak odevzdal svého ducha Otci. Na úpatí tohoto pahorku byla ve skále vysekána hrobka, která patřila Josefu z Arimatie a do které uložili Jeho tělo. Lebka i skalní hrob ležely na hoře Mórija, kde kdysi Abraham postavil oltář a měl na něm obětovat svého syna Izáka. Na tomto místě dal král David postavit oltář, aby se zastavila morová smrtící rána směřující na Jeruzalém (2 S 24,15-25). Zde také stály dva Boží chrámy, kde byly obětovány tisíce zvířat.

V Pánu Ježíši se naplnilo to, co symbolizovalo obětování Izáka, postavení oltáře Davidem i přinášení zvířecích obětí. On prolil krev, která má věčnou platnost, a to pro celý svět. Není jediného člověka na zemi, který by nemohl být smířen s Bohem. Pán Ježíš se s touto krví (obrazně) představil Otci v nebesích, proto je Přímluvcem za ty, kteří byli Jeho krví obmyti, posvěceni a stali se Božími dětmi.

Když jsem se poprvé díval v Jeruzalémě na pahorek, který skutečně svým tvarem připomíná lebku, a když jsem vešel do prázdného skalního hrobu, nemohl jsem, než plakat z vděčnosti a chválit Pána, že opustil nepřevzatelnou slávu v nebesích, přijal lidské tělo a za nesmírných utrpení položil se na oltář jako Boží Beránek. Tak připravil cestu spasení nejen mne, ale milionům lidí, kteří Ho budou chválit po celou věčnost:

*„Hoden je ten zabitý Beránek
přijmout moc a bohatství, moudrost a sílu,
čest a slávu i chválu.“ J.Ostrolucký*

**Jak se znovu rozezněje naše srdce
vděčností, když myslíme na Golgotu.**

**Sobota, 10. dubna
BÍLÁ SOBOTA**

DEN ODPOČINUTÍ

„Josef... nakoupil plátno, a když ho (Ježíše) snal z kříže, ovinul ho tím plátnem a pochoval ho do hrobu, který byl vytesán ve skále. Ke dveřím hrobu pak přivalil kámen.“
(Mk 15,46)

Sobota je v Izraeli sedmým dnem týdne a tedy dnem odpočnutí. Při stvoření světa Bůh sedmý den odpočinul od práce. A tak si Izraelci v sobotu mají připomínat jednak ukončení díla stvoření, ale také své vysvobození z Egypta, kde žádný odpočinek neměli.

Tělo Pána Ježíše v sobotu leželo ve skalním hrobě. Lidský život končil smrtí těla. To se pak proměnilo v zemský prach. Židům končil pohled na Ježíše uložením jeho těla Josefem z Arimatie do hrobu. Více ho neviděli. Byli rádi, že tak skončil falešný učitel. Díky našemu Bohu, že my vidíme dále. Sobotou ještě nebylo dílo spasení dokonáno. Odplata za hřích je smrt. Ale Pán Ježíš svou smrtí nejen zaplatil za hřích světa, ale i porazil satana, který do té doby měl vládu smrti (Žd 2,14). A toto vítězství se zjevilo lidem, kteří uvěřili v Něho jako Božího Syna, v ono nedělní ráno. Pán Ježíš byl prvním z lidí, který vstal z mrtvých v oslaveném těle. Tak byla „smrt pohlcena ve vítězství“ (1 K 15,57). Sobotou nekončilo dílo spasení, ale pokračovalo nedělním ránem. V sobotu se zdálo, že triumfuje satan, tělo Kristovo leželo v hrobě. Ale v nedělní ráno se zjevilo vítězství Toho, který nyní má klíče podsvětí i smrti (Zj 1,18).

„Kde je, ó smrti, tvůj osten?
Kde je, ó peklo, tvé vítězství?“

J.Ostrolucký

**Díky Bohu, který i nám dává
vítězství nad mocí hřicha a smrti.**

**Neděle, 11. dubna
BOŽÍ HOD VELIKONOČNÍ**

PRÁZDNÝ HROB

...oni však jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“

(Luk 24,5)

Hrob zůstal prázdný a Ježíš žije. To je zpráva nedělního rána po golgotských událostech. Zpráva, kterou se učedníci nejprve zdřáhali přijmout. To je zpráva, kterou se zdřáhají i dnes přijmout mnozí lidé. V čem je problém? Vždyť je to ten samý Ježíš, kterého si připomínáme o Vánocích. Někdy až velkolepě je připomínán svátek Jeho narození. Je to milé, malé dítě, vždy milé a roztomilé. A tak nevinné a bezbranné. Ale toto dítě vyrostlo a na Golgotě byl ukřižován muž, Boží syn. Zůstal nevinný a chtěl být bezbranný – pro nás. Jenže tento Ježíš, který zemřel za hříchy lidí, je jiný než když byl v Betlémě na slámě. Jiný v tom, že je Pánem a Spasitelem. Zná každého jménem. Vidí každému do srdce a do myšlenek. Má určité nároky ohledně svého následování. Říká srozumitelně a jasně, co je dobré a co je hřích.

V tom je asi problém, že o něj už není takový zájem jako o Vánocích. O Velikonicích jsme konfrontováni se vzkříšeným Pánem. Nezůstal bezmocný v hrobě, ale sedí na nebesích po pravici Boží jako mocný Pán. Je živý, to svědčili andělé u prázdného hrobu, to svědčí dnes každý, kdo osobně prožil setkání s Ním a ví, že On má moc odpustit každý hřích. Je živý a neztratil nic na své moci, ale ani na svém spravedlivém hodnocení našeho života. A také se nijak nezmenšila Jeho láska. Vždy je připraven nás slyšet, vždy má zájem o naše starosti a o to, co prožíváme.

Učedníci nejprve zprávě o prázdném hrobu nevěřili, ale později toto zvěštovali a radovali se. I my máme důvod k radosti: Ježíš žije a hrob je prázdný. Toto zvěštujeme.

Emanuel Opravil

**Bůh v Ježíši otevřel cestu
k věčnému životu pro každého z nás.**

Pondělí, 12. dubna

1 K 15,1-11

JASNÝ DŮKAZ

*„Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří.“
(Ř 3,25)*

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista je jednou z nejlépe doložených událostí v dějinách. Pavel uvádí nezvratná svědectví více než 500 očitých svědků, kteří viděli Ježíše potom, co vstal z mrtvých. Většina z nich byla v době, kdy Pavel psal dopis do Korintu, dosud naživu.

Stejně podložena je tak i skutečnost, že Ježíšova oběť na golgotském kříži zcela zaplatila za hříchy celého lidstva, takže každému, kdo v Něho věří jako ve Spasitele, je odpuštěno. Zárukou je nám právě Kristovo zmrtvýchvstání. Kdyby jediný hřích zůstal nevykopen, Ježíš by svůj hrob neopustil.

Fred Meldau ve své knize *Vzkříšení Ježíše Krista*, v níž zdůrazňuje význam Ježíšova zmrtvýchvstání, popisuje, jak Izraelci slavili svátky Dne pokání: „Pokud [velekněz] přinášel oběť podle pravidel, vrátil se ze svatyně v přesně určenou dobu; jestliže však ... přinášel oběť nesprávným způsobem, zemřel ještě za chrámovou oponou. Podobně je to i s Ježíšem Kristem – Jeho zmrtvýchvstání poté, co se na kříži obětoval za naše hříchy, jasně ukazuje, že Jeho oběť byla přijata. Prázdny hrob je Božím ‚Amen‘ ke Kristovu ‚Dokonáno jest.‘“

Když Kristus opustil hrob, naše hříchy byly zcela vymazány. Jeho vzkříšení je jasným důkazem.

RWD

*Pán slavným zmrtvýchvstáním
Božskou moc dokázal,
svým hrobem prázdným
smrt ze světa vykázal.*

***Kristův prázdný hrob je zárukou
našeho spasení.***

Uterý, 13. dubna

Fp 3,1-11

ZAJATCI CÍRKVE

*„... nikoli s vlastní spravedlností, která je ze zákona, ale s tou, která je z víry v Krista...“
(Fp 3,9)*

Zní to neuvěřitelně, ale je to pravda. Tento příběh se skutečně stal. Jedna šestnáctiletá dívka se stala obětí únosu a čtyři měsíce byla držena jako rukojmí. Kde? V podkroví, na půdě budovy jednoho sboru v Memphisu v Tennessee. Týden co týden se tento sbor setkával ke chválám, ke společnému zpěvu, k modlitbám, aby se radovali v křesťanském společenství – a v té samé budově byla po čtyři měsíce vězněna vystrašená lidská bytost a čekala na vysvobození. Dívka byla po celou tu dobu bezmocným zajatcem; až do chvíle, kdy ji objevili a zachránili dva sboroví údržbáři.

Jen si to představte! Zajatec v církvi! Ale možná je v církvi vězněno mnohem více lidí, než si uvědomujeme – lidí, kteří jsou zajatci toho Zlého, Božího nepřítele (2 Tm 2,26). Stejně jako apoštol Pavel před svým obrácením si mohl myslet, že žijí pro Boha, přestože jsou mrtví pro své hříchy. Možná i v našem sboru jsou lidé, kteří ještě nezakusili duchovní svobodu skrze víru v Ježíše Krista.

Evangelista Billy Sunday jednou vtipně poznamenal, že tím, že zavedeme koně do garáže, se z něj nestane auto, stejně jako tím, že zavedeme hříchem spoutaného hříšníka do církve, se z něj automaticky nestane Boží dítě. To dokáže pouze osobní víra v Pána Ježíše.

Jsi zajatcem, nebo jsi poznal svobodu?

VCG

*Bůh dává spasení jako dar,
ne jako obchodník měří.
Život věčný On dává všem,
kdo v Krista Ježíše věří.*

***Pravou svobodu nalézáme
v podřízenosti Kristu.***

NÁŠ ÚŽASNÝ BŮH

„Modlil jsem se... a vyznával: „Ach, Pannovníku, Bože veliký a hrozný [úžasný]...“
(Da 9,4)

Slovo *úžasný* se dnes často používá pro označení sportovců, trenérů, učitelů, dokonce i kamarádů. Podle mě na tom není nic špatného. Přesto si myslím, že teprve když stojíme na vrcholku horského masivu, nebo třeba na okraji obrovské propasti, můžeme mluvit o pravém úžasu.

Přesně takový pocit jsem prožíval minulý rok, když jsem navštívil podobné místo během dovolené. I když už ze samotného pohledu na horské panorama mi běhal mráz po zádech, můj úžas se spíše než přírodních krás týkal Boha. Připadalo mi, že jsem v blízkosti toho, který tuto nádhru stvořil. Pomyšlel jsem si: „Je to jen jeden zázrak na jedné malé planetě ve vesmíru, kde jsou ve skutečnosti miliardy hvězd, a kde se vzdálenosti měří na miliony světelných let. Máme úžasného Boha!“

Tento úžas je správný a měl by nás naplňovat bázní, vděčností a láskou. Bázní proto, že Boha není radno brát na lehkou váhu. Vděčností proto, že On se k nám ve své milosti sklonil, aby nás očistil od hříchu. Láskou proto, že On nás miloval první a my mu jeho lásku máme opětovat (1 J 4,19).

Pane, naplňuj nás úžasem, kdykoliv o Tobě přemýšlíme. Jsi skutečně úžasný Bůh!

HVL

*Na trůnu, vysoko v nebesích,
až tam, kde hvězdy nehasnou,
prodlévá Bůh, můj Stvořitel.
Láskou mne miluje úžasnou.*

***I ve světě mnoha vymožeností
zůstává Bůh tím největším.***

ZLO, NEBO TEN ZLÝ?

„A není divu, vždyť sám satan se přeléká za anděla světla.“ (2 K 11,14)

Teolog Evans napsal: „V některých církevních kruzích je dnes populární používat slovo *zlo*, namísto výrazu *ten zlý*, tedy ďábel. To zjednodušuje pohled na ďábla ze skutečné osoby na pouhé zlo.“

Evans dále pokračoval: „Za tím vším stojí ďábel sám; jinak by způsobil, abychom si ho představovali jako hrůzostrašné stvoření z pohádky, s rozdvojeným ocasem, vidlemi a rohy. Lidé ale přemýšlejí zjednodušeně, a tak až se objeví jako ‚anděl světla‘, lidé ho nepoznají a pro něj bude jednodušší z nich udělat naivní oběti.“

Pokud důvěřujeme Kristu jako Spasiteli, prožíváme Boží pokoj, ale zároveň se také můžeme dostat do kontaktu s ďáblem. Náš „protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil“ (1 Pt 5,8). Z tohoto důvodu Bible říká: „Oblectě plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům.“ (Ef 6,11)

Pokud budeme studovat a žít Boží slovo, my, kteří známe Krista, můžeme ďábla i zlo, které působí, přemoci. A budme vděční za to, že Ten, který je v nás, je větší než ten, který je ve světě (1 J 4,4).

RWD

*Kníže temnoty šklebí se,
nikdo z nás však se ho nelekne.
Řev jeho brzičko pomine,
i on jednou před Pánem poklekne.*

***Ďábel dnes možná není v módě,
ale na lovu je neustále.***

Pátek, 16. dubna

Ř 12,14-21

PROČ SE TO STALO?

*„Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“
(Ř 12,21)*

Bruce Goodrich měl začít studium na vojenské akademii v Texasu. Jedné noci se při běhu zhroutil a už nevstal. Zemřel, aniž by kdy vstoupil na půdu akademie.

Krátce po této tragédii napsal otec na akademii, studentskému výboru a vojenské jednotce následující dopis: „Chtěl bych při této příležitosti vyjádřit vděčnost naší rodiny za účast a potěchu, kterou nám vojenská akademie po skonu našeho syna poskytla. Byli jsme hluboce pohnuti poctami, kterých se mu dostalo na půdě jeho praporu. Obzvláště nás potěšilo, že během svého krátkého pobytu na akademii mohl vydávat svědectví o své křesťanské víře.“

Bruceův otec pokračoval: „Snad pro vás bude útěchou, že v této souvislosti nepocifujeme žádnou hořkost. Víme, že náš Bůh nedělá chyby. Bruce se prostě setkal se svým Pánem a teď je u Něj ve svém nebeském domově. Pokud se někdo ptáte, proč se to stalo, odpovím vám: „Aby se mnoho dalších mohlo zamyslet, kde stráví věčnost.““

Když důvěřujeme v Boží svrchovanost, může se hněv změnit v soucit, a nenávisť v upřímnou účast.

HWR

*Pán může změnit neštěstí v příležitost,
aby nám ukázal,
že věčnost nesmíme nikdy
pustit ze zřetele.*

**Žádná tragédie se nestane mimo
Boží svrchovanost.**

Sobota, 17. dubna

Da 1,1-17

MILUJME NÁCTILETÉ

*„A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti.“
(Da 1,17)*

Představ si, že ses ocitl v krizové situaci jako Daniel. Král ti – židovskému mladíkovi – oznámil, co budeš jíst a pít. A tady nastane problém: Bůh řekl, že to jídlo, které je na královském jídelníčku, je zakázáno. Myslíš, že bys vydržel takový tlak?

Mnoho lidí se domnívá, že dnešní mládež nemá to, co potřebuje, aby se mohla v podobných situacích správně zachovat. V situacích, kde je rozhodnutí zachovat se morálně bude něco stát. Rodiče mají často představy, že puberta je doba, která se musí prostě přetřpět. Avšak místo toho, abychom přemýšleli o tom, s jakými těžkostmi se budeme potýkat, bychom spíše měli zvážit, jaké máme možnosti mladého člověka povzbudit, a pomoci mu tak ke správnému jednání.

Mám za to, že Daniel, mladík, který se musel vzepřít v Božím jménu králi, musel kolem sebe mít v minulosti lidi, kteří ho učili dělat správná rozhodnutí. A nyní se to projevilo v tom, jak se odvážně postavil královským pravidlům.

I mnoho dnešních mladých lidí miluje Boha a mají i moudrost, kterou prokázal Daniel. Potřebují však vedení a povzbuzení, nikoliv a priori negativní postoj, plný předsudků o mladé generaci. Pomáhejte mladým, které znáte, prokazovat odvalu, jakou měl Daniel.

JDB

*Zajímejte se o to, jak žijí vaše děti.
Potvrzujte jejich důležitost slovy i skutky.
Vyžadujte, aby dělaly správné věci,
i když se jim to nelíbí.
Pomožte jim stanovit si vysoká měřítka –
jako měl Daniel.*

**Děti často vyrostou tam, kam
dosahují očekávání jejich rodičů.**

ČEKEJTE, PROSÍM...

„Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj.“ (Ž 37,7)

Jistě už se vám to stalo. Voláte do nějakého podniku nebo úřadu a na druhé straně se ozve milý hlas: „Nezavěšujte, prosím, jste v pořadí.“ A než jste přepojeni na správnou linku, slyšíte ve sluchátku líbivou hudbu. Každou chvíli se věc opakuje a reprodukováný hlas vás ujišťuje, že už brzy budete přepojeni. A vy čekáte a čekáte. *To už bych zatím dojel tam a zpátky autem!* Zdá se vám, že na vás asi zapomněli, a že to nikoho nezajímá.

Někdy to vypadá, že na nás Bůh pozapomněl. Neustále se modlíme za něco nepředstavitelně důležitého, ale nic se neděje. Nic!

Jsem si jistý, že přesně tak se cítila Chana. Prosila Boha o to, aby mohla mít dítě. V té době se neplodnost považovala za prokletí. A aby to nebylo málo, druhá žena jejího muže se jí nemilosrdně vysmívala. Chana zoufale chtěla svému muži porodit dítě. Modlila se, aby překonal hlubokou bolest a hořkost. Přesto mnoho dlouhých let neotěhotněla.

Jak si máme Boží mlčení vůči našim vytrvalým modlitbám vysvětlovat? Pamatujme, že Boží moudrost přesahuje tu naši. To, o co prosíme, by nám mohlo uškodit. Neznáme všechny souvislosti. Bůh má zcela jiné načarování než my.

Když na vás Bůh zdánlivě „pozapomene“, nereptejte. Svěřte se Mu se svými nejniternejšími tužbami a přáními, a pak trpělivě čekejte na Jeho odpověď.

DCE

Když k Tobě voláme, náš Pane, sklonění, s modlitbou zoufalou, dej nám, prosím, pevnou víru a sílu cítit lásku Tvou.

Pokud po vás Bůh chce, abyste posečkali, nikdy „nezavěšujte“!

„NEZNÁMÉMU BOHU“

„Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji.“ (Sk 17,23)

Říká se, že se jednou starověkými Athénami přehnal epidemie moru. Lidé věřili, že ji mají na svědomí pohanští bohové, a tak – aby si je udobřili – postavili každému tehdy známému bohu oltář. Morová rána ale řádila dál. Nakonec v zoufalství postavili ještě jeden oltář, na kterém stála následující slova: neznámému bohu.

Brzy poté morová epidemie pominula.

O mnoho let později navštívil Athény na své druhé misijní cestě apoštol Pavel. Když procházel městem, všiml si zmíněného nápisu. Využil příležitosti a lidem kolem řekl: „Koho takto uctíváte, a ještě neznáte, toho vám zvěstuji.“ (Sk 17,23) Toho Boha, o kterém oni nevěděli nic, znal Pavel osobně. Představil jim Její jako „Pána nebe i země“ (v. 24). U toho však Pavel neskončil; volal také po pokání, protože svět bude jednou Ježíšem Kristem spravedlivě souzen.

Ve svém životě nemusíme hledat neznámého boha, protože ten jediný pravý se nám dal poznat skrze svého Syna. V okamžiku, kdy se odvrátíme od hříchu a přijmeme Ježíše jako osobního Spasitele, poznáváme samotného Stvořitele.

Znáte jej, a nebo je pro vás zatím neznámým bohem?

DJD

*Člověk prochází temným bludištěm života,
a klaní se němým modlám až do dne,
kdy se setká s Božím Synem.
Až tehdy nalezne živého Boha.*

Ve stvoření nám Bůh ukazuje své ruce; ve spasení nám ukazuje své srdce.

KLÍČOVÁ BITVA

„Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil.“ (J 17,4)

Miriam Boothová, dcera zakladatele Armády spásy, byla pozoruhodná a vzdělaná žena, jež začala svou službu velmi slibně a neobyčejně úspěšně. Velmi brzy ale onemocněla a ocitla se tváří v tvář smrti. Jedna její přítelkyně jí tehdy řekla, že je to velká škoda, když žena takových schopností nemůže kvůli nemoci dokončit práci na Božím díle. Miriam jí s velkým pochopením a notnou dávkou milosti odpověděla: „Je nádherné pracovat na Božím díle, ale je ještě krásnější činit Boží vůli!“

George Matheson, nevidomý autor chvalozpěvů, jednou v komentáři o verši J 17,4 řekl: „Bylo Mistrovo dílo opravdu dokončeno? Nestojí před Ním ještě Jeho největší úkol? Ještě se zcela nevypořádal se smrtí. Proč tedy řekl, že jeho dílo je dokonáno? Proto, že věděl, že když je vůle, bitva je již dobojována! ... Pohár, který nám Otec dává pít, je pohár, který pijeme vůli. Je jednodušší vypít jej do dna, když už ho přijalo srdce. ... Po správné volbě je samotný čin snazší.“

Ano, to je ta klíčová bitva. Pokud je nám, stejně jako Pánu Ježíši, radostí, činíme-li Otcovu vůli, potom úkol, který nám ukládá, bude dokončen z Jeho milosti a bez váhání, bez ohledu na to, co budeme muset obětovat.

HGB

*Svou milostí mě zachránil,
přemohl zlo, i smrt a hřích,
tak s pokorou chci vyznávat:
staň se vůle Otce v nebesích.*

Nejlepší způsob, jak lze poznat Boží vůli, je říct: „Pane, chci činit tvou vůli.“

KNIHA JAKO PŘÍTEL

„Plášť ... přines s sebou, též knihy a zvlášť pergamen.“ (2 Tm 4,13)

Apoštol Pavel seděl osamocen v římském vězení a měl před sebou poslední týdny života. Když psal dopis svému mladému příteli Timoteovi, sužovala ho vlhkost a chlad kobky. Prosil jej, aby za ním přišel, ještě než nastane zima (2 Tm 4,21). Žádal též Timotea, aby mu přinesl plášť, který by jej ochránil před nepříjemným chladem, a navíc jeho svitky, obzvláště pergameny.

Pergameny, vyráběné ze zvířecích kůží, možná obsahovaly opisy starozákonních textů. „Knihy“, patrně z papyru, byly pravděpodobně svitky. Je jasné, že Pavel se nechystal napsat další přísně teologickou epistolu jako třeba List Římanům. Stejně tak si nepřipravoval nové kázání. Potřeboval ty knihy proto, aby mohl potěšit své srdce a aby osvěžil svou mysl.

Jeden slavný francouzský spisovatel napsal: „Moudří lidé, kteří psali před námi, jsou cestovatelé, kteří nás předešli na cestě nesnází, a kteří k nám natahují své ruce, aby nás pozvali do své společnosti, když nás ostatní opustili. Dobrá kniha je jako dobrý přítel.“

Musíme si pěstovat návyky, jak správně číst. V první řadě jde samozřejmě o Bibli. Bůh si však, aby povzbudil naše srdce a osvěžil naši mysl, používá i jiných dobrých knih.

HWR

*Čtème ta slova pravdivá,
protkaná milostí a láskou.
Kéž provázejí nás každý den,
než proběhnem cílovou páskou.*

Když je ti nejhůř, dobrá kniha – stejně jako dobrý přítel – je ti na dosah.

PŘÁTELE

„V každičkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.“ (Př 17,17)

Znám jednoho vdovce a jednu vdovu. Oba jsou již staří, uzavření, zcela osamocení, a jejich sbory se za ně pravidelně modlí. Oba mají opravdového přítele. Vdovec, který je obdivovatelem vážné hudby, se těšívá na každé druhé úterý v měsíci, protože za ním chodívá na návštěvu jeden mladík s několika kazetami, a společně poslouchají hudbu.

Za vdovou, jež je diabetička a má navíc velmi nízký důchod, pravidelně dochází jedna laskavá žena. Nedávno jí zakoupila přístroj na měření hladiny glukózy v krvi, který jí život s cukrovkou velmi usnadňuje. Vdova by si sama takový přístroj nemohla dovolit.

Oba dva, vdovec i vdova, mají velké štěstí, že je v jejich životě alespoň jeden člověk, který o ně stojí. Existuje mnoho lidí, kteří přátele nemají a nikdo k nim na návštěvu nechodí. Obecně je neuvěřitelně málo lidí, kteří dovedou obětovat svůj čas a být někomu přítelem.

Dokonce Pavel, který věděl, jaké to je být v Boží přítomnosti, potřeboval přátele, když čekal na popravu v římské kobce. Toužil po pravém lidském přátelství. Přál si teplý plášť a knihy. To vše mohl dostat jen od přátel.

Pane, uč mě být přítelem někomu, kdo mě potřebuje.

HVL

*Bud přítelem těm,
kteří tě potřebují, když procházejí tmou,
projevuj jim lásku,
a jejich zlomenému životu přines světlo.*

**Opravdový přítel nikdy nedopustí,
abys zůstal sám.**

VLK, NEBO BERÁNEK?

„Koho vám z těch dvou mám propustit? Oni volali: „Barabáše!““ (Mt 27,21)

Shromážděný dav chtěl, aby byl někdo propuštěn. V Ježíšově době bylo během Velikonoc zvykem, že byl propuštěn jeden vězeň jako připomenutí exodu Židů z egyptského zajetí.

Pilát nebyl žádným politickým nováčkem a tak dal shromážděným lidem na výběr: propustí toho, který vzkřísil Lazara z mrtvých, anebo toho, jehož mečem pravděpodobně zahynulo nemálo lidí. Volba se zdála jasná. Lidé však vybrali vraha Barabáše.

Dav zpravidla dává přednost tomu, co je divoké, vzpurné a šílené. Vybírá si vlky – Barabáše, Staliny nebo Hitlera. Odmítá ponížené, pokorné, služebníky a beránky.

Co kdybychom tam tenkrát byli také? Koho bychom vybrali? Je příjemnější věřit tomu, že bychom zvolili Ježíše. Ale dokázali bychom to? Hlas davu má přece takovou sílu... Ještě několik dní před procesem lidé volali: „Hosana Synu Davidovu!“ Teď křičeli: „Ukřižuj ho!“ Tlak davu nás může zmást, vystrašit i svést svou cestou.

Bože, pomoz nám. Pokud jsme nesení davem, přese všechno, co víme, čelíme někdy pokušení vybrat si vlka. Pomoz nám zvolit si beránka.

DCE

*Svět se nás snaží ze všech sil
stáhnout do lepkavého bahna.
Pán nás však svou silou vybavil
a naší víře žehná.*

**Chceš-li odolat tlaku světa,
spoléhej se na Boží moc.**

ZKOUŠENÍ, NEBO VÍRA?

„On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování.“ (Tt 3,5)

K paní Whytové přišel jednou na návštěvu člověk, který jí vyprávěl o tom, co to znamená být křesťanem. Během rozhovoru paní Whytová poznamenala: „No, já samozřejmě zkouším být křesťankou!“ Její host, když viděl, že paní Whytová má o spasení zkreslené představy, se jí zeptal: „Zkoušíte být také paní Whytovou?“ „Ne,“ řekla mu na to, „Já jsem paní Whytová!“ „A jak dlouho už jí jste?“ pokračoval host. Paní Whytová mu ukázala svůj prsteník a řekla: „Od té doby, co na prstě nosím tenhle prstýnek.“ Její host jí vysvětlil, že úplně stejně je tomu i se spasením. Spasení také nezískáme tím, že něco zkoušíme. Přichází skrze naši víru. Je to něco, co dostáváme zadarmo z Boží milosti.

Když žalářník ve Filipenské věznici zvolal „Co mám dělat, abych byl zachráněn?“ (Sk 16,30), dostalo se mu odpovědi: „Věř v Pána Ježíše!“ (v. 31) Spasení je darem od Boha, nikoliv něco, co si můžeme zasloužit (Ef 2,8-10). Proto chcete-li být spaseni a věříte, že Pán Ježíš Kristus zemřel na Kalvárii za vaše hříchy a vstal z mrtvých, jen ho o spasení požádejte (přečtete si také pasáže J 1,12; 3,16; 5,24). A pokud jste věřící, budete Bohu každý den vděční za Jeho milost a Jeho úžasný dar spasení.

RWD

*Nic jiného nevymaže
hřích, který srdce poničil,
než krev drahého Pána Krista
a obět, kterou položil.*

Spasení je darem, ne odměnou.

NEVYHNUTELNÉ SETKÁNÍ

„... jako každý člověk jednou umírá, a potom bude soud.“ (Žd 9,27)

Pan Winchester během svého života získal díky výrobě a obchodu s puškami velké jmění. Po jeho smrti v roce 1918 se jeho manželka Sára přestěhovala do San Jose v Kalifornii.

Protože byla Sára Winchesterová zdrce- na smutkem a navíc se věnovala spiritismu, vyhledala médium a vyjádřila přání spojit se se svým manželem. Dozvěděla se, že „dokud bude zvelebovat svůj dům, smrt se jí bude vyhýbat“.

Sára spiritistovi uvěřila a koupila nedokončené panské sídlo o sedmnácti místnostech a začala jej rozšiřovat a zvelebovat. Pokračovala v tom až do své smrti; zemřela ve věku 85 let. V době, kdy dělníci vydělávali 50 centů za den, stálo celé dílo neuvěřitelných 5 milionů dolarů. Dům měl 150 pokojů, 13 koupelen, 2 000 dveří, 47 krbů a 10 tisíc oken. Paní Winchesterová po sobě navíc zanechala dostatek prostředků, že by bylo možné v rozšiřování sídla pokračovat dalších osmdesát let.

Dům je dnes více než pouhou turistickou atrakcí. Je němým svědkem strachu ze smrti, který drží v otroctví miliony lidí (Žd 2,15).

Díky tomu, že Ježíš za nás zemřel a vstal z mrtvých, se náš strach ze smrti může změnit v naději. To se stane, když Krista přijmeme jako svého osobního Spasitele. Je to ten nejlepší způsob, jak obstát při nevyhnutelném setkání se smrtí.

VCG

*Když smutkem trpíš, bolestí,
tvé tělo k smrti chradne,
tu vzpomeň si na Kristův kříž,
kde Jeho pokoj uládne.*

**Až nadejde čas zemřít, ujisti se,
že je to to jediné, co musíš udělat.**

POZVEDNOUT PADLÉHO

„Bratři, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu...“
(Ga 6,1)

Moje šestiletá vnučka Kelsey byla poprvé bruslit. Když už byla schopná alespoň kousek popojet sama, pozvala svého dědečka a babičku, aby se přišli podívat. To bylo modřin! Ještě mnohokrát spadla na tvrdý led. Její trenérka jí však byla vždy nablízku – pomohla jí vstát a nezapomněla ji povzbudit. I jiní bruslaři se zastavovali, aby ji podpořili. Za mantinely pozorovali Kelsey i její rodiče a s láskou ji povzbuzovali. Kelsey v nich všech měla trpělivé rádce, a kdykoliv upadla, díky jejich podpoře opět vstala a pokračovala ve svém snažení.

Jako křesťané podobnou pomoc a povzbuzení velmi potřebujeme, obzvláště ti duchovně mladší. Když odkládáme staré zvyky a učíme se nově přemýšlet a jednat, často klopýtneme a upadneme. Právě v těchto chvílích potřebujeme pomoc od bratrů a sester, kteří jsou ve víře zkušenější. Mladý věřící nepotřebuje, aby mu někdo hrozil prstem a pronášel na jeho účet odsuzující a kritické výroky. A za žádných okolností bychom se jim neměli smát!

Pane, nauč nás povzbuzovat! Kéž máme na paměti Pavlova slova o tom, že i my můžeme ve svých slabostech padnout. Pomoz nám nést břemena našich bratrů a sester v Kristu.

DCE

*Pomáhej hynoucím, pozvedej padlé,
zachraň je od hříchu, smrti.
Plač, když se bratr tvůj vzdaluje,
ty i on jste Boží děti!*

Hranicí mezi rezignací a touhou pokračovat může být malé povzbuzení.

NENECHAT SE PODVĚST

„...raduji se, když vidím vaši kázeň a pevnost vaší víry v Krista.“ (Ko 2,5)

Podvod je odjakživa nedílnou součástí válečné strategie. Britové jej obratně využili za 2. světové války v severní Africe proti německým jednotkám generála Rommela.

Abyste Němce zmátli, vyrobili lepenkové napodobeniny tanků a letadel. Ze vzduchu vypadaly tyto konstrukce tak věrohodně, že ani specializovaní průzkumníci nic nepoznali.

Satan, o kterém Ježíš mluví jako o „vládci tohoto světa“ (J 16,11), je v oboru podvodu skutečným odborníkem. Byl hnací silou, jež stála za učiteli, kteří se snažili přesvědčit Koloské, aby přijali bludy jako své učení (Ko 2,4.8).

Dnešní křesťané jsou uprostřed podobné bitvy. Jak se bráníme proti podvodníkům? Pavel ve svém dopisu do Kolos používal vojenskou terminologii, která nám může usnadnit pochopení podstaty věci. Za prvé je, jako disciplinované vojáky, chválil za jejich „kázeň“, jež je důkazem dobré bojové připravenosti. Za druhé mluví o „pevnosti“ jejich víry v Krista, tedy celistvé první linii. Byli neotřesitelně oddáni svému Pánu a věci Jeho království.

Nenechte se podvést satanovým lhaním. Připomínejte si pravdy Božího slova a ukázněným životem a neochvějným oddáním Ježíši Kristu budete neustále připraveni k boji.

DCE

*Štítem víry jsme chráněni
před šípy dábelskými,
satan již pozbyl moci své
nad dětmi Kristovými.*

Tou nejlepší ochranou před satanovou lží je Boží pravda.

TOUHA PO POCHVALE

„Přesto v něho uvěřili i mnozí z předních mužů, ale...nepřiznávali se k němu; ...Zamilovali si lidskou slávu víc než slávu Boží.“
(J 12,42-43)

Dětem se líbí, když je dospělí – rodiče nebo učitelé – za něco pochválí. Nedávno jsem to viděl na tvářích chlapců a dívek, kteří byli veřejně oceněni za to, čeho dosáhli v jednom dětském projektu.

I dospělí rádi přijímají ocenění od těch, ke kterým chovají úctu. Tato vrozená touha po ocenění není sama o sobě špatná. Upřímná pochvala může být velkým povzbuzením a může nás motivovat k dobrým věcem. Bible nám říká, že máme s očekáváním vyhlížet den, kdy se nám dostane chvály od Boha (1 Kor. 4,5). Problém je, že často přikládáme mnohem větší význam ocenění, kterého se nám dostává od lidí tady na zemi, než pochvale od Boha, týkající se života budoucího.

Vidíme kolem sebe mladé lidi, kteří jsou závislí na drogách, protože toužili po přijetí skupinou svých „tak úžasných“ vrstevníků. Někteří muži nemají správné hranice ve vztazích s ženami, protože se domnívají, že tak budou mít lepší pověst u svých kolegů z práce. Všichni tito lidé dělají stejnou chybu, jako dělali v prvním století ti křesťané, kteří „si zamílovali lidskou slávu víc než slávu Boží“ (J 12,43).

Pane, dej, ať mám otevřené oči a toužím po tvé pochvale víc než po ocenění u lidí.

HVL

*Kéž vše, co dělám, a na co myslím
ať zvečera či zrána,
je podle vůle Hospodina –
– ke slávě mého Pána.*

Libit se Bohu je lepší než těšit se lidské slávě.

TAK VZÁCNÝ

„Mefibóšet může jít u mého stolu jako jeden z královských synů.“ (2 S 9,11)

Jedni britští manželé prožívali obrovskou radost – po mnoha letech jejich manželství přišla žena poprvé do jiného stavu. Muž byl tak nadšený, že se chtěl ihned o tuto radostnou novinku rozdělit s kolegy v továrně, kde pracoval. Řekl jim, že Bůh odpověděl na jeho modlitby. Stal se proto teřcem jejich posměchu – prosil o dítě Boha!

Brzy po narození lékaři zjistili, že malý chlapeček trpí Downovým syndromem. První den po porodu, když šel otec do práce, přemýšlel, jak těžké bude čelit svým kolegům. „Bože, dej mi, prosím, moudrost,“ modlil se. Stalo se to, čeho se bál – někteří si ho začali dobírat: „Vida, jaké dítě ti Bůh dal!“ Muž dlouho jen stál a mlčel. Prosil Boha o pomoc. Nakonec řekl: „Jsem rád, že Bůh dal to dítě mně, a ne vám.“

Přesně tak, jako tento muž přijal svého postiženého syna jako dar od Boha, i David projev il milosrdenství synu Saulovu, který byl „zchromený na nohy“ (2 S 9,3). Někteří možná Mefibóšeta nepřijímali, protože byl chromý, ale David dokázal, že si ho velice váží.

V Božích očích je vzácný každý člověk. Poslal svého jediného Syna, aby za nás zemřel. Kéž bychom si s vděčností připomínali, jakou hodnotu má pro Boha každý lidský život.

JDB

*Dej, Pane, ať v každém
vidím otisk Tvé svaté tváře,
kéž vnímám jeho důstojnost
jak záblesk Božské záře.*

Každý člověk je pro Boha vzácný.

DOBRÁ KOMUNIKACE

„...mluvte pravdu každý se svým bližním, vždyť jste údy téhož těla.“ (Ef 4,25)

Jeden mladík měl se svým nevlastním otcem vážné problémy v komunikaci. Otec byl velmi otevřený, chlapec spíše mlčenlivý. Otec rád chodil na ryby, syn raději četl knihy.

Aby se otec svému nevlastnímu synovi přiblížil, vzal ho jednoho dne s sebou na výlet spojený s rybařením. Chlapci se nápad vůbec nelíbil, ale nevěděl, jak by to otci řekl přímo, a tak mu nakonec napsal krátký vzkaz, že by chtěl jít domů. Otec se na papírek podíval a strčil jej do kapsy.

Výlet trval další čtyři dny. Když se konečně vrátili domů, chlapec si postěžoval matce, že otec jeho lístku nevěnoval žádnou pozornost. Matka mu řekla: „Synku, tatínek neumí číst!“

O dobré komunikaci nemluvíme jen tehdy, když víme, co vlastně chceme říct, nýbrž když známe také osobu, se kterou chceme mluvit. Abychom někoho poznali, nesmíme mít strach odkrýt druhým naše slabosti a obavy.

Pavel nás nabádá, abychom spolu jako věřící mluvili pravdu, protože všichni patříme k jednomu tělu. Vyzývá nás také k tomu, abychom k sobě byli „laskaví, milosrdní a odpouštěli si navzájem“ (Ef 4,32). To je láska po vzoru Krista. Taková láska nám poskytuje bezpečí, ve kterém se daří i dobré komunikaci.

HWR

*Mluvm s každým pravdu –
– tak odhalí se to, co druhý zakrývá.
Jen srdcem milosrdným zviš,
co bratr prožívá.*

**Slova vyřčená v lásce nepotřebují
překladaatele.**

BUĎME DOBRÝMI POSLUCHAČI

„...každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení.“ (Jk 1,19)

Dietrich Bonhoeffer ve své knize *Společný život* napsal: „Tou první službou, kterou bychom měli druhým poskytovat, je naslouchání. Stejně jako láska k Bohu začíná nasloucháním Jeho slovu, tak i láska k bratřím a sestrám má počátek v naslouchání. Boží láska spočívá nejen v tom, že nám dává své Slovo, ale že nám nabízí také své ucho.“

Naslouchání bylo také klíčem k vyřešení jednoho problému mezi dvěma etnickými skupinami v jeruzalémské prvotní církvi (Sk 6,1-7). Jedna skupina byla přesvědčena, že jejich vdovy jsou vystaveny diskriminaci v přidělování jídla. Moudří apoštolé tedy jejich stížnost pozorně vyslechli, nabídli přijatelné řešení a spor tak urovnali.

Naslouchání je nezbytnou součástí i dnešních církví, protože se objevují nové a nové rozdílnosti. Pocházíme z různých sociálních i etnických prostředí, a lišíme se i úrovní křesťanské zralosti. Pokud však projevujeme svou lásku tím, že dovedeme naslouchat, spojuje nás společná víra v Krista.

Nejsme náhodou tak horliví ve svých názorech nebo pocitech, že nejsme schopni poslouchat to, co říkají druzí?

Pane, uč nás milovat. Kéž umíme naslouchat tak, jako Ty nasloucháš nám.

DCE

*Kéž touhou je mi, Pane, každý den
naslouchat druhým, na modlitbách dlít.
Kéž dobro bližních na mysli mám jen
a jako Kristus umím milovat i žít.*

**Naslouchání může být tou
nejdůležitější činností,
kterou dnes budete dělat.**

JE TŘEBA RŮST

„Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.“

(2 Pt 3,18)

Mou velkou láskou jsou pokojové rostliny; před několika lety se tak začal můj byt pozvolna měnit v malé zahradičky. Živé rostliny mě prostě naplňovaly radostí. Každý den jsem znovu s obdivem sledoval, jak moji „zelení společníci“ rostou a vyvíjejí se.

My křesťané jsme vlastně jako rostliny. Musíme zapustit kořeny, prodrat se skrz hlínu, vyrašit a vykvést. Ne vždy ale ve svém životě prospíváme. Jak snadno podlehneme nudě a nezáživné rutině každodenní práce. Často prostě jen tak přežíváme a existujeme, aniž bychom rostli ke zralosti a nesli ovoce.

V takovém období jako bychom se přestali duchovně vyvíjet; musíme dovolit Ježíši – slunci spravedlnosti (Mal 3,20) – aby znovu oživil naše srdce svou láskou. Musíme pevně zapustit kořeny v Božím slově a rozjímat nad ním ve dne i v noci (Ž 1,2). Potom ponese ovoce jako strom zasazený u tekoucí vody a naše větve porostou dál a dál: budou svým svědectvím neustále zasahovat další lidi. Budou posety květy, odrážejícími krásu spravedlivého života.

Přestaňme dřímát a začněme růst!

MRD II

*Když dokáže ze semínka
vykouzlit překrásný květ,
v co asi Pán může přetvořit
mne, tebe, celý svět?*

**Kde se zastaví růst,
tam začíná rozklad.**

EVANGELIZACE MODLITBOU

„Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi.“ (1 Tm 2,1)

Od té doby, co Pán Ježíš zemřel za naše hříchy a vítězně vstal z mrtvých, se na světě objevilo mnoho metod, jak šířit evangelium: prvním Petrovým kázáním, při kterém uvěřilo 3 000 lidí, počínaje, přes velkolepá evangelizační kázání lidí jako je třeba Charles Spurgeon nebo Bill Sunday, a osobním svědectvím přátelům konče. Existuje skutečně mnoho způsobů, jak přivádět druhé ke Kristu.

V jednom americkém městě přišli ještě s další metodou, kterou nazvali „evangelizace modlitbou“. Ve snaze zasáhnout co nejvíce obyvatel se organizátoři rozhodli modlit se za každého jednotlivce, který ve městě žije. Celé město rozdělili na části, a jednotlivá jména obyvatel si mezi sebe rozdělili věřící z různých sborů ve městě.

Samozřejmě, že na místě jsou i jiné způsoby, ať už rozdávání literatury nebo letáček, anebo osobní návštěvy; modlitba stojí však na prvním místě. V 1 Tm Pavel vysvětluje, že Bůh chce, aby „všichni došli spásy a poznali pravdu“ (1 Tm 2,4). Metodou, kterou pro počátek evangelizace navrhuje, jsou „prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi“ (v.1).

A co lidé ve vašem okolí? Pojďme se za ně modlit ihned.

JDB

Za koho se dnes budu modlit?

**Než budeš mluvit s lidmi o Bohu,
mluv s Bohem o lidech.**

**BŮH ZA VOLANTEM NIKDY
NEUSÍNÁ**

„...nedřime ten, jenž tě chrání.“

(Ž 121,3)

Už se vám to někdy stalo? Jednoho příjmeného večera, po celodenní práci, jsem jel po dálnici. Pozorně jsem sledoval provoz a věnoval se řízení. Pak už si vzpomínám jen na skřípění brzd na šterku vozovky. Byly to moje brzdy! Rázem jsem opět nabyl plného vědomí.

Myšlenky jako by byly odvedly mou pozornost a já jsem se stal obětí mikrospánku. Málem jsem sjel z vozovky. Nechal jsem se rozptýlit vlastními myšlenkami nebo snad okouzlit krásnou přírodou a zcela zapomněl, co vlastně dělám.

Co by se bylo stalo, kdyby si v tu chvíli Bůh zrovna zdřím! Vzpomeňme si na verš z Listu Koloským 1,17, který říká, že v Kristu „všechno spočívá“. To znamená, že Syn Boží ve své prozřetelnosti drží všechny věci pohromadě a celý svět v pohybu. Kdyby Pán podlehl mikrospánku, stromy by se začaly vyvracet, voda by se vylévala z oceánů, planety by neuspořádaně poletovaly vesmírem. Neslyšel by naše modlitby a ani by na ně neodpovídal. A ti, které chrání, by byli nechání napospas útokům nepřitele.

Ale to se nikdy nestane. Proč? Protože náš Bůh nikdy nespí a neustále dohlíží na svět i na nás (Ž 121,3-4). Jsme nepřetržitě v centru Jeho láskyplné pozornosti. Jsme v bezpečí, protože sloužíme Bohu, který nikdy nedřímá.

DCE

*Já Boží péči, lásku znám,
Pán nikdy nedřímá,
On rozjasňuje každý den
a na cestě mi pomáhá.*

**Bůh myslí na nás,
tak přestaňme myslet jen na sebe.**

MYS DOBRÉ NADĚJE

„On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu.“ (2 Tm 1,10)

Nejjihnější cíp afrického kontinentu – mys vybíhající do moře – nejednou způsobil námořníkům velké starosti. Mnozí z těch, kteří se ho snažili obeplout, přišli v rozbouřeném oceánu o život. Právě kvůli nepříznivým klimatickým podmínkám bylo toto místo pojmenováno Mys bouří. Jeden portugalský kapitán se rozhodl, že nalezne bezpečnou cestu těmito neblaze proslulými vodami, aby jeho krajané mohli bez problémů dosáhnout bohatých břehů Východní Indie. Snaha byla korunována úspěchem a oblast byla přejmenována na Mys Dobré naděje.

My všichni stojíme před nebezpečím, kterým je smrt. Jejimi úskalími již však bezpečně prošel náš Pán a připravil cestu, abychom mohli projít bezpečně i my. Svým ukřižováním a zmrtvýchvstáním přemohl Kristus věčnou smrt a každému věřícímu tak nabídl vztah se sebou samým v nebesích. Přestože tento „poslední nepřítel“, fyzická smrt, naše pozemské tělo dočasně zasáhne, při vzkříšení nad námi pozbude své moci. Žihadlo smrti bylo odstraněno!

Nyní se tedy všichni, kteří znají Krista jako Spasitele, mohou s důvěrou vydat na poslední pozemskou pouť. I když moře může být rozbouřené, až budeme proplouvat kolem Mysu Dobré naděje, nebudeme muset čelit žádným hrůzám. Naším cílem je nebeský přístav! Sám Nejvyšší Kormidelník nám vybral tu nejbezpečnější cestu.

HGB

*Svou slávy říš
opustils‘ kvůli nám,
nemusels‘ jít,
a přece šel jsi sám.*

**Kristus nabral bezpečný kurz skrze
temné vody smrti.**

MOC HUDBY

„Mojžíš tedy onoho dne napsal tu píseň a učil jí Izraelce.“ (Dt 31,22)

Jednoho studenta vysoké školy trápily hříšné myšlenky. Přestože pravidelně četl Bibli a modlil se, nepřestával bojovat, a tak za nějaký čas vyhledal křesťanského poradce.

„Jakou posloucháš hudbu?“ zeptal se ho poradce. Student odpověděl, že rock. Poradce pokračoval: „Představ si, že tvá mysl je nepopsaný kus papíru. Každá píseň, kterou posloucháš, je jako zápalka, která spaluje okraje papíru. Prosíš Boha, aby zahojil spáleniny, a tak On začíná léčit svým Slovem. Ty ale neustále přidáváš nové a nové zápalky. Zkus poslouchat křesťanskou hudbu a uvidíš, co se bude dít.“ Student to vyzkoušel a hudba začala jeho mysl skutečně uzdravovat.

Bůh, aby k sobě přitáhl své lidi blíž, používá jak hudbu, tak pravdu svého Slova. V Dt 32 čteme, jak Mojžíš učil nové pokolení Izraelců píseň dlouhou 43 veršů. Opěvovala Boží věrnost, ale stala se též Izraelcům svědkem, když přišli do zaslíbené země a hledali svého Boha. Cíl písně byl dvojitý: měla ukazovat Izraelcům, že Bůh má na jejich lásku právo, a také je povolávala zpět do Jeho přítomnosti, v případě, že je opustily jejich vlastní síly (verše 36-39).

Nikdy nepodceňujte moc hudby. Může buď zastínit práci Ducha svatého, nebo posilnit vaši lásku ke Kristu.

DJD

*Tam nahoře zní libá hudba,
jež stírá naše slzy.
Jen Boží melodie lásky
nás strachu zbaví brzy.*

Pokud zní struna tvého života falešně, zkus se znovu naladit.

**ŽÍT JAKO KRÁLOVSKÉ
KNĚŽSTVO**

„A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.“ (Ga 4,7)

Podle jedné starověké báje žil kdysi mocný muž jménem Astyages, který se rozhodl zprovodit ze světa Cyruse, královského syna. Zavolal k sobě jednoho ze svých důstojníků a přikázal mu, aby malého prince zabil. Ten malého chlapce předal pastýři, aby prince donesl vysoko do hor. Tam měl chlapec v drsných podmínkách zemřít.

Pastýř a jeho žena se však rozhodli chlapci darovat život a vychovat jej jako vlastního syna. Jak malý princ vyrůstal v prostém venkovském prostředí, přirozeně si myslel, že lidé, kteří ho vychovávají, jsou jeho rodiče. Ani ve snu ho nenapadlo, že pochází z královského rodu a je následníkem trůnu. Považoval se za prostého člověka, a tak i žil.

Mnoho křesťanů jako by zapomínalo, co všechno mají v Kristu. Žijí jako duchovní ubožáci, a přitom jsou královským kněžstvem. Podle apoštola Pavla jsou všichni věřící „syny Božími v Kristu Ježíši“ (Ga 3,26). Napsal také: „Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.“ (Ga 4,6-7)

Bůh nás obdařil vším, co potřebujeme k vítěznému, naplněnému životu. Nežijme jako ubožáci!

RWD

*Bůh nám dal vše, čeho třeba
k životu zbožnému;
nezbývá než darů užít
k účelu věčnému.*

***Dítě z královské rodiny by nemělo
žít jako otrok světa.***

NÁŠ PEČUJÍCÍ STVOŘITEL

„On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem.“ (Ž 147,4)

Podle jednoho křesťanského astronoma se Mléčná dráha skládá ze 100 miliard hvězd – a je to stále jen pouhý zlomek z toho nepředstavitelně velkého prostoru nebes, kde naše planeta je jako zrnko. Uvědomíme-li si nepatrnost Země, je těžké uvěřit, že Stvořiteli vesmíru leží na srdci, co se děje s velkou lidskou rodinou – rodinou, kterou někteří cynicky popisují jako téměř neviditelnou výrážku na tváři bezvýznamné planety ve sluneční soustavě druhé kategorie.

Je úžasné, že Bůh o nás má skutečný zájem! Dlouho před tím, než byl vynalezen první dalekohled, položil David tuto otázku: „Vidím tvá nebesa... Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“ (Ž 8,4-5) Nejenom, že má o nás Bůh zájem, ale dokonce má zájem o každého z nás individuálně – každý z nás je jedinečným cílem Jeho láskyplné pozornosti. Ve verších 3-4 Žalmu 147 vidíme na jedné straně hvězdami poseté nebe, a na druhé straně trápení člověka: „Uzdravuje ty, kdo jsou zkroušeni v srdci, jejich rány uzdravuje. On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem.“

Je to skutečně úžasné! Moudrost a moc, která drží pohromadě celý vesmír, má zájem o každého člověka. Hospodin je podivuhodným zdrojem víry a síly, i když jsme slabí a plní pochybností.

VCG

*Hospodin je králem vesmíru –
tak pozvedni své oči a pohlédni,
jak jen může smrtelník, do věčnosti.
Dívej se srdcem.*

**Ten, který drží ve vesmíru hvězdy,
podrží jistě i své svaté na zemi.**

KDYŽ MLUVÍ BŮH

„Co on řekl, to se stalo.“ (Ž 33,9)

Zdají se vám následující výroky povědomé? „Chtěl bych trochu zhubnout.“ „Každé ráno si budu číst Bibli.“ „Chci skoncovat s tímhle zlovykem.“ Všichni čas od času činíme podobná prohlášení – odhodlaná předsevzetí, že něco budeme nebo nebudeme dělat. Slova a skutky jsou však často v rozporu. Podobná rozhodnutí vyžadují úsilí a vytrvalost; přesto se i tak můžeme setkat s neúspěchem.

S Bohem je tomu naopak. Jak je psáno v Žalmu 33, když mluví On, to, co říká, se stane. V 6. verši kupříkladu najdeme následující ujištění: „Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechen jejich zástup.“ Bůh promluvil a stvořil svět. Jaké velkolepé svědectví Boží velikosti! Mělo by nám připomenout, jak nepatrní jsme ve srovnání se svým Stvořitelem. Když promlouváme my, vyslovujeme svá přání; když mluví Bůh, tvoří skutečnost.

Tato podivuhodná pravda je pro nás inspirací – měli bychom uvést do praxe to, co se píše v Ž 33,1-3: „Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu...“, „Hospodinu vzdejte chválu...“, „Zpívejte mu novou píseň...“. Jeho slova tvoří světy a naše slova Mu mají přinášet chválu.

Pojďme dnes učinit víc, než jen říct: „Budu chválit Boha.“ Chvalme ho svým životem i svými slovy.

JDB

*Mocným slovem Bůh stvořil svět,
na nebi hvězdy zaplály.
Tak i ty myslí na uctívání Pána:
na díky, na modlitby, na chvály.*

**Boží obrovská moc je důvodem pro
naši vděčnou chválu.**

Pondělí, 10. května

Jk 1,13-18

„JE TO MOJE VINA!“

„Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí.“ (Jk 1,14)

Prvním krokem na cestě k vítězství nad hříchem je připustit skutečnost, že se jedná o naše selhání. Svalujeme-li svou vinu na někoho jiného, řešení problému pouze odložíme.

Jistý muž jednou při couvání narazil na parkovišti do vedle stojícího automobilu. Prostě se nepřesvědčil, jestli mu něco nestojí v cestě, a byla to tedy zjevně jeho chyba. On však vyskočil z auta, rozkřikl se na ženu, která auto za ním řídila, a nařkl ji, že mu vjela do cesty. Údajně ji nepřestal obviňovat, ani když pak mluvil se svým pojišťovacím agentem. Žena byla nakonec shledána nevinou; musela však projít neuvěřitelnými problémy.

Něco podobného se stalo i v zahradě Eden. Po tom, co Adam pojedl zakázané ovoce, řekl, že se necítí vinen. Podle něj byla na vině žena, kterou Bůh stvořil.

Někdy se chováme stejným způsobem. Když uděláme něco nesprávného, ihned se poohlížíme po někom, koho bychom mohli obvinít, dokonce i Boha. Jakub však říká, že hřešíme, protože se poddáváme svým sobec-kým vášním.

Bojujete s hříchem a nemůžete se ho zbavit? Možná, že je to proto, že svalujete vinu na někoho jiného. Možná, že obviňujete samotného Boha, protože od vás onen hřích neodebral. To je nesmysl! Nad hříchem nikdy nezvítězíte, dokud nebudete ochotni říct: „Je to moje vina.“ DCE

*Pro ty, co hřích skrývají,
Bůh požehnání nemá.
Těm, kdo pokorně hřích vyznají,
Spasitel v lásce požehná.*

**Nad hříchem nikdy nezvítězíme
výmluvami.**

Uterý, 11. května

Jk 4,1-10

BOŽÍ ŽÁRLIVÁ LÁSKA

„Či myslíte, že nadarmo je psáno: ‚Bůh žárlivě touží po duchu, kterého do nás vložil?‘“ (Jk 4,5)

Shep, čerstvý přírůstek do naší rodiny, je mladý ovčácký pes; když políbím svou ženu, projevuje náš čtyřnohý miláček otevřeně velkou žárlivost. Nevrcí ani nekouše, ale svým štěkotem jako by říká: „Počkat! Páníčku, ty přece patříš mně!“ To, že žárlí, ve mně vzbuzuje libé pocity. Nejsme snad konec konců všichni rádi, když má o nás někdo tak velký zájem?

Existuje však ještě jeden druh žárlivosti – a týká se života každého křesťana. Nejde o touhu být v centru pozornosti svého páníčka, jako to dělá můj pes, ale patřit našemu Pánu a Mistru. Někdo kdysi parafrázoval oddíl Jk 4,5-6 takto: „Myslíte si, že Písmo říká bezdůvodně, že Duch svatý, kterého nám Bůh daroval, nás chce jen a jen pro sebe, aby na nás mohl vrchovatě vylít svou milost?“

Když podléháme svým vášním a chtíči, nebo prahneme po sváru, přijímáme hodnoty padlého světa (verše 1-4) a vzbuzujeme tak Hospodinovu žárlivost. On neustále touží mít nás u sebe co nejbližší. Vyučuje nás, napomíná, utěšuje, vede a chce, abychom ho lépe poznali. Tato Boží touha nás ani neutlačuje, ani neponižuje, nýbrž nás pozvedá a osvobozuje, protože je plná milosti a pravdy. Proto nás chce celé.

Budme Bohu vděční za Jeho žárlivou lásku.

DJD

K ZAMYŠLENÍ:

*Když vím o Hospodinově žárlivé lásce,
jaké mohu podniknout kroky k tomu,
aby mi Pán mohl požehnat?*

**V srdci křesťana není místa pro
dva.**

Středa, 12. května

J 16,7-15

NANEBEVSTOUPENÍ

„Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde.“

(J 16,7)

Čtyři nadpřirozené události zachránily lidstvo před sebezničením. Stejně jako zářící majáky ukazují lodím cestu na rozbouraném moři, tyto čtyři zázraky ukazují ztracenému světu cestu ke spáse. Připomínáme si je o Vánocích, na Velký pátek, o Neděli velikonoční a v den Nanebevstoupení.

Většina křesťanů uznává důležitost Kristova narození, kdy se Bůh vtělil do člověka, kříž, na kterém byla zaplácena daň za hřích, i vzkříšení, kdy byla zlomena moc smrti. Ale co nanebevstoupení? V čem tkví důležitost této události?

Ježíšův návrat k Otcovi má vliv na život každého z nás, věřící i nevěřící bez rozdílu. Ježíš, poté co se vrátil na nebesa, nám seslal Ducha svatého, který lidem ukazuje jejich potřebu spasení (J 16,8). Ježíš také řekl, že Duch bude věřícím Přímluvcem (v. 7) a učitelem pravdy (14,17; 16,13-15).

Kdyby Ježíš po svém vzkříšení zůstal na zemi, jeho další služba by byla omezená. Nedokončil by to, co nyní činí skrze Ducha svatého.

Den, kdy si připomínáme Ježíšovo nanebevstoupení, nám připomíná, že vyvýšený Pán nepokračuje ve své službě pouze pro nás, ale že skrze Ducha svatého k sobě volá i hříšníky.

DJD

*Hospodin nám seslal Ducha,
by ze hříchu nás usvědčil.
Kéž přivede nás k Spasiteli,
jenž poslušný až na kříž byl!*

***Duch svatý nejen potěšuje svaté,
ale i usvědčuje hříšné.***

Čtvrtek, 13. května

Mk 6,14-29

LASKAVÝ NESOUHLAS

„Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem.“
(Ef 5,11)

Jak se máme, jako křesťané, chovat k lidem, kteří žijí v rozporu s biblickými zásadami?

Nedávno jsem si tuto otázku položil v jednom velkém nákupním středisku, kde jsem potkal dva známé, muže a ženu, kteří opustili své rodiny a přátele a žijí spolu „na hromádce“. Hned se ke mně přátelsky hlásili. Slušně jsme se pozdravili. Nijak jsem je samozřejmě nekáral, ale ani jsem se nepřetvaroval, že se stylem jejich života souhlasím.

Při jiné příležitosti se mi jeden muž svěřil, že jeho syn je homosexuál. „Vím, že jsi kazatel,“ řekl mi, „ale věřím, že jsi natolik osvěcený, že mi rozumíš.“ Odpověděl jsem, že jeho synem nepohrdám, ani vůči němu nepociťuji žádné nepřátelství, ale že Bůh říká, že homosexuální chování je hříšné.

Jan Křtitel namítl králi Herodovi, že nemá právo žít s Herodiadou jako s manželkou, protože se se svým prvním mužem rozvedla, aby mohla žít s Herodem (Mk 6,17-18). I když nám Bible neříká, jak se Jan Křtitel přesně choval, myslím, že jednal uctivě, avšak rozhodně. Kdyby svou výčitkou krále přespříliš rozhněval, Herodes by se k Janovi jistě nechoval i nadále slušně a nevyslechl by jej.

Budme vůči těm, kteří žijí v hříchu, laskaví, ale dbejme na to, aby jasně zaznělo, že Bůh hřích nenávidí, a že hřích bez pokání s sebou nese tragické důsledky.

HVL

*Dnešní svět je plný smutku,
hořkých slz a trápení.
Je mu třeba naší laskavosti:
nic než láska hříšné nezmění.*

***Pravá laskavost varuje předem
a nabízí řešení.***

SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM

„Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (J 14,9)

Věříte v Boha? Když podobnou otázku jednou položili reprezentativnímu vzorku americké populace, naprostá většina odpověděla, že ano. Na otázku, co o Bohu vědí, jich 84 % odpovědělo, že Bůh je nebeský Otec, ke kterému se můžeme přiblížit skrze modlitbu, 5 % uvedlo, že Bůh je idea, nikoliv bytost, dalších 5 % řeklo, že v Boha nevěří, 2 % Boha považovalo za neosobního stvořitele, a zbylá 4 % nevěděla.

Podle tohoto průzkumu většina Američanů věří v Božskou svrchovanou bytost. Dále jsou přesvědčeni, že Bůh, který stvořil vesmír, má zájem o bezvýznamné lidské bytosti, naslouchá jejich modlitbám a přáním. Za tímto namnoze obecnými představami je pramalé porozumění tomu, kým Bůh skutečně je.

Filipova naléhavá výzva „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ (J 14,8) je jen ojedinělým vyznáním. Prosil Ježíše, aby jim odhalil, jaký Bůh skutečně je. Ježíš mu odpověděl: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ (v. 9) Neviditelný Bůh byl zjeven ve viditelném Ježíši Kristu (Žd 1,3). Když sledujeme na stránkách Písma Jeho pozemský život, vidíme před sebou pravé srdce a svatost Boha Otce.

Možná věříte, že Bůh existuje; s Bohem je však možné se osobně setkat – v Ježíši Kristu.

VCG

*Pane, ty mě znáš,
víš, nač čeká srdce mé,
víš, že šťastné je,
když Tebe nalezne.*

**Vědět o Bohu je něco zcela jiného
než Boha skutečně znát.**

PO ČEM TOUŽÍ?

„...jeho srdce nebylo cele při Hospodinu, jeho Bohu.“ (1 Kr 11,4)

Jsem již sedmnáct let rodičem a domnívám se, že vím, čeho si v souvislosti s našimi dětmi vážím nejvíce: našeho vztahu.

Samozřejmě, že mě těší, když se jim daří v basketbale, nebo když dobře hrají na klavír. Mám radost, když nosí ze školy dobré známky a když se jim ve škole daří. Stejně tak mě těší, když na své děti slyším chválu i od jiných lidí.

Ale to, v čem jako unavený otec nacházím největší potěšení – po tom, co jsem byl celý den v práci, opravoval kapající kohoutek, četl už postě tu samou knihu a pomáhal s domácím úkoly – je láskyplný úsměv, vřelé objetí a čtyři zázračná slůvka: „Mám tě rád, tatínku!“

Pokud se tohle všechno nezmění ani do budoucna a v mém vztahu s dětmi bude na prvním místě láska, zájem a respekt, budu spokojeným otcem.

Něco velmi obdobného se děje mezi lidmi a Bohem. Jeho touhou je, abychom pracovali na svém vztahu s Ním – a to víc než na čemkoliv jiném. Proto je tak smutné číst o Šalomounovi: měl vše, jen na vztah s Bohem zapomněl, jeho srdce bylo jinde. Byl to moudrý, mocný a bohatý král; když se však odklonil od Boha, všechno ostatní pozbylo významu.

Co je tím největším Božím přáním pro mě a pro tebe? Láskyplný vztah.

JDB

*Duchu svatý, nás svou mocí,
láskou obnovuj,
nezanech nás bez pomoci,
daruj pokoj svůj!*

**Pokud už nejsi tak blízko Bohu jako
dřív, zkus hádat, kdo se vzdálil...**

ZTROSKOTÁNÍ

„Kdo se k němu hlásí, zbloudil ve víře.“
(1 Tm 6,21)

Na počátku minulého století ztroskotala jedna americká loď u ostrovů Scilly nedaleko anglických břehů. Přestože moře bylo klidné a počasí příznivé, byla loď uchváčena zrádným vírem, a pomalu unášena mimo správný kurz. Ještě než si kapitán a posádka stačili uvědomit, co se děje, loď narazila na skalka.

I v životě mohou naši duši uchvátit silné proudy kompromisů a přivést ji až ke ztroskotání. Duchovní bloudění je většinou pomalý a nenápadný proces. Vážnost situace si obvykle uvědomíme, až když ztratíme odolnost vůči zlu a trpělivou touhu po pravdě, kterou jsme kdysi poznali.

Apoštol Pavel se obával, aby se něco podobného nestalo lidem, kterým sloužil Timoteus. Povzbuzoval Timotea, aby věrně svým blízkým říkal, co je třeba, aby jejich oddání pro Krista nezačalo ochabovat a jejich víra neztroskotala.

V dnešní době, namísto přímých útoků toho Zlého, mnohem více přibývá těch křesťanů, kteří se vzdalují od Boha pomalu, ale jistě – ochabuje jejich zájem o Boží pravdu, účast ve shromáždění a život ve víře.

Musíme dávat bedlivý pozor, abychom nebyli místo Kristem strženi špatným proudem.

HWR

*Požehnej nám, Pane, Slovem svým,
ať vyhneme se úskalím,
kež pravda Ducha svatého
od nástrah chrání nás, od zlého.*

Kompas Božího Slova tě uchrání od duchovního ztroskotání.

NE NÁHODOU...

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, ... kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“
(Ř 8,28)

Když jeden kovboj podával žádost o životní pojištění, úředník se ho zeptal, zda někdy zažil nějakou nečekanou událost. Mladík se zamyslel a po chvíli odpověděl: „No, jen mě jednou jeden divokej hřebec pěkně nakop’ do žeber, a taky mě jednou uštknul chřestýš, jinak nic.“

„A tomu říkáte nic?!“, namítl pojišťovací agent. „Jo,“ uzavřel rozhovor kovboj, „pro ty zvířata to nebylo nic nečekaného, udělaly to schválně.“

Tento skutečný příběh mi připomněl biblickou pravdu, že v životě Božích dětí nejsou žádné náhody. V oddíle pro dnešní den čteme, jakým způsobem si Josef vykládal obzvláště nelehkou situaci. Byl vhozen do jámy a posléze prodán do otroctví. Byla to velká zkouška jeho víry. Z lidského pohledu se jednalo o neuvěřitelnou křivdu, na hony vzdálenou od pozhennání prozřetelného Boha. Josef však později pochopil, že „Bůh zamýšlel dobro“ (Gn 50,20).

Procházíte těžkými zkouškami nebo hlubokým zklamáním? Zdá se vám, že se všechno hroutí? Vězte, že žádné z těchto trápení není dílem náhody. Pán dopouští podobné situace, aby mohl pozhěnat. Budme proto trpěliví a důvěřujme Mu – jednou mu za to všechno budeme vděční!

RWD

*Co skrze oči člověka
vypadá jak pouhá náhoda,
je upradě Jeho velké dílo –
– pozhennání od Boha.*

V Božích rukou se zkouška mění ve vítězství.

Uterý, 18. května

Mt 19,13-30

MĚŘÍTKO NAŠÍ HODNOTY

„Mnozí první budou poslední a poslední první.“
(Mt 19,30)

Jeden můj přítel se po tom, co se po letech zúčastnil školního srazu, zapřísáhl, že už nikdy na podobnou akci nepůjde. Případal si prý proti ostatním neúspěšný a zcela bezvýznamný. Někteří z jeho bývalých spolužáků byli lékaři nebo právníci, z jiných se stali úspěšní podnikatelé. Další zase zaujali významná místa ve velké obchodní společnosti. A téměř všichni vyprávěli o svých geniálních a šikovných dětech.

Můj přítel má totiž zaměstnání zcela obyčejné. Jeho vnučata ze školy nenosí pouze jedničky, ani nejsou vrcholovými sportovci. Rekl jsem mu, že jeho pocit bezvýznamnosti pramení z toho, že svou hodnotu měří podle nesprávných kritérií.

Bůh nás nemá rád méně či více kvůli tomu, jaké máme zaměstnání, jak vypadá náš bankovní účet, byt nebo jak úspěšně studují naši potomci. Naše hodnota a důstojnost jsou založeny na skutečnosti, že nás stvořil Bůh a že Jeho Syn za nás zemřel. Bohu záleží na tom, jak upřímná je naše víra a jak sloužíme Jeho království.

Ježíš řekl, že těm, kteří Jej následují, se bez ohledu na jejich pozemské ocenění dostane za jejich víru a oddání odměny (Mt 19,16-30). Až bude Bůh odměnu rozdělovat, budou mnozí překvapeni (v. 30).

Pane, pomoz nám vnímat hodnotu člověka Tvými standardy, nikoliv našimi.

HVL

*Ač hřích pokřivil krásu stvoření,
Bůh říká: „Nezoufej!
Vždyť stvořen jsi k mému obrazu,
na Pána svého spoléhej!“*

Kdo hledá Boží vůli, je vášný.

Středa, 19. května

Př 6,20-24

MATČINO POUČOVÁNÍ

„Můj synu, ... matčíným poučováním neopovrhuj.“
(Př 6,20)

Vždy, když čtu verš Př 6,20, který mluví o „matčíně poučování“, vytanou mi na mysli „pravidla“ mé maminky, která už mi v životě tolikrát pomohla.

První mě napadá pravidlo „teplé kuchyně“; když jsme se jako malí vraceli v zimě ze školy, ale i když se blížily prázdniny, bylo v naší kuchyni vždy od všeho vaření a pečeni tak teplo, že se až rosila okna. Vnímám jsem i teplo maminčiny lásky.

Druhé, na co si vzpomínám, je pravidlo „maminčina přístupu“; když jsem za maminčkou přišel celý rozčilený, byť jen kvůli nějaké dětské maličkosti, často mi říkala: „To nic...“, nebo „Než se oženíš, už si na to ani nevzpomeneš...“ To mi vždy pomohlo udržet si nad různými věcmi ten správný náhled.

Nejvíce se mi ale do paměti vrylo maminčino „pravidlo víry“. Měla neochabující víru v Boha; víra ji činila silnou a laskavou i v dobách starostí, různých tlaků, strachu i osobních obětí.

Maminka už je mnoho let u Pána. Za její „pravidla“ jsem jí ale dodnes vděčný, protože mě už přenesly přes mnohé těžkosti.

Křesťanské matky, vy všechny pišete pro své děti svá „pravidla“. Dbejte na to, aby se líbila především Bohu!

DCE

*Maminko drahá, mám tě rád, –
– za úsměv na rozpraskaných rtech,
za vrásky na sedřených rukou,
za lásku, za péči, za dotek.*

**Není chudý ten,
kdo má zbožnou matku.**

Abraham Lincoln

OVLÁDAT MYŠLENKY

„Bratři, přemýšlejte o všem, co je ...čisté, ...co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.“ (Fp 4,8)

Kazatele jednoho dne navštívil mladý manželský pár. Žena mu řekla: „Uvěřili jsme teprve nedávno, a i když jsme s manželem oba spasení, žijí spíše životem světa: nemluví slušně, chodím na večírky a dělám hromadu nesprávných věcí. Jako bych byla spoutaná svou minulostí. Nedá mi to spát.“

Kazatel jí na to odpověděl: „Pokud ti na mysl přijde nějaká hříšná myšlenka, **přízněj** její špatnost a snaž se odkrýt její původ. Potom ji s Boží pomocí **odmítni** a vyluč ji ze svého života. Nakonec ji ve své mysli **nahrad** Boží pravdou.“

Žena si vzala kazatelovu radu k srdci a naučila se své myšlenky ovládat. Po měsíci vydala následující svědectví: „Podařilo se mi nad svou minulostí zvítězit.“

To, o čem přemýšlíme, je velmi důležité, protože naše slova a jednání naši mysl věrně odrážejí. Písmo říká: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví.“ (Mt 12,34) Hříšná myšlenka, která se v naší mysli jednou uhnízdí, může kdykoliv bez varování vyplout na povrch. Pokud špatným myšlenkám dovolíme ovládat naše přemýšlení, výsledkem bude pokřivený charakter.

Když se hříšná myšlenka objeví, vědomě odmítněte soustředit na ni svou mysl. Vybavte si vhodný biblický verš, zazpívejte si chválu nebo se modlete. Postupně se vám s Boží pomocí podaří uvádět „do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista“ (2 K 10,5). HGB

*Zkoumej, můj Pane, srdce mé,
ochraňuj moje myšlení,
pomoz mi, Bože, zahnat hřích,
na duši moji dohlédni!*

**Na veřejnosti hlídejte svůj jazyk,
v soukromí svoje myšlenky.**

VÍTĚZSTVÍ NA DOSAH

„Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrz, vysvoboditeli...“ (Ž 18,3)

Jednu naši známou opustil manžel a nechal ji samotnou s dítětem. Jsem zvědav, jak žena tuto situaci zvládne.

Starší žena napsala do Biblického rádia – žádala o modlitby za svá vnoučata, která, jak se zdá, žijí životem tohoto světa. Je mi z nich smutno.

Moje dcera mi vyprávěla o chudobě, kterou viděla mezi křesťany, když pobývala na jedné misijní cestě v cizích zemích. Běhá mi hlavou mnoho otázek... Proč existují takové rozdíly mezi lidmi?

Pak jsem se začel do Žalmu 18. I David procházel mnohými protivenstvími. Byl pronásledován svými nepřáteli (v. 4), ovinuly jej „provazy smrti“ a zachvátily jej „dravé proudy Ničemníka“ (v. 5).

Je v takové situaci vůbec nějaká naděje? Přijde řešení ve formě peněz, vojenského zásahu, zbraní nebo lidí, kteří Davidovi přispěchají na pomoc? Nikoliv. Davidovi vzešla pomoc od nevyčerpateľného zdroje – od Hospodina, kterého David nazval „skalním štítem, pevnou tvrzí a vysvoboditelem“ (v. 2).

David, stejně jako my všichni, čelil různým těžkostem. Jak nás však učí Žalm 18, pokud své starosti porovnáme s Hospodinovou silou, je vítězství na dosah.

Prožíváte těžkou situaci? Volejte k Pánu. On vás slýší neustále.

JDB

*I ve tvé nejtěžší hodině
žehná ti Pán svou milostí,
od Něho přichází útěcha,
v srdci tvém pokoj se rozhostí.*

**Nic není beznadějně,
pokud doufáš v Boha.**

SÉRUM PROTI ÚZKOSTI

„Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“ (Ž 91,2)

Dnešní svět je plný úzkosti. Dokonce i v relativně stabilních a bezpečných zemích mají lidé mnoho důvodů ke strachu. Podle jednoho novinového článku máme „panicovou hrůzu z chemie, mobilních telefonů, ozónové díry a amalgamových zubních výplní“.

S některými z těchto problematických oblastí se dokáže vypořádat vláda nebo psychiatrie, ale jsou i záležitosti budící strach, kterým nedovede zabránit ani nejsilnější armáda na světě – zemětřesení, vichřice, povodně nebo epidemie.

Strach z jedné věci však zdaleka předčí všechno ostatní: strach z nevyhnutelného setkání se smrtí a Božím soudem (Žd 2, 14-15; 9,27). Jediné sérum proti této úzkosti (a konec konců i jiným strachům) je založeno na přesvědčení, že jsme pod Boží láskyplnou ochranou.

Toto ujištění se objevuje v okamžiku, kdy začneme důvěřovat Ježíši jako svému Spasiteli. To on zvítězil nad smrtí (1 K 15, 55-57). Když Jej přijmeme jako Spasitele, naše víra roste, více a více se dozvídáme o moudrosti, lásce a moci Boží, a když se zaměříme na Krista, mizí postupně i náš strach.

Zkuste dnes spolu se žalmistou vyznat: „Říkám o Hospodinu: ‚Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.‘“ (Ž 91,2)

VCG

*Je toho tolik, co nechápu,
oči mé daleko nevidí.*

*Naději hledám však u Pána –
– u Boha, nikoli u lidí.*

Nejlepší lék proti úzkosti nalezne ten, kdo důvěřuje Bohu.

JE STÁLE S NÁMI

„Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou.“ (Joz 1,5)

Kdysi stáli Izraelci tvář v tvář situaci, která nevěstila nic dobrého. Mojžíš, jejich vůdce, před nedávnem zemřel. Co si teď počnou? Kdo je povede? Copak jsou odsouzeni k zahynutí v divočině?

Samozřejmě, že ne! Přestože byl Mojžíš mrtev, Hospodin je živý! Novému vůdci, Jozuovi, řekl, co má přesně udělat: „Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán.“ (Joz 1,2) Potom k Jozuovi promluvil Hospodin těmito ujišťujícími slovy: „Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě. Bud rozhodný a udatný...“ (v. 5-6).

Ano, Mojžíš byl skutečně mrtev, ale Bůh je stále živý. A Jeho plány s izraelským národem zdaleka neskončily.

Jakou útěchou to může být i dnes pro nás! I když se objeví těžká situace, i když padnou naši vůdci, i když naši blízcí umírají a veškerá lidská pomoc a útěcha je marná, Bůh není mrtev. Je stále s námi.

Sužuje vás trápení všedního dne – jste osamocení, malomyslní, klesáte na mysli? Pamatujte, že věříme v živého Boha. Jako byl s Mojžíšem, Jozuem a s izraelským národem, bude i s námi. Hleďte Jeho vedení a budete neustále zakoušet Jeho pokoj.

RWD

*Je vždycky nablízku
můj milující Pán,
potěší srdce, daruje pokoj;
nejsem nikdy sám.*

Když nám nezbude nic jiného než Bůh, zjišťujeme, že to stačí.

ZEDNÍK A HOUSLISTA

„Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás: Kdo má dar... ať ho užívá v souhlase s vírou.“ (Ř 12,6)

Bratr jednoho houslového virtuosa byl zedníkem. Jednou k němu přišla jistá žena a začala mu líčit, jak to musí být úžasné, pocházet ze stejné rodiny jako slavný hudebník. Potom, aniž by se ho chtěla dotknout, dodala: „Samozřejmě, že nemáme všichni stejné nadání, a dokonce i v jedné a téže rodině mohou být někteří mnohem schopnější.“

Zedník jí odpověděl: „Co mi to tu vyprávíte? Můj bratr, ten „pan houslista“, neví ani zbla o tom, jak se staví zeď. A kdyby si neměl vydělat fidláním na ty svoje housličky, neměl by ani na to, aby si nějakého zedníka, jako jsem já, najal! Musel by si postavit dům sám, a to by to dopadlo!“

Jestli se chystáte stavět dům, nehleďte si ve Zlatých stránkách kolonku „Houslisté“. A pokud hledáte někoho, kdo by hrál v orchestru na housle, není dobré najímat si zedníka. Každý z nás je skutečně jedinečný, nikdo nemáme všechna obdarování. Na tomto principu lze stavět domy nebo hrát na housle.

I v církvi nás Pán vybavil různými obdarováními. A naši zodpovědností je využívat ty duchovní dary, které jsme od Něj dostali. Pokud tak činíme, rosteme ve víře a tělo Kristovo se harmonicky rozvíjí.

HWR

*Je jedno, co dělají druzí,
nechci být jejich rádcem.
Mne vede životem Pán,
láskou svou, se svým stádcem.*

***V Kristově těle není žádný úd
nedůležitý.***

SLOVA I ČINY

*„Moudrost šůry je ... bez přetvářky.“
(Jk 3,17)*

Ve starořeckých dramatech hrála jedna osoba svou roli přímo na jevišti, ale mluvil za ni vždy jiný herec za oponou. Na herce za scénou se můžeme dívat jako na někoho, kdo „nežije to, co káže“.

Připomíná mi to jeden problém, se kterým se dnes jako křesťané potýkáme. Mnozí z nás jsou schopni o křesťanství zasvěceně mluvit, ale podle svých slov nežijí. Říká se tomu přetvářka.

Pokud existuje nesoulad mezi tím, co říkáme, a tím, co žijeme, vytváříme v myslích svých „diváků“ zmatek. Proto mnoho nevěřících bere evangelium na lehkou váhu.

Křesťan, který má na lidi kolem sebe obrovský vliv a který předává dál dobrou zprávu o Kristu, žije to, o čem mluví. Když mluvil Jakub o „moudrosti šůry“, popisoval ji jako „čistou, mírumilovnou, ohleduplnou, ochotnou dát se přesvědčit, plnou slitování a dobřeho ovoce, bez předsudků a bez přetvářky“ (3, 17).

Role křesťana je naprosto odlišná od role, kterou hrál ve starověkém Řecku herec za scénou. Tehdy měli mluvčí, kteří svou roli „nežili“, a herce, kteří nemluví. My máme být lidmi, kteří svou pravdu mluví i žijí.

RWD

*Všichni píšeme své svědectví,
přidáváme kapitolu den co den.
A naše slova, myšlení i skutky
unímají lidé; není to sen!*

***Pokud jsou naše skutky a slova
v souladu, naše svědectví je jasné
a hlasité.***

Středa, 26. května

Žd 10,19-25

PROČ CHODIT DO SHROMÁŽDĚNÍ?

„...povzbuzujme se... Nezanedbávejte společná shromáždění.“ (Žd 10,24-25)

Kaplan z Duke University dostal pozvání kázat v jednom sboru ve městě. I s dlouhým úvodem trvala bohoslužba dvě a půl hodiny. Když kaplan konečně skončil a byl naprosto vyčerpan, zeptal se místního pastora: „Jak to, že lidé vydrží ve shromáždění tak dlouho?“

Pastor mu odpověděl: „Je tu vysoká nezaměstnanost, přes 50 %. To znamená, že po celý týden lidé kolem sebe neslyší nic jiného než: ‚Jsi úplná nula. Vždyť ani nemáš pořádné zaměstnání. Nemáš ani auto, ani peníze.‘ Musím tedy jejich pozornost zaměřit na Krista. Skrze chvály, modlitby i kázání jim říkám: ‚Není to pravda! Jste Boží děti! Jste občany Jeho království!‘ Není to často jednoduché; okolní svět je tolik zvrácený...“

Svět na křesťany vyvíjí neustálý tlak, aby jim vnutil svoje vlastní hodnoty. Potřebujeme čist Boží Slovo a navzájem se povzbuzovat, abychom byli schopni správně vnímat, kým jsme v Kristu.

Proč chodit do shromáždění? Protože Bůh si používá napominání a lásky našich bratří a sester, aby nás ujistil, že poselství světa je živé a jediné Jeho evangelium je pravdivé.

DJD

*Svět se nás pokřivit pokouší
a svými měřítky kazit.*

*Čerpejme u bratří, u sester,
nenechme srdce svá zmrazit!*

**Sedm dní bez obecenství je jako
týden bez Boha.**

Čtvrtek, 27. května

Kaz 3,1-8

DOBŘÝ A ŠPATNÝ SMÍCH

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: ...je čas plakat i čas smát se.“ (Kaz 3,1.4)

Lékaři i psychologové se shodují, že smích je pro člověka blahodárný. Je to bezpochyby pravda, protože Bible říká, že „radostné srdce hojí rány“ (Př 17,22).

Písmo však navíc rozlišuje mezi smíchem dobrým a špatným. Autor knihy Kazatel prohlašuje, že smích lidí, kteří nemají ve svém životě místo pro Boha, nemá větší hodnotu než „praskot trní“ v ohni pod hrncem (Kaz 7,6). Bůh se staví proti takovému humoru, který někoho ponižuje nebo který si dělá legraci z nemorálních věcí. Hříchu se nikdy nemůžeme smát.

Jeden vynikající broadwayský komik se za 2. světové války vydal pobavit americké jednotky v Jižním Pacifiku. Když ho jeden voják požádal, aby jim vyprávěl nějaké „lechtivé vtipy“, odpověděl mu: „Chlapče, člověk jako já vlastně žije pro potlesk a smích druhých... Ale pokud bych za váš smích měl zaplatit takovou cenu, že bych vám vyprávěl nemravné anekdoty, nemám zájem. Nikdy jsem na jevišti nedělal něco, co by nemohla vidět moje matka, a nikdy to dělat nebudu.“ Sklidil u vojáků uprostřed džungle velký aplaus.

Pane, dej mi veselé srdce. A pomoz mi správně rozlišovat, čemu je dobré se smát a čemu nikoliv.

HVL

*Smích je jako hudba,
co ze srdce ti tryská;
když slyšíš jeho melodii,
pro smutek není místa.*

Smích je pro tělo vzácným lékem.

KDYŽ NAŠI BLÍZÍ ODEJDOU

*„Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“
(1 Te 4,18)*

Byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy bylo doma pouze jedno dítě, malý Stevie. Jeho starší sestry byly tou dobou na různých misijních i jiných cestách, a tak jsem využil příležitosti a vyrazil se synkem na malý výlet.

Za cíl našeho výletu jsme zvolili nedaleké letiště. Ještě než jsme si ale prohlédli první letadlo, Stevie mě velmi překvapil. Po tom, co jsem pronesl: „Je to krása, co?“, řekl smutně: „Jo, ale s Melisou by to bylo o moc lepší.“

Myslel jsem si, že jeho dušička se bude radovat ze všech těch letadel a hamburgerů, ale to, že mu bude chybět jeho osmiletá sestra, jsem nečekal.

Jeho upřímné city mi připomněly, jak jsou pro nás naši blízcí důležití. I když nejsou zrovna s námi, žádná činnost nám nemůže zabránit, abychom na ně nemysleli. Přejeme si, aby byli s námi. Platí to obzvláště tehdy, když někdo milovaný zemře. Taková ztráta je skutečně bolestná. Život už bez nich není stejný.

Bůh nás však v našem smutku utěšuje zaslíbením, které je zapsáno v 1 Te 4 – říká se tam, že se nemáme rmoutit jako „ti, kteří nemají naději“ (v. 13). Můžeme se těšit na chvíli, kdy se Pán Ježíš vrátí a my budeme opět se svými blízkými. Když někdo milovaný odejde k Pánu, může nám být toto zaslíbení opravdovou útěchou. JDB

*Ó, jaká radost na věčnosti,
až milované zas užíme,
v objetí Páně sejdem se,
uždyť Spasitel drahý nedříme.*

**Smrt nás na nějaký čas oddělí;
Kristus nás však spojí navěky.**

NEBUĎME CHAMTIVÍ

„...i když má člověk nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ (L 12,15)

Slyšel jsem jednou vyprávět příběh o bohatém průmyslníkovi, který byl jednoho dne velmi zaskočen, když uviděl rybáře, jak nečinně sedí vedle svého člunu. „Proč nejsi na moři a nechytáš ryby?“ zeptal se ho.

„Protože jsem už za dnešek nacyhal dost ryb,“ odpověděl rybář.

„A proč nechytáš víc ryb, než potřebuješ?“ pokračoval boháč.

„Co bych s nimi dělal?“

„Mohl bys vydělat víc peněz,“ zareagoval netrpělivě obchodník, „a koupit si lepší loď, abys mohl dál na moře a chytat ještě víc ryb a vydělat víc peněz. Mohl by sis koupit kvalitnější síť, chytat ještě více ryb a vydělat ještě mnohem víc peněz. Brzy bys měl celou flotilu rybářských lodí a byl bys bohatý jako já.“

Rybář se ho zeptal: „A co bych potom dělal?“

„Mohl by sis sednout a užívat si života!“

„A co si myslíte, že teď dělám?“ uzavřel rozhovor rybář a klidně se zahleděl na mořskou hladinu.

Možná jste se, stejně jako já, usmáli. Tento příběh však obsahuje velkou pravdu. Pokud zijeme jen proto, abychom shromáždili majetek, nikdy nebudeme mít dost. Budeme se stále více a více dřít, až se jednoho dne zhroutíme.

Také musíte neustále pracovat? Nedopřete si ani dovolenou? Život je něco víc než majetek. Naučme se více důvěřovat Bohu, který nám dal všechno k tomu, abychom si života mohli užívat. DCE

*Kdysi jsem žil jen pro peníze,
nyní mě radost provází –
těžkého jha mě Kristus zbavil,
pokoj svůj z lásky nabízí.*

**Někteří lidé se na dešť připravují
tak horlivě, že propásnou Boží
sluníčko.**

POUHÝ PŘEŽITEK?

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“ (Ž 119,105)

Dnes se to může zdát už jako přežitek, ale ještě před nemnoha lety používali lidé z různých profesí ke své práci obyčejné logaritmické pravítko; bylo pro ně nepostradatelné. Tato geniální pomůcka sloužila k urychlení složitých matematických výpočtů.

Jistý student vzpomíná, že první den studia na průmyslové škole v roce 1953 jim jako nováčkům profesor poradil, aby si zakoupili nejlepší logaritmické pravítko, jaké si mohou dovolit. Řekl jim tehdy: „Bude na něm záviset celá vaše profesionální dráha.“ Student si ihned jedno takové pravítko zakoupil. Když však střední školu dokončil a pokračoval na univerzitě, už ho dále nepoužíval; logaritmické pravítko vystřídala kalkulačka.

Věci, které dnes považujeme za nenahraditelné, mohou za krátký čas zastarat. Velmi brzy se mohou stát přežitkem, který nedokáže kvalitně poskytnout to, co potřebujeme. Je však jedna velmi stará věc, která bude vždy potřebná a nikdy se nepřežije. Je to Bible, živé Boží Slovo. Bez ohledu na to, jak se mění názory teologů, Kniha knih zůstává jediným spolehlivým zdrojem pravdivých odpovědí na komplikované otázky ohledně našeho původu, smyslu života, norem chování a konečného osudu.

Mějte Bibli vždy po ruce! Budete ji vždy potřebovat.

VCG

*Bible je vzácná pokladnice,
kde najdeš i to, o čem netušíš:
co k žití potřebuješ denně
pro srdce, pro mysl, pro duši.*

**Bible je možná stará, ale její
pravdy jsou stále živé.**

ZAKÁZANÉ OVOCE

„... působily v nás vášně podněcované zákonem a nesly ovoce smrti.“ (Ř 7,5)

V jednom texaském hotelu na pobřeží Mexického zálivu visel v každém pokoji následující nápis:

Chytání ryb z balkónu zakázáno!

Přesto hoteloví hosté den co den ze svých oken dolů do moře nahazovali udice. Ředitelství hotelu se proto rozhodlo cedule z hotelu odstranit – a zakázané rybaření ustalo!

Filozof a teolog sv. Augustin (354-430) se ve svém díle *Zpovědi* zamýšlí nad tím, proč to, co je zakázané, lidi tolik přitahuje: „Blízko našeho vinohradu rostla hrušeň obsypaná ovocem. Jedné tmavé noci jsme se jako malí rozhodli, že ji tajně očešeme... Natrhali jsme těch hrušek obrovskou hromadu. Neudělali jsme to však proto, abychom se jich sami najedli; naházeli jsme je prasatům. Snědli jsme jich jen tolik, abychom okusili, jak chutná zakázané ovoce. Hrušky to byly velmi dobré, ale nebylo to přesně to, po čem moje hříšná dušička dychtila – měli jsme doma hrušky ještě lepší! Trhal jsem je prostě proto, že jsem chtěl vědět, jaké to je být zlodějem... Má touha něco ukrást byla jednoduše probuzena skutečností, že je to zakázané.“

Oddíl Ř 7 hovoří o podobném principu, jak ho nastínil Augustin: lidská přirozenost je ve své podstatě vzdorovitá. Dostaneme-li pravidlo, vnímáme jej jako výzvu k jeho překročení. Ježíš nám však naše přestoupení odpouští a dává nám Ducha svatého. Probouzí v nás tak novou touhu: naším největším potěšením je oslava Boha. HWR

*Křesťané nemusejí platit
tu pokutu za hřích světa;
když poznali Kristovu lásku,
je po trestu ukrutném veta.*

**Zakázané ovoce chutná sladce,
ale důsledky jsou hořké.**

NAŠE A BOŽÍ CESTY

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ (Ž 127,1)

Živě si vzpomínám na jednoho muže, který mi řekl: „Chci chodit do sboru a dávat. Ale zase se nechci angažovat příliš... Chci se soustředit spíš na sebe.“ Jiný člověk zase přiznal: „Vím, že jsem se neměl nechat rozvést, ale myslím, že mám právo na trochu štěstí.“ Oba dva vlastně říkali: „Nezajímá mě, co říká Bůh. Budu si dělat, co uznám za vhodné.“

Podobnou filozofii vyznával určitou dobu ve svém životě i Šalomoun. Po tom, co vystavěl k Boží slávě chrám, začal se až příliš zabývat stavbou svého paláce, výběrem ušlechtilých koní a přepychových kočárů, začal si být příliš vědom svého postavení a ženit se s pohanskými ženami. Výsledkem bylo válkou a rozbroji zrušené království i rozvrat jeho vlastní rodiny (1 Kr 10-11). Podle některých teologů je autorem Žalmu 127 právě Šalomoun; údajně v něm popisuje svou vlastní hořkou zkušenost. Sám poznal, co to znamená jít vlastní cestou.

Naše cesta je dlážděna lidskou moudrostí a spoléháním se na sebe samotné. Vede k pocitu marnosti a prázdnoty. Boží cesta znamená důvěru v Jeho vedení, poslušnost a závislost na NĚm. Vede k naplnění a k radosti – částečně již zde na zemi, ale v plnosti v nebesích. Kéž volíme každý den Boží cestu.

HVL

*Život je prázdný, bez užitku,
nežijeme-li cele pro Pána,
nic není v žití krásnějšího,
než s Kristem kráčet už od rána.*

**Bůh dává to nejlepší těm,
kdo jdou Jeho cestou.**

DVĚ STRANY JEDNÉ MINCE

„Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“ (Ga 5,16)

V dnešní době se setkáváme na každém kroku s protichůdnými informacemi. Například jsem dostal z banky dopis, kde stálo: „Vážený pane, jelikož jste jeden z našich nejvěrnějších klientů, zvyšujeme váš disponibilní kredit o 3 000 dolarů.“ Druhý den jsem z banky dostal další dopis; byla to upomínka, že jsem se opozdil v zaplacení 37 dolarů. Připadal jsem si jako nejhorší člověk pod sluncem. Hrozili mi, že pokud ihned nezaplátím, přijmou „nezbytná opatření“.

Kdo tedy jsem? Vážený klient, anebo hrozný dlužník? Ba co víc, jak se mám s takovými protichůdnými informacemi vyrovnat? Na jedné straně mi umožnili, abych při nákupech utratil mnohem více peněz než obvykle. Na druhé straně jsem se cítil velmi nepříjemně, protože jsem zapomněl zaplatit jeden účet. Připomíná mi to dvě strany jedné mince – velmi podobně je tomu i v životě dnešních mladých lidí. V různých reklamách, filmech a na videokazetách jsou vyzýváni k tomu, aby se „odvázali“ – pomocí sexu nebo alkoholu. Při jiné příležitosti jsou však varováni před nebezpečím AIDS a alkoholu za volantem.

Dnešní společnost je skutečně v mnohém velmi nejednoznačná. Bible nikoliv! Boží Slovo nás vybízí, abychom nepodléhali svým vášním, ale abychom chodili po Božích cestách, v závislosti na Duchu (Ga 5,16). Když to budeme dělat, nebudeme muset čelit úzkosti, která vyvěrá z okolního nejednoznačného světa. DCE

*Zasvěť svůj život Pánu Ježíši,
dej mu vše rád a bez meškání!
Nepoznáš jinak pravou radost,
žiješ-li po svém a bez oddání.*

**Boží doporučení nás chrání, napra-
vují a ukazují nám správný směr.**

**CO VŠECHNO
NEPOTŘEBUJEME...**

„Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím.“
(1 Tm 6,8)

Muž jménem Arsenius se v 5. století rozhodl žít svatým životem. Opustil tedy všechny vymoženosti tehdejší egyptské společnosti a uchýlil se k asketickému životu v poušti. Kdykoliv však zavítal do Alexandrie, trávil čas bloumáním po proslulých trzích. Když se ho ptali proč, odpovídal, že se jeho srdce raduje, když vidí všechny ty věci, které nepotřebuje.

My, kteří žijeme ve společnosti zaplavené všelijakým zbožím a nejrůznějšími technickými vymoženostmi, bychom se měli nad příkladem zmíněného poustevníka zamyslet. Průměrný supermarket v USA v roce 1976 nabízel 9 tisíc druhů zboží; dnes je to již přes 30 tisíc! Kolik z nich skutečně potřebujeme? Kolik z nich je zbytečným luxusem?

Možná pro nás bude nesnadné říci upřímně s apoštolem Pavlem: „Máme-li jídlo a oděv, spokojme se s tím.“ (1 Tm 6,8) Pokusme se vzít si v neustálém boji se svody materiálního blahobytu k srdci příklad Arsenia. Když budeme procházet supermarkety a obchodními centry, i my se můžeme radovat z pohledu na ty mnohé věci, které nepotřebujeme.

To je však jen první nutný krok. Tím dalším je naučit se být moudřejší v tom, za co utrácíme své peníze, štedřejší v dávání druhým a velkorysejší v obětech, které Bohu přinášíme. VCG

*Modlím se, abych s tím, co mám,
byl, Pane drahý, spokojen.
Dej abych nelpěl na majetku
a na Království myslel jen!*

**Uspokojení neznamená, že
dostaneme to, co chceme, ale že
jsme spokojeni s tím, co máme.**

STVOŘENÍ K ROZLETU

„Hřích nad vámi už nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí.“
(Ř 6,14)

Když navštívím zoologickou zahradu, při prohlídce vynechávám orlí voliér. Nesnesu pohled na ty majestátní ptáky, kteří den co den sedí v kleci se smutně splihlými hnědými křídly. Byli stvořeni pro nebeské výšiny, aby se vznášeli mezi oblaky; nikoliv proto, aby byli drženi v kleci. Tihle ptáci jsou stvořeni k létání!

Mnoho lidí, kteří se prohlašují za křesťany, žije jako tito orlové v kleci. Jsou stvořeni, aby žili jako svobodní občané nebeského království, ale jsou v zajetí svého vlastního hříchu. Pro Boha to musí být skutečně bolestivé. On ví, co by z nich mohlo být, ale oni se uzavřeli do klece. Paradoxně je to klec, která má dvířka dokořán otevřená!

Apoštol Pavel říká, že my, kteří jsme vložili svou důvěru v Krista, jsme spolu s ním zemřeli hříchu, který nás ve starém životě poutal. A nyní jsme s ním vzkříšeni. Již nejsme tím člověkem, co dříve. Proto bychom se ani na život neměli dívat postaru.

Popřemýšlejte o této velké pravdě. A často si ji připomínejte. V Kristu jste svobodní! Bůh nikdy nezamýšlel, že bychom měli žít v zajetí. Vyznávejte své hříchy a učte se Bohu důvěřovat. Byli jste stvořeni k rozletu!

HWR

*Děkuji, Pane, za spasení,
za Tvoji milost nesmírnou,
bez Tebe v ničem smyslu není,
děkuji za lásku, oběť Tvou!*

**Kristus je těmi dvířky,
které vedou ven z klece hříchu.**

ROZHODNUTÍ JE NA VÁS

„...uvolte si dnes, komu chcete sloužit.“
(Joz 24,15)

Když se přiblížil konec Jozuova pozemského života, svolal k sobě do Šekemu děti Izraele. Tam mohly ze rtů umírajícího muže slyšet naléhavou výzvu, jež pohnula během staletí srdci mnohých. Jozue tehdy řekl: „Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.“ (Joz 24,15)

Ve světle Nového zákona tato výzva představuje tři důležité principy týkající se našeho spasení. Za prvé si musíme vybrat mezi Bohem a ďáblem. Pokud odmítneme Krista, stavíme se automaticky na stranu ďábla. Ježíš řekl: „Kdo není se mnou, je proti mně.“ (Mt 12,30)

Za druhé je tato volba osobním rozhodnutím. Jozue říká: „Vyvolte **si**... komu chcete sloužit.“ Skrze víru v Ježíše Krista se můžeme znovu narodit a stát se Božím dítětem. Musí to však být skutečně **naše** víra.

A za třetí je zmíněná výzva velmi naléhavá. „Vyvolte si **dnes**, komu chcete sloužit“ – nikoliv příští měsíc, ne za týden, ne zítra, nýbrž **dnes**.

Již jste udělali toto veledůležité rozhodnutí? Svěřili jste se do rukou svého Pána a Spasitele Ježíše Krista? Pokud ne, udělejte to právě teď! A pamatujte: rozhodnutí je na vás.

RWD

*Spása je tady pro každého,
stačí jen ruku natáhnout;
ten, kdo s rozhodnutím posečkává,
může však šanci propásnout...*

Čas rozhodnout se pro Pána je tu teď – jinak by mohlo být pozdě.

ÚTĚCHA PRO VDOVU

„Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy.“

(Ž 146,9)

Jistý křesťan se rozhodl navštívit ženu, jíž před časem zemřel manžel. Měl z návštěvy strach, protože žena prožívala ztrátu velmi těžce. Přesto šel. Věděl, že je dobré „pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení“ (Jk 1,27).

Když mu otevřela dveře, byl překvapen její dobrou náladou. „Co vás tak rozveselilo?“ zeptal se jí. „No, od té doby, co manžel zemřel,“ odpověděla mu, „si mnohem více čtu Bibli a v Žalmu 146 jsem našla, že Pán se o mně postará. Díky tomuto zaslíbení jsem získala novou chuť do života.“

Ti, kteří viděli její rozzářenou tvář a posílenou důvěru v Boha, byli překvapeni, jakou změnu Pán způsobil. Ženu také povzbuzovala podpora a pomoc, jakou jí poskytovali bratři a sestry ze sboru.

Bible nám říká, že máme ctít vdovy, a ostře kritizuje ty, kteří je jen využívají (Mt 23,13 – pozn.^e v ekum. překl.). Znovu a znovu se dozvídáme, jak velkou péči a jaký zájem má Bůh o ovdovělé ženy (Ex 22,22; Př 15,25).

Pokud jste v poslední době přišli o svého životního partnera nebo partnerku, je tu pro vás Žalm 146 se svým jasným a utěšujícím poselstvím od Boha. On vás miluje a touží po vaší důvěře!

HGB

*Já sám budu tvou útěchou,
přítelem věrným, přímluvцем;
z nemoci, stáří neměj strach,
uždyť po boku tvém stále jsem!*

Boží útěcha vynahradí i nejtěžší životní ztráty.

NENÍ TO POHÁDKA!

„Ježíš jí řekl: ‚Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.‘“
(J 11,25)

Představte si, že jste ve speciálním obchodě, kde se prodávají různá náboženství. Kdo by nechtěl sloužit vyšší bytosti, která má moc a může dělat zázraky? Kdo by nechtěl věřit náboženství, které po smrti nabízí věčný život? Kdo by netoužil po tom, aby hlavní představitel tohoto náboženství byl důvěryhodný a schopný odpouštět hříchy? To si přejí patrně všichni.

Přesto jsem před nedávnem četl článek o náboženství, o které je sice velký zájem, ale které zmiňované kvality nenabízí. Učí, že „Bůh je krása a ta lepší stránka všech věcí“ a také „vyšší ‚já‘ každého člověka“. Další doktrínou je, že „když člověk zemře, život přestane existovat“. A klíčová postava? Ježíš!!! Je však popisován pouze jako „velmistr světla“.

Zamyslete se nad různými náboženstvími dnešního světa. Kolik z nich nabízí všemohoucího, vševědoucího a milujícího Boha? Kolik z nich slibuje posmrtný život? Kolik z nich nabízí Spasitele, který zbavuje pocitů viny a otroctví hříchu? Slibují velké věci, ale nedávají nám to, co potřebujeme. Jejich tvrzení jsou prázdná.

A teď zkuste porovnat: ti, kteří vloží svou důvěru v Ježíše, slouží všemohoucímu, vševědoucímu a milujícímu Bohu. Mají Spasitele, který nabízí věčný život a osvobození od hříchu. Ze všech náboženství, která jen na světě jsou, není jen tohle stvořeno člověkem. Proč se spokojit s něčím menším, než s dokonalostí?
J.D.B

*Vyvyšuji tebe, Pane, nad tímto dnem,
vyvyšuji tebe, Pane, nad každým člověkem,
vyvyšuji tebe, Pane, nad vším, co
stvořeno jest,
vyvyšuji tebe, Pane, i nad svým životem!*

Náboženství ti může poskytnout informace, ale jen Kristus tě může změnit.

VEDE NÁS DNEM I NOCÍ

„...nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“
(Ž 23,4)

Spisovatel McLaughlin vypráví, jak během své návštěvy Izraele mluvil s jedním starým pastýřem. Zrovna tou dobou přemýšlel o Žalmu 23, a tak se pastýře zeptal, jakým způsobem používá svou hůl při péči o ovce.

Starý muž odpověděl, že ve dne nosí hůl přes rameno, aby ji ovce dobře viděly a mohly jej následovat. Jako by pro ovečky byla hůl důkazem pastýřovy přítomnosti a ochrany. Dále spisovateli vysvětlil, že když krajinu přikryje tma dříve, než jsou ovce v bezpečí pod střechou, nebo když stádo zastihne mlha a ovce hůl nevidí, jde pomalu před nimi a bouchá holí o zem. Přestože ovce nic nevidí, slyší její rány a jdou za zvukem, protože vědí, že jejich pastýř jde před nimi.

Bohem inspirované Slovo je pro křesťana tím, čím je hůl pro ovce: ujišťuje nás o Boží přítomnosti, ochraně a laskavé péči dnem i nocí. Někdy Jeho vedení vnímáme na stránkách Písma velmi jasně. Jindy však musíme Božím Duchu naslouchat se zvláštním soustředěním, abychom Bohu dobře porozuměli. To Duch nás ujistí, že náš Pastýř, ač ho nevidíme, je stále s námi.

HGB

*Půjdeš-li pouští, svou stopu neztratíš,
půjdeš-li vodou, nestrhne tě proud,
půjdeš-li ohněm, plamen tě nespálí,
svítím ti na cestu, půjdeš-li tmou.*

**Nemusíš vědět, kam jdeš,
vede-li tě Bůh.**

JAKÉ JE TVÉ BOHATSTVÍ?

„...ať jsou bohatí v dobrých skutcích, štědrí, dobročinní...“ (1 Tm 6,18)

John Wendel a jeho sestry patřili patrně k nejlakotnějším lidem, kteří kdy chodili po tomto světě. Přestože po svých rodičích zdědili obrovské jmění, téměř nic z něj neutratili a dělali, co mohli, aby si majetek udrželi jen sami pro sebe.

Panu Wendelovi se podařilo přesvědčit pět ze svých šesti sester, aby se nikdy nevdaly; žily padesát let společně v jednom domě v New Yorku. Po smrti nejstarší z nich v roce 1931 byl její majetek odhadnut na více než 100 milionů amerických dolarů. Vlastnila jedny šaty – které si sama ušila – a ty nosila 25 let.

Wendelovi se snažili shromažďovat majetek tak úzkostlivě, že žili jako žebráci. Byli na tom snad ještě hůř – byli těmi lidmi, o kterých mluví Ježíš jako o těch, kdo „si hromadí poklady a není bohatý před Bohem“ (L 12,21).

Většina z nás patrně nebude nikdy tak bohatá jako Wendelovi. Pokud však budeme dobrými správci peněz, které nám Pán svěřil, pokud budeme nesobecky dávat na Jeho dílo a pokud budeme pomáhat potřebným, budeme „bohatí v dobrých skutcích“ a „střádáme dobrý základ“ pro budoucnost v nebesích (1 Tm 6,18-19).

O co lepší je být chudým člověkem, který je v porovnání s duchovně ubohými skutečně bohatý!

Jaké je tvé bohatství?

RWD

*Skutečnou radost máš od Krista, na světa bohatství zapomeň.
Jen On může život tvůj naplnit svou věčnou láskou a pokojem.*

Bohu záleží více na velikosti tvého srdce než na velikosti tvého bankovního konta.

VĚČNÁ OTÁZKA

„To máme od Boha přijímat jenom dobrou, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ (Jób 2,10)

Sedmnáctiletý Jeremy se potýkal s otázkou, kterou teologové řeší již po staletí. Pro něj však nešlo o akademickou diskusi; byl to skutečný život. Snažil se pochopit, proč jeho matka bude muset podstoupit závažnou operaci mozku. Zeptal se jí: „Mami, jak to, že hodní lidé trpí?“

Řekla mu: „Utrpení je součástí života ve hříchem zkaženém světě a dobří lidé trpí jako všichni ostatní. Proto jsem ráda, že máme Ježíše. Pokud zemřu, bude můj život lepší a budu se těšit na den, kdy se my dva znovu spolu uvidíme.“ Ujistila dále svého syna, že rozumí jeho zmatku, ale že nemá dávat vinu Bohu.

Pokud i vy prožíváte zmatek, když vidíte, jak dobří lidé procházejí utrpením, nebojte se upřímně ptát Boha, předkládat mu dokonce své argumenty a zápasit s pochybnostmi. Nesmíme Jej ale obviňovat.

Bůh ani Jóbovi nevysvětlil, co se přesně děje, ale řekl mu, že Mu může plně důvěřovat (Jób 38-42). I nás Hospodin ve svém Slově ujišťuje, že Ježíš za nás trpěl, vstal z mrtvých a připravuje pro nás svět, kde utrpení nebude.

Možná to nejsou odpovědi, které bychom chtěli slyšet, ale jsou to odpovědi, které potřebujeme k tomu, abychom s tou věčnou a často neřešitelnou otázkou utrpení mohli žít. DJD

*„Proč existuje bolest?“ ptám se dál,
ač vím, že v Pánu dobrá je;
a tak Mu věřím, Králi svému,
jen v Něk je život, naděje.*

Někdy je potřeba temnoty, abychom se naučili chodit ve světle.

NĚKDY JE TŘEBA ZASTAVIT

„Zkoumejme a zpytujme své cesty, vraťme se zpět k Hospodinu.“ (Pláč 3,40)

Jednoho dne jsem vyrazil autem na malou projíždku do hor kolem Denveru. Když jsem se chtěl vrátit a zamířil jsem do města, zabočil jsem na silnici, která vedla dolů z kopce. Silnice ale velmi brzy změnila svůj směr, začala stoupat a mířila dále do hor. Zařadil jsem tedy zpátečku, otočil auto a vydal se k místu, kde jsem špatně zabočil.

Jako následovníci Ježíše Krista také čas od času uděláme nebo řekneme něco, co nás svede pryč z cesty víry a poslušnosti. Může to být hněvivá výměna názorů, hádka, nenávisť. Nebo se sami přímo rozhodneme Pána neposlechnout. Potom jsme skutečně „mimo“, máme vztek a pomalu ale jistě se od Boha vzdalujeme. Abychom mohli opět duchovně vyrůst, musíme svůj hřích vyznat a vydat se po té správné cestě.

Pro Davida bylo velmi nesnadné připustit, že sešel ze správné stezky. Díky Žalmu 32 ale víme, že to dokázal. Přiznal své hříchy, vyznal je před Bohem a mohl zakusit odpuštění. Jeho srdce bylo očištěno.

Jdete zrovna po nesprávné cestě? Máte v srdci nevyznaný hřích, který vám zabraňuje jít kupředu? Zastavte a vraťte se na správnou cestu.

DCE

*Kéž najdu opět Tvoji sílu,
cos dal mi, Pane, zpočátku.
Odpusť mi hřích a obnov víru,
kéž je můj život v pořádku!*

**Své hříchy nemůžeš hodit za sebe,
dokud se k nim nepostavíš čelem.**

JE JENOM JEDEN PÁN

„Petr řekl: ‚Vůbec nevíím, o čem mluvím!‘“ (L 22,60)

Jistý divák kdysi na baseballovém zápase způsobil menší rozruch. Nehledě na to, který tým zrovna skóroval, vyjadřoval nepokrytě své sympatie. Nakonec se ho někdo zeptal: „Jak to, že fandíte oběma družstvům?“ Muž mu na to řekl: „Víte, já žiju na venkově, na zápas se moc často nedostanu, a tak fandím všem. Ať vyhraje kdokoliv, jedu domů s dobrou náladou.“

Nemusíte být ani sportovními fanoušky, aby vám bylo zcela jasné, že pokud věrně fandíte jednomu týmu, nemůžete být na straně obou. Nicméně je to přesně to, co se děje, když v přítomnosti bratří a sester mluvíme a jednáme jako křesťané, ale ve společnosti nevěřících se chováme, jako bychom Krista neznali. Takové chování může svědčit o tom, že si ve skutečnosti nejsme jisti, „za které družstvo hrajeme“, nebo že nemáme dost velkou odvahu na to, abychom přiznali, že Kristu patříme.

V Petrovy případy se jednalo o to druhé. Když byl v noci, kdy byl Pán zatčen, s Ježíšem, řekl, že by pro svého Mistra položil život, a myslel to vážně. O několik hodin později, když byl mezi těmi, kteří Kristem pohrdali, však popřel, že by kdy s Ježíšem vůbec byl.

Z Petrovy zkušenosti se můžeme poučit. Stejně jako on můžeme být Duchem svatým proměněni v odvážné Ježíšovy učedníky. Nebudme neslaní, nemastní. My víme, kdo bude vítězem. Žijme podle toho! JDB

*Jak proradní my lidé jsme:
i když Pána slovy chválíme,
v mžiku k dáblu zbloudíme
od Krista moci úžasně.*

**Následuj Krista, jinak se tě „ujme“
satan.**

BOŽÍ TAJEMSTVÍ

„Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. ... Ty jsi od věčnosti.“ (Ž 93,1-2)

V jistém úseku jedné kanadské řeky se voda žene průrvou mezi dvěma rozeklanými skalnatými útvary. Jejich vrcholky ční vysoko k nebi a jejich základy prorůstají hluboko do nitra země. První cestovatelé byli těmito skalními převisy tak ohromeni, že je nazvali Trojice a Věčnost.

I u základů naší křesťanské víry stojí tyto dvě velké pravdy, které v srdci každého věřícího vzbuzují úžas. Bible mluví o Boží věčnosti – Jeho věčné existenci mimo čas (Ž 93,2), a o Boží Trojici – trojjediné podstatě Boží bytosti: Boha Otce, Syna a Ducha svatého (Mt 28,19).

Obě zmíněné skutečnosti není jednoduché naší myslí uchopit. Když se snažíme některé z nich porozumět, možná si klademe podobnou otázku, jakou položil Jóbovi jeho přítel: „Dokážeš vystihnout Boha či obsáhnout dokonalost Všemocného?“ (Jób 11,7) Odpověď je nasnadě. Když se snažíme uchopit ideu trojjediného Boha, připadáme si jako když v pravé poledne hledíme do slunce a chceme ho studovat.

V centru naší víry je velké tajemství, jelikož jejím obsahem je věčný, trojjediný Bůh. Máme Otce, který nás miluje, Spasitele, který za nás zemřel, a svatého Ducha, který nám pomáhá žít svatým životem. Toto Boží tajemství je tím pravým důvodem, abychom se sklonili a uctívali svého věčného Boha.

HWR

*Svatý, svatý, svatý
je náš Pán,
svatý je náš Bůh
všemohoucí.*

**Je nemožné Bohu zcela rozumět;
chválit Ho je však příkazem.**

BLAHODÁRNÁ SAMOMLUVA

„Proč se tak trpce rmoutíš, má duše...? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu.“ (Ž 42,6)

William Backus ve své knize *Dobrá zpráva o starostech* doporučuje „pravdivou samomluvu“. Vypráví o ženě, která toužila strávit prázdniny se svými vnoučaty; vnoučata však žila s rodiči v jiném městě, a žena se bála létat v letadle. Nakonec začala sama sebe přesvědčovat: „Letadlo je mnohem bezpečnější než automobil. A pokud by přece jen havarovalo, přistaneš v nebi. Jen si ten lístek kup a neboj se!“ A žena skutečně do letadla nastoupila a svá vnoučata navštívila.

Autor Žalmu jako by sám se sebou vedl podobný rozhovor. Byl v severní části země, a tak nemohl navštívit jeruzalémský chrám a účastnit se společných bohoslužeb. Lidé kolem něj s ním jeho touhu nesdíleli a vysmívali se mu. Začal klesat na mysli. Místo toho, aby se však plně poddal zoufalství, řekl si, že se situace může změnit (v. 5 a 11) a že Boží blízkost může prožívat den co den i na severu země (v. 8). Tím, že si sám připomínal Boží pravdy a charakter, byl povzbuzen a posílen.

Pokaždé, když jste sklíčení, řekněte si: „Bůh mě miluje, zachránil mě, všechno má pevně v rukou, budu s Ním v nebesích.“ Pravdivá samomluva je účinnou protilátkou proti depresi.

HVL

*Proč jsi tak sklíčená, duše má,
proč se tak rmoutíš a trápíš?
Jen doufej v Boha, Jemu věř
a nezapomeň na kříž.*

**Když mluvíme sami se sebou,
je nejlépe, mluvíme-li o Bohu.**

Uterý, 15. června

1 K 2,2

VŽDYĚ JE TO TAK PROSTĚ...

„Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.“ (1 K 2,2)

Novinářka, která píše pro jisté noviny sloupky, jednou přišla s „kapesním průvodcem pro rodiče“. Ačkoli mnozí považují rodičovství za dlouhodobou záležitost, novinářka vtipně poznamenala, že mnohdy jde naopak o krátké věty: „Umyj si ruce. Vyčisti si zuby. Učeš se. Ostříhej si nehty. Vykoupej se. Dojdi si k holiči. Vylešti si boty. Převlékni se. Zapni si košili. Nesahej na to. Zavři dveře. Uklid si v pokoji. Udělej si úkoly. Ustel si postel. Spláchni. Nekřič. Neutrácej. Napiš babičce. Zavolej domů. Nebav se s cizími lidmi. Už žádná televize. Počkej až na Vánoce.“

Když apoštol Pavel poznával hloubku Kristovy moudrosti, často zdůrazňoval jednoduchost svého přístupu k duchovnímu rodičovství. Jeho výroky se dají lehce převést do jednoduchých vět: „Ježíš tě miluje. Byl ukřižován. Vstal z mrtvých. On je Pán. My jsme zhrěšili. Potřebujeme odpuštění. Nedůvěřujte jen sami sobě. Věřte Jemu. Nechte se Jím vést. Odkloňte se od hříchu. Pomáhejte si navzájem. Šířte dobrou zprávu: Ježíš tu byl a znovu se vrátí.“

Otče, pomoz nám růst do duchovní zralosti a zároveň nezapomínat na prosté biblické pravdy.

M.R.D.II

*Ježíš mě miluje, svůj život dal,
abych já čistý mohl být,
člověkem z masa Pán Bůh se stal,
nabízí lásku, v duši klid.*

**Udržujte si svou víru a udržujte ji
prostou.**

Středa, 16. června

Ř 3,19-24; 4,1-8

VĚŘ!

„Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.“ (Ř 3,28)

Prostě tomu věř. Tato věta představuje pro mnohé nevěřící kámen úrazu. Je pro ně velmi těžké uvěřit, že Boží přízeň si nemohou nijak zasloužit a že za jejich hříchy Ježíš zaplatil, když zemřel na kříži. Abychom dostali Boží odpuštění, věčný život a správný vztah s Ním, nemusíme dělat nic jiného než vstoupit do Jeho milosti a začít Mu důvěřovat. A On nás spasí. Apoštol Pavel říká to samé následujícím způsobem: „Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.“ (Ř 4,5)

Kdosi napsal: „Celých třicet let jsem se domníval, že k tomu, abych mohl plavat, se musím neustále bránit utopení. Jednou mě ale hodnou chvíli pozoroval profesionální plavčík a nakonec na mě křikl: „Přestaňte s vodou bojovat a zkuste jí důvěřovat, že vás ponese.“ A měl pravdu. Pod jeho vedením jsem se prostě položil na hladinu a – aniž bych pohyboval rukama nebo nohama – mě k mému velkému překvapení voda nadnášela. Proč mi tohle někdo neřekl už dávno?!“

Muž své vyprávění zakončil: „Kolik lidí se neustále snaží bojovat za to, aby se stali křesťany! Kdyby místo toho začali prostě důvěřovat Kristu, poznali by, že to On dává spasení.“

Také chcete spasit sami sebe? Pokud ano, přestaňte se o to snažit a začněte Mu důvěřovat. RWD

*Život v nebi zasloužit si nelze,
za skutky věčnost nekoupíš,
jen vírou ve spásu z lásky Boží
se v Kristu znovu narodíš.*

**Spasení není věcí zkoušení,
nýbrž důvěry.**

Čtvrtek, 17. června

1 Pa 26,1.6-12

CHRAŇTE SVÁ SRDCE

„Přede vším střež a chraň své srdce, uždyž z něho vychází život.“ (Př 4,23)

Víte, co bylo pro Izraelce tím nejuzácnějším národním majetkem? Nebyl to palác, ta honosná budova, v jejichž zdech sídlil panovník. Nebyla to ani vojenská kasárna, kde generálové vymýšleli strategie do útoku i pro obranu. Ano, byl to chrám – to podivuhodné místo, kde izraelský národ uctíval svého Boha.

Za ochranu tohoto nejsvatějšího místa v Izraeli byli odpovědní potomci Leviho. V textu z Písma pro dnešní den čteme jejich jména a konkrétní pověření. Právě pro důležitost jim svěřeného úkolu museli oplývat zvláštními schopnostmi a silou (v. 6-8). Jejich úkolem bylo též otvírat a zavírat těžká chrámová vrata a chránit vnitřní bohoslužebné vybavení před zloději.

Podle slov Nového zákona jsme i my, kteří věříme v Krista, takovým chrámem (1 K 6,19-20). Podobně i naše duchovní nitro, jemuž Bible říká srdce, obsahuje vzácný poklad: ctnost, oddanost Bohu, důvěru, lásku, čistotu. Moudrý Šalomoun nás nabádá, abychom své srdce usilovně střežili a chránili (Př 4,23).

Jakým způsobem tedy máme své srdce chránit proti zlu? Tím, že budeme správně přemýšlet (Př 4,20-23), rozjímat nad Božím Slovem (Ž 119,11) a vyznávat své hříchy (1 J 1,9).

Budte dobrými strážci chrámu. Chraňte svá srdce!

DCE

*Pomoz mi, Pane, mé srdce chránit
před číhajícím, podlým zlem,
pomoz mi prožít čistý život
a duši střežit před hříchem.*

***Chraňte se proti zlu,
jinak na vás bude mít vliv.***

Pátek, 18. června

Mt 7,1-11

KRMENÍ PRO PSY

„Nedávejte psům, co je svaté. Neházejte perly před svine...“ (Mt 7,6)

Onehdy jsem viděl reklamu na jistou videokazetu. Byl na ní známý kazatel, který šířil evangelium skrze televizi; byl nemilosrdně zesměšňován – svým nemorálním jednáním znesvětil Kristovo jméno. Byl podroben ostré kritice a ponížení.

Přišel mi na mysl verš z Mt 7,6. Někteří teologové tento podivný verš interpretují tak, že evangelium by nemělo být kázáno posměvačům. Zmíněná videokazeta mě však přivedla ke zcela jinému pochopení tohoto verše.

V knize *Co Ježíš říká o úspěšném životě* se píše, že Mt 7,6 podává vysvětlení, proč Ježíš přikázal učedníkům modlit se: „...ale vysvoboď nás od zlého“ (6,13). Jednou z nejčastějších ďáblových strategií je způsobit pád křesťana a pak jej zesměšnit, aby nevěřící nebrali Krista vážně. Autor knihy poznamenává: „Pokud se ke svému oddání následovat Krista otočíme zády a přestaneme Boha respektovat, svět kolem nás bude jako smečka rozzuřených psů, ...kteří nás roztrhají.“ „Perly“ a „co je svaté“ mohou tedy symbolizovat naše svědectví světu.

Tato interpretace verše Mt 6,7 podle mne dává smysl a pomáhá nám navíc porozumět i veršům následujícím. Musíme tedy neustále prosit, hledat a klepat (v. 7-8), abychom žili Kristovými zaslíbeními. Jen tak se nestaneme krmením pro psy.

DJD

*Kéž žiji, Bože, ve Tvém světle,
kéž nesu lidem poselství,
kéž Tebe na mé tváři vidí,
kéž nabízím své přátelství.*

***Vyzařuje váš život světlo,
nebo vrhá stíny?***

Sobota, 19. června

Ž 55,16-23

PYTEL BRAMBOR

„Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena... starostmi o živobytí.“

(L 21,34)

Jeden chudý muž z Irska se pomalu ploužil domů. Nesl velký pytel brambor. Zastavil u něj vůz s koněm a vozka mu nabídl, že ho sveze. Muž nabídku přijal, vylezl si na kozlík vedle vozky, ale pytel brambor nepouštěl z rukou. Vozka ho vyzval, aby položil pytel dozadu na vůz, ale muž přátelsky s těžkým irským přízvukem odpověděl: „Nechci vás obtěžovat, pane. Nabídl jste mi laskavě svezení, tak já aspoň ponesu ty brambory.“

Někdy se chováme obdobným způsobem, když se pokoušíme nést vlastní břemena sami a děláme si starosti, místo abychom to vše nechali na Bohu. Není divu, že jsme pak unavení, naše srdce jsou zemdlená a my ztrácíme odvalu. Pokud se jen honíme a snažíme se vše zvládnout sami, stávají se okolnosti, které nedokážeme ovlivnit, „pytlem brambor“. Některá břemena sice musíme nést, ale když důvěřujeme Pánu, že nám dá milost vše unést, i tato se stávají lehčími.

Když si příště s něčím začnete dělat starosti, zeptejte se sami sebe: „Chce Bůh, abych tohle břemeno nesl sám? Nebo mi s ním chce pomoci?“ A nemusíte se bát, že On si s vaším břemenem neporadí.

HGB

*Už jsi se svěřil svému Pánu
s trápením, které prožíváš?
Už důvěřuješ bez reptání
a naději svou v Kristu máš?*

***Pán chce, abychom Jej zatěžovali
vším, co zatěžuje nás.***

Neděle, 20. června

2 Kr 20,12-21

SEBESTŘEDNOST

„Láska ... nehledá svůj prospěch.“

(1 K 13,4-5)

Sebestřednost (egoismus) je všeobecně lidským problémem. Viděl jsem v televizi dokument o jistém podnikateli, který prodával leteckým společnostem poškozené náhradní díly; dával tak před bezpečností lidí přednost svému zisku. Zmíněný film popisoval též situaci v jedné továrně, která se zbavovala splašků tím, že je vypouštěla do řeky. Vedení podniku prostě vyznávalo filozofii: „Když to neškodí mně ani méj rodině, proč by mi to mělo vadit?“

Jeden muž mi vyprávěl, že zakopal do země několik sudů vyjetého oleje. Usmál se a řekl: „Než to prosákne do vody, budeme oba už dávno mrtví.“

Král Chizkijáš pro svou zemi udělal mnoho dobrého, ale v závěru svého života i on podlehl jisté sebestřednosti. Po tom, co nemoudře uzavřel smlouvu s Babyloňany, řekl prorok Izajáš, že jeho potomci budou poraženi a uvedeni do otroctví. Místo toho, aby král svého jednání zalitoval, pocítil úlevu, že tato pohroma nepostihne národ za jeho života. Myslel jen na sebe.

Takové uvažování – „já, jen já“ – se dožívá do mysli každého z nás. Dokonce i při modlitbě. Proto se musíme neustále spoléhat na moc Ducha svatého, který jediný může naše sobectví nahradit Kristovou láskou.

HVL

*Pastýřem bude jenom ten,
kdo sám se nechá vést,
silný je, kdo se pokoří
a slabé umí snést.*

***Někteří lidé si pletou svůj život se
samoobsluhou – obsluhují jen sami
sebe.***

Pondělí, 21. června

Ex 18,13-27

NESME BŘEMENA SPOLEČNĚ

„Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš.“
(Ex 18,18)

Na jednom tržišti se konaly závody, který kůň utáhne největší břemeno. Kůň, který vyhrál, utáhl saně o váze 2,5 tuny. Kůň na druhém místě zvládl dvoutunový náklad. Majitelé obou koní začali uvažovat, kolik by jejich koně utáhli, kdyby byli zapřaženi spolu. Učinili tak a plně naložili saně. Ke všeobecnému překvapení koně utáhli téměř 6 tun!

Někdy se při práci na Božím díle snažíme nějaký úkol zvládnout zcela sami, bez pomoci jiných. Když však síly spojíme, naše práce je mnohem efektivnější a dokážeme udělat mnohem více.

Přesně to se podařilo Mojžíšovi, když za ním Izraelci přišli, aby urovnal jejich spory. Nejdříve zkusil vše řešit sám. Jeho soudy byly správné, ale nezvolil účelnou metodu. Jeho tchán, který viděl, že se Mojžíš brzy vyčerpá, mu poradil, aby se zabýval pouze závažnými případy, ostatní záležitosti aby svěřil ostatním moudrým mužům. Mojžíš si jeho radu vzal k srdci. Zvýšil tak svou efektivitu a všichni společně dokázali mnohem více.

Někdy máme pocit, že si na svá bedra můžeme brát sami velké úkoly, ale jsme-li moudří, uznáváme své omezení. Nejenom že při spolupráci s jinými ponese méně, ale navíc bude naše společná práce efektivnější.

JDB

*Je toho tolik, co křestanům
na práci ukládá Pán,
že ten, kdo se lopotí s břemenem,
nemůže uspět sám.*

**Týmová práce dělí námahu,
ale násobí přínos.**

Úterý, 22. června

Jk 3,13-18

BOŽÍ ZPŮSOB MYŠLENÍ

„Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce....“
(Jk 3,17)

Dnešní pasáž z Písma staví do protikladu dva druhy moudrosti. Ten první je ze světa a je ovládan závistí a sobeckým přemýšlením (v. 14). Vyvolává zmatek a různé typy zla (v. 16). Ta druhá moudrost je z nebe a vyznačuje se vlastnostmi, které jsou uvedeny ve verši 17: čistota, mírumilovnost, ohleduplnost, ochota dát se přesvědčit, milost a dobrota. Říká se jí „moudrost shůry“.

Jednou jsem citoval tento verš, když jsem mluvil ke skupině svobodných. Zeptal jsem se jich, jak by nebeskou moudrost prakticky aplikovali v souvislosti s rozpadlým vztahem. Jistá žena odpověděla: „Po rozvodu jsem ke svému bývalému muži pociťovala odpor. Mohl si večer chodit, kam se mu zachtělo – byl volný. Já jsem musela být doma a starat se o tři děti. Žil si v krásném bytě, zatímco já jsem musela investovat do opravy našeho starého domku. Lidé o něj projevovali zájem, o mě nikdo. Začala jsem mu závidět a byla jsem rozzlobená. Potom mi ale jeden křesťan ukázal, jakým způsobem uvažují. S Boží pomocí jsem dokázala tyto žárlivé a zlostné myšlenky vyznat a odmítnout. Od té doby prožívám pokoj.“

Špatné myšlení vede k závisti a vzdoru, a my jsme pak ještě více zoufalí. Přemýšlejme proto o verši Jk 3,17 – je to cesta ke správnému, tedy Božimu myšlení.

DCE

*Svou pravdou mé myšlenky pročistuj,
slovem svým do pravdy mě uveď,
kéž, Pane, přemýšlím o dobrém,
z myšlení zlého mne vyved.*

**Nikdy neotvírejte dveře závistivým
myšlenkám.**

Středa, 23. června

Ef 5,22-33

HLUBŠÍ ODDÁNÍ

„A tak i každý z vás ... miluje svou ženu jako sebe sama.“
(Ef 5,33)

Šťastná manželství nedrží pohromadě pouze silou vašeho rozhodnutí. Kromě oddání získávají sílu i ze zájmu o druhého.

V knize *Oddání a zájem* popisuje Lewis Smedes jedno manželství, ve kterém byli oba partneři tak rozdílní, že si lze stěží představit větší protiklady: „On je duchovní, ona přízemní. On je uzavřený, ona je moc ráda s lidmi. On potřebuje často pomoc, ona si všechno dovede zařídit sama... On je velmi opatrný, ona ráda riskuje. On nesnáší konflikt, ona je téměř vyhledává.“

Tito dva lidé si však přes všechny rozdílnosti vybudovali hluboký a uspokojivý vztah, protože dali tomu druhému možnost být sám sebou. Autor dále říká: „Tito manželé, díky tomu, že se naučili dávat partnerovi svobodu, proměnili své rozhodnutí v radost.“

Kristus zemřel na kříži, aby nám odpustil naše hříchy a osvobodil nás, abychom mohli být těmi, kým nás chce mít Bůh. Čím více budeme poznávat bezpečí Jeho lásky a svobodu, kterou přináší, tím více budeme chtít stejnou lásku dávat i svému partnerovi. Dovolíme, aby byl tím, kým skutečně je, a tak i on nám bude moci nabídnout ten jedinečný dar sebe sama.

Správné rozhodnutí v manželství způsobuje ochotu na vztahu dále pracovat a hlubší oddání pro druhého.

DJD

A co vaše manželství?

Jakým způsobem vás v manželství navzájem posilují vaše a partnerovy slabé/silné stránky?

Ve které oblasti bys měl(a) dát partnerovi více prostoru, aby se mohl(a) projevit?

Pokud se vaše manželství hroutí, patrně není pevně vystavěno.

Čtvrtek, 24. června

Zj 2,1-7

DUCHOVNÍ POUŠŤ

„...už nemáš takovou lásku jako na počátku. Rozpomeň se, odkud jsi klesl...“
(Zj 2,4-5)

Muynak byl kdysi vzkvétající rybářský přístav na pobřeží Aralského moře. Dnes se město Muynak nachází na okraji smutné a solí umrtvené pouště. Tam, kde kdysi brázdily mořskou hladinu rybářské lodě a kde bývala „životodárná studna“ celé Střední Asie, jsou dnes písečné přesypy a mrtvé duny.

Vše začalo před třiceti lety, kdy se stalinským plánovačům zachtělo využít Aralské moře k zavlažování obrovského pásu země, kde se pěstuje bavlna. Nikdo tehdy ale netušil, jak rozsáhlé přírodní katastrofě se schyluje. Došlo k razantní změně podnebí, ke zkrácení doby pro pěstování plodin o dva měsíce a 80 % zemědělské půdy bylo zničeno písečnými bouřemi a solí z vysušeného mořského dna.

Obdobná katastrofa, která postihla Muynak, se kdysi stala i v efezské církvi. Přestože křesťanské společenství v Efezu zpočátku duchovně vzkvétalo, později věřící odvrátili svou pozornost od Krista samotného ke skutkům, činěným v Jeho jménu (Zj 2,2-4). Přestali vidět, co je v jejich duchovním životě nejdůležitější – láska ke Kristu.

Pane, dej, ať dovedeme rozeznat a vyznat všechno, co odvrací naši pozornost od lásky k Tobě. Zavlaž poušť našich duší svou vodou života.

M.R.D.II

Vše, co teď dělám pro Boha, všechno, co nyní je v sázce, nebude pro Pána radostí, když nebudu jednat v lásce.

Chceš-li obnovit svou lásku ke Kristu, uvědom si, jak Kristus miluje tebe.

KDO NÁM POMOHL AŽ SEM?

„...po tři léta dodávali odvalu Rechabeámovi, synu Šalomounovu.“ (2 Pa 11,17)

Životní příběhy některých lidí jsou až neuvěřitelné. Žena pracuje do úmoru, jen aby její manžel mohl dokončit vysokoškolská studia. Když by později mohli sklízet ovoce jeho prestižního vzdělání, on si začne vztah s cizí ženou, svou manželku opustí a zanechává ji s samotnou s dítětem. Jindy je to naopak: muž obětuje svůj život a opustí ho žena.

Nebo se syn zapojí do rodinného obchodu a získá vedoucí pozici. Když má jisté místo a má dost peněz, „odřízne“ z podnikání svého otce a zanechává ho po všech letech jeho dřiny na holičkách.

Někdy se v církvi najde silný vedoucí, jehož vyberou bohobožní lidé ze sboru. Když má svou pozici jistou, úplně zapomene na ty, co mu pomohli.

První dvě situace jsou modelovým příkladem - volnými variacemi na každodenní téma. Ta třetí je skutečným příběhem – tak se Rechabeám, král Judy, kdysi zachoval. V prvních letech jeho vlády přišli do Jeruzaléma Levijci; jejich oddání pro Hospodinovo dílo jeho království velmi posílilo (2 Pa 11,16-17). Když už však byl uznávaným králem, odchytil se od Božího zákona (12,1) – a zradil ty, co mu dříve pomohli.

I kolem nás je mnoho lidí, kteří nám někdy pomohli. Možná je to partner, možná přítel nebo třeba otec. Budme za ně před Bohem vděční a nezapomínejme na ně.

JDB

*Uvaž, co bratři v tvém životě
na pomoc přispěchalo,
a za každého vděčen buď,
by požehnání neustalo.*

**Až se dostaneš na vrchol,
nezapomínej, kdo ti po cestě
pomáhal.**

MÁŠ SPRÁVNÝ SMĚR? ...NEZASTAVUJ!

„Ty však setruvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen.“ (2 Tm 3,14)

Joseph Chaberlain byl vynikající britský státník (1836-1914). Jako mladý muž učil v nedělní škole v Birminghamu. Jeho oblíbeným oddílem z Bible byl verš z Genesis 12,5: „Vyšli a ubírali se do země kenaánské a přišli tam.“ To bylo to pro muže nezdolné vůle a odhodlání vskutku příhodné motto. Představovalo zároveň pevný základ pro dva pilíře jeho života. Prvním bylo nabrat správný směr: „Vyšli a ubírali se do země kenaánské.“ Tím druhým bylo pokračovat po správné cestě, kterou začal: „A přišli tam.“

Těsně před svou smrtí rekapituloval apoštol Pavel svůj život. Nebyl listem zmiťaným ve větru; byl šípem letícím přímo do terče. Pavel nalezl svůj směr i cíl ve svém vztahu ke Kristu. I v Timoteovi chtěl kultivovat ctnosti správného života. Jako příklad nabídl sám sebe: „Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost.“ (2 Tm 3,10) Jako by chtěl mladému Timoteovi říct: „Dělej to po mně.“

Pokud bude Kristus v našem životě zaujímat skutečně první místo, budeme mít správný směr a On sám nám k tomu dá potřebnou sílu.

HWR

*Svůj život i lásku svou
Tobě, Beránku, dávám.
Kéž věrný jsem, ó Pane můj,
jen Tobě chválu vzdávám.*

**Nezapomínejte na cíl,
do kterého chcete dojít,
a udržujte směr.**

VYZAŘOVAT KRISTA

„Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život.“
(2 K 4,11)

Většina nevěřících může vidět Ježíše jediné skrze život křesťanů. Jsme povoláni a vyzbrojeni Duchem svatým k tomu, abychom odráželi Jeho charakter.

Nedávno jsem měl možnost hovořit s osmatřicetiletou lékařkou, která se ke svému povolání staví velmi odpovědně. Před soukromou praxí dala přednost práci ve státní věznici. Je přesvědčena, že jediný způsob, jak mohou vězni přijít k Pánu Ježíši, je, když mají před očima živé křesťany, kteří v jejich blízkosti pracují. Ačkoliv se většina z vězňů zdá být její laskavostí a soucitem zatím nedotčena, věnuje se všem bez rozdílu. To, že někteří z nich již projeví zájem, je pro ni odměnou více než dostatečnou.

Po rozhovoru s touto lékařkou jsem musel neustále přemýšlet o tom, že Bůh nás zatím nechává na zemi, abychom vyzářovali Kristovu laskavost, lásku a čistotu. Vzpomněl jsem si také, co mi kdysi řekl jeden muž: „Pokud Bůh chce, abych uvěřil v Ježíše, proč ho nepošle dolů na zem, aby se nad námi vznášel, dokud ho všichni nevidí?“ Vysvětlil jsem mu, že Bůh k něčemu podobnému nemá důvod. Biblická zpráva o tom, co pro nás v Kristu udělal, je pro vzbuzení naší víry dostatečná.

Když o tom všem znovu přemýšlím, napadá mě, zda ten muž ve mně viděl Ježíše. A co vy – vyzářujete charakter svého Pána?

HVL

Pomoz mi, Pane, jít životem tak, aby bylo všem jasné, že srdce Tvé vroucně nás miluje, že jen žítí s Tebou je krásné.

Možná jsme jediným obrazem Krista, který nevěřící kdy uvidí.

ŘEKNI TO PÁNU

„... učedníci ... pak šli a oznámili to Ježíšovi.“
(Mt 14,12)

Když jsem byl malý chlapec, jednu naši sousedku postihla velká tragédie. Tato žena často hrála na piano a zpívala; první píseň, kterou po zmíněné tragédii, plná smutku, hrála, byla „Musím to říci Ježíši“. Slova tohoto prastarého chvalo zpěvu na mne hluboce zapůsobila a až dodnes si je uchovávám v paměti.

Jaká útěcha je v těch slovech: „Musím říci Ježíši o svém trápení; On je můj laskavý a milosrdný přítel. Stačí, když Jej požádám, On mě zachrání, ukončí mé soužení. Musím to říci Ježíši! Musím to říci Ježíši! Nemohu nést to břemeno sama, musím to říci Ježíši! Musím to říci Ježíši! Ježíš mi může pomoci, jenom On!“

Jak jsem se dozvěděl později, Bůh vyslyšel modlitby naší sousedky tak neobyčejným způsobem, že její trápení se proměnilo v obrovské pozhřebání. Ježíš se pro ni zřejmě stal mnohem reálnější než kdykoli předtím.

Matouš píše, že poté, co byl Jan Křtitel stát, jeho učedníci „odnesli jeho tělo a pohřbili ho“ (14,12). Záznam kupodivu nemluví o žádném smutku; konec verše však vše objasňuje. Matouš říká, že „šli a oznámili to Ježíšovi“. To bylo to nejlepší, co mohli udělat.

Procházíte nesnadným obdobím? Řekněte to Ježíši!

HGB

*Trápíš se, smutníš, naříkáš?
Na očích brýle smutku máš?
Řekni to Pánu bez meškání,
uždyť On vždy slyší tvé volání!*

Nikdo ti nerozumí tak jako Ježíš.

„**SLYŠÍŠ MĚ?**“

„Nesudte, a nebudete souzeni.“

(L 6,37)

Jeden muž měl potíže v komunikaci se svou ženou; měl pocit, že mu manželka neumí naslouchat. Usmyslel si, že svou ženu – bez jejího vědomí – vyzkouší.

Jednoho večera seděl v křesle v odlehlém koutě místnosti. Manželka k němu byla otočena zády, a tak ho nemohla vidět. Velice potichu zašeptal: „Slyšíš mě?“ Nedostalo se mu žádné odpovědi.

O něco více se ke své ženě přiblížil a zeptal se znovu: „Teď mě slyšíš?“ Opět žádná odpověď.

Opět se o kousek posunul a zašeptal ještě jednou ta samá slova. Bez úspěchu.

Nakonec se postavil přímo za manželku a řekl: „A teď mě slyšíš?“ K jeho nemilému překvapení mu tentokrát žena velmi nervózně odpověděla: „Už počtvrté ti říkám, že ano!“ Jak báječně ponaučení pro nás, kteří chceme soudit druhé!

Většina z nás kritizuje druhé za věci, které sama dělá. Abychom zakryli vlastní nedostatky, často hledáme chyby u jiných lidí, i když jsme to my, kdo udělal chybu.

Ježíš znal lidskou přirozenost velmi dobře. Proto také řekl: „Nesudte, a nebudete souzeni.“

RWD

*Chyby, jež vidíme u druhých,
i pro nás nejednou platí.*

*Kéž, Pane, schopni jsme pochopit,
že před Tebou máme být svatí.*

Kdo hledá chyby, které by se daly opravit, měl by se nejprve podívat do zrcadla.

ON OSVOBOZUJE ZAJATÉ

„Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni.“ (J 8,36)

Boží nabídka spasení se týká všech lidí včetně vězňů. Mnoho mužů a žen našlo za mřížemi duchovní svobodu.

Na jedné výroční večeři pořádané těmi, kdo slouží evangeliem ve věznicích, představil kaplan dva zvláštní hosty: dva bývalé vězně, kteří Krista poznali ve vězení. Prvním z nich byla seriózní žena ve středních letech, jejíž byt kdysi její „přátelé“ změnili na drogové doupě. Během jedné policejní razie byla zatčena a od té doby žila za mřížemi v ponížení, dokud ji vězeňský kaplan nepřivedl ke Kristu. Na večeři o sobě vydala svědectví: „Díky Kristu se teď už nemusím stydět. Zachránil mě a odpustil mi.“

Po ní mluvil druhý bývalý vězeň, mladý muž. Pomalu vstal a začal: „Znáte lidi, před kterými varujete svoje děti? I já jsem mezi ně patřil. Překročil jsem snad každý zákon. Byl jsem neustále opilý. Většinu času jsem trávil ve vězení. Dokonce i když jsem byl mimo zdi věznic, byl jsem zajatcem – zajatcem sebe sama. Potom se ve vězení obrátil můj bratranec ke Kristu. Pozval mě jednou do shromáždění. Mě – a do shromáždění! Slyšel jsem tam o Kristově lásce a uvěřil jsem. Jsem teď volný, nejen ve smyslu právním, ale jsem osvobozený od hříchu.“

A co vy? Nejste také za mřížemi? Možná vás svazují pocity viny a hřích. Důvěřujte Kristu. On zajaté osvobozuje!

DCE

*Již nejsem vinen více
a volné je mé svědomí,
to Ježíš za mě zemřel
a zlomil moje okovy.*

Naší nejuvětší svobodou je osvobození od hříchu.

„NIKDO NENÍ DOKONALÝ“

„...napravujte své nedostatky... a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“

(2 K 13,11)

Hudebník Ken Medema se narodil slepý, ale jeho rodiče se ho rozhodli vychovat jako zcela zdravé dítě. Naučili ho hrát si s míčem, jezdit na kole a dokonce jezdit na vodních lyžích. Nelhali mu ohledně jeho postižení; jen mu dávali najevo, že může žít plným životem. Díky tomu, že Ken vyrůstal obklopen skutečnou láskou, vybudoval si zdravý pohled na sebe sama a na své postižení téměř zapomněl.

Během univerzitních studií jednou narazil do jiného nevidomého studenta; ten mu řekl: „Hej, dávej pozor! Copak nevidíš, že jsem slepej?!“ A Ken, místo aby se zmínil o svém handicapu, se mu omluvil: „Promiň, neviděl jsem tě.“

I jako křesťané se čas od času dostaneme do situací, ve kterých vyjdou na povrch naše slabé stránky. Na rozdíl od Kena však většinou nereagujeme moudře a vymlouváme se na své slabosti: „Konec konců, nikdo není dokonalý.“

Křesťané v Korintu měli v duchovním životě velké rezervy (1 K 1,11; 3,1). Proto jim Pavel v závěru svého druhého dopisu píše: „...napravujte své nedostatky.“ Použil zde slovo, které znamená též „změňte, opravte, buďte dokonalí“. Napravit své nedostatky je naší zodpovědností. Bůh nás pak sám zahrne svou láskou, bez ohledu na náš sklon ke hříchu. I apoštol Pavel nás ujišťuje, že tomu tak bude: „... a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.“

DJD

Modlitba

Otče, odpusť, že se často vymlouvám, místo abych skoncoval se svým sobectvím a pýchou. Dej, Pane, ať ti, kteří jsou zatím duchovně slepí, ve mě vidí Tvou lásku.

Chceš-li získat duchovní sílu, musíš přiznat své slabosti.

POUHÉ SLOVÍČKO

„Což pramen z téhož zřídla vydává vodu sladkou i hořkou?“ (Jk 3,11)

Bylo to jen jedno slovo – bylo nepochybně vyřčeno v pravou chvíli a s dobrým úmyslem. Ale přinejmenším pro jednoho malého posluchače bylo velkým překvapením.

Pětiletý David seděl se svými rodiči v modlitebně; byl ponořen do malování, prohlížel si obrázky a zdálo se, že kazatele vůbec nevnímá. Najednou se však z kazatelnou ozvalo slovo *blbec*. Davídek zvedl hlavu a nedočkavě zatahal maminku za rukáv: „On řekl *blbec*!“ Bylo jasné, že to bylo jedno ze slov, které mu rodiče zakázali používat. Když tedy slyšel, že kazatel to slovo použil před všemi lidmi ve sboru, byl naplněn údivem a spravedlivým rozhořčením, jakého je jen dítě schopno.

David nebyl ještě schopen rozlišit, že kazatel zmíněné slovo použil ve zcela jiném kontextu, než o jakém mu říkali doma rodiče. Nečekal, že by kazatel podobná slova používal v jakékoliv situaci.

Lidé právem očekávají, že naše řeč bude odlišná od lidí ze světa, protože jsme následovníky Ježíše Krista. My, jelikož v nás žije Kristus, bychom neměli nikdy klít, nebo vyřknout slova vyjadřující nenávisť nebo zlost. Mluví o tom i Jakub v dnešním oddíle z Písma. Naše slova by vždy měla být sladká, nikoliv hořká (Jk 3,11) – prostě slova, která neurazí dítě.

RWD

Slova z úst mi lehce plynou, rychle vyřčena, rychle se ztrácí, v mžiku se na ně zapomene; však svědčit budou při soudu Otcí!

Děti z královského rodu by měly používat vybraný jazyk.

PRAVÁ LASKAVOST

„...jeho dům odsuzují navěky: ...Jeho synové přivolávají na sebe zlořečení, on však proti nim nezakročil.“ (1 S 3,13)

Alice, svobodná matka tří dětí, plakala – vyprávěla sympatické televizní redaktorce o tom, že jí přestanou vyplácet sociální dávky a ona se bude muset stěhovat do menšího bytu a šetřit i na jídle. Její vyprávění mě dojalo. Nikdo by neměl mít problémy s bydlením, ošacením nebo jídlem, pomyslel jsem si.

Pak mě ale napadlo něco zcela jiného. Alice měla své tři děti se třemi různými muži a vypadalo to, že se za to vůbec nestydí. Pokud ji dostala od státu dostatečnou podporu, měla by ještě další nemanželské děti? Alice potřebuje soucit, ale jaký soucit?

Statistiky ukazují, že děti vyrůstající v rodinách bez otce, obzvláště v těch, kde matka žije nemorálně, mají velké problémy. Dvě z Aliciných dětí stráví v dospělosti pravděpodobně několik let ve vězení. Nikdo si nepřeje, aby matky a jejich děti trpěly hladem, ale stejně tak není dobré podporovat nezodpovědné chování.

Élí nechal své dva syny, aby si dělali, co se jim zachce. Napomenul je, až když už bylo příliš pozdě. V důsledku svého chování museli zemřít. Élího soucit byl špatný. Bůh se slitovává, avšak jeho soucit není pasivní. V případě, že uděláme chybu, přísně nás vychovává a popřípadě trestá (Žd 12,6.11). To je pravý soucit.

Pane, dej nám moudrost a odvahu prokazovat druhým pravý soucit.

HVL

*Chceš-li bohubilý život žít,
pak musíš bližní pochopit.
Těž poznat, co je slitování,
co láska a co varování.*

**Pravý soucit je ten,
který varuje a zachraňuje.**

PRAVÍ UBOŽÁCI

„Nemají pokoj svévolníci,‘ praví můj Bůh.“ (Iz 57,21)

V novinovém článku nadepsaném „Kdo je pravý ubožák?“ se píše: „Myslete jen na sebe. Hodně o sobě mluďte. Co nejvíce použijte slovíčko ‚já‘. Přemýšlejte, jak vás vidí druzí. Pozorně poslouchajte, když vás druzí chválí. Važte si každého ocenění. Buďte podezřívaví. Buďte žárliví a závistiví. Pozor na ty, co vás podceňují. Nikdy nepřijímejte kritiku. Nevěřte nikomu, jen sami sobě. Vyžadujte zájem a respekt druhých. Požadujte, aby s vašimi názory všichni souhlasili. Ztvrďte se, pokud lidé neprojevují vděčnost za vaši pomoc. Nikdy nezapomeňte, komu a čím jste pomohli. Je-li to možné, zanedbávejte své povinnosti. Pro druhé dělejte co nejméně.“

Když sami sebe vidíme jako střed celého vesmíru, je to pravá bída. Nebyli jsme stvořeni k tomu, abychom přitahovali veškerou pozornost. Podle dnešní pasáže z Bible jsme byli stvořeni k tomu, abychom dali své srdce „Vznešenému a Vyvýšenému“, jenž přebývá s těmi, kteří jsou „zdeptaní a poníženého ducha“ (Iz 57,15). On přináší potěšení a pokoj těm, kteří po Něm touží (v. 18-19).

Dej, Pane, ať dokážu odvrátit svou pozornost od sebe sama a zaměřit ji na Tebe, jediný zdroj pravého a věčného pokoje.

M.R.D.II

*Sebestřednost bídu plodí,
sobecké srdce zabíjí.
Jen ten, kdo pokorou se zdobí,
setká se s věčnou nadějí.*

Žádný člověk není tak prázdný jako ten, kdo je plný jen sám sebe.

Pondělí, 5. července

Mt 19,1-9

ŠŤASTNÉ MANŽELSTVÍ

„...takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“

(Mt 19,6)

Měl jsem před sebou dva mladé lidi, kteří se chtěli vzít. Ani jeden z nich neměl s křesťanstvím mnoho zkušeností. Mladík se zeptal, kolik si budu jako poradce účtovat. Řekl jsem mu: „Chtěl bych se s vámi jen několikrát sejít a promluvit si o vašem vztahu, nic víc nechci.“ „V tom případě se budeme muset poohlédnout po někom jiném,“ namítl, „chceme se vzít o tomto víkend.“ „A proč jste za mnou tedy chodili?“ zeptal jsem se ho, „úřady vás oddají kdykoliv.“ Dívka vyhrkla: „Chtěli jsme s Bobem, aby nás oddal pastor v kostele, aby naše manželství bylo posvěcené!“

Jejich touha po „posvěceném manželství“ se mi zamlouvala; jen jsem uvažoval, co přesně tím myslí. Zřejmě byli přesvědčeni, že oddá-li je kněz v kostele, bude to pro jejich domácnost pozhnáním a zárukou štěstí. Jak se mylili!

Předtím, než spolu dva lidé uzavřou svazek na celý život, potřebují oba dva vstoupit do vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista. Křesťanské manželství je však ještě něco víc než svazek dvou křesťanů. Jeho síla spočívá v hluboké lásce založené na společné víře v Krista, víře rostoucí den ze dne.

Kdo nechá Boha pracovat ve svém vztahu k druhému i v sobě samotném, bude mít šťastné manželství.

HWR

*To pouto, jež srdce láskou pojí,
láskou, co nikdy nezemře,
svou sílu v Pánu Kristu bere
a mnohým oči otevře.*

Šťastné manželství znamená víc než najít toho pravého; znamená být tím pravým.

Uterý, 6. července 1415

Mistr Jan Hus

PRŮBĚŽNÁ REFORMACE

„A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ (Ř 12,2)

Kdo bude projíždět během dovolené tou, nyní už i naší, Evropou, neměl by jen tak minout Ženevu.

Mimo jiné by nás zde mohl zaujmout monumentální památník reformace. Možná nás ale zklame, že Mistra Jana Husa budeme v řadě mezi reformátory hledat marně. Snad proto, že jeho pojetí duchovní reformace, kterou započal, není muzeální záležitost, ale nikdy nekončící proces. Jak by asi teolog jeho formátu působil dnes?

Nepřizpůbil se tradici své doby, ale jako rektor university kázal v upravené stodole vznešeně zvané „Betlémská kaple“ lidem všech stavů. Jak by asi vnímal naše tradiční uzavřená shromáždění? Nebyl by dnes zakladatelem klubů a jiných nových forem misie?

Znal Boží vůli a kázal pravdu evangelia, která *Tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše a od smrti věčné*. Kdyby dnes mohl promluvit na televizním přenosu bohoslužby k uctění své památky...

Rozpoznal, co je dobré a Bohu milé. Tak mu záleželo na českém národu, že zjednodušil pravopis. Napadá mě, jak by asi dnes vypadaly jeho webové stránky. Opravdu by byly nudné a nezajímavé?

Byl ve své době tak moderní, že složil píseň *Jezu Kriste, Štěstý kněže*. Nevytrhnul by ji dnes ze zpěvníku a nenapsal nové srozumitelné písně, které by se daly kopírovat na folie a promítat?

Nemusel by snad i 589 let od své smrti vstoupit ve své někdejší církvi proti odpustkům, papežství a mariánskému kultu? Krutým způsobem ho tehdy umlčeli, ale obnovování církve tím Bůh neskončil. Husova smrt v plamenech nebyla škrtnutím jeho snah o nápravu církve, ale jejich podtržením a začátkem.

Ano, Jan Hus, s titulem Mistr university, se nechal Božím Duchem proměňovat a obnovou mysli sloužil pravdě evangelia.

Toto proměňování pokračuje a Boží slovo k tomu vyzývá každého „věrného křesťana“.

Vlastimil Malý

NAVŽDY SPOLU

„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“
(Ř 8,35)

Teolog Pieters ve své knize *Pán a Spasitel* hovoří o muži, který neměl téměř žádné vzdělání, ale v úctě a s láskou četl Boží Slovo.

Při jedné příležitosti, když byl na návštěvě u dr. Pieterse, pronesl prostou, ale hlubokou poznámku: „Kdyby mě Bůh vzal k samotné pekelné bráně a řekl by mi ‚Běž dovnitř, sem patříš‘, řekl bych mu na to: ‚To je pravda, Pane, patřím tam, ale pokud mě donutíš tam vstoupit, bude se mnou muset i Tvůj drahý Syn Ježíš Kristus. My dva jsme teď jedno a nikdo nás od sebe neoddělí.“

Každý, kdo svěřil svou důvěru Spasiteli Ježíši Kristu, je s Ním navždy spojen. Jde o trvalé spojení. Dává Božímu dítěti po všechny dny do srdce radost a pokoj a ujištění, že je pro něj připraven přibytěk v nebesích.

Starý muž měl pravdu. Jak říká verš Ř 8,1: „Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“ Naše spojení s Kristem nám zajišťuje bezpečí před odsouzením.

Pamatujte – jako věřící jsme s Kristem spojeni. Budeme navždy spolu!

RWD

*Pán sám tě nikdy neopustí,
On rukou mírnou vodí tě,
tvou hříšnou duši krví omyl
a před sklouznutím chrání tě.*

**Protože Kristus žije v nás,
budeme s Ním žít navěky.**

POŽEHNANÁ BITVA

„Blaze vám, když vás lidé budou nenávidět ...pro Syna člověka.“ (L 6,22)

Po 21 let jsme spolu s evangelistou Edwardem Jagtem pořádali evangelizační shromáždění pod širým nebem. Jednou v létě jsme po obrácení jedné z bývalých obětí sekty začali pocíťovat odpor toho Zlého.

Když se ke Kristu obraceli i další lidé a křesťané činili rozhodnutí Pána ještě věrněji následovat, problémy se začaly ještě více stupňovat. Kdosi nám ukradl drahé ozvučovací zařízení, poničil pódium a na kousky rozsekal piáno. Na zdech se objevily nemravné obrázky a nápisy, byl přerušen přívod elektrického proudu a shromáždění záměrně rušily skupiny motorkářů. Přesto jsme ani jediné setkání nezrušili. Byli jsme sice z toho všeho smutní, ale nepoddávali jsme se tomu; naopak jsme se radovali, protože Boží dílo se dařilo.

Pán své učedníky předem varoval, že ti, kteří pracují pro Jeho království, budou ze strany nevěřících zakoušet nenávisť a pronásledování. Zároveň je však povzbuzuje, aby i navzdory útokům nepřítelů v důvěře pokračovali na své cestě a aby pamatovali, že mají „hojnou odměnu v nebi“ (L 6,22-23).

Pokud i vy musíte čelit protivenstvím, protože sloužíte Pánu a snažíte se činit dobré věci, neztrácejte víru. Nechte se povzbudit tím, co řekl apoštol Pavel: „Když Bůh je s námi, kdo je proti nám?“ (Ř 8,31)

Nevěřící svět bude proti nám, ale Bůh nám bude žehnat.

HGB

*Dej, Pane můj, ať nebojím se
dáblových nástrah a ústrků,
vždyť Ty svůj lid sám korunuješ
a vedeš věrně za ruku.*

**Satanovou noční můrou je
duchovní probuzení.**

JAK ZMĚNIT SVĚT

„Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat.“ (Mk 3,14)

Tím nejdůležitějším oddílem v *Deklaraci nezávislosti USA* není slavná okřídlená věta: „Jsme přesvědčeni, že tato slova mluví sama za sebe.“ Je jím seznam jmen v samém závěru dokumentu – jména mužů, kteří byli ochotni dát v sázku svůj majetek, svou čest i svůj život za několik výroků, jež změnily svět.

Ježíš svět změnil s několika málo lidmi, kteří byli ochotni zemřít za to, čemu věřili. Začal s pouhými dvanácti, které vybral, aby byli s Ním. Měli zvláštní postavení, protože se od Něj mohli osobně učit; byli poslání, aby zvěstovali světu evangelium. Říkáme jim apoštolové.

Boží plán služby nebyl však omezen jen na apoštoly. Zahrnoval též skupinu lidí, kterou Nový zákon nazývá učedníky. Byl to zastup posluchačů a žáků, mužů i žen, kteří Ježíše dychtivě poslouchali. Někteří se nechali jen zlákat zvědavostí a následovali Mistra jen několik týdnů. Jiní skutečně přijímali Jeho učení, uváděli ho do praxe a spolu s apoštoly se stali těmi, kteří změnili svět.

Bůh se rozhodl, že bude používat lidi – lidi, kteří jsou otevřeni ke změnám, nejdříve sami v sobě a později ve světě.

HGB

*Ježíši Kriste, vši svou silou
jen za Tebou toužím jít.
Beránku, pro můj hřích poplivaný,
jen s Tebou chci svůj život žít.*

K velkým činům není třeba velkých lidí, nýbrž posvěcených.

SMAZANÝ DOKUMENT

„Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.“ (Iz 43,25)

Nevím, kam se to vždycky poděje. Obrázek počítače je plná slov, která jsem právě napsal. A pak během okamžiku, jediným zmáčknutím nějakého tlačítka na klávesnici, všechno zmizí. Je to prostě pryč. Není to jako zmačkaný papír, který vyhodíte – o tom vím bezpečně kde je, znám jeho cestu z koše až do kontejneru. Se slovy z počítačového dokumentu je to však jinak – jsou-li smazána, jsou nadobro pryč a člověk je již nikdy neuvidí.

Není to úplně stejné i s našimi hříchy, které nám Bůh odpustil? V kapitole Iz 43 mluví Hospodin o hříchu a o něčem, co ve starozákonním kontextu skutečně smazání dokumentu v počítači připomíná: „Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.“ (v. 25) Stejně jako starozákonní pisář mohl napsat nějaký text na papyrový svitek a pak se ho jednou provždy zbavit, i Bůh náš hřích ze svých záznamů vymazal.

Všimněte si, jakým způsobem používá v Ž 51,9 sousloví *zbavit hříchu* David. Upadl do hříchu sexuální zvrácenosti a vraždy a přesto ví, že může přijít k Bohu pro odpuštění.

A co vy? Víte o hříchu, který Bůh odpustil pro vaši víru v Ježíše Krista a protože jste činili pokání? Pak na něj i vy zapomeňte. Pokud jej Bůh vymazal, měli byste tak učinit i vy. JDB

*Se hříchem mým se vypořádala,
dílo své slavně dokonala,
všechno to, co Otce rmoutí,
Pán jednou provždy vymazal.*

***Když Bůh náš hřích smazal,
neukládejme ho ani do své paměti.***

SLIB VERSUS SKUTEČNOST

„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina.“
(Ž 112,1)

V Žalmu 112 čteme, že bohobojní budou mít požehnané potomstvo (v. 2), budou obklopeni velkým jměním (v. 3), budou navždy spravedliví – i po smrti (v. 3) a v dobách zkoušek budou zakoušet zvláštním způsobem Boží přítomnost (v. 4). Proč ale známe bohobojné lidi, kteří jako by z těchto zaslíbení neměli požitek?

Četl jsem kdysi o jednom mladíkovi, který po důlním neštěstí zůstal tělesně postižený. Ze své postele u okna sledoval své kamarády, jak se baví a chodí na schůzky se svými dívkami. Jak šly roky, začal je vídat s manželkami, dětmi a za nějakou dobu i s vnoučaty. On však neměl žádné potomky, žádný majetek ani slávu. Ze světského pohledu byl Žalm 112 v úplném protikladu s jeho zkušeností. V duchovním smyslu bylo však vše v naprostém souladu. Když ho přepadla malomyslnost, myslel na to, jak za jeho hříchy umíral Ježíš na kříži. To ho ujistilo o velké Boží lásce k němu. A když přemýšlel o Kristově zmrtvýchvstání, radoval se s nadějí na život v nebi. Měl vlastně velkou „rodinu“. Na zemi i v nebesích. Navíc vlastnil vzácný věčný poklad a zvláštními způsoby ve svém životě zakoušel Boží přítomnost. Po smrti zůstal v očích lidí, kteří jej znali, skutečně spravedlivým člověkem.

Boží zaslíbení vždy dojdou naplnění, ať už tady na zemi, nebo na věčnosti. Blaze těm, kteří se bojí Hospodina. HVL

*Nic není temné, kde jsi Ty,
můj Spasiteli, drahý Pane,
jen v Tobě radost, pokoj mám,
uše mocnou září navždy plane.*

Pokud budeš mít Boha na prvním místě, budeš prožívat trvalou radost.

MODLITBA, KTEROU SE JEŽÍŠ NIKDY NEMODLIL

„Pane, nauč nás modlit se, jak tomu učil své učedníky i Jan.“ (L 11,1)

Mluvíme-li s odborníkem, většinou očekáváme, že nám poskytne tu nejlepší radu, jaká existuje. Když jsme s úspěšným bankéřem, radíme se s ním, jak moudře investovat své peníze. Ježíše učedníci požádali: „Pane, nauč nás modlit se.“

Protože modlitba zaujímal a Ježíšově službě přední místo, přál si, aby tomu tak bylo i v jejich životech. Na jejich prosbu reagoval tedy tak, že jim předal to, čemu říkáme „Modlitba Páně“. Toto označení je vlastně nesprávné, protože Ježíš se tuto modlitbu nikdy modlit nemohl. Jako Boží Syn, bez hříchu, se nemohl přidat k prosbě: „Odpusť nám naše viny.“ Modlitba by se proto měla nazývat spíše „Modlitba učedníků“. Může pro nás být něčím podobným, čím jsou pro kazatele body osnovy pro jeho kázání. Měla by nás vést v naší vlastní modlitbě.

Text začíná oslovením Boha: „Otče.“ Pak následují dvě hlavní části – v první oslavujeme Jeho osobu a mluvíme o Jeho plánu (L 11,2). V druhé přemýšlíme o Jeho rodině, naší potřebě Jeho péče, odpuštění a ochrany (v. 3-4).

Pokud potřebujete ve svém modlitebním životě pomoc, nechejte se vést příkladem, který zanechal Ježíš svým učedníkům. Díky „Modlitbě Páně“ víme, o čem máme v modlitbě k Otci mluvit a o co máme prosit. HWR

*Bože drahý, kéž dobře umím
modlit se k Tobě upřímně,
kéž slova má jsou slova Tvoje,
uč mě, Pane, modlitbě.*

Školu modlitby nikdy nedokončíme...

Uterý, 13. července
Den pro Evropskou baptistickou
misii – den pro potřebné

Naše Jednota je již sedmým rokem zapojena do práce Evropské baptistické misie. Tato organizace spojuje misijní úsilí ve spolupráci na misijním díle v chudých částech světa, zejména v Africe a Jižní Americe. V této práci podporujeme místní sbory a církve v misijním úsilí i charitativních projektech. Kromě této aktivity EBM také vysílá misionáře na krátkodobé (do jednoho roku) i dlouhodobé pobyty do zemí jako Sierra Leone, Kamerun, Mozambik a další. Misionáři vyslaní nebo podporovaní EBM pracují i na nebezpečných místech, jako třeba na Kubě nebo při občanské válce v Sierra Leone.

I když se tak možná necítíme, zůstává faktem, že patříme k nejbohatší pětině lidstva na této planetě. To je výzva k vděčnosti i k odpovědnosti. Můžeme se zapojit aktivněji v našich rodinách i v našich sborech. Bývá pravdou staré přísloví, že sytý hladovému nevěří, protože vskutku silně vnímáme až to, co prožíváme na vlastní kůži. Jak bychom se asi cítili, když v neděli ráno nebude na stole čaj, káva ani kakao, ani cukr, ani sladké pečivo, máslo, džem či jiné dobroty. Místo toho všeho každý dostane jen dvě lžice suché rýže a trochu vody. Pokud se o to pokusíte, a pokud to s tímto přidělem vydržíte alespoň do oběda, zřejmě vás to bude stát úsilí, zvláště pokud to budete muset vysvětlovat dětem. Nicméně můžeme tímto způsobem na vlastní kůži prožít to, co je toho rána standardem poloviny lidstva.

Je naší zodpovědností, abychom na potřebné v tomto světě nezapomínali. V našich sborech také probíhá projekt podpory EBM. V případě zájmu můžete získat plakát a pokladničku, kam můžete spořit. Například tak, že si čas od času na celý den odřeknete sladkosti a uspořené peníze dáte na EBM.

Je také naším přáním, abychom do roku 2006 vyslali alespoň jednoho misionáře.

Modlete se prosím za ty, kteří opustili své pohodlí a odešli do chudých částí našeho světa, aby tam skrze praktickou službu a pomoc i skrze kázané slovo přinášeli zvěst o Boží úžasné lásce.

Středa, 14. července

Žd 12,1-7

VE DVOJÍM OHNI

„...odhodme všechnu přítěž i hřích, který se na nás tak snadno přichytí.“

(Žd 12,1)

Historik Shelby Foote vypráví příběh jednoho vojáka, který byl během občanské války v USA v bitvě u Shiloh raněn a měl podle rozkazu odejít do zálohy. Všude kolem zuřil krutý boj. On však vyhledal svého velitele a do rachotu zbrani zakřičel: „Pane kapitáne, dejte mi pušku! Tato bitva nemá žádnou zálohu...!“

Už jste se někdy takhle nějak jako křesťané cítili – mezi dvěma tlaky? Chcete zůstat věrní Kristu, ale neustále musíte čelit nástrahám okolního světa a zároveň se snažíte odolávat svým vlastním hříšným svodům zevnitř? Zdá se, že ani jako křesťané nemáme chvíli oddechu – není žádná zázemí ani chvilka volna.

Řecké slovo v Žd 12,1, které naše Bible překládá jako „přichytit“, doslova znamená „obklíčit, obstoupit“. Pokud cítíme, že se už už poddáme tlakům, které nás obklíčují, máme se dívat na Ježíše, který vede (doslova „velí“) naši víru (v. 2). On je naším příkladem. Kdy se blížila hodina Jeho smrti na kříži, byl Ježíš obklíčen těmi nejmocnějšími silami temnoty, které my lidé dobře známe; přesto dospěl k vítězství.

Jste zranění? Toužíte po úlevě? Buďte svému Veliteli co nejbližší. Důvěřujte Mu. Když budete ve dvojím ohni, On změní průběh bitvy tak, abyste nepadli.

DJD

*Když čelit musíš pokušení,
dvojímu tlaku, trápení,
obrat se k Pánu, Veliteli,
by pomohl ti v soužení.*

**Síly zla kolem vás jsou nepatrné
proti Ježíšově moci ve vás.**

Čtvrtek, 15. července

Žd 10,19-25

VZÁCNÉ OBECENSTVÍ

„Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku.“

(Žd 10,25)

Josef Gabor vyrostl v komunistickém Československu za doby, kdy byla víra posměšně považována za slabost. Jeho otec vyučoval marxismus-leninismus. Josefova matka, obrácená křesťanka, ho však i s bratrem brala s sebou do shromáždění.

Každou neděli vstávali brzy ráno, aby stihli vlak do Prahy; cesta trvala tři hodiny. Šli společně do shromáždění, kde se dvě a půl hodiny účastnili bohoslužeb. V blízkém parku snědli oběd a znovu se vrátili do sboru, aby nepropásli druhé dvouapůlhodinové shromáždění. Potom jeli další tři hodiny domů.

Dnes je Josef Gabor misionářem a slouží svému národu. Když vypráví o tom, jak jako dítě jezdil do shromáždění, jeho oči jsou zalité slzami – je tolik vděčný za matku, která se tak obětavě starala o to, aby vyrůstal v duchovním prostředí, a pomohla mu poznat Krista, kterému měl později sám sloužit.

Někteří křesťané by udělali cokoli, aby mohli v neděli přijít do shromáždění; jejich zdravotní stav nebo jiné důvody jim to zneumožňují. Vědí, jak důležité je chválit Hospodina a být v obecenství bratří a sester. Jiní se však sami rozhodnou do shromáždění nechoď, když se jim nechce. Najdou si pokaždé jakoukoliv výmluvu, jen aby mohli zůstat doma.

Jak důležité je Boží obecenství pro vás?

DCE

K zamyšlení

Co na mě chce Bůh kromě účasti ve shromáždění? Jak mě Bůh může použít v duchovní pomoci druhým?

Chceš-li růst v Kristu, choď do obecenství Božího lidu.

Pátek, 16. července

Př 4,1-15

NA ROZCESTÍ

„Neucházej na stezku svévolníků... Vyhni se jí, nechod' po ní.“ (Př 4,14-15)

Několik umělců mělo výtvarně zpracovat svou představu pokušení. Na výstavě jejich děl si bylo možné jejich obrazy prohlédnout. Někteří zachytili snahu člověka získat slávu a bohatství za každou cenu. Jiní zobrazovali boj lidstva se svůdnými touhami těla.

Plátno, jež získalo první cenu, bylo zcela jiné. Byla na něm zachycena klidná polní cesta a člověk, kráčející ve stínu rozložitých stromů mezi rozkvetlými lučnými květinami. V dálce se cesta rozdělovala na dvě stezky, jedna vedla doprava, druhá doleva. Obě dvě možné cesty vypadaly zpočátku téměř stejně lákavě. Cesta vedoucí vlevo se však po několika krocích změnila v bahnitý močál. Jako by chtěl malíř říci, že nástrahy hříchu vypadají na první pohled velmi nevinně. Bezelstně se tváří jako normální cesta.

„Stezka svévolníků“ může skutečně zpočátku vyhlížet jako neškodná nabídka a my si naivně myslíme, že se nikdy nepoddáme velkému hříchu. To je však přesně ten způsob myšlení, který nás může odvést ze stezky spravedlnosti.

Nechcete-li upadnout do hříchu, zvolte si na zdánlivě nedůležitém rozcestí tu správnou cestu.

HGB

*Dej mi sílu odmítnout,
můj Pane, stezky zrádné.
Dej ať na rozcestích života
jen Tvoje vůle vládné.*

**Důležitá dopravní značka pro život:
Setkáte-li se s pokušením, platí
zákaz zastavení!**

Sobota, 17. července

Ga 5,16-26

CHOZENÍ V DUCHU

„Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost.“ (Ga 5,16)

Ironií sportu bývá, že zraní-li se klíčový hráč, tým někdy podává dokonce lepší výkon. Na podzim 1991 ztratilo družstvo amerického fotbalu z Detroitu jednoho ze svých nejlepších obranných hráčů – zcela ochrnil po zranění páteře. Zdálo se však, že jeho nepřítomnost se v týmu projevila jako neuvěřitelná vzpruha.

Detroitští Lvi, kteří do jednoho měli na počest zraněného spoluhráče pod dresem trička s jeho číslem, slavně porazili svého prvního soupeře. Po zápase fotbalisté jednohlasně přisuzovali úspěch neuvěřitelnému odhodlání a jednotě, ve které se díky spoluhráčovu neštěstí svorně spojili.

Podobně i Ježíšův odchod z tohoto světa mohl v prvním století velmi snadno demoralizovat Jeho následovníky. Avšak nestalo se tak. Ačkoliv už s nimi Ježíš nepobýval v lidském těle, křesťané brzy získali moc, kterou mohli porazit jakékoliv zlo. Byla nesrovnatelně významnější než duch, jež spojoval družstvo fotbalistů. Byla to živoucí přítomnost Ducha Božího.

Každý den se nacházíme uprostřed bitvy. Buď můžeme Jeho pomoc ignorovat a podat se hříšným touhám, nebo můžeme „chodit v Duchu“ a radovat se z lásky, radosti, pokoje a všeho dalšího ovoce Ducha.

Ježíš dnes nežije na zemi, Duch svatý však ano! A On nás dovede k vítězství.

JDB

*Vedení Boží je dáno všem,
kdo v Syna Jeho věří,
kdo Duchem svatým zpečetěn
k věčnosti bráně běží.*

**Otec nám dal Ducha,
abychom se podobali Jeho Synu.**

Neděle, 18. července

Mt 12,33-37

NESTŘEŽENÝ OKAMŽIK

„Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu.“ (Mt 12,36)

To, co říkáme a jak jednáme, když svému chování nevěnujeme dostatečnou pozornost, často odhalí skryté rysy našeho charakteru a navíc může i negativně ovlivnit naše svědectví světu. Ježíš řekl, že Bůh si všímá dokonce i slov, kterým přikládáme pramalou důležitost (Mt 12,36).

Byl jsem jednou na obědě s hostujícím evangelistou. Když jsme si u servírky objednávali, můj host mluvil velmi netrpělivě a v hlase měl nepříjemný tón. Zastyděl jsem se a bylo mi servírky líto. Když jsme se pak před jídlem modlili, doufal jsem, že nás servírka nevidí – nechtěl jsem, aby mě poznala – naše městečko je velmi malé a lidé vědí, že jsem kazatel. Můj společník v ní prostě mohl v nestřeženém okamžiku vzbudit neblahý dojem o křesťanech.

Při jiné příležitosti jsem byl v kavárně se svým přítelem Glenem. Servírka jej nechtěně polila kávou. Pálilo ho to, a tak prudce vyskočil. Hned ji však ujistil, že se nic vážného nestalo a neprojevoval ani rozmrzelost. Když mu majitel restaurace nabídl, že zaplatí výlohy za čistírnu, Glen jeho nabídku přijal a již o nepříjemné záležitosti nemluvil.

Oba dva tito křesťané o sobě řekli v nestřeženém okamžiku velmi mnoho. Evangelista byl pro okolí paradoxně nedobrym svědectvím, zatímco Glen se zachoval jako věřící správně.

Dej, Pane, ať se dokážeme ovládat i v nestřežených chvílích. HVL

*Kéž, Pane, nikdy neuzejde
pochybnost v očích lidí,
zda křesťanem jsem upřímným,
zda slova s činy ladí.*

Činy mluví hlasitěji než slova.

BOŽÍ ZKOUŠKY

„Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry prokázala k vaší chvále ...v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1 Pt 1,6-7)

Známý kazatel a učitel Bible A. T. Pierson (1837-1911) byl jednou na exkurzi v papírně. Byl fascinován tím, jak se nevzhledné cáry starého papíru mění na kvalitní bílý papír. Napsal: „Jaký to byl velký rozdíl mezi hromadou špinavých hadrů na počátku, a krásným, neposkvřeným papírem na konci! Čím vším musí starý papír projít, aby se nakonec objevil ve zcela nové podobě! Roztrhán na kousičky, bělený chloridem vápenatým, než zmizí všechny cizorodé skvrnky, znovu a znovu propírán... Je to tolik podobné Boží výchově, při které se smývá naše špína.“

Bible je plná příběhů o Božích dětech, které musely projít zkouškami: Jób v popelu, Daniel v jámě lvové, Jan na opuštěném ostrově Patmos, Pavel se svým „ostnem“ nebo všichni ti nejmenovaní mučedníci z Žd 11,35-40. Takové zkoušky nás mohou očisťovat, budovat a přetvářet.

Pokud jako Boží děti procházíte zkouškami, nezoufejte. Jste v úctyhodné společnosti – ve společnosti těch, jejichž zkoušky posílily jejich víru k jejich „chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus“. Nezoufejte!

HGB

*Přes všechny smutek a bol,
přes všechny nesnáze, trápení,
uzývám Tvé jméno, Bože můj,
milost Tvá v tmách se nemění.*

***Někdy na nás Bůh dopustí zkoušku,
aby nás pročistil a zdokonalil.***

PŘÁTELSTVÍ, KTERÁ PŘETRAVJÍ

„V každičkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.“ (Př 17,17)

Podle jednoho čínského listu uzavřelo nedávno na Velké čínské zdi přes dvacet párů hromadný sňatek. Všichni se rozhodli pro toto místo proto, aby jejich manželství byla pevná jako tato zeď a „schopná čelit větru, dešti“.

Tento obřad ostře kontrastuje s jinou svatbou, která se odehrála uprostřed velké samoobsluhy. Novomanželům, kteří měli rádi legraci, připadalo velmi romantické vzít se na místě, kde se setkali poprvé.

Přestože v dlouhodobých vztazích je smyslu pro humor a kreativity nepochybně potřeba (jako v případě svatby v samoobsluze), mělo by manželství vykazovat i znaky odolnosti, symbolizované Velkou čínskou zdí. To samé, co platí o manželství, však platí i o přátelství. Věrný přítel je v době soužení a starostí vždy nablízku (Př 17,17). Přátelé, kteří jsou s námi jen v čase pohody, nejsou přátelé.

Naším největším a nejměrnějším Přítelem je nám Pán Ježíš; nikdy nás neopustí. A protože jsme byli stvořeni, abychom se Mu podobali, i my bychom měli být ostatním laskavým přítelem, který jim stojí v těžkých situacích po boku.

Kéž, Pane, dokážeme v přátelství vyzářovat tvůj charakter. Kéž dokážeme milovat za všech okolností – obzvláště v těžkostech.

M.R.D.II

*Mám zde Přítele, Pána Ježíše,
a na rámě Jeho spoléhám,
v něm své štěstí mám, pokoj nalézám,
když na rámě Jeho spoléhám.*

***Jen přítel do nepohody obstojí
v dnešním bouřlivém světě.***

Středa, 21. července

2 Tm 4,6-8; 16-18

CESTA DOMŮ

„*Neboť já již budu obětován, přišel čas mého odchodu.*“ (2 Tm 4,6)

Jeden muž během své dosavadní služby hodně cestoval a strávil tak mnoho dní mimo domov. Ačkoliv prospekty některých hotelů svým hostům slibují, že se budou cítit „jako doma“, jen málokdy tomu tak skutečně je. Většinou člověk během pobytu naopak po domově zatouží.

Apoštol Pavel v posledních dnech svého života hluboce toužil po domově v nebesích. Všechny jeho myšlenky směřovaly k tomuto cíli, v očekávání láskyplného přijetí svým Pánem, „tím spravedlivým soudcem“ (2 Tm 4,8). Ačkoli hleděl tváří v tvář smrti, udržoval myšlenkami na nebe svého ducha v nadeji.

Jednoho pozdního odpoledne seděl na molu starý muž se svým vnukem. Mluvili spolu o všem možném: proč je voda mokrá, proč se střídají roční období, proč se dívky štítí chroustů, o smyslu života. Nakonec chlapec zvedl hlavu a zeptal se: „Dědečku, viděl někdy někdo Boha?“ „Chlapče,“ odvětil mu stařec, dál se dívaje na širé moře, „čím jsem starší, tím víc se mi zdá, že ani nic jiného nevidím.“

Stárnutí má vypadat přesně tak. Modlitby by z našich úst měly vycházet mnohem snadněji. Obecenství s Otcem v nebesích by pro nás mělo být tak přirozené jako dýchání. Naše mysl by se měla víc a víc zaobírat myšlenkami na setkání s Ježíšem a cestu domů. Pak poznáme, že jsme na poslední cestu připraveni. HWR

*Jen díky Tvé milosti a lásce
jednou se sejdeme v nebesích,
budeme ve Tvé přítomnosti,
v očích radost, na rtech smích.*

Jak se zvyšuje pravděpodobnost, že si nás Pán povolá, měly by naše myšlenky o NĚm být stále častější.

Čtvrtek, 22. července

Ga 3,22-4,7

JEDNO V KRISTU

„*Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.*“ (Ga 3,26)

Krátce po 2. světové válce se v horách v Kalifornii konalo setkání účastníků války pořádané jednou křesťanskou univerzitou. Mezi přítomnými byl pilot, který sloužil v Hitlerově *Luftwaffe*, dále muž, který létal za Japonsko, a bývalý letec z amerických vzdušných sil, který se účastnil bombardování Německa. Všichni tři byli nevěřící a nikdy předtím se neviděli.

Na konci byl uspořádán velký táborák, kde se všichni setkali. Muž, který měl ten večer slovo, vyzval přítomné, aby přijali do svého srdce Ježíše Krista jako svého Spasitele. Potom je požádal, aby vzali kus dřeva a přiložili ho do ohně – na znamení budoucího „zapáleného“ života pro Krista.

Německý pilot to učinil jako první, po něm Japonec a nakonec Američan. Tito tři bývalí nepřátelé stáli se slzami v očích kolem ohně s rukama kolem ramen a zpívali s ostatními křesťany „Požehnáno buď pouto, jež spojuje naše srdce křesťanskou láskou“. Poprvé v životě zažívali radostné obecenství Božího lidu.

Jako křesťané smíme zakoušet jednotu, která přesahuje všechny lidské kategorie. Apoštol Pavel nám připomíná: „*Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.*“ (Ga 3,26) Zapomeňme na odlišnosti, které nás dříve rozdělovaly. Jsme jedno v Kristu.

RWD

*Všichni jsme jedno v Kristu,
je jenom jeden Bůh,
je jenom jedno tělo,
je jenom jeden Duch.*

Naše spojení s Kristem je základem naší jednoty mezi sebou.

PRAVÝ PASTÝŘ

„Velký je náš Pán, je velmi mocný...,
Hospodin se ujímá pokorných.“

(Ž 147,5-6)

Ta mladá dívka za pultem ve stánku s rychlým občerstvením byla zřejmě v rozpacích. Udělala chybu a vedoucí si ji právě rozzlobeně podával. Přímou před zákazníky ji slovně ponižoval a nakonec varovně zasyčel: „Pokud jsem tady vedoucí já, věci se budou dělat podle mne!!!“

Tento muž zneužil svého postavení, aby mohl ponižít svého podřízeného. Všichni se s takovými lidmi setkáváme – někdy bohužel i v církvi. Nehledě na jejich postavení mohou jejich slova zranit.

O co lepší je, když má následovník Ježíše Krista tu moc, která vyplývá z blízkého, pokorného, poslušného a milujícího vztahu s Pánem! Potom, ať už máme před jménem titul nebo ne, budeme mít pevný a čestný charakter. Pokud následujeme příklad našeho Pána, budeme své vlivné postavení využívat k pomoci druhým (Ž 147,5-6), nikoliv zneužívat.

Jako Boží lid víme, že naše síla pochází od Pána, který „je velmi mocný“ (v. 5). Když k Němu přistupujeme s pokorou, dá nám dostatek síly, abychom byli laskaví, plní soucitu a schopni přiznat chybu. Tato moc bude ke Kristu přivádět další lidi, a ne je odrazovat!

DCE

K zamyšlení

Jaký byl Ježíšův vztah k moci? (Fp 2,5-8)

Co se museli Jeho učedníci učit?

(L 22,24-27)

Jak mají vedoucí využívat svého postavení?

(1 Pt 5,2-3)

Dobrý vůdce je dobrý služebník.

„A BUĎTE VDĚČNÍ“

„A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův... A buďte vděční.“ (Ko 3,15)

Život žádného člověka nemůže být dobrý před Bohem, pokud se nenaučí sebeovládání. Eddie Lopat byl v 50. letech hráčem newyorského baseballového týmu. Podle sportovních komentátorů ztrácel Eddie často nervy. Věděl, že by bylo dobré více se ovládat, a tak vyhledal lékařskou pomoc, aby zjistil, co by se pro to dalo dělat. Lékař mu poradil, aby se místo hněvu vždy zastavil a byl vděčný za to, kým může být.

To zní jako dobrá rada a navíc je to v souladu s tím, o čem mluví apoštol Pavel ve třetí kapitole listu Koloským. Máme nejen potlačovat hříšný hněv, neslušnou mluvu, špatné touhy, chtíč a zvrácené sexuální touhy, ale také – v moci Ducha svatého – tyto hříchy nahrazovat ctnostmi. Po tom, co uvádí, že si máme obléct milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost a lásku, Pavel dodává: „A buďte vděční.“ (v. 15) Budeme-li vděční, budeme mít vděčné srdce, jež hledí na Boha, zdroj všeho dobra. Vděčnost nám též bude připomínat všechna duchovní obdarování, která nám Bůh dal v Kristu.

Pravá vděčnost pomáhá sebeovládání mnohem více než hněv. To stojí za to vyzkoušet!

DJD

Děkovat smíme Bohu stále

a říkat: „Tvá vůle se staň.“

Vždyť On v milosti dává vše,

co k životu je třeba nám.

**Správný přístup k životu začíná
vděčností Bohu.**

ÚLITBA BOHU?

„...odešel na pusté místo a tam se modlil.“
(Mk 1,35)

Proč si děláme osobní ztišení před Bohem? Když si oddělujeme čas pro studium Bible, čteme křesťanskou literaturu nebo se modlíme, často si připadáme, že děláme úlitbu Bohu, že Mu tím děláme laskavost. Myslíme si, že tím hlavním důvodem, proč trávíme čas s Bohem, je udělat Mu radost.

Podívejme se však na ztišení, která měl Pán Ježíš. Proč vyhrazoval zvláštní čas modlitbě? Bylo to jen proto, aby potěšil Otce, nebo šlo o něco víc?

V pasáži Mk 1,35 vidíme, co Ježíš dělal, ještě než začal svou službu v Galileji. Před tím, než začal učit, odešel na pusté místo, aby se modlil.

Po jisté době začala být Ježíšova činnost známá mezi lidmi a přicházelo k Němu čím dál víc lidí (L 5). Jak na tuto změnu Ježíš reagoval? „...odcházival na pustá místa a tam se modlil.“ (v. 16) A v Mt 14,23 čteme, že ještě před tím, než Ježíš zachránil učedníky na rozbouraném moři, trávil čas s Bohem.

Máme před sebou vzácný příklad. Ježíš odcházel do ústraní, aby se modlil, a pak přicházel, aby pomáhal lidem. Stejně i nás by měl čas s Bohem připravit pro službu a dobré skutky. Modlitba v osamocení znamená poustevnický život, ale život zasvěcený službě druhým v Boží moci – jak nám to ukázal svým příkladem náš Spasitel.

JDB

Kdybychom s Bohem více času strávili v tichu, v modlitbách, On ještě více dal by moci a pomohl nám zahnat strach.

Modlitba je hnacím motorem služby.

UMĚNÍ STRUČNOSTI

„...ať jsou nemnohá tvá slova.“
(Kaz 5,1)

Jistý americký senátor si stěžoval, že parlamentní tiskové materiály jsou příliš dlouhé. Namítal například, že vysvětlující brožura k tématu snižování cen zelí si vyžádala 2 500 slov, zatímco Deklarace nezávislosti jich obsahuje pouze 1 821. O co důležitější je však druhý dokument!

Duch svatý často způsobil, že pisatelé Bible byli schopni vyjádřit velké pravdy pouhými několika slovy. Příběh stvoření v Genesis obsahuje asi 400 slov; přibližně 300 slov bylo potřeba pro napsání Desatera. Jak hluboký význam se skrývá v kraťoučkých výrociích typu: „Bůh je láska“ nebo „Ježíš zaplakal“! Všimli jste si někdy, jak výstižná a zároveň stručná byla slova andělů, když zvěštovali lidem Boží poselství? Jejich věty byly prosté a jasné, zároveň však silné a inspirující.

Co tím vším chci říct? Jelikož budeme souzeni za každé plané slovo, které vypustíme z úst (Mt 12,36-37), a jelikož Př 10,19 říká, že „mnohomluvnost nezůstává bez přestoupení“, snažme se o to, aby naše slova byla vždy plná milosti (Ko 4,6) a aby nebylo ostudou je zopakovat. Teď si beru své vlastní rady k srdci a tak říkám: „Amen!“

HGB

Kdo stále mluví bez umdlení a jiným prostor nedává, ten k nemilému překvapení mnoho přátel nemívá.

Lidé, jejichž promluvy připomínají romány, nejsou pro druhé příliš „čitelní“.

Uterý, 27. července

Mt 14,22-33

ROZHODNĚME SE DŮVĚŘOVAT

„Doufej v Hospodina, konej dobro...,
Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj.“
(Ž 37,3.7)

Když byla misionářka Elisabeth Elliotová ještě dítě, jejich rodina strávila týden na mořském pobřeží v New Jersey. Dívka si moc ráda hrála ve vodě; nebála se, protože byla s tatínkem, který na ni dával pozor.

Její mladší bratr se však bál vln a i přes tatínkovo ujišťování vůbec nechtěl jít do vody. Poslední den dovolené začal chlapec otci více důvěřovat a cítil se po jeho boku bezpečně. Jeho radostné výkřiky se však náhle změnilly ve výčitky. „Proč jsi mě *nedonutil*, abych šel do vody dřív?“ křičel. Nevěděl, že by to nebylo bývalo nic platné, dokud se sám nerozhodl otci důvěřovat. Do té doby se ve vodě nemohl oddávat radovánkám.

I apoštol Petr se Kristu rozhodl důvěřovat a vystoupit ze člunu – po několik krátkých chvil mohl s radostí chodit s Pánem po vodě s pocitem naprostého bezpečí. Když však přestal hledět na Pána, pocit bezpečí byl ten tam a Petr se začal topit. Chceme-li tedy zakoušet Boží vyzbrojení k mocným činům, musíme se rozhodnout důvěřovat Mu a ve své důvěře nepolevovat. Žalmista napsal: „Doufej v Hospodina, konej dobro... Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj.“ (Ž 37,3.7)

Pamatujte, že důvěra je rozhodnutí věřit Bohu a poslouchat Ho.

HVL

*Bůh touží po naší důvěře,
když procházíme zkouškami,
užak rozhodnutí je na nás;
Pán našťestí kráčí před námi.*

***Bůh zkouší naši víru, abychom my
mohli důvěřovat Jeho věrnosti.***

Středa, 28. července

Sk 10,1-22

VYJDĚME ZE ZAJETÝCH KOLEJÍ!

„...a budete mi svědky ...až na sám konec země.“
(Sk 1,8)

Spisovatel Longfellow napsal: „Réva se pne po rozpadající se zdi, však s každým porvem větru odpadají mrtvé listy.“ Mnohé sbory, ne nepodobné této révě, jako by se upínaly na drobnosti se zeď tradičních aktivit a ztrácejí své členy jako mrtvé listy unášené svody dnešního světa.

Jinými slovy: odmítáme opustit vlastní pohodlí a vyjít ze zajetých kolejí. Nejraději se držíme toho, co je osvědčené, důvěrně známé a co lze předpovědět.

V jistém smyslu se naše chování podobá tomu, jak se asi cítil Petr, když jej Pán posílal do nové oblasti. Petr věděl, že Kristovou strategií bylo zasáhnout Jeruzalém, Judsko, Samařsko a postupně celý svět až na sám konec země (Sk 1,8). Ale Petrovi se mezi pohany prostě nechtělo. Nebyla to jeho „krevní skupina“. Přesto jej Pán vyzývá, aby šel do Kornéliova domu a zvěstoval tam dobrou zprávu o Ježíši.

I církev je, stejně jako Petr, často spoutána a uzavřena svými vlastními pravidly jako uvnitř nedobytné pevnosti. Máme tendenci být tam, kde se necítíme ohroženi, mezi lidmi, kteří nás mají rádi a přijímají nás. Je však potřeba mít Boží soucit s těmi, kteří jdou do ztracení, opustit své pohodlí a vyjít za těmi, pro které Ježíš umíral.

Nestali jsme se i my příliš pohodlnými?

HWR

*Vyjdí za lidmi ztracenými
a učíň ten krok ještě dnes!
Řekni jim o Kristu, o jeho krvi,
dobrou zprávu bez meškání nes!*

***Církev není klub zahrádkářů,
nýbrž výcvikové centrum.***

BÁZEŇ, LÁSKA A POCTIVOST

„Nepokradeš. Nevydáš proti svému bližnímu falešné svědectví.“ (Dt 5,19-20)

Addielou je tak malé městečko, že tam dávají líšky dobrou noc. Je v něm baptistický sbor, obchod s potravinami a mnoho poctivých lidí. A právě obchůdek s potravinami vlastní Boyd Harmening. Otevírá v sedm ráno a zavírá kolem poledne, aby mohl pracovat na své malé farmě, kde chová dobytek. Svůj krámeček nechává otevřený, aby si obyvatelé mohli vyzvednout to, co si objednali. Chce jen, aby napsali na papír na dveřích, co si vzali, a podepsali se. Zaplatit mohou později – a oni zaplatí.

Většina obchodů by takovým způsobem prodávat nemohla. Ve městečku Addielou však poctivost funguje. Proč? Částečně proto, že mezi Boydem a jeho zákazníky panuje naprostá důvěra. Jsem ale přesvědčen, že existuje ještě hlubší důvod – jejich láska k Bohu se projevuje posvátnou bázňí. Lidé, kteří upřímně uctívají a milují Boha, se naučí vzájemně důvěře a nesnaží se podvádět.

Mojšíš zahrnul bázeň a lásku k Bohu do Desatera (Dt 6,1-5); dva body zakazují právě krádeže a lhaní (5,19-20). Tyto dva principy představují základ pro důvěru i ve vztazích mezi lidmi. Samozřejmě by bylo naivní důvěřovat komukoliv. Ale pokud my sami jednáme důvěryhodně a poctivě, lidé pochopí, že láska a pravá bázeň mohou učinit svět bezpečnějším. A to si všichni přejeme.

DJD

*Když máš bázeň před Bohem,
On ti dá sílu milovat,
žít poctivý život,
a druhým pomáhat.*

***Být čestný znamená, že se nikdy
nebudeš muset ohlízet nazpět.***

POZOR NA SKLOUZNUTÍ!

„...přestaňte páchat zlo.“ (Iz 1,16)

Noviny otiskly článek o třech horolezcích, kteří na zpáteční cestě do údolí sešli z cesty. Museli v té chvíli učinit několik životně důležitých rozhodnutí. Bohužel se téměř ve všem rozhodli špatně.

V prvé řadě se rozhodli pokračovat ihned dál. Když hluboko pod sebou uviděli jezero, rozhodli se po mírném svahu pokrytém sněhem pomalu klouzat dolů. Doufali, že znovu narazí na správnou stezku. Začali opatrně, ale svah byl stále prudší a prudší. O několik okamžiků později padali neuvěřitelnou rychlostí. Po chvíli uslyšeli vodu. Svah vedl přímo k vodopádu! V zoufalství se snažili zarývat své boty do sněhu, aby prudké klesání zpomalili. Naštěstí se jim podařilo zastavit dříve, než bylo pozdě. Po malých krůčcích se dostali na nedaleký skalní převis, kde vyčkali příchodu záchranářů.

Podobně i hřích má zrychlující se tendenci. Nejdříve sejdem z cesty, začneme sklouzávat dolů, zpočátku pomalu. Dříve než si to stačíme uvědomit, řítíme se neovladatelně do velkého duchovního nebezpečí.

A stejně jako horolezci se musíme snažit – jak nejlépe umíme – naše sklouzávání zastavit. Dobře to vystihuje Izajáš: „...přestaňte páchat zlo.“ (1,16) Nepokračujte dál! Vraťte se na pravou cestu.

DCE

*Když neúnavně hřích mě svádí,
jeho sladké lži kéž neslyším!
Můj dobrý Pán mi v lásce radí,
ať s vírou se Ho podržím.*

***Potíž s malým hříchem je,
že nezůstane malý.***

ČIŇ, CO JE DOBRÉ

„...necht se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním.“
(Iz 55,7)

Minule jsme mluvili o horolezcích, kteří sešli z cesty. Udělali pak několik nesprávných rozhodnutí, jež vyústila v nebezpečném pádu dolů po svahu a málem skončila katastrofou. Naštěstí se jim podařilo zastavit a dostat se bezpečně na skalní převis.

Podle zmiňovaného novinového článku se pak již horolezci rozhodovali správně. Již se nevrátili na svah. Navzájem se v chladných nocích zahřívali a pečlivě dodržovali malé přídělky jídla. Pomocí zrcátka dokázali přivolat pomoc. Nezpanikařili a ani se nevzdávali naděje. Po devíti dnech letěl kolem průzkumný vrtulník, pilot uviděl záblesk zrcátka a přivolal pomoc.

Když zjistíme, že se pomalu, ale jistě podáváme hříchu, musíme ihned přestat s hříšným chováním. Ale to nestačí. Musíme volat k našemu Zachránci – Kristu, vyznat svůj hřích, opustit ho, vírou v Boží milost přijmout odpuštění (Iz 55,6-7) a žít dále s Pánem. Když se potom nacházíme pod autoritou Božích Slova, budeme zpět na cestě spravedlnosti s pokojem v mysli a se srdcem naplněným radostí (v. 12).

Když přestaneme hřešit, musíme začít žít správně.

DCE

*Pane, chválím jméno Tvé,
Tobě k slávě zpívám písně,
život můj máš v ruce své,
zachránils' mou duši z tísně.*

**Pokání nejen odmítá špatné,
ale vrací nás k dobrému.**

„PŘETAVENÍ“ SVATÍ

„Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry.“
(Ř 9,3)

Největším úkolem dnešních křestanů je zapálení pro lidi, kteří jsou na cestě do pekla. Mnozí potřebují někoho, kdo jim v lásce vysvětlí, že před blížícím se hněvem se lze zachránit. Když čteme dnešní Pavlova slova, přímo cítíme jeho soucit s jeho židovským lidem, který jde do zahynutí.

V době velkého nedostatku peněz ve Velké Británii vybral Oliver Cromwell (1599-1658) skupinu mužů, kteří měli najít nová naleziště stříbra, aby bylo možné razit nové peníze.

Za několik měsíců od nich přišla tato zpráva: „Prozkoumali jsme celé království, abychom našli stříbro, avšak vše marno. K našemu údivu jsme žádné nenašli, s výjimkou toho v katedrálách – sochy svatých jsou tam vyrobeny z ryzího stříbra.“

Když Cromwell zprávu vyslechl, vydal následující rozkaz: „Svaté roztavíme a dáme je do oběhu.“ Sweeting uzavírá poznámkou: „A to je přesně to, co dnes potřebujeme!“

Ano, opravdu potřebujeme „přetavit“. Potřebujeme skutečné zapálení pro Boží dílo, lásku a soucit se ztracenými hříšníky a horlivé úsilí přivádět lidi ke Kristu.

Prosme Pána, ať přetaví naše srdce.

RWD

*Tvůj plamen osvěcuje naši tvář,
Tvůj plamen dává oslnivou zář,
Tvůj plamen mocí Ducha vylitý,
Tvůj plamen máme v sobě ukrytý.*

**Pokud jste duchovně chladní,
rozehrějte svá srdce plamenem
Ducha svatého.**

ČESTNÉ UZNÁNÍ

„Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat... kvůli mně. Radujte se a já sejte...“
(Mt 5,11-12)

Oporhujeme-li člověkem, útočíme na jeho hodnotu a důstojnost. Proto nás Ježíš varuje před tím, abychom někoho „zatracovali (říkali mu ‚blázne‘)“ (Mt 5,22). Proto nás výsměch a opovržení tak silně zraňují, obzvláště pak citlivé jedince. Posměch může i psychicky silného člověka podlomit.

Znal jsem kdysi ženu, která velmi statečně nesla, když ji její manžel opustil kvůli jiné ženě. Později však, když si ji dobíral její dospělý syn i dcera, spáchala sebevraždu – jejich posměch jí způsoboval větší bolest, než byla schopna unést.

My křesťané dobře známe zranění, vysmívá-li se někdo naší víře. Spolu s žalmistou se pak modlíme za záchranu (Ž 123). Apoštol Petr nás však vede ještě dál. Vyzval nás, abychom následovali příklad Ježíše, který musel čelit posměchu, aniž by toužil po odplatě. Svěřil se místo toho do rukou svého nebeského Otce (1 Pt 2,21-25). Jsem přesvědčen, že ještě dávno před tím, než Petr tyto verše diktoval, musel na toto téma myslet. Určitě o tom přemýšlel před třiceti lety, když byl spolu s Janem zatčen a bičován za to, že kázal evangelium. Vzpomíná, jakou měli radost, že „se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno“ (Sk 5,41).

Když jsme vystaveni posměchu pro svou víru, vzpomeňme si na Ježíše. A považujme výsměch za čestné uznání.

HVL

Pomoz, Pane, když cítíme jen krutý výsměch, pohrdání, na Tebe myslet, s vírou žít a vnímat Tvoje požehnání.

Pokud jsme blízko Bohu, musíme očekávat výsměch světa.

MUSÍŠ O TO POŽÁDAT

„Ježíš mu řekl: ‚Co chceš, abych pro tebe učinil?‘“
(Mk 10,51)

Stál tam Bartimeus – slepý a ubohý žebrák. Když ho Ježíš uviděl, zeptal se ho: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Ježíš věděl, po čem Bartimeus touží, ale chtěl, aby to sám vyjádřil.

Tento příběh se před lety hluboce vryl do srdce Paula Wylieho, čerstvého absolventa střední školy a velice nadějného krasobruslaře. Slyšel kázání na téma Ježíš a uzdravení žebráka a silně jím to pohnulo.

Poprvé v životě Paul pochopil, jak důležité je důvěřovat Ježíši – ne jen o Bohu vědět. Naučil se, že přesně tak, jak Bartimeus musel Pána požádat, aby jej uzdravil, i on musí vyznat svůj hřích a požádat o odpuštění. Dnes má Paul Wylie stříbrnou medaili z olympijských her, ale stále žasne nad tím, jak byl spasen – po tom, co si uvědomil svou zodpovědnost Pána o spasení poprosit.

Ježíš zemřel za každého člověka, který chodí po tomto světě, a zná duchovní potřeby nás všech. Ale stejně tak, jak uzdravil Bartimea až poté, co on Jej o to požádal, nabízí spasení jen těm, kteří k Němu přijdou a modlí se za záchranu a očistění od hříchu.

Už jste řekli Pánu Ježíši, že chcete přijmout odpuštění, které nabízí? On je tu, aby vám pomohl.

JDB

Spasení je darem od Boha, nikdo nic platit nemusí. Pán zdarma hříchy odpouští těm, kteří Jej poprosí.

Spasení je zadarmo – ale jen pro toho, kdo o ně požádá.

CO PRO TO DĚLÁTE?

„Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému.“
(Mt 7,26)

Co děláte pro to, abyste byli zdraví? Všimněte si, že se neptám, co víte o pevném zdraví. To je velký rozdíl. Podobným tématem se ve svém novinovém článku zabýval Dr. Neil Solomon. Napsal: „Také byste chtěli mít pevné zdraví? To si přeje mnoho lidí. A co pro to děláte?“ Svou úvahu uzavřel následovně: „Nemohu prostě pochopit, že většina lidí se mnohem lépe stará o své auto než o svoje zdraví.“

Zkusme ten samý princip aplikovat na jinou oblast života. Co děláme pro to, abychom byli zdraví duchovně? Neptám se, co víme o tom, jak zůstat duchovně zdraví! Teoreticky o tom dovedeme jistě všichni zsvěceně hovořit. Víme, co Pán řekl o těch, kteří jsou chudí v duchu, pláčou, jsou tiší, hladovějí a žízní po spravedlnosti, jsou milosrdní, mají čistá srdce, působí pokoj nebo jsou pronásledováni pro spravedlnost (Mt 5,3-12). Většina z nás dobře ví, jak zůstat duchovně zdravým; ale co pro to děláme?

Pán ví, že bez Jeho pomoci nejsme schopni podle těchto principů žít, a tak i své učedníky vyzýval, aby se modlili (Mt 6,5-13; 7,7-11). Svou promluvu zakončil upozorněním, že moudrý člověk nejen poslouchá, nýbrž i něco konkrétního udělá (7,24-27). A to přece platí i dnes!

M.R.D.II

*Rozhodl jsem se následovat Pána
věrně a plně každý den,
poslouchat Její a dělat, co chce,
zpytovat Jeho vůli jen.*

Pokud nečiníme dobro, činíme zlo.**PRAVDU, NIC NEŽ PRAVDU**

„Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána.“
(2 K 4,5)

Když se řekne slovo *evangelizace*, jaká je první představa, která se vám objeví v mysli? Obrovský stadion naplněný lidmi? Malá brožurka s několika obrázky? Křesťan s rybičkou na klopě? Nadšený věřící, který zapáleně diskutuje s nevěřícím? Nebo člověk, který chodí po domech a nabízí Pána Ježíše jako obchodní cestující?

Pro některé z nás je *evangelizace* nehezke slovo o 12 písmenech. I když jsme přesvědčeni, že v životě mnoha lidí zaujímá pevné místo, nemusí to být to pravé ořechové pro nás. Nejsme dostatečně vybaveni pro to, abychom oslovovali cizí lidi nebo nedokážeme v rozhovorech s nevěřícími dost pohotově argumentovat.

Evangelizace však není přemlouvání lidí, aby přijali Pána Ježíše, ani nabízení něčeho, co nepotřebují. Není to ani násilné vtlačování víry do hlavy – taková víra velmi brzy zase vyprchá. Slyšel jsem jednou skutečně jízlivou poznámku: „Není těžké poznat lidi, kterým svědčila – všichni mají velmi divoký a vyjevený pohled.“

Evangelizace znamená prostě to, že s lidmi sdílíme to, co víme o Ježíši Kristu. Žádné triky, žádné lhaní. Říkejme jim pravdu, celou pravdu, a nic než pravdu, a to tím nejlásuplnějším způsobem, jak jen to je možné. Ostatní nechme na Bohu.

HWR

*Bůh skutku nečeká,
že ze semen ovoce sklídíme.
Jen rozsívat máme bez umlění
a modlit se za jejich růst.*

**Ten, kdo zná radost ze spasení,
si ji nedokáže nechat jen pro sebe.**

Pátek, 6. srpna

Fp 4,1-7

BOŽÍ POKOJ

„Stvoření opírající se o tebe chráníš pokojem, ...neboť v tebe doufá.“ (Iz 26,3)

Slyšel jsem o jedné ponorce, která za války střežila pobřeží a musela zůstat pod hladinou i přes noc. Když druhý den vyplula na hladinu, dostal kapitán zprávu od svého známého z jiné lodi: „Jak jste v noci zvládli tu strašnou bouři?“ Překvapený důstojník mu odpověděl: „Jakou bouří? Nevěděli jsme, že nějaká byla!“

Přestože hladina oceánu byla bičována bouří a víchr vzdouval obrovské vlny, ponorka zůstala nedotčena, protože pod hladinou zůstala voda naprosto klidná.

I mysl křesťana může být chráněna před svůdnými vlnami a nepříjemnými okolnostmi. Americký kazatel A. T. Pierson (1837-1911) popisoval Boží pokoj jako „věčný klid, který je tak hluboko v modlitbách a důvěřující duši, že jej žádné vnější okolnosti nemohou porušit“.

Kdosi jednou shrnul slova z Izajáše 26,3 takto: „Ty – úžasný Bůh. Pokoj – převzácné vlastnictví. Stvoření opírající se o tebe – správná priorita. Neboť v tebe doufá – hluboká víra.“

Věřící, který se spoléhá na Boží prozřetelnost, která spočívá v Jeho milosti, a důvěřuje Duchu svatému, zakouší vzácný Boží pokoj.

HGB

*Uprostřed bouří a všech nesnází
jen v Tebe důvěru mám.
Když vůbec nic mi nevychází,
jen v Tebe důvěru mám.*

***Pokud naše myšlenky spočívají
v Bohu, budou pokojné.***

Sobota, 7. srpna

1 Pt 4,12-19

ZŮSTAŇTE VĚRNÍ!

„A tak ti, kteří trpí podle vůle Boží, at svěří své duše věrnému Stvořiteli a činí dobré.“ (1 Pt 4,19)

Během nepokojů v Zairu v roce 1964 byli povstalci ke všem lidem ze zahraničí velmi podezřívaví. Obzvláště opovrhovali Američany a Belgičany, protože jejich národy podporovaly zairskou vládu, která byla u moci. Jednoho dne povstalci obklíčili mnoho cizinců včetně Ala Larsena, jeho ženy a dalších misionářů.

Al byl uvězněn spolu s dalšími devíti muži v malém domku. Tři z nich byli křesťané. Ti udělali společně jedno rozhodnutí: byli v Zairu proto, aby zvěstovali Krista a aby Mu sloužili, a tak se rozhodli ve své práci pokračovat.

Dny, které v zajetí strávili, nebyly vůbec příjemné. Žili v neustálém strachu. Dvakrát byli všichni naloženi do nákladního auta a bylo jim řečeno, že budou popraveni.

Křesťané pokračovali ve zvěstování evangelia a ve své službě. Nakonec byli všichni za dramatických okolností zachráněni. Když těch deset mužů nakonec opustilo nehostinnou chatrč, byli všichni věřící!

Máte vážné starosti? Zažíváte pronásledování? Jste ve stresu? Máte strach? Udělejte stejné rozhodnutí, jaké udělali křesťané v Zairu, a dále služte Kristu. I když budete ztrácet odvalu a bude se vám chtít skončit, učiňte před Pánem rozhodnutí zůstat věrní.

DCE

*Doufej v Hospodina celým srdcem svým
a na rozumnost svou se nespolehej!
Na všech cestách svých snaž se Jej
poznávat,
On spravovati bude stezky tvé!*

***To, čemu my říkáme protiventství,
říká Bůh příležitost.***

NESMYSLNÝ OBCHOD

„Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?“ (Mk 8,36)

Před mnoha lety dodržoval jeden primitivní kmen prazvláštní zvyk. Každých sedm let volil svého krále, který měl pak po dobu své vlády neomezenou moc a mohl si dělat, co chce. Mělo to však jeden háček. Po uplynutí sedmi let byl král popraven, aby po něm mohl nastoupit nový panovník. Ať už tomu věříme, nebo ne, vždycky bylo dost lidí, kteří byli ochotni vyměnit život za sedm let moci a luxusu.

Mnozí lidé jsou dnes však ještě hloupější. Jsou ochotni vyměnit svého nesmrtného ducha za požitky tohoto světa, přestože přinášejí pouze dočasné uspokojení. Někteří podléhají zlovykům nebo nacházejí potěšení v „malých hříšcích“ a nechťejí je opustit. Ačkoliv jim Pán nabízí spásu jako bezplatný dar skrze víru, nikoliv skrze skutky (Ef 2,8-10), vědí, že kdyby se rozhodli žít s Kristem, museli by změnit svůj životní styl. A tak Jeho nabídku odmítají. Jsou ochotni vyměnit radost a plnost na věčnosti i život v Boží přítomnosti za několik let pozemského potěšení. Nedává to smysl. Je to nesmyslný obchod.

Pokud vás tato charakteristika vystihuje, neriskujte, abyste neztratili život navěky. Vyznejte svůj hřích a svou bezmoc a budete zachráněni. Přijměte Krista ještě dnes!

RWD

*Chceš-li vědět, co je odplata,
uč se co nejvíce od světa.
Chceš-li však žít, tak uznej plán,
který ti dává tvůj dobrý Pán.*

***Žijeme-li pro pomíjivé štěstí,
poznáme věčnou ztrátu.***

NÁŠ VĚRNÝ SPOLEČNÍK

„...já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20)

Clair a Frances zafukaly na dveře starého Eda Claessona, který žil v domově důchodců. Ed za dveřmi zrovna s někým mluvil – Frances zašeptala: „Clair, on má asi návštěvu.“

Potom se ozvalo „Dále“, obě vstoupily do místnosti, ale ke svému překvapení už nikoho dalšího neviděly. Když mu řekly, že ho slyšely s někým mluvit, ten osmadvadesátiletý stařec švédského původu se usmál a řekl: „Ach ano, to jsem jen mluvil s Ježíšem. Ptal jsem se Ho, proč Mu to tak dlouho trvá, než mě k sobě povolá.“

Ježíš Kristus v místnosti s Edem *byl*. Ačkoliv je Pán fyzicky v nebi, duchovně je stále se všemi – přesně, jak zaslíbil (Mt 28,20).

Když byl apoštol Pavel kdysi nucen čelit protivenství, stanul před ním Pán a řekl: „Neztrácej odvahu!“ (Sk 23,11) Později, už ve vězení těsně před popravou, Pavel vzpomínal: „Při mé první obhajobě nikdo při mně nebyl, všichni mě opustili... Pán však při mně stál a dal mi sílu... Pán mě vysvobodil ze všeho zlého.“ (2 Tm, 4,16-18)

Pavel prožíval i jako vězeň v chladném a vlhkém žaláři Kristovu blízkost. I my si smíme připomínat, že Pán je stále s námi. On je naším věrným společníkem.

HVL

*Když těžko je ti, nezoufej,
a Pánu svému věř!
Vždyť na nic nejsi nikdy sám,
tak Kristu život svěť!*

***Vzdálenost mezi tebou a Ježíšem
je jedna modlitba.***

JAK SNADNÉ JE ODEJÍT...

„Vyhybej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj ...“
(2 Tm 2,22)

Její dědeček byl velmi rozrušen. „Modlete se za ni,“ prosil mě, po tom, co mi v slzách líčil, že jeho šestnáctiletá vnučka nechodí do shromáždění. Její pozornost začaly upoutávat jiné věci včetně nového přítele a automobilu. Dědeček se bál, že pro to zapomene na svou víru, kterou jí on tolik let pečlivě vštěpoval.

Mladá dívka se do církve vrátila a projevuje o Krista nelíčený zájem. Mnoho jejich vrstevníků však nikoliv. Nechali se zlákat a k Bohu se otočili zády. V usilovné touze po vzrušení, zábavě a nových věcech zapomínají na to, co je důležité.

Co tedy mají rodiče a prarodiče dělat? Ve druhé kapitole listu Titovi Pavel píše, že starší muži a ženy mají být mladým příkladem. Mladí potřebují vedení a povzbuzení ke zbožnému životu.

Avšak i mladí lidé mají svou zodpovědnost. Pavel říká: „Vyhybej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vyzývají Pána z čistého srdce.“ (2 Tm 2,22)

Jde skutečně o společné úsilí – naše rady a povzbuzení spolu se správným rozhodováním mladých lidí budou mít za důsledek skutečně zbožný život. A pro nás pro všechny bude snazší nenechat se strhnout lákadly světa.

JDB

*Kéž, Bože, s bratry a sestrami
vždy dobře vycházím
a bez ohledu na vzhled, věk
je žitím provázím!*

**Na mladou generaci se nikdy
nesmíme dívat starýma očima.**

POŽEHNANÉ ZTRÁTY

„Ohlas mi zrána svoje milosrdenství, neboť doufám v tebe.“
(Ž 143,8)

Velký hudební skladatel Ludwig van Beethoven (1770-1827) prožil většinu svého života ve strachu z ohluchnutí. Jeho strach pramenil z toho, že věděl, jak je sluch nezbytný pro skládání hudby trvalé hodnoty.

Když Beethoven zjistil, že to, čeho se nejvíce bál, se velmi rychle stává realitou, byl málem šílený hrůzou. Navštěvoval lékaře a vyzkoušel všechny myslitelné léky. Hluchota však rychle postupovala, až skladatel přestal slyšet téměř úplně.

Beethoven v sobě nakonec našel sílu, kterou potřeboval k tomu, aby své postižení mohl překonat. Ke všeobecnému překvapení napsal svá nejkrásnější díla, až když už byl zcela hluchý. V jeho světě ticha ho od hudby nic neodvádělo, a tak se v jeho nitru rodily melodie tak překotně, že je jeho pero téměř nestačilo zapisovat. Z hluchoty se stala přednost.

Mnoho křesťanů vydává svá svědectví, že mnohem větší radost začali prožívat, když byli kvůli nejrůznějším problémům izolováni od okolního světa. Právě v této době k Pánu nejvíce volali a často poprvé v životě byli schopni slyšet Jeho hlas, ujišťující je o Jeho neutuchající lásce a milosti. Ze srdce jim počala tryskat píseň chval.

Drahy bratře, drahá sestro, zažili jste ve svém životě velkou ztrátu? Neztrácejte naději. Volejte k Pánu. Důvěřujte Mu a naslouchejte. Tak se budete radovat i v trápení, a vaše ztráta bude požehnaná.

HGB

*Jsi silou mou, když umdlévám,
jsi poklad, který nalézám,
Ty jsi mi vším, co mám!*

**Bůh používá naše životní zraty
k tomu, aby nám ukázal správný
směr.**

BOHEM OPUŠTĚNÝ

„Ježíš zvolal...: ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?‘“ (Mk 15,34)

Jeden anglický vědec provedl výzkum zabývající se tím, jaký vliv má na lidi naprostá izolace. Zkonstruoval zvukotěsnou místnost o rozměrech 3 x 3 metry, která byla zavěšena na nylonových lanech. Účastníci pokusu měli na rukou vycpané kožešinové rukavice a na nohou silné vlněné ponožky, aby byly maximálně omezeny jejich hmatové vjemy. Na očích měli z podobných důvodů neprůhledné brýle. Po jediné hodině izolace od okolního světa bylo pro některé účastníky téměř nemožné se na cokoliv soustředit. Brzy se objevily pocity úzkosti a panické hrůzy. Většina účastníků pokusu nedokázala v místnosti zůstat více než pět hodin.

Popisovaný pokus ve mně evokuje ještě mnohem strašnější odloučení – osamocení, kterou prožil Pán Ježíš přibitý na kříž. Po několika hrozných hodin musel Kristus procházet ještě horšími mukami než „jen“ nepředstavitelnou bolestí způsobenou ukřižováním: opustil ho Bůh. Když na sebe Kristus vzal naše hříchy, aby nás vykoupil ze zaslouženého trestu, Bůh se od něj, svého milovaného Syna, odvrátil. V tomto naprostém osamocení Ježíš zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Mk 15,34)

Kdykoliv myslíme na Golgotu, neměli bychom zapomínat na to, jak velkou oběť Kristus přinesl. Chvalme Ho za to, čím musel projít. Jen díky jeho lásce můžeme nyní patřit Otci.

RWD

My nevíme, jak hrozně Pán na kříži musel trpět, však věříme, že krví svou spasení přinesl na svět.

Kristus byl mnohými proklet, aby odstranil naše prokletí.

BIBLE A SLUNEČNÍ HODINY

„...a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (L 24,27)

Kdysi byly objeveny prastaré sluneční hodiny. Odborník, který si byl vědom obrovské hodnoty nálezů, hodiny zrestauroval do původního stavu a dal do muzea, aby byly chráněny před povětrnostními vlivy včetně slunce! Přestože si svého objevu velice váží, nikdy hodiny nevyzkoušel.

To samé dělá bohužel mnoho křesťanů s Bibli, i když z jiných důvodů. Vnímají Bibli jako knihu sice vzácnou, ale vyžadující mnoho úsilí, aby jí člověk dobře porozuměl a mohl aplikovat v životě. Často jim připadá, že čtou o něčem, co se stalo velmi daleko a velmi dávno. V konkurenci novin a časopisů pak Bible nemůže obstát.

Nepopírám, že při studiu Bible můžeme narazit na mnohé překážky. Přestože máme bezvadné komentáře, encyklopedie a jiné užitečné knihy, být skutečně dobře obeznámen s obsahem Písma není snadné. Ještě záladnější mohou být různé interpretace určitých pasáží.

Pokud si však budeme připomínat, že Bible je živá kniha o živém Bohu, který nás může proměnit, žádná z těchto překážek by nás neměla odradit. Sluneční hodiny fungují jediné tehdy, vystavíme-li je slunci. Stejně je to i s Bibli. Čtème ji ve světle lásky k Božímu Synu a naší touhy poznávat Jej a činit Jeho vůli.

HWR

*Bible je Slovo Boží,
co po staletí mluvívá
a všem, kdo v Syna věří,
svou moudrost odkrývá.*

Jedna Bible v ruce je vzácnější než dvě na polici.

Sobota, 14. srpna

2 Tm 2,8-14

NEZAPOMEŇTE!

„Pamatuj na Ježíše Krista vzkříšeného z mrtvých... Toto připomínej... bratřím.“
(2 Tm 2,8.14)

Franciszek Gajowniczek byl vězněn v nacistickém koncentračním táboře Auschwitz. Stalo se, že jeden z jeho spoluvězňů utkl. Standardním opatřením v případě útěku vězně bylo náhodně vybrat deset mužů a zavřít je do oddělené místnosti, dokud nezemřeli hladem. Když Franciszek uslyšel číst svoje jméno, začal vzlykat: „Mám ženu a děti...!“ V tu chvíli vystoupil jeho spoluvězeň, františkán a kněz Koble, a řekl: „Zemřu místo něho; nemám ani ženu, ani děti.“ Velitel jeho nabídku přijal.

Od té doby se Franciszek každý rok 14. srpna vracel do Auschwitzu, aby vzpomněl na muže, který v roce 1941 zemřel místo něj. Na svém dvorku navíc pověsil na zeď pamětní desku k počtě otce Kobleho, aby jeho velká oběť nebyla zapomenuta.

Někdy kolem roku 68 seděl Pavel v římském vězení a čekal na popravu. Jeho myšlenky směřovaly ke Kristu, který za něj zemřel. Svému mladému pomocníkovi ve službě, Timoteovi, napsal dopis, ve kterém mu připomínal, že ve Spasitelově smrti a zmrtvýchvstání je naděje, pravda a věčná sláva (2 Tm 2,8-13). Pak mu uložil, aby tyto velké pravdy připomínal druhým (v. 14).

Náš Pán se raduje, když si připomínáme, co pro nás udělal, a když si to nenecháváme jen sami pro sebe.

HVL

*Vše, co jsem, a vše, co mám,
je díky Jemu.
Proto zpívám s vděčností –
– On vládne všemu.*

***Pokud chcete říct druhým, co pro
ně Pán může udělat, řekněte jim,
co udělal pro vás.***

Neděle, 15. srpna

L 23,39-43

OTEVŘENÁ BRÁNA DO RÁJE

„Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“
(L 23,43)

W. R. Matthews nazval ve své knize *Sedm slov* umírajícího zločince „prvním zajatcem kříže“. Ačkoliv byl tento zločinec otrokem hříchu, v posledních chvílích života našel svobodu. Uznal, že Bůh má právo potrestat ho za jeho hřích, a tak Jej požádal, aby na něj v Kristově království pamatoval. Svou prostou vírou přišel k Ježíši (L 23,40-42).

V tom rozhodujícím momentu mu Ježíš, přímo na kříži, dal mnohem více, než oč žádal: odpuštění všech jeho nezákonných skutků, společenství v hodině smrti a ujištění, že bude mít podíl na věčném Království – ještě tentýž den!

Jaká úžasná naděje je to pro ty, kteří si připadají příliš hříšní na to, aby mohli začít znovu! Jaká naděje pro zoufalého rodiče, který je zkrúšen smutkem nad svým potomkem, jenž žije hříšným životem a stojí tváří v tvář předčasné smrti, protože bere drogy! Pokud kohokoli Duch svatý usvědčí z hříchu (J 16,8) a člověk v upřímné víře poprosí Pána Ježíše o smilování – ať je to za jakýchkoliv okolností – On má pouze jednu odpověď: „Dnes budeš se mnou v ráji.“

Pokání nevymaže promrhané roky ani nezastaví ruku smrti, ale doširoka otevírá bránu do ráje.

DJD

*Pane, uctívám Tě
a poznávám slávu Tvou,
já skláním se před Tebou
s pokorou.*

***Nikdo není tak špatný, aby mu
nemohlo být odpuštěno.***

NÁŠ TRPĚLIVÝ BŮH

„Bůh [je] plný slitování a milostivý, shovívavý, nejujš milosrdný a věrný.“

(Ex 34,6)

Vždycky mě udivuje, jak trpělivá musí být maminka malého Nátana. Jsou mu tři roky a zlobí, jako zlobí asi každý kluk. Jako by nemohl vydržet pohled na čerstvě uklizený pokoj – rozhazuje po podlaze hračky, i když si s nimi vůbec nechce hrát. Když je v prvním patře a jeho maminka zrovna telefonuje v přízemí, velmi hlasitě se dožaduje její pozornosti.

Když se Nátanek potřebuje přitulit, očekává, že maminka ihned všeho nechá a vezme jej do náruče. A když se mu maminka někdy chystá vyhubovat, dovede ji svými modrýma očima a odzbrojujícím úsměvem obměkčit.

Ano, vychovávat tříletého potomka vyžaduje trpělivost. Děti snadno zapomínají. Nerady poslouchají. Všude kolem nich je zmatek a nepořádek.

A teď si představte, že něco podobného by o svých dětech – lidech jako jsem já nebo vy – mohl klidně říci náš nebeský Otec. I my se někdy chováme velmi nepěkně. Trvá nám dlouhou dobu, než se něco naučíme. Každou chvíli klopýtáme. Porušujeme domluvená pravidla. Někdy se chováme a mluvíme zmateně. Jsme tak zranitelní a zároveň toho tolik potřebujeme.

Jsem vděčný, že náš nebeský Otec nás vychovává s láskou, soucitem a něhou. Byl věrně se svým izraelským lidem a je i s námi.

Jsem moc rád, že náš Bůh je tak trpělivý.
A vy? DCE

*Vše, co mohu dát, je chvála,
uše, co mohu dát, je dík,
uše, co mohu dát, je zvednout
hlas ke chvále Tvé.*

**Čím více si vážíme Boží trpělivosti,
tím méně ji budeme využívat.**

UMÍREJME SAMI SOBĚ

„...jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo.“

(J 12,24)

Ve své knize *Ano, ale jak? aneb Vážně o víře* vypráví Vernon Grounds o mladé ženě jménem Mildred, která vyrůstala ve Velké Británii. Zamílovala se do muže, který cítil, že jej Bůh povolává do služby pastora v této zemi. Mildred byla přesvědčena, že Pán chce, aby Mu sloužila jako misionářka v Číně. Když ji mladý muž požádal o ruku, ocitla se před nesnadným rozhodnutím. Jednou v noci mu po mnoha modlitbách, rozhovorech a proplakaných chvílích řekla, že jeho nabídku nemůže přijmout. S těžkým srdcem se rozloučili a šli každý po své vlastní cestě.

Vernon Grounds pokračuje: „Té noci zemřela svým vlastním touhám, nadějším a oprávněným dívčím snům. Zemřela své vlastní vůli a rozhodla se činit vůli Boží. Odešla do Číny, kde jí Bůh svěřil neobyčejně plodnou službu.“

Teolog Blum v komentáři k pasáži J 12,24 poznamenává: „Podobnost s umírajícím pšeničným zrnem, jež přináší hojnou úrodu, nás učí, že smrt je pro sklizeň nezbytná... Obdobný princip platí i pro Ježíšovy následovníky.“

Svému Spasiteli musíme být tak oddáni, že se rozhodneme žít pro Krista a umírat sami sobě.

RWD

*Půjdu tam, kam chceš, můj Pane,
za moře, na poušť či do lesů,
kéž říkám jen to, co chceš, můj Bože,
a pochodeň Tvou marně nenesu!*

**Nic z toho, co děláme pro Boha,
nebude mít věčnou hodnotu,
jestliže nejsme ochotni pro Boha
udělat cokoliu.**

Středa, 18. srpna

Ř 16,1-16

OPRAVDOVÉ POVZBUZOVÁNÍ

„... řeč vlídná [je] lahodou duši a uzdravení kostem.“
(Př 16,24)

Jako bývalého hráče basketbalu mě trochu zamrzelo, když jsem se dozvěděl, že moje dcera Lisa se rozhodla s basketbalem přestat a začít s triatlonem. Posléze jsem zjistil, že je to bezvadný sport. Jedním z důvodů, proč jsem vzal triatlon „na milost“, je povzbuzování fanoušků, pro tento sport tak typické.

Ve většině sportů se diváci staví k začátečníkům velmi kriticky. Slýcháme komentáře jako například: „No tak dělej! Kdy už se konečně trefíš..!?“ nebo „To nemůžeš líp zamířit?“

Zjistil jsem, že v triatlonu je opravdové povzbuzování naprostou samozřejmostí. Z úst fanoušků lemujících závodní trať můžete slyšet: „Je to perfektní, jen tak dál!“ nebo „Do toho, do toho, to zvládneš!“ Vlídneho povzbuzení se dostává i závodníkovi na posledním místě. Za tři roky, co chodím fandit své dceři, jsem od diváků ještě nikdy neslyšel ani náznak posměchu.

Život křesťana je vlastně běh na dlouhou trať (Sk 20,24; 1 K 9,24-26). Ve svém oddání běžet do cíle potřebují věřící povzbuzení (v. 27). Potřebují slyšet „vlídná slova“, která potěšují duši (Př 16,24). Potřebují povzbuzení, jaké dával na konci svého listu do Říma Pavel.

Už jste dnes povzbudili nějaké „běžce“?
JDB

*Již jedno slovo dokáže
bližního povzbudit;
kež umím v jeho srdci
bol nadějí nahradit.*

**Slovo povzbuzení může být tou
citlivou hranicí mezi rezignací
a novým začátkem.**

Čtvrtek, 19. srpna

2 K 1,1-6

UTĚŠITELÉ OD BOHA

„Pochválen buď Bůh... On nás potěšuje, ...abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní.“
(2 K 1,3-4)

Matka, která ztratila syna, se ptala čínského filozofa, jak má překonat hluboký smutek. „Mohu ti pomoci, ale musíš mi na před přinést několik hořčičných semínek,“ řekl jí starý mudrc, „musíš je ale přinést z domu, v kterém ještě nikdy nezažili ztrátu blízkého člověka nebo smutek.“

Žena se horlivě vydala hledat kýženou domácnost, ale v každém domě, který navštívila, byl někdo, kdo ztratil někoho blízkého nebo o nějaké smutné události alespoň věděl. Když se vrátila, aniž by přinesla jediné hořčičné semínko, zvolala: „Jak jsem byla sobecká! Smutek prožívá přece každý.“ „Vidím, žeš došla vzácného poznání. Protože víš, co je to smutek, můžeš s druhými soucítit v jejich trápení a třeba je i potěšit. Pokud tak učiníš, i tvůj smutek bude menší.“

Kdosi jednou napsal: „Smutek nás může přivést do jedné ze čtyř zemí: do země *pus-té*, kde se před smutkem snažíme utéct; do země *hořkosti*, ve které se smutkem bojujeme; do země *zlomené*, kde se smutku poddáváme; nebo do země *dobré*, ve které smutek uneseme a stáváme se požehnaním pro druhé. Abychom mohli vstoupit do té poslední jmenované, musíme přestat myslet pouze na své trápení, přijmout Boží útěchu a vyjít za ostatními, kteří nás potřebují.

Nejlépe umí utěšovat ti, kdo byli sami potěšeni Bohem, když to potřebovali.

HGB

*Pokoj ať mezi námi trvá dál,
radost ať překoná každý žal,
ať Bůh je s námi – náš pevný hrad
a láska ať vzkvétá napořád.*

**Pán nás utěšuje nejen proto,
abychom my dostali útěchu.**

SKUTEČNÁ ZÁRUKA

„Hospodin bude chránit tvé vycházení a ucházení nyní i navěky.“ (Ž 121,8)

Jeden můj přítel, který se těšil, jak si díky zvláštní sociální dávce finančně přilepší na důchod, nyní ztratil práci. Firma, pro kterou pracoval, zkrachovala. Navíc byly zrušeny všechny speciální důchodové fondy. Budoucnost jeho rodiny je oproti jeho očekáváním náhle velmi nejistá.

Jiný přítel, pro kterého peníze nikdy nebyly problém a který se těšil na deset či více let spokojeného a zajištěného odpočinku, vážně onemocněl. Šťastné období, na které se těšil, zůstane jen nesplněným snem.

Když o obou těchto lidech přemýšlím, uvědomuji si, že v tomto světě nemáme ani na finanční zajištění ani pevně zdraví žádné skutečné záruky. Naší jedinou pravou zárukou je Bůh. Kdo v Něho věří, ví, že je Bůh všemohoucí, protože „učinil nebesa i zemi“ (Ž 121,2). Můžeme si být jisti, že On nikdy „nedřímá a nespí“ (v. 3-4). Máme Jeho zaslíbení, že bude „chránit naše vycházení a ucházení nyní i navěky“ (v. 8).

Oba dva přátelé, o kterých jsem mluvil, se mi svěřili, že se trápení nepoddávají. Důvěřují Bohu. Mohou dobře spát. Jeden z nich mi řekl, že se řídí radou, kterou mu kdosi dal: „Bůh, který se o mne stará, nikdy nespí. Nevidím důvod, proč bychom měli být v noci vzhůru oba dva.“ Tomu říkám skutečné bezpečí!

HVL

*Když do mysli se ukrádá porážky stín,
jen v Tebe důvěru mám,
zas k Tobě přijdu s prostou vírou,
že smím,
když v Tebe důvěru mám.*

I naše největší potřeba je menší než to, co nám Pán může dát.

ANĎĚL NA VOZÍKU

„Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ (2 K 12,10)

Před třemi lety šplhával Jim Keller, stavební dělník, bez problémů na několik set metrů vysoké stožáry vysílačů. Dnes mu trvá dvacet minut, než se dostane z auta na invalidní vozík. Jim trpí roztroušenou sklerózou. Považuje se však za strážného anděla všech postižených.

Jim je známý tím, že blokuje auta, která jsou na parkovištích nelegálně zaparkována na místech rezervovaných pro vozíčkáře, zavolá policii a pak dává pozor, aby inkriminované auto neodjelo dříve, než dorazí policejní hlídka. „Lidé si prostě neuvědomují, kolik úsilí a prostoru je potřeba k vyložení nebo naložení invalidního vozíku,“ říká Jim.

Těžké postižení Jimovi umožnilo pomáhat druhým lidem mnohem více než předtím. Je to dobrým příkladem toho, jak se naše slabosti mohou změnit v přednosti.

I apoštol Pavel měl podobnou zkušenost. Prosil Pána, aby jej zbavil jistých tělesných obtíží, ale místo toho mu bylo řečeno: „Stáčí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (2 K 12,9) Pavel poznal moc Kristovu (v. 9) a byl tedy schopen říct: „Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ (v. 10)

Pane, dej, ať smíme dojít ke stejnému zjištění!

M.R.D.II

*Bůh používá slabosti,
by ukázal svou moc,
tak nechme Boha pracovat
a přijít na pomoc.*

***Abychom zakusili Boží sílu,
musíme poznat svou slabost.***

NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK

„[Ježíš Kristus] byl uveden do moci Božího Syna.“ (Ř 1,4)

Bylo to zcela náhodné setkání v restauraci. Již několikrát jsem tohoto muže, který skrže víru uzdravoval lidi, viděl v televizi. Teď jsme spolu mluvili tvář v tvář. Byl velmi milý a choval se přátelsky. Mluvili jsme o zázracích. Neustále jsem musel myslet na zázrak největší, a tak jsem se ho zeptal: „Už jste někdy viděl někoho, kdo by vstal z mrtvých?“

Po chvíli mlčení řekl: „Myslím, že si nejjprve musíme odpovědět na otázku, kdy je vlastně člověk skutečně mrtvý. Jsem přesvědčen, že kdyby někdo zemřel, byl nabalzamován a pak by sám vylezl z rakve, byl by to skutečný zázrak. Ne,“ řekl upřímně, „to jsem nikdy neviděl.“

Vojáci, kteří ukřížovali Ježíše, si byli jisti, že je skutečně mrtev, protože by mu jinak museli zlomit nohy (J 19,33). Není tedy možné, aby byl Ježíš v hrobcе pouze v jakémsi nevědomém polospánku, z kterého by se probral. Jeho vzkříšení bylo skutečné a ukazuje na to, že je opravdu Syn Boží (Ř 1,4). Ale to ještě není všechno. Jeho zmrtevýchvstání dotvrdilo odpuštění, které nám nabízí (1 K 15,17), umožnilo nám žít novým životem v Kristu (Ř 8,11) a zaručuje nám pravost zaslíbení, že budeme mít vzkříšené tělo v nebesích (1 K 15,20).

Ani já jsem nikdy neviděl, že by mrtvý člověk vstal z hrobu. Víme však, že Ježíš vzkříšen byl. Jeho hrob je prázdný. A Jeho Duch nás ujišťuje, že tento zázrak je skutečný.

DJD

*Tys přišel z nebe na zem k nám a žít učil,
pak byl na kříž uvýšlen, tím hřích můj smyl,
z kříže dán do hrobu tmy,
z hrobu z mrtvých vstal slavný;
Pane, chválím jméno Tvé!*

**Mnozí náboženští vůdci žijí
„nesmrtelně“ v srdcích lidí;
jedině Ježíš vstal z mrtvých.**

**SPOLÉHAT SE
NA BOŽÍ PRAVDU**

„Nemám větší radost, než když slyším, že moje děti žijí v pravdě.“ (3 J 4)

Boží pravda je pro křesťana velkým privilegiem. Když se například modlíme, víme, že Bohu můžeme říct naprosto všechno, protože to zůstane jen mezi námi. Když se opíráme o skutečnost, že nás Pán miluje a že se o nás stará, můžeme jít životem se skutečnou důvěrou.

Joni Tada přirovnala hodnotu Boží pravdy k jednomu svému zážitku z dětství. Píše: „Ve čtyřech letech jsem byla příliš malá na to, abych měla vlastního koně, a navíc ani nevím, zda by mi jako malé holce tatínek a mé sestry koně dovolili. A tak, když jsme jeli na koni, musela jsem sedět svému tatínkovi za zády. Svými maličkými rukama jsem se ho chytla za pásek u kalhot a už jsme jeli... Skákala jsem v sedle sem a tam, každou chvíli jsem sklouzávala dolů, ale dokud jsem se pevně držela tatínkova pásku, věděla jsem, že se mi nemůže nic stát.“

Boží pravda je jako ten pásek. Je pevná, bezpečná a my se jí můžeme v životě držet, ať už jsme dole, nebo nahoře. Bůh nás vroucně miluje, má v rukou veškerou moc a je neměnný. Poskytuje nám veškerou pomoc, kterou potřebujeme.

Zkusme se dnes po celý den držet pevně Boží pravdy. Je to přesně to, co potřebujeme, abychom zvládli všechny tlaky, problémy, pokušení, těžkosti a zmatky života.

DCE

*Pro Boha není větší důkaz,
že jsme Jeho syny,
než když v pravdě zůstáváme
bez pocitů viny.*

**Budeme-li se držet Boží pravdy,
nebudeme obelháni satanovou lží.**

Uterý, 24. srpna

2 K 5,14-21

CO MŮŽE UDĚLAT BŮH

*„Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“
(2 K 5,17)*

Někteří lidé, když se dívají na krutost a bezohlednost dnešního světa, říkají, že milující Bůh nemůže existovat. Mnohem správnější by však bylo uvědomit si, o co by byl dnešní svět horší, kdyby Bůh neexistoval.

Vezměme si například Ekvádor, kde po mnoho let vinou muže jménem Iketa lidé v džunglích tolik trpěli. Iketa zavraždil tolik lidí, že by to ani sám nemohl spočítat. V roce 1956 zabil jednoho amerického misionáře, který přišel do Ekvádoru sloužit lidem kme-
ne Auca.

Ale pak zasáhl Bůh. Díky svědectví misionářů, kteří se nenechali odradit, se Iketa nakonec stal křesťanem. V roce 1992 totiž navštívila žena zabitého misionáře – přesně v době výročí manželova umučení – kmen Auca a nabídla jeho lidu Nový zákon přeložený do jejich jazyka. Boží mocí bylo zlo v nitru Ikety poraženo a jeho víra v Ježíše Krista z něj udělala nové stvoření.

Zlo a krutost dnešního světa nejsou důkazem toho, že Bůh neexistuje, ale že lidé odmítají dát se s Ním smířit. Iketův proměněný život svědčí o tom, že Bůh je a že má moc měnit lidská srdce.

JDB

*Bohu pak chvála, který vždycky
dává nám vítězství v Kristu.
Vůni známosti své zjevuje
skrže nás každému místu.*

**Kristus jednou provždy roztrhl
pouta hříchu.**

Středa, 25. srpna

L 16,1-13

NA PENĚZÍCH ZÁLEŽÍ

*„Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“
(L 16,13)*

Godfrey Davis, který napsal životopis vévody z Wellingtonu, řekl: „Nalezl jsem starou účetní knihu, která svědčí o tom, jak vévoda utrácel své peníze. Je to mnohem lepší důkaz o tom, co považoval za důležité – lepší, než kdybychom četli jeho dopisy nebo projevy.“

To, jak nakládáme s penězi, prozradí mnohé i o tom, jak jsme oddáni Kristu. Pro to Ježíš o penězích často mluvil. Celá jedna šestina čtyř evangelíí, tzn. každé třetí podobství, se týká správcovství. Ježíšovým úkolem nebylo vybírat peníze. On o penězích často mluvil prostě proto, že na penězích z různých důvodů hodně záleží. Některým z nás na nich, žel, záleží až příliš.

Ježíš nás varuje, abychom se nestali otroky peněz. Možná nám ani nepřijde, že pro nás peníze znamenají víc než Bůh, ale Ježíš neříká, že musíme sloužit Bohu více než penězům. Otázka není, co v našem životě zaujímá první místo; penězům nemáme sloužit vůbec! Kazatel G. Buttrick jednou řekl: „Naše duše si může vybrat z mnoha pánů, kterým chce sloužit, ale jde nejčastěji jen o dva – Boha nebo peníze. Všechna naše rozhodnutí, ať jakkoliv malá a bezvýznamná, jsou pouze variacemi na tyto dvě základní volby.“

Svědčí vaše peněženka o tom, že vašim Pánem je Kristus?

HWR

*Když toužím jenom po věcech,
co dneska světem vládnou,
tak cíl nebeský mjíjím
a naději nemám žádnou.*

**Stav vašeho srdce se dá poznat
i podle stavu vašeho bankovního
úctu.**

NEUTUHAJÍCÍ LÁSKA

„Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství.“
(Jr 31,3)

Neznámý autor kdysi popsal Boží lásku jako řeku, která nikdy nezamrzá, studnu, která nikdy nevyschne, a jako slunce, které nikdy nezapadá. Mnoho lidí, kteří nepoznali Boží neměnnou lásku, propadlo zoufalství.

D. L. Moody jednou poznamenal: „Ne vím o jediné pravdě v celé Bibli, jež by k našemu srdci mohla přijít s takovou silou a něhou jako Boží láska. Satan se neustále snaží přesvědčit člověka, že jej Bůh nemiluje. Podařilo se mu o této lži přesvědčit i naše první rodiče – Adama a Evu; a často se mu to daří i v našem případě.“

Moody pokračuje: „Jen proto, že vás potomek zlobí nebo vás někdy neposlechne, ho nezavrhnete, jako kdyby nebyl váš. Stejně tak když my sejdem z cesty, Bůh námi neopovrhne. On nenávidí hřích, ne nás.“

To, co napsal Jeremjáš Izraelcům o neutuchající Boží lásce, platí pro Jeho lid i dnes. Nikdy nás neopustí a vždy se nad námi bude slitovávat.

I přes ty nejnepříznivější životní okolnosti stojí za to žít; stačí si vzít k srdci Boží ujištění: „Miloval jsem tě odvěkou láskou.“

HGB

*Jen láska Boží přečistá
je schopna život změnit,
jen ona nikdy nezemře,
i ty v ni můžeš věřit!*

**Boží láska, na rozdíl od té lidské,
nemá hranic.**

DVOJÍ OBČANSTVÍ

„My však máme občanství v nebesích.“
(Fp 3,20)

Jedním z výrazů, které během letních olympijských her 1992 televizní komentátoři používali nejčastěji, bylo *dvojí občanství*.

Jedním ze sportovců, kteří měli dvojí občanství, byl plavec Martin Zubero. Narodil se ve Spojených státech a žil zde skoro celý svůj život. Studoval na floridské univerzitě a trénoval na plavecké závody. Přes to všechno na olympiádě plaval pod barvami Španělska. Proč? Jeho otec je Španěl, a tak i Martin má navíc španělské občanství. Na olympijských hrách se Martin rozhodl reprezentovat národ svého otce, protože k němu cítí větší náklonnost.

Jako křesťané máme také dvojí občanství. Jsme občany tohoto světa, nezávisle na tom, ve které zemi žijeme, a jako následovníci Ježíše Krista jsme též občany nebe (Fp 3,20). Máme všechna práva a privilegia, která smí Boží dítě mít. Bůh není pouze naším nebeským Otcem, nýbrž i naším Králem, a my máme být v první řadě loajální Jeho království.

Někdy jsme díky dvojímu občanství postaveni před nesnadné rozhodnutí. Pro kterou „vlajku“ se mám rozhodnout? Nikdy bychom však v tomto směru neměli pochybovat – nemáme již žít pro pozemské hodnoty (v. 19), ale být oddáni svému nebeskému Otcí.

Ví svět, který nás bedlivě pozoruje, že pochodujeme pod vlajkou Krále králů a Pána pánů?
DCE

*Prostý je život křesťanů,
vždy jeden cíl má pouze:
jen Pána svého oslavit
a lidem pomoci z nouze.*

**Přestože žijeme na tomto světě,
nesmíme zapomínat na to,
že patříme do nebe.**

VNITŘNÍ UZDRAVENÍ

„... odpouštějte, co proti druhým máte, aby i váš Otec, který je v nebesích, vám odpustil vaše přestoupení.“ (Mk 11,25)

Kazatel mluvil o králi Davidovi a o jeho lásce k jeho vzpurnému synu Abšalomovi (2 S 18,32-33). Judy se zdálo, že k ní během kázání mluví Duch svatý – o hořkosti, kterou má v srdci vůči svému otci, jehož nikdy neviděla a který žil cizoložným a nezodpovědným životem.

Když po bohoslužbě lidé opouštěli modlitebnu, Judy přišla za svým manželem (a starším sboru) a zeptala se jej: „Mohl by ses se mnou, prosím, modlit?“ Sklonili hlavy a Judy se začala modlit: „Pane, odpusť mému otci, ať je teď kdekoliv, že mě přivedl na tento svět, ale nestará se o mne a ani mě nechce vidět.“

V tu chvíli Judy pocítila, že je opět plná Ducha svatého. Dovolila, aby její špatné myšlenky o otci odešly, a Bůh její srdce naplnil novou radostí, která pramení z Jeho bezpodmínečné lásky v Kristu.

Máte ve svém srdci třeba někde hluboko nějakou bolestnou vzpomínku, hořkost nebo něco, co nejste schopni odpustit? Modlete se k Pánu. Náš Spasitel řekl, že Bůh nám odpouští, stejně jako my odpouštíme druhým (Mt 6,12,14-15; Mk 11,25).

Budeme-li brát Kristova slova vážně a chovat se podle nich, bude naše srdce možná mnohem pokojnější a vnitřně zdravé.

JDB

Prosíme Tě, dej nám, Pane, sílu, chceme začít podle slov Tvých žít, věříme, že jednou budem' v míru u Tvého stolu společně víno pít.

Když se tvé srdce naplní radostí, hořkost odchází.

POTÍŽE S MENAŠEM

„Tak poznal Menaše, že jenom Hospodin je Bůh.“ (2 Pa 33,13)

Odvracenou stranou rodičovství je, že nikdy na nic nemáte stoprocentní záruku. Děláme vše pro to, abychom naučili své děti pravdám Božího Slova, a modlíme se, aby přijaly Ježíše jako svého Spasitele a chtěly s Ním žít. Je však známo, že i děti ze skutečně zbožných rodin tohle všechno často odmítají.

A přesně to se stalo Chizkijášovu synu. Sám Chizkijáš měl své chyby, ale snažil se sloužit Hospodinu. Podle textu 2 Kr 18,5 Bohu důvěřoval více než kterýkoliv jiný judský král. Zdá se tedy být jen logické, že jeho syn Menaše, který se stal králem ve dvanácti letech, se k víře svého otce přiznává. Přesto se Menaše obrátil proti Bohu a „dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích“ (2 Pa 33,2).

Menaše zabředl do modloslužby, nemorálního způsobu života a černé magie. Své syny dokonce obětoval v pohanských obřadech. Bůh však od něj svou tvář neodvrátil. Poté, co Menašeho v řetězech odveklí do Babylónie, začal sám volat k Bohu, který „vyslyšel jeho prosbu a přivedl jej zpět do Jeruzaléma“ (v. 13). Nakonec se Menaše po letech vzdoru vzpamatoval a uznal, že „jenom Hospodin je Bůh“.

Pro některé naše děti a mladé lidi vede k Bohu, ve srovnání s jinými, dlouhá cesta. Jak nám však ukazuje Menašeho příklad, nikdy bychom nad těmi, kteří se obracejí k Bohu zády, neměli lámat hůl. JDB

Návod pro rodiče, jak nakládat s marnotratnými syny

- Neustávejte v modlitbách
- Buďte jim neustále příkladem
- Milujte je milosrdnou láskou

Pokud mají naše děti nalézt cestu k Bohu, rodiče jim ji musejí ukázat.

**I TO, CO NEVIDÍME,
NÁS MŮŽE ZRANIT**

„Milovaní, ...zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši.“ (1 Pt 2,11)

V roce 1991 během války v Perském zálivu se lidé žijící poblíž turecké hranice báli možného chemického útoku. Mnozí z nich si obalovali okna igelitem a ucpávali škvíry pode dveřmi. Někteří obyvatelé, před tím, než šli v noci spát, před domem přivazovali živé kuře. Ráno se podívali nejdříve z okna; bylo-li kuře naživu, věděli, že mohou bezpečně vyjít ven.

Petr i Jakub nám připomínají, že kdybychom byli schopni vidět Božíma očima, varovali bychom se obezřetně veškerých tužeb, které vedou boj proti našemu duchu. Podáme-li se sobeckým vášním, můžeme nenapravitelně poškodit svou vlastní pověst a do svých vztahů přinést smutek a rozdělení. Hřích dokáže zaslepit naše oči před Boží dobrotou a zabrání nám prožívat vděčnost a chválit Boha.

Jakub nás varuje, že hříchem dáváme v sázku vlastní život. Hřích přichází převlečen v masce potěšení, ale zanechává v nás bolest. Hřích nám přináší zmar a oddělení od Boha. Pokud neznáme Ježíše jako Spasitele, vede k věčné trýzni, a i když jsme věřící, narušuje náš život.

Nebeský Otče, dej, ať jsme si více vědomi zvrácenosti hříchu, která od Tebe odvrací naše oči. Více než v případě fyzického ohrožení.

MRD II

*Hřích se vždy tváří, že nevinný je,
když nabízí svoje přednosti.
Žřídka kdy vidíme však cenu pravou,
než zbaví nás hřích naší volnosti.*

**Ani ty nejtěžší hříchy nepřicházejí
s varováním, nýbrž se k nám
nenápadně plíží.**

ZTRÁCÍTE VLASY?

„Nevěděl, že Hospodin od něho odstoupil.“ (Sd 16,20)

Barney byl vždy hrdý na své husté, vlnité vlasy. Ale pak mu začaly náhle vypadávat, až mu na hlavě nakonec zbyl jeden jediný vlas. Jednoho rána se však probudil, a když se podíval na polštář, ležel na něm jeho poslední vlas. V šoku vyskočil z postele, seběhl dolů do kuchyně a křičel: „Martó, Martó, já jsem úplně plešatý!“

Jeho příběh připomíná život křesťana, který se postupně začne zaplétat do nástrah světa. Stále hlouběji zabředá do hříchu, pomalu se odvrací od Pána, aniž by si uvědomoval, co se vlastně děje. Svou situaci si plně neuvědomí, dokud neprožije výrazné varování od Boha, který mu chce otevřít oči. Když se nakonec octne pod neúprosným světlem Božího Slova, je naprosto šokován tím, jak neznatelně a úskočně jej satan zbavil duchovní síly a schopnosti rozlišování.

Televize, film i video jsou důkazem toho, jak daleko již někteří lidé došli. Dvojsmyslná slova a nemravná témata, která byla dříve považována za urážlivá, jsou dnes tolerována jako přijatelná forma zábavy.

Abychom se vyhnuli nemilému překvapení, kterého se dostalo Barneyemu, měli bychom svůj život denně zpytovat. A řekněte si upřímně: nejste také duchovně plešatí?

RWD

*Na tvé víře záleží,
v Bohu je síla a moc,
světlo s ránem vítězí,
boj prohraný bojuje noc.*

**Když podlehneme hříchu,
většinou nejde o náhlé selhání,
nýbrž o pomalý proces.**

NEZASLOUŽENÁ MILOST

„Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství.“
(Pl 3,32)

Před několika lety jsem se setkal s mužem, který si ve vězení odpykává trest za vraždu. Zabil někoho, kdo zneužíval svého mentálně postiženého příbuzného. Později se obrátil a je křesťan. Dva jeho představení z věznic mi řekli, že jeho chování je od té doby příkladné a že jeho propuštění by nebylo pro společnost nebezpečné. Zeptal jsem se, zda existuje možnost, že by byl omilostněn; bylo mi však řečeno, že jakási právní úprava jeho okamžité propuštění zatím znemožňuje.

Byl jsem zklamaný. Ne že bych si myslel, že si zaslouží okamžité propuštění. Odpykává si za svůj čin spravedlivý trest. Doufal jsem však, že by mohl dostat milost – nezaslouženou milost.

Odstavec na konci knihy Jeremjáš je vhodnou ilustrací Boží milosti (Jr 52,31-34). Král Jójakín nastoupil na judský trůn po svém otci ve věku osmnácti let. Rozhodl se, že půjde – stejně jako jeho otec – po zlých cestách. Ale brzy po začátku své vlády byl nucen se podrobit babylónskému králi, který ho zajal (2 Kr 24,8-16). To byl zaslužený trest za jeho nesprávné jednání (Jr 22,24-28). Jeho věznitel se k němu však chovali uctivě a nakonec mu vrátili jeho čestné a privilegované postavení. To byla nezasloužená milost.

Děkuji Ti, Hospodine, za milost, kterou jsi na nás vylil. Uč nás, prosím, prokazovat milost i druhým. HVL

*Chválu vzdejte, vyzpívejte
Hospodinu Králi,
Jeho jméno vyvyšujte,
že se k nám všem sklání.*

**Milost = dostaneme něco,
co si nezasloužíme.**

**Milosrdenství = nedostaneme to,
co si zasloužíme.**

LÁSKU MUSÍME PROJEVOVAT

„...budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“
(Lv 19,18)

Přikázání týkající se lásky jako by k našim uším někdy vůbec nedoléhalo. Vyznáváme, že nemáme dostatečnou víru, ale málokdy přiznáme, že málo milujeme. Možná se nám zdá, že naše láska je dostatečná; nebo jen o trochu menší.

K trápením druhých lhostejní nejsme – čteme-li například v novinách o týraných ženách nebo zneužívaných dětech, nikterak nás to netěší. Když vidíme v televizi zoufalé a bezmocné děti umírající hladu, běhá nám mráz po zádech.

Hluboko uvnitř však cítíme, že opravdový zájem přesahuje pocity a uchyluje se k činům. Zájem, stejně jako pára nebo elektřina, nemá valné ceny, pokud nevyústí v konkrétní činnost. Láska bez skutků vlastně neexistuje, stejně jako neexistuje vynálezavě neprojevený talent. Oboje musí být konkrétně projeveno, jinak je to jen prázdný mýtus.

Jestliže chcete umět milovat druhé, neberte si na svá bedra potřeby celého světa. Začněte s péčí o jednoho člověka a svůj zájem kultivujte. Nemůžete udělat vše, ale něco ano. A co můžete udělat, byste měli udělat. V moci a milosti Boží se rozhodněte ještě dnes.

HWR

*Budme pravými učedníky Pána
a potřeby druhých unímejme,
bližnímu prokazujeme lásku
a na pomoc mu spěchejme.*

**Ve světě, který nebere ohledy na
nikoho, musíme brát ohledy na
každého.**

SLOVA UJIŠTĚNÍ

„Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši.“

(1 K 1,4)

Pamatuji si svůj údiv, když jsem před několika roky pozoroval, co se děje na jedné neupravené rohové parcele, kolem které jsem chodíval. Nejdříve tam vyrostla benzínová pumpa – od skrývky po dokončovací práce trvala celá stavba jeden měsíc. Potom parcelu zakoupil jistý obchodník s realitami, aby na ní mohl postavit nové byty. Benzínová pumpa byla během jednoho dne pryč! V úterý ráno tam ještě stála, a ve středu z ní nezbylo vůbec nic. Měsíční práce vzala během jednoho dne za své.

Něco podobného se může stát i s mladými věřícími. Jejich duchovní budování vyžaduje čas a trpělivost – díky jednomu kritickému slovu však může celé úsilí přijít vniveč. Asi nikdy nezapomenu na výraz v tváři jedné dívky z nevěřící rodiny, kterou jsme přivedli ke Kristu a duchovně vedli. Když jeden dospělý vedoucí, jehož respektovala, slyšel, že udělala něco špatně, křikl na ni: „Jaks mohla udělat takovou pitomost? Ty snad nejsi normální!“ Trvalo nám velmi dlouho, než se nám podařilo její víru opět upevnit a dívku povzbudit.

Ani křesťané v Korintu nebyli dokonalí. Ale když jim Pavel napsal, začal povzbuzením a pochvalou za jejich horlivost. Budme křesťany, kteří druhé budují a nezrazují od víry. Mějme na paměti, jakou moc má slovo ujištění. DCE

*Kéž nikdy nebořím,
co jiní postavili.
Kéž víra mladých vydrží
víc než malou chuťli.*

***Napomenutím dokážete mnohé;
povzbuzením dokážete víc.***

PLOTY MEZI CÍRKVEMI

„Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mě, Samařanky, abych ti dala napít?“ (J 4,9)

Slyšel jsem vyprávět příběh jednoho kazatele působícího v převážně muslimské vesnici. Jedna rodina kazatele požádala, aby sloužil na pohřbu jejich otce, protože v té době ve vesnici nebyl zrovna přítomen ‚mullah‘ (muslimský hodnostář). Kazatel ochotně souhlasil. Členové rodiny byli jeho rozhodnutím tak ohromeni, že mu po obřadu řekli: „Ve vesnici teď není mullah – mohli bychom navštívit váš sbor?“ Podle posledních zpráv se od té doby obrátilo čtrnáct muslimů ke Kristu!

Ježíš vždy viděl až za náboženské předsudky – překonával hranice lidských srdcí, jako třeba v případě jeho rozhovoru se samařskou ženou. S citlivostí danou Duchem svatým rozpoznal, jaká je její nejhlubší duchovní potřeba. Kde narazil na tvrdost srdce, snažil se je obměkčit, kde se setkal s poddajností, volil mírnější postoj. Kde poznal v člověku pokání a víru, odpouštěl a naplňoval srdce radostí. Kde našel srdce hladovějící po spravedlnosti, dal plnost. Žádná náboženská překážka Mu nemohla zabránit, aby se dotkl srdce svého posluchače.

Pokud Duchu svatému důvěřujeme a požádáme Jej, On nám pomáhá rozpoznat duchovní potřeby našich bližních. Kristova láska v nás je schopna zdolat i ten nejvyšší plot předsudků.

DJD

*Lásku Tvou slepým, co neznají Pána,
lásku Tvou předávám dál,
toužím jí nasytit zástupy prázdných
tak, jako Tys mi ji dal.*

***Otevřeme-li srdce Kristu,
On otevře naše oči pro ztracené.***

POCHVALA OD PÁNA

„Správně, služebníku dobrý a věrný...“
(Mt 25,21)

Mladý hudebník Rudolf žil ve Vídni a úpěnlivě toužil napsat symfonii. Konečně nastal okamžik, kdy toho byl schopen. Potom, co byl notový zápis hotov, jej několi-krát ještě přepsal a ukázal několika přátelům, aby se ke skladbě vyjádřili. Jednohlasně se shodli, že je to mistrovské dílo. Rudolf však skladbu dále přepracovával, všemožně upravoval a vylepšoval – chtěl, aby symfonie byla dokonalá. Konečně usoudil, že skladbu může představit veřejnosti.

Orchestr skladbu zahrál přímo excelentně. Když dozněla poslední věta, rozhostilo se krátké ticho. Pak publikum propuklo ve frenetický aplaus. Rudolf se zdál být duchem nepřítomen. Až do chvíle, kdy k němu přistoupil starý bělovlasý muž. Položil mladému skladateli ruce na ramena a zvolal: „Výborné, Rudolfe! Skvělé!“ Až nyní se mladík spokojeně usmál. Dostalo se mu uznání od člověka, kterého si obzvláště vážil – od svého učitele.

Takový postoj bychom měli ke své práci – službě našemu Pánu – zaujmout i my. Uznání od lidí nás může hodně povzbudit. Především bychom však měli toužit po tom, aby-
chom pochvalu uslyšeli od svého Pána: „Správně, služebníku dobrý a věrný.“ Taková pochvala má skutečně nevyčíslitelnou hodnotu!

RWD

*Toužím dát vše, co mám, Bohu,
to nejlepší, co v životě mám,
jen tak budu věrný služebník
a v nebi mě pochválí Pán.*

**Pokud děláme to, co se Bohu líbí,
líbíme se Bohu i my.**

BOLEST A CHVÁLA

„Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet.“
(1 K 10,13)

Po mnoha letech pozoruhodné a plodné služby v Indii postihla Amy Carmichaelovou těžká choroba; Amy zůstala upoutána na lůžko. Během svého misijního pobytu byla neohroženou zakladatelkou křesťanských sborů a pomohla zachránit stovky chlapců a děvčat z rukou kuplířů. Kromě toho neustávala ve zvěstování evangelia a přivádění mladých lidí ke Kristu, psala knihy, obzvláště poezii, které oblažují duše čtenářů dodnes.

Potom se u Amy projevila artritida a přeměnila ji v ubohou neschopnou trosku. Myslíte, že si na svůj úděl stěžovala nebo že začala obviňovat Boha? Nikoliv. I nadále byla Amy hnací silou projektů, které založila, a pokračovala v psaní. Její úvahy, dopisy a básně jsou plny Boží chvály a jsou i povzbuzením pro všechny křesťany.

Jak reagujeme, když nás postihne těžký úděl? Zahořkneme, nebo s důvěrou čerpáme z Boží lásky a milosti (1 K 10,13)? Modlíme se a povzbuzujeme své bratry a sestry? Necháváme svůj smutek proměňovat Duchem svatým na radost, odvahu a důvěru v Něj?

Důvěřujeme-li Pánu, On může naši bolest proměnit ve chválu.

VCG

*Kdo chce dál, ten musí cestou chval!
Všechno ať zní k Boží chvále
dneska, zítra, zkrátka stále,
kdo chce dál, ten musí cestou chval!*

**Zkusme proti soužení bojovat
chválou.**

**TITUL, O KTERÝ STOJÍ
ZA TO USILOVAT**

„Hle, vím, že muž Boží, který kolem nás často chodívá, je svatý.“ (2 Kr 4,9)

Poměrně často bývá řečník před svou promluvou uveden okřídleným úslovím: „Je to skutečně Boží muž.“ Pokaždé nevím, co si o takovém okázalém ocenění mám myslet. Bojím se, abychom nestavěli daného člověka příliš vysoko; mohl by nakonec z tak vysokého podstavce lehce spadnout. Co to vlastně znamená, řekneme-li o někom, že je „Boží muž či žena“?

Ve starozákonní době nebylo výjimkou, když byl prorok Páně tímto titulem označen. Označení „Boží muž“ se v Písmu objevuje celkem třiasedmdesátkrát – vztahuje se k lidem, jako byli například Mojžíš (Dt 33,1), Elijáš (2 Kr 1,11) nebo i Boží posel (Sd 13,8). Bylo to označení zástupce Všemohoucího na zemi.

V těchto dvou slovech se však skrývá ještě jeden význam, který by pro nás měl být inspirací. V 2 Kr 4 čteme, že jistá Šúnemanka pozorovala proroka Elišu. Svému muži řekla: „Hle, vím, že muž Boží, který kolem nás často chodívá, je svatý.“ Slovo „svatý“, které použila, naznačuje, že ho považovala nejen za muže Božího, ale i za zbožného člověka.

V 1 Pt 1,13-16 nás apoštol vyzývá ke svatosti, protože i Bůh je svatý. Patrně se nikdy nebudeme honosit titulem Božího mluvčího, ale máme být svatí. To je titul, o který stojí za to usilovat. JDB

Kéž bych byl podobnější Pánu, především v mírnosti, v pokoře, v milování, kéž bych víc pracoval na Jeho díle, kéž bych byl jako Pán v naslouchání.

Každé Boží dítě by mělo milovat den ode dne víc Božího Syna.

KONEC, ČI NOVÝ ZAČÁTEK?

„...pochopil jsem, jaký vezmou konec... Povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš.“ (Ž 73,17.24)

Jako asistent chirurga během druhé světové války a posléze i jako křesťanský pracovník jsem již stál u postele mnoha umírajících. V přítomnosti smrti jsem vždycky prožíval zvláštní úžas a je tomu tak dodnes. Je to konec života, který známe. A velmi často se zdá, že přichází až příliš brzy.

Mnozí z těch, kteří v mé přítomnosti umírali, mluvili o zklamání. Život nesplnil jejich očekávání. Jejich sny se nikdy neuskutečnily. Nikdy nedosáhli toho, co si předsevzali. A najednou je všechno pryč.

Nevěřící člověk nemá tvář smrti skutečně žádnou naději. Všechno, co pro ně život znamenal, je náhle pryč. Už se nemají na co těšit. Pro křesťany má však smrt ještě druhou stranu – je to sice konec některých věcí, které nás těšily, ale zároveň je to začátek nového života, který bude mnohem lepší a nikdy neskončí.

Žalmista propadl malomyslnosti, když viděl, jak si svévolníci užívají, zatímco zbožní lidé trpí. Když však vešel do chrámu a začal chválit Boha, uviděl dál, než jen na věci přítomné. Pro svévolníky smrtí končí všechno, čím se těšili. Věřící, až otevřou své oči v nebi, budou „nasyčeni“ (Ž 17,15).

Pro křesťany smrt neznamena konec, nýbrž nový začátek.

HVL

*Smím k Tobě jít,
smím s Tebou být,
smím v srdci Tvém
domov mít.*

**Když křesťan zemře,
teprve začíná žít.**

Čtvrtek, 9. září

Mt 23,13-23

SVĚT KOLEM NÁS

„...nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost.“

(Mt 23,23)

Osobní víra v Krista s sebou nese i společenskou důsledky. Přestože věříme, že On je jako Pán vládcem nad dějinami světa a stejně tak i vládcem nad životem každého člověka, často se zaměřujeme právě na naše soukromé problémy a na „svět kolem nás“ zapomínáme. Tím omezujeme Jeho svrchovanost pouze na naše individuální záležitosti a snižujeme Jeho moc. Jak vlastně o Bohu přemýšlíme, když hledáme Jeho vůli například ohledně stěhování do jiného města nebo volby životního partnera, ale již nás nezajímá jeho vztah k údělu bezdomovců, k právům nena-rozených dětí nebo rasové diskriminaci?

Jde-li nám tedy pouze o růst v našem vlastním duchovním životě – který je samozřejmě oprávněný – aniž bychom se zabývali obecnějšími společenskými tématy, je náš život mělký a omezený. O tom, co po nás Kristus chce ve vztahu k našemu společenství a dokonce k celému světu, musíme skutečně přemýšlet.

Na druhé straně, pokud bychom kladli příliš velký důraz na problémy světa a zanedbávali tak své vlastní oddání Bohu, připomínalo by to tanec na jedné noze. Více bychom se věnovali okolnímu světu než hlubokému osobnímu vztahu s Kristem a připravovali bychom se zbytečně o Boží moc.

Pouze svévolníci se ve svém rozhodování odmítají řídit Pánovou vůlí. Jakou výmluvu nalezneme my, když pro své vnitřní zápasy zapomeneme na svět kolem nás? HWR

*Umím-li zlo v dobro proměnit,
svedu-li posílit slabé,
umím-li smutnou tuář rozjasnit,
ukaž mi, jak, můj Pane!*

***Jedním z měřítek naší podobnosti
Kristu je naše citlivost k utrpení
druhých.***

Pátek, 10. září

Mk 10,13-16

„PAMATUJU SI TO, DĚDEČKU“

„Objímal je ... a žehnal jim.“

(Mk 10,16)

Pětiletá Bree se vyšplhala k dědečkovi Dickovi na klín. Přitulila se k němu co nejtěsněji a zašeptala: „Pamatuju si, cos mi říkal, dědečku.“ Její slova Dicka zahřála u srdce.

Víte proč? Dick se rozhodl, že chce mít jako dědeček na svá vnučata vliv a představovat jim Ježíše Krista. Nijak jim nekázal ani je nepřemlouval, prostě jim o Pánu vyprávěl. Jednoho dne, když mluvil s malou Bree, mu vnučka řekla, že se učí nazpaměť některé verše. Mluvili pak spolu o tom, jak tyto verše aplikovat v každodenním životě.

Dědeček Bree požádal, aby citovala verš J 3,16 – jeden z těch, které uměla nazpaměť. Řekl jí, aby místo slov *svět* a *žádný* dosadila svoje jméno. A prozradil jí proč – protože ji Bůh miluje a Kristus za ni zemřel. Bree pozorně poslouchala, udělala, co dědeček navrhl a pak odešla. Po několika měsících znovu za Dickem přišla a řekla mu větu, o které jsme mluvili na začátku. Dick byl velmi rád, že malá vnučka ví, že ji Pán Ježíš miluje.

Nemusíte být dědečkem, abyste mohli říkat malým dětem o Ježíši Kristu. Ani nemusíte být teologem. Stačí jen vzít dítě na klín a požehnat mu tím nejkrásnějším způsobem – předat mu poselství Boží lásky.

DCE

*Kdo někdy zkusil učit děti,
moudrost jim vštěpoval každý den,
ví, jak moc malí potřebují Pána
a že milost Boží patří všem.*

Bůh má o malé děti veliký zájem.

Sobota, 11. září

Neh 2,11-20

UMLČET KRITIKU

„Sám Bůh nebes způsobí, že se nám to podaří ... Dali jsme se do stavby.“

(Neh 2,20)

Když začali Izraelci přestavovat jeruzalémské hradby, byli svým nepřátelům pro smích. Jejich vůdce Nehemjáš a jeho pomocníci, kteří byli přesvědčeni, že Hospodin je s nimi, však i přes odpor rekonstrukci dokončili.

Podobně se v moderní době museli potýkat s obrovskými překážkami stavitelé Panamského průplavu – s geografickými zvláštnostmi, podnebním a chorobami. Plukovník George W. Goethals, který řídil většinu stavebních prací, musel čelit ostré kritice ze strany vlastních krajanů; všichni předpovídali, že tento „nemožný úkol“ nikdy nedokončí. Tento inženýr, aniž si co dělal z nepochopení okolí, však díky své rozhodnosti postupoval ve svém díle kupředu. „Copak nebudete na kritiku ani reagovat?“ zeptal se jej jednou jeden z jeho zaměstnanců. „Časem,“ odpověděl plukovník Goethals. „A jak?“ vyzvídal dále podřízený. Plukovník se usmál a řekl: „Průplavem!“ Jeho slova se stala pravdou 15. srpna 1914, kdy byl Panamský průplav otevřen.

Kdybychom chtěli jako následovníci Krista reagovat na veškerou kritiku, která se objeví, ničeho bychom nedosáhli. Pokud však věříme, že činíme Boží vůli, můžeme před posměchem zavřít oči a věnovat se raději práci. Kritiky nejlépe umlčíme, když dotáhneme své dílo do konce.

RWD

*Co druhý říká, nevidí,
vždyt mým soudcem je Bůh;
když k smíchu jsem, tak nezoufám,
mým přímluvcem je Duch.*

**Bůh nás soudí podle toho,
co děláme, nikoliv podle toho,
co říkájí jiní.**

Neděle, 12. září

1 K 15,1-11

LÍTOST

*„...nejsem ani hoden jména apoštol...
Milostí Boží jsem to, co jsem.“*

(1 K 15,9-10)

Je mi to pak líto. Asi to znáte. Všem se nám někdy „podaří“ něco, čeho později litujeme – přejeme si, aby se daly všechny naše chyby a hříchy z naší paměti vymazat.

V roce 1974 dovedla lítost jistého amerického vojáka k tomu, aby zaslal vládě USA následující dopis: „Posílám vám deset dolarů za pokrývky, které jsem ukradl za druhé světové války. Moje svědomí by nemělo pokoj. Odpusťte mi, že jsem to neudělal dřív. Chci mít vyřízené účty před Bohem.“ Peníze, které poslal, byly převedeny do „Fondu svědomí“, založeného v roce 1811; do tohoto fondu ročně přibude průměrně 45 000 dolarů a celková výše finančních prostředků přesahuje 3,5 milionu dolarů.

Ano, lítost je velmi silná emoce. Lidem, kteří tyto peníze poslali, se patrně neuvěřitelně ulevilo od mučivých výčitek svědomí. Samotné odčinění chyby však nemůže přinést pokoj s Bohem. Plné Boží odpuštění všech našich hříchů můžeme zakusit pouze tehdy, když vložíme všechnu svou důvěru ve Spasitele Ježíše Krista.

Ještě několik let po tom, co se stal Božím dítětem, apoštol Pavel litoval toho, že pronásledoval křesťany (1 Tm 1,12-15). Minulost nemohl změnit a ani se o to nepokoušel. Podvolil se místo toho Boží vůli. Pán si ho tak mohl použít mocným způsobem. To nám dává ujištění, že naše chyby z minulosti nemusí náš život navěky zničit – přestože je nemůžeme vymazat. Máme vskutku úžasnou spásu!

HVL

*Podstoupit kříž, zaplatit za vinu,
vytrpět trest. Přišel jsi Ty, vyhlásit
zajatým radostnou zvěst.*

**Kristus odstraňuje naši temnou
minulost a dává nám světlou
budoucnost.**

K ČEMU JE DOBRÁ MODLITBA?

„[Ježíš] jim vypravoval podobenství, aby ukázal, jak je třeba stále se modlit a neochabovat.“ (L 18,1)

Jedné veřejné diskuse na vážné téma se účastnil i jistý profesor, který vyučoval náboženství na střední škole. Když kdosi navrhl, aby se na začátku modlili za Boží vedení, profesor namítl: „Modlit se? K čemu je dobrá modlitba? Jsme lidi a svoje problémy si vyřešíme sami.“

Dokonce i někteří lidé, kteří se prohlašují za křesťany, mají tento postoj vlastní dostatečnosti. Myslí si, že protože mají mozek, zkušenosti a moderní technologie, modlitbu nepotřebují. Jak se mýlí!

Slavný africký cestovatel Henry Stanley (1841-1904) napsal: „Na všech mých expedicích mě modlitba posilovala – morálně i duševně – více než ty z mých přátel, kteří se nikdy nemodlili. Nezaslepila moje oči ani neobloudila mou mysl; dodala mi naopak sebevědomí. A to není zdaleka vše – dala mi radost a hrdost v práci a bezpečně mne provázela po 2 000 kilometrech lesních stezek navzdory každodennímu nebezpečí.“

Ježíš se modlil. A nám řekl, že v modlitbách nemáme ustávat a „ochabovat“ (L 18,1). Bez modlitební závislosti na Bohu přicházíme o to, co potřebujeme každý den. Modlitba nám umožňuje čerpat z neomezených zdrojů milosti našeho Otce v nebesích. K čemu je dobrá modlitba? Nikdo se bez ní neobejdeme. VCG

*Smím sklonit tvář,
smím pokleknout,
smím svatou zár
zahlédnout.*

**Nic není příliš malé ani příliš velké
na to, abychom to přinesli před Boha.**

ZATMĚNÍ PODLE PLÁNU

„Učinil jsi měsíc k určování času.“

(Ž 104,19)

Dovolte, abych si trochu „zavěštil“. Můžete si klidně vytáhnout svůj diář a zapsat si to, protože se to prostě *stane*. 3. listopadu 2006 nastane na dobu 4 minut a 51 vteřin v Bolívii, v Brazílii a v jižních oblastech Atlantiku úplné zatmění Slunce.

Jak to, že mohu něco takového předpovědět a být si jistý, že se nemýlím? Protože Bůh ve své neomezené moudrosti stvořil svět, který se řídí naprosto pevným řádem. Jeho stvoření funguje s tak neochvějnou přesností, že se vědci mohou na své výpočty stoprocentně spolehnout a že jsou schopni znát mnoho let dopředu přesnou polohu planet a hvězd. Tak přesné předpovědi existují díky Božím dokonalému plánu stvoření.

V žalmu 104 autor píše: „Učinil jsi měsíc k určování času.“ (v. 19) Žalmista navíc říká, že Hospodin „založil zemi na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy“ (v. 5). Bůh oddělil hory a oceány (v. 6-9). Pečuje o zvířata i o lidi (v. 10-15). Ano, náš svět je pevně v Hospodinových rukách.

Zatmění Slunce nebo Měsíce a naše existence na planetě Zemi jsou výsledkem Božeho záměru. Ten, který stvořil a udržuje svět v chodu, si zaslouží naši plnou důvěru. Jak úžasný je Bůh, jenž o nás pečuje!

JDB

*Tobě, Pane, dík, že dals mi perlu krásnou,
Tobě, Pane, dík, že květy mohou kvést,
Tobě, Pane, dík, že vidím hvězdu jasnou,
Tobě, Pane, dík, chceš s námi tíhu nést.*

**Ten, který s láskou stvořil vesmír,
miluje i tebe.**

ŽIVOT PŘED SMRTÍ

„Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“
(J 10,10)

Někteří lidé neuznávají skutečnost, že smrt není tím posledním, co nás na konci pozemského života čeká. Zajímalo mě, zda to platí i o ženě, jejíž nekrolog se objevil jednoho dne v novinách:

Neuvěřitelně dobře hrála karty a celou svou rodinu neustále obehřávala – ať už v pokeru, nebo v bridži... Milovala práci na zahradě, hrála golf, vášnivě ráda kouřila a vyprávěla vtipy... Měla ráda jarní květiny, Indiány, rodinné obědy, svého manžela, Klub bridže... Dokázala, že existuje život před smrtí.

Ta žena žila život naplno. Když jsem však četl její nekrolog, nemohl jsem se ubránit jistému smutku – zdá se totiž, že v životě zapoměla na to nejdůležitější. Ježíš řekl, že bychom měli život v hojnosti, je třeba znát Jeho (J 10,10). Ve své modlitbě k Otci řekl: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3)

Můžeme nacházet potěšení v různých hrách, rodinné pohodě i přírodních krásách. Žít život v pravé hojnosti, jak ho Bůh zaslubuje, však můžeme jen tehdy, budeme-li důvěřovat Ježíši jako osobnímu Spasiteli a dáme-li mu celý svůj život. Takový život nekončí smrtí – trvá navěky.

DJD

*Když opustíme svoje tělo
a v nebes bránu spěcháme,
naš dobrý Otec vyjde ustríc
a s bližními se setkáme.*

Tím nejlepším v závěru života je vědomí, že náš život nikdy nekončí.

JEHO OBĚŤ A NAŠE OBĚŤ

„Milost vám a pokoj od ... Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy.“
(Ga 1,3-4)

Dnes, kdy tolik lidí zdůrazňuje pouze svá vlastní práva, se zdá biblická myšlenka sebeobětování směšná a překonaná. Lidé často investují do toho, co se jim vrátí zpět, ale dávají jen z lásky, bez nároku na odměnu nebo ocenění, se jim zdá bláhové.

V minulosti nalezneme však mnoho příkladů těch, kteří oběti podstupovali. Četl jsem kdysi příběh o válečném veteránovi, který chodil po svém rodném městě s jednou rukou. Když se ho někdo zeptal, jak o druhou ruku přišel, odpovídal: „Nepřišel jsem o ni; já jsem ji dal.“

Přesně to samé udělal Ježíš Kristus pro nás. On na kříži svůj život neztratil. On jej dal dobrovolně. V dnešní pasáži čteme, že „sám sebe vydal za naše hříchy“. Zaplatil cenu za hřích světa, aby všichni, kdo v Něho věří, byli očistěni od hříchů a měli život věčný. Naplnil tak starozákonní obraz obětovaného beránka. Položil život za nás.

Chceme-li skutečně následovat Pánův příklad, měli bychom sami sebe nesobecky dávat službě pro Něj a pro druhé. Přestože to může mnohým připadat absurdní, dává to smysl. Naše oběti budou oslavovat Pána a mohou proměnit i dnešní svět.

DCE

*Pane, chválím jméno Tvé,
Tobě k slávě zpívám písně,
život můj máš v ruce své,
zachránils mou duši z tísně.*

Kristova oběť za nás by nás měla inspirovat k obětování se za druhé.

NEVINNÁ POKUŠENÍ

„Ale Daniel si předsevzal, že se nepokornými královskými lahůdkami...“

(Da 1,8)

Většina křesťanů úzkostlivě bojuje proti „velkým“ hříchům, jako je sexuální zvrátenost, ale jsou již méně ostražití vůči „malým“ hříchům. Byron Chapell, uznávaný křesťanský vůdce, udělal přesně stejnou chybu; byl však natolik citlivý, že si svůj omyl uvědomil a podnikl kroky k nápravě.

Když byl Chapell ještě studentem semináře, zúčastnil se v létě jedné stavební brigády. Tehdy ho jeho nadřízený požádal o jistou laskavost – kdyby mu Byron vymaloval jeho loveckou chatu, mohl by strávit zbytek dne rybařením, plaváním a odpočinkem. Dostal by zároveň plný plat, jako kdyby pracoval na stavbě. Byron nabídku přijal. Když ve srubu strávil první den, zazvonil telefon. Byl to Byronův otec. „Tak ty pracuješ na melouchu pro svého vedoucího a bereš plat od firmy?“ zeptal se otec přísně. Byron se cítil, jako by jej někdo přistihl přímo při činu. Přestože potřeboval peníze a věděl, že by ho šéf mohl vyhodit, jestliže jeho prosbu odmítne, okamžitě opustil chatu a vedoucímu vysvětlil, že nemůže pokračovat.

Proroku Danielovi a jeho třem přátelům nabídli jídlo, které bylo podle jejich víry nečisté. Byla to jen drobnost, ale oni se rozhodli být Bohu poslušní ve všem.

Způsob, jakým se vypořádáváme s malými pokušeními, je tou pravou zkouškou našeho charakteru. Pomoz nám, Pane, pokušení rozpoznávat a odolávat jim. HVL

*Jen jeden malý hříšek –
– žádná obava...*

*Jen zkus mu pootevřít
a hříchy jsou tu dva!*

***I lidé, kteří odolávají velkým hříchům,
jsou někdy chyceni do osidel těch
malých.***

OTEC DOBRĚ VÍ

„On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.“ (Ž 103,14)

Během jedné bohoslužby vysílané rozhlasem mluvil Joseph Bower o verši ze Ž 103,14. Zdůraznil, že jelikož Bůh „zná náš původ“ a „pamatuje, že jsme prach“, nikdy nedopustí, aby do našeho života přišla větší zkouška, než bychom byli schopni unést.

Pro ilustraci tohoto verše připojil kazatel Bower svou osobní zkušenost se svým synem. Bower byl velmi vysoký, statný a silný muž, a tak se kromě kazatelské činnosti rád věnoval i stavebním pracím na různých sborových budovách. Díky jeho velké síle pro něj nebylo problémem zapomenout na to, že jiní mohou být mnohem slabší.

Jednoho dne, když bylo třeba zvednout ocelový nosník o váze 600 kg, zavolal na svého syna: „Chyť na druhé straně, zvedneme to spolu!“ Syn, mnohem drobnější než jeho otec, vynaložil všechnu svou sílu, aby traverzu zvedl, ale skončil v nemocnici s namoženými zádovkými svaly. Bower zapomněl na to, že jeho syn prostě neunesl tolik, co on sám.

Pro nás je dobrou zprávou, že náš nebeský Otec není zapomnětlivý, jako jsou někdy otcové pozemští. Bůh dobře ví, „že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach“. On přesně ví, co dokážeme zvládnout. Náš Otec v nebi nikdy nedopustí, abychom nesli těžší náklad, než dokážeme unést. Na to se můžeme spolehnout.

RWD

*Každý den Pán mi sílu dává,
píseň má je můj Pán.
On se stal mým spasením,
když kráčím s Ním, nemusím se bát.*

***S Bohem za zády můžeme čelit
všemu, co je před námi.***

RYCHLEJŠÍ NEŽ FAX

„Dříve než zavolají, já odpovím; budou ještě mluvit a já je už vyslyším.“ (Iz 65,24)

Když bylo na Shetlandských ostrovech poblíž skotských břehů poprvé instalováno telegrafní vedení, místní lidé reagovali nej-různějším způsobem. Když se například jeden muž díval, jak dělníci nad jeho hlavou montují dráty na vysoký stožár, řekl mu jistý podnikatel: „Je to skutečně úžasný vynález! Až to bude fungovat, budeme moci poslat zprávu na vzdálenost 300 i více kilometrů a dostat do jedné hodiny odpověď!“

Zdálo se, že na muže telegrafní vedení příliš nezapůsobilo. „Na tom není nic zvláštního,“ poznamenal.

„Nic zvláštního? Znáte něco, co je lepší nebo rychlejší?“ zeptal se ho podnikatel.

Muži přišla na mysl pasáž Iz 65,24. Odpověděl: „Už jste někdy slyšel, že by bylo možné dostat odpověď ještě před tím, než je vyslaná zpráva?“ Podnikatel jako by ztratil řeč; myslel si, že muž, se kterým mluví, není zcela v pořádku. Neviděl za slovy vekou biblickou pravdu.

Bůh dokáže číst naše srdce a zná všechny naše potřeby. Často už během naší modlitby k nám sesílá požehnání. I Daniel se stále ještě modlil, když už byl Gabriel na cestě k němu s Boží odpovědí (Da 9,20-23).

Ano, modlitba je rychlejší než jakákoliv moderní komunikační technologie. Nezapomínejme na ni!

HGB

Již při prvních slovech modlitby může Pán mocně požehnat, vždyť duši přímé On odpoví a dává víc, než mohu předvídat.

Modlitba je pro křesťana přímou linkou do nebe.

ON ZA MĚ ZEMŘEL

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“ (Ř 5,8)

Během americké občanské války byl do spojenecké armády odveden jeden farmář ze státu New York. Manželka mu zemřela, a tak se o své malé děti musel starat sám. Ve městě se však objevil muž, který byl svobodný, a nabídl mu, že se nechá naverbovat místo něj, otce rodiny.

Farmář nabídku kvůli svým dětem přijal. Jeho náhradník tedy odešel do války. Při prvním útoku nepřítel padl.

Když se farmář dozvěděl, co se stalo, došel na bojiště a odnesl jeho mrtvé tělo. Pohřbil jej na hřbitově a na náhrobní kámen nechal vyřít následující epitaf:

On za mě zemřel.

Je to opravdu dojemný příběh. Pravdou evangelia je však to, že Ježíš dal za nás svůj život, *když jsme ještě byli hříšní* (Ř 5,8-10). Důsledky jsou ohromující. Jestliže za nás Kristus zemřel, když jsme byli ještě Jeho nepřáteli, o kolik víc pro nás Kristus udělá dnes, kdy nás prohlásil za své přátele! Můžeme si být jisti, že nás nejen ochrání před zlem hříchu (v. 9), ale že nám dá vše, co potřebujeme (Ř 8,32) – v životě na zemi i na věčnosti.

Je úžasné, že smíme říct: „On za mě zemřel.“

HWR

Pojď ke mně blíž a poslouchej: nesu ti radostné poselství: Bůh si vzpomněl na své slovo a splnil dávná proroctví.

Ježíš zaujal naše místo a dal nám svůj pokoj.

VĚRNÝ UČITEL

„Ale zasloučení... zůstává ve vás, takže nepotřebujete, aby vás někdo učil.“

(1 J 2,27)

Britský kazatel a spisovatel Michael Green kdysi vyprávěl o vojákově, kterému za války pomohl nalézt Krista. Ještě před tím, než ho začal po jeho obrácení duchovně vést, byl jeho přítel služebně poslán do Afriky. Michael z toho neměl příliš velkou radost, protože si přál, aby se jeho učedník nejdříve upevnil ve víře.

S velkou úlevou se později dozvěděl, že jeho přítel z armády duchovně roste a sám vede skupinu biblických studií. Pro Michaela to bylo krásné ujištění, že Boží Duch pomáhá i tam, kde lidské síly nestačí. I když si přál, aby svému příteli mohl sám pomáhat v duchovním růstu a dovést jej ke zralé víře, uvědomil si, že Duch svatý odhaluje sám novým věřícím biblické pravdy, když čtou jeho Slovo.

Pavel říká Korintanům, že Duch svatý zpytuje hlubiny Boží (1 K 2,10). Jelikož v jejich srdcích Duch Boží přebýval, Jeho pravda je pro ně zjevná. Ať už jsme vzdělaní nebo ne, klíčem k poznání Boha je ochota nechat se vyučovat Duchem svatým.

Možná jsou také někteří vaši blízcí od vás vzdáleni tisíce kilometrů a vy si děláte starosti o jejich duchovní život. Nebojte se. Pokud chtějí, Boží Duch je bude vyučovat a dá jim „mysl Páně“ (1 K 2,16).

JDB

*Duchu svatý, nás svou mocí
v lásce obnovuj,
nezanech nás bez pomoci,
daruj pokoj svůj!*

**Duch svatý je učitel,
který je nám neustále po boku.**

KDO JSEM?

„Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.“ (Ef 2,19)

Po první světové válce trpělo mnoho francouzských vojáků díky šoku způsobenému explozí náslapné miny ztrátou paměti – nevěděli, kdo jsou. Většinou nepomohly ani armádní záznamy, které byly neúplné. Jakým způsobem si tedy měly oběti války vybavit svá jména a vrátit se ke svým rodinám? Kdosi navrhl, aby se v Paříži, a posléze i po celé Francii, uspořádalo speciální setkání lidí postižených amnézií.

V den konání srazu se na jednom pařížském náměstí sešly tisíce lidí. Zmatení veteráni jeden po druhém vystupovali na pódiu a s úzkostí shromážděným položili jednu otázku: „Snažně vás prosím, nevíte někdo, kdo jsem?“

Znat vlastní totožnost je bezpochyby velice důležité. Nesrovnatelně důležitější je však znát svou duchovní identitu. Máme jasno v tom, zda jsme pouze náhodným produktem evolučního vývoje, nebo zda nás Bůh stvořil ke svému obrazu?

Může nám vůbec někdo říct, kdo jsme? Ano, může – Bůh. Učinil to v Bibli. Ve svém živém Slově nás ztotožňuje buď se svými světovolnými nepřáteli, kteří se sami svým hříchem a nevěrou vyloučili z Boží rodiny, anebo s Božími dětmi, které patří do Jeho rodiny skrze víru v Ježíše Krista.

Jaká je vaše duchovní identita?

VCG

*Býval jsem kdysi vyvrhelem světa,
člověkem hříšným a cizincem,
než Pán se mne ujal a zazněla věta:
„Synu, jsi Božím dítětem!“*

**Hledáš-li vlastní totožnost,
ztotožni se s Kristem.**

SVOBODA A POSLUŠNOST

„*Mluve a jedněte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody.*“ (Jk 2,12)

Představte si křišťálový lustr, který je na stropě zavěšen na řetěze složeném z deseti článků. Kolik článků je nutné přerušit, aby lustr spadl na zem? Jen jeden!

Přesně tak je to i s Desaterem Božích příkázání. Pokud jedno z nich porušíme, porušíme vlastně i všechny ostatní. Boží zákon odhaluje Boží svatost. Ten samý Bůh, který řekl „Nesesmilníš“, řekl také „Nezabiješ“.

Podobné úvahy najdeme i u Jakuba; říká, že dáváme-li někomu přednost před druhým, porušujeme ten nejzákladnější Hospodinův zákon – nemilujeme všechny bližní jako sebe sama (Jk 2,8). Jako křesťané jsme sice osvobozeni od Mojžíšova zákona (Ř 6,14; 7,6), ale naše svoboda v Kristu nás podřizuje novému zákonu, kterým budeme souzeni (Jk 2,12).

Na rozdíl od zákona Mojžíšova, který vyžadoval bezpodmínečnou poslušnost a v případě porušení tvrdě trestal, „zákon svobody“ odstraňuje strach z věčného zatracení. Skrze Boží Slovo nás vede ke spravedlnosti a skrze Ducha nám pomáhá dodržovat základní morální principy Desatera.

Zákon svobody je tak novým typem řetězu. Kristus naplnil Starý zákon a vytrpěl trest, který jsme si zasloužili my. Věříme-li v Něj, jsou nám všechna naše přestoupení odpuštěna. A protože již nemusíme mít strach ze zatracení, máme svobodu Jej poslouchat, protože Jej milujeme. DJD

*Již nevládne Zákon nad těmi,
kdo Ježíše Krista znají,
jen zákonem lásky jsou spoutáni,
ač svobodu skutečnou mají.*

Pravá svoboda nespočívá v hledání své vlastní cesty, ale v podřizování se cestě Boží.

ASIE A KŘESŤANSTVÍ

„*Jděte do celého světa a kaďte evangelium všemu stvoření.*“ (Mk 16,15)

Příkaz, který nám Kristus v dnešním verši dává, je tak jednoznačný, že ho nikdo nemůže vykládat po svém nebo o něm pochybovat. Máme jít do celého světa a všem lidem zvěstovat evangelium.

Jak se nám to daří? Zkusme se podívat třeba do Asie. Na asijském území je konec konců nejvyšší koncentrace obyvatelstva na světě. Odborníci se shodují, že na světě žije přibližně pět miliard lidí; většina z nich žije v Asii.

A co říkají statistiky? 590 lidí z tisíce (tzn. 59 %) žije v Asii! 121 lidí z tisíce žije v Africe (12,1 %) a 84 z tisíce v Jižní Americe (8,4 %). Pouze 54 lidí z tisíce (5,4 %) žije ve Spojených Státech a v Kanadě; přesto se většina peněz na evangelizaci utratí právě zde.

Asijské národy – Japonci, Číňané, Filipínci, Indové a jiní – tak představují pro ty, kteří skutečně chtějí naplňovat velké poslání (Mk 16,15), obrovské možnosti evangelizace. Co tedy máme dělat? Všichni se můžeme za rozšíření evangelia v Asii modlit. Mnozí z nás mohou misijní aktivity v Asii finančně podporovat. Někteří se mohou jako misiónáři služby v Asii zúčastnit přímo.

O spasitelné moci Pána Ježíše Krista musíme říct všem – včetně lidí z Asie.

DCE

*Co pro to můžeme udělat?
Již dnes se začněte modlit za spasení lidí v Asii.
Podporujte misionáře sloužící v Asii.
Buďte ochotni zvěstovat, kamkoli vás Bůh povolá.*

Pokud chceme, aby přišli hříšní k Pánovi, musíme my vyjít za hříšnými.

VÁŽNÉ PROBLÉMY?

„...úpějte k Hospodinu.“ (Jóel 1,14)

Jsou naše problémy skutečně tak vážné? Díváme-li se na dnešní svět a na to, jak všechno funguje, nevíme často, čím se zabývat dřív. V některých částech světa lidé bojují o holé přežití, umírají hladu, o několik tisíc kilometrů dál se lidé navzájem zabíjejí.

Pokud i vy ve zmatku dnešního světa s nostalgii vzpomínáte na staré dobré časy, asi toho o starých časech, o kterých psal například Jóel, moc nevíte.

Jak to v tehdejší Judeji vypadalo? Země byla zpustošená nenasytými hejny kobylek. Vinohrady byly tak vypleněny, že kněží neměli při obřadech co obětovat. Fikovníky, granátová jablka, palmy i jabloně byly naprosto zničeny. Jako by zemědělství, životodárná oblast judského hospodářství, bylo zcela vymazáno. A skutečně – jak píše Jóel, „lidským synům vyschl zdroj veselí“ (1,12). V době, kdy většina lidí hrozila Hospodinu pěstmi za to, že dopustil takovou zkázu, Jóel lidu říkal, že nastal čas jít do Božího domu a volat k Hospodinu.

To je provždy platná odpověď. Pokud se objeví problémy, jediným řešením je obrátit se k Bohu, volat k Němu a neochvějně Mu důvěřovat. Ať se děje cokoliv, toto by měla být naše první reakce.

Voláme denně k Hospodinu?

JDB

*Bůh silný a všemohoucí,
Bůh věrný a milující,
je bohatstvím i chudobou,
službou všem i odměnou.*

**Modlitba je zoufalým voláním
dítěte k jeho milujícímu Otci.**

ŽRALOK!

„Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se dáblu a uteče od vás...“ (Jk 4,7)

Stalo se to v Japonsku. Pětimetrový žralok zanechal v jednom malém rybářském člunu několik svých ostrých zubů a asi třicet děr. Tokijská média přinesla zprávy, že člun patří sedmdesátiletému rybáři. Odehnal žraloka dřevěnou tyčí. „Myslel jsem si, že je to má poslední hodinka, a tak jsem udělal, co se dalo, jen abych jeho útok odrazil,“ uvedl Yoshiaki Ueda. Žralok se ke člunu ještě několikrát vrátil. Neúspěšně.

Útoky zmíněného žraloka mi připomínají útoky našeho duchovního nepřítele. Jakub píše: „Vzepřete se dáblu a uteče od vás.“ Ale jak? Určitě ne klackem. Co ho zažene? Jakub, Jób i náš Pán nabízejí stejnou odpověď.

Těsně před tím, než Jakub říká „Vzepřete se dáblu“, nám dává jinou radu: „Podřídte se Bohu.“ Jób, když se snažil odolat satanovu útok, udělal přesně to samé – řekl: „Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodino buď požeňnáno.“ (Jób 1,21) Náš Spasitel odolal dáblu na poušti tím, že mu citoval Písmo a svěřil se do Otcovy péče (Mt 4,1-11).

Jak se máme vzepřít dáblu my? Nemusíme křičet nebo divoce gestikulovat. Stačí se svěřit do péče Toho, který se s nepřítelem naší duše již vypořádal. Důvěřujte Bohu! On je vítěz.

MRD II

*Když zaútočí dábel,
je čas modlit se k Pánu,
Boží mocí se zaštitit
a odrazit první ránu.*

**Chceš-li odolat dáblu,
podříd' se jeho nepříteli.**

KDO JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ?

„...oblíbil si Hospodinův zákon... Je jako strom zasazený u tekoucí vody.“

(Ž 1,2-3)

Jeden zkušený chirurg se během jedné operace zeptal svého asistenta: „Kdo je nejdůležitější osobou na tomto operačním sále?“

Asistent si lámal hlavu nad správnou odpovědí. Nevěřil tomu, že by si jeho profesor sám říkal o komplimenty, a tak ve snaze o velkorysost odpověděl: „Myslím, že to jsou sestry, které vám tak oddaně asistují.“

Chirurg zavrtěl hlavou a řekl: „Nikoliv. Tou nejdůležitější osobou na operačním sále je pacient!“

Velmi snadno přehlédneme zřejmé skutečnosti. I při osobním studiu Bible člověk snadno zapomíná, že tou nejdůležitější složkou je *on sám*. To, jestli si ze studia něco odnese nebo ne, záleží na *jeho* přístupu.

Jaký má být tedy náš přístup ke studiu Bible? Za prvé k Bibli přistupujte s vědomím vaší vlastní potřeby Božího Slova, nikoliv snahy získat informace, abyste mohli učít někoho dalšího. Za druhé k Písmu přistupujte s pokorou. Nesnažte se v Bibli najít to, co byste chtěli slyšet, ale zkoumejte, co vám chce říct Bůh.

Německý teolog Johann Bengel (1687-1752) řekl: „Budte jako studnař – ten do studny také nepřináší vodu, ale dovolí vodě, kterou našel, aby svobodně tryskala – průzračně čistá, bez přestání a stále vzhůru.“ Ti, kteří to budou činit, porostou jako stromy „zasazené u tekoucí vody“ (Ž 1,3). HWR

*Co se píše v Knize knih,
jsou slova Páně pro tebe!
Tak čti si je a přemýšlej;
a nemysli jen na sebe!*

Studium Bible nemá za cíl jen získávat informace, ale proměnit člověka.

DLUH, JENŽ NELZE SPLATIT

„...nebyli jste vykoupeni ...stříbrem nebo zlatem, ...nýbrž převzácnou krví Kristovou.“ (1 Pt 1,18-19)

Během zimy 1777-78 se ocitl George Washington se svou armádou v nebyvale zoufalé situaci. Nakonec se Washington obrátil o pomoc ke guvernérovi Pensylvánie. Guvernér Jacob DeHaven byl oddaný křesťan a jeho srdce bilo pro americkou věc. Když se dozvěděl, v jakých potížích se armáda nachází, ihned Washingtonovi půjčil 50 000 dolarů ve zlatě a 400 000 dolarů ve zboží.

Armáda tak zimu přečkala, ale dluh DeHavenovi nebyl nikdy splacen. O peníze se však nyní přihlásili guvernérovi potomci. Podle jejich tvrzení dosahuje dlužná částka navýšená o úroky přes 141 miliard dolarů.

V jistém smyslu by ani všechny peníze světa nemohly zaplatit to, co udělal pro vlast DeHaven. Svým činem ve skutečnosti přinesl svobodu celé Americe.

Je tu však ještě jeden dluh nás všech, který nedokážeme nikdy splatit. Je to cena, kterou Ježíš Kristus zaplatil, aby nás osvobodil z područí hříchu a před nevyhnutelným soudem. Svou převzácnou krví nás vykoupil, abychom mohli být duchovně svobodní (1 Pt 1,18-19).

Ježíš od nás za svou oběť nic nechce – jen víru, vděčnost a poslušnost. Nic z toho, po čem touží, není však splácením dluhu; je to jediný způsob, jak může naše milující srdce vyjádřit vděčnost svému Spasiteli.

VCG

*Děkujeme vroucně, že nám království věčné,
co nikdy se nehne, sám Hospodin dal.
Služme Mu věčně, jak Jemu se líbí,
s uctivostí, písněmi chval!*

Chvála je písní spasené duše.

CO BUDETE SKLÍZET?

„*Jak jsem činival, tak mi Bůh odplatil.*“ (Sd 1,7)

Pro každého z nás bez rozdílu platí pravidlo, že sklídíme to, co rozséváme. Nedávno jsem četl o člověku, který neustále dělal problémy – například vjel na kole do městského parku, vyskočil na dřevěnou bednu a nabádal lidi, aby ignorovali zákony a klidně kradli, protože by se měly zmenšovat rozdíly mezi chudými a bohatými. Za chvíli zjistil, že jeho kolo je pryč. Silně rozčilený zakřičel: „Kde je ten gauner, co mi to kolo ukrad?“ Jak přesně se na tuto situaci hodí Jóbova slova: „Ti, kdo rozsévají trápení, je také sklídí.“ (Jób 4,8)

Podobný princip můžeme vidět i v dnešním čtení z Písma. Když Adoní-bezeka zatkl a choval se k němu stejným způsobem, jakým on se dříve choval k ostatním, dobře věděl, že sklízí hořké ovoce stejných násilností, kterých užíval vůči svým nepřátelům.

Tento princip „spravedlivé sklizně“ lze samozřejmě použít i tehdy, když se zasívají dobrá semena. Kdysi jsem navštívil v nemocnici muže, jehož lůžko bylo doslova zavaleno všelijakými pohlednicemi, přáníčky a květinami, které dostal. Poznamenal jsem, že sklízí to, co zasel. Vždy byl k lidem vlídný a pozorný a nyní byli lidé vlídní a pozorní zase k němu.

Pane, kéž se dokážeme k druhým chovat tak, jak bychom si přáli, aby se chovali oni k nám. Kéž jsme si po celý život vědomi toho, že budeme sklízet to, co teď zaséváme.

HVL

*Když budeš rozsívat sémě svévole,
sklídiš hřích za krátký čas.
Však budeš-li zasívat spravedlnost,
požehnání vrátí se zas.*

**Co chceš zítra sklízet,
musíš dneska zasít.**

**NAŠI NEVIDITELNÍ
POMOCNÍCI**

„*Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?*“ (Žd 1,14)

Jednoho dne, na vrcholu své strmé kariéry, se Martin Luther dozvěděl znepokojivou zprávu. Reagoval na ni těmito slovy: „Nedávno jsem se díval na noční oblohu posetou miliony hvězd a nenašel jsem žádné sloupy, které by ji podpíraly. Přesto ani jediná hvězda nespadla.“ Luther našel povzbuzení v té skutečnosti, že ten samý neviditelný Bůh, který drží svět, pečuje i o něj.

Je ještě jeden zdroj neviditelné pomoci, ze kterého mohou v dobách fyzických nebo duchovních těžkostí Boží děti čerpat povzbuzení – andělé! Andělé, tyto zástupy poslů Hospodinových, jsou neustále k dispozici Boží službě. Snad ani netušíme, jakou pomoc a ochranu nám poskytují. Když Pán Ježíš prožíval svá muka v Getsemane, „tu se mu zjevil anděl z nebe a dodával mu síly“ (L 22,43).

Možná namítnete: „Nikdy jsem anděla neviděl.“ Není to ani třeba! Stačí vědět, že andělé konají svou tichou a nenápadnou práci daleko za možnostmi našeho zraku (Ž 34,7) – neupoutávají na sebe pozornost, abychom je nevyvyšovali na roveň Ježíše, našeho Spasitele a Pána. Jejich ochrana je však skutečná. Budeme-li si vědomi toho, že tyto neviditelní pomocníci jsou nám neustále po boku, naše víra v Boha, kterému tak věrně slouží, bude silná. DJD

*Ráno, celý den, andělé nade mnou bdí,
můj Pane, ráno, celý den,
andělé nade mnou bdí.*

*Když je večer a jdu spát,
andělé nade mnou bdí, můj Pane,
nemusím se zlého bát,
andělé nade mnou bdí.*

**Andělé Boží chrání lid Boží při
práci na díle Božím.**

**POKLAD, KTERÝ NIKDO
NEUKRADNE**

„Zbožnost, která se spokojí s tím, co má, je už sama velké bohatství.“ (1 Tm 6,6)

Mnoho lidí nemá vyřešenou otázku, co má v životě největší hodnotu. Jsou přesvědčeni, že by byli skutečně šťastní, kdyby byli bohatí a mohli si koupit všechno, po čem jejich srdce touží. Všichni, kteří shromažďují majetek, však brzy zjistí, že peníze a věci, které za ně lze koupit, trvalé uspokojení ani klid v duši nepřinesou.

Oswald Sanders ve své knize *Tváří v tvář samotě* píše: „Když se do domu Jeremyho Taylora vloupali zloději a ukradli mu téměř všechny majetek, hned ve dveřích padl na kolena a děkoval Bohu, že mu zůstalo slunce a měsíc, milující žena i mnoho přátel pro doby dobré i zlé, Boží prozřetelnost, všechna biblická zaslíbení, víra, naděje věčného života a jeho shovívavost k nepřítelům!“ Sanders dodává: „O takové bohatství jej nemohl žádný zloděj připravit.“

Naše bohatství ani trvalou spokojenost nám materiální věci nepřinesou. Ježíš v L 12,5 říká: „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“ Naše největší bohatství je v našem vztahu s Bohem skrze Ježíše Krista a zaslíbení věčného života.

Budme si jisti, že máme bohatství, které nám nikdo nevezme.

RWD

*Známe-li radost, kterou dává Pán,
svůj poklad v Kristu Ježíši,
největší bohatství kyne nám:
láska vzácná, láska nejdražší.*

**Život, jenž je naplněn jen věcmi,
je prázdný.**

BEZEDNÁ POKLADNICE

„Neboť moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst.“ (Př 2,6)

Přínosné studium Bible zahrnuje víc než jen nalistování dané kapitoly a přečtení textu. Chtěl bych vám nabídnout sedm principů, které vám mohou pomoci biblické poselství skutečně poznat.

1. Vyhradte si na studium Bible pevně stanovený čas. Pokud si jej nenaplánujete předem, nebudete jej dodržovat.

2. Před tím, než začnete číst, prostě Boha, aby vám pomohl textu porozumět.

3. Pozorně přemýšlejte o tom, co čtete. Poklady Bible jen zřídka leží na povrchu jako kameny. Hledáte-li poklad, musíte kopat hluboko.

4. Snažte se pochopit, co chtěl autor říct lidem, pro které byl text původně určen; až pak přemýšlejte, co má text říci vám.

5. Napište si na papír alespoň jednu biblickou pravdu nebo princip, který byste chtěli uvést do praxe.

6. Používejte různé překlady Bible. Zdá-li se vám, že jen kloužete po povrchu známých slov, jiný překlad může na text vrhnout nové světlo.

7. Nenechte se znalomyslnět. Některé biblické pasáže jsou zajímavější než druhé a některým možná vůbec neporozumíte. Je však dost toho, čemu můžete porozumět; a pokud to budete žít, promění se celý váš život.

Přečtěte si nyní znovu – s probranými principy na paměti – dnešní oddíl z Bible. A zkuste to i zítra. Začnou se vám tak odkrývat poklady ukryté v Bibli. HWR

*Když Slovo Boží čteš,
nad slovy rozjímej.
Bys poklad našel ukrytý,
Písmo s bázní otvírej.*

**Poklad v Bibli nalezne jen ten,
kdo jej hledá.**

BYLI JSME ADOPTOVÁNI

„Ve své lásce nás předem určil, abychom
... byli skrze Ježíše Krista přijati za syny.“
(Ef 1,5)

Chci vám vyprávět příběh jedné křesťanky, která adoptovala židovskou dcerku.

Po tom, co Hitler anektoval Polsko, přišli do jejich vesnice nacisté, aby odvěkli všechny Židy. Žena byla zrovna na nákupu blízko nádraží, kde němečtí vojáci nakládali Židy do vagónů. Ubohé oběti byly odsouzeny k smrti v koncentračním táboře.

Žena uviděla, jak jeden voják vleče k transportnímu vlaku židovskou ženu, za kterou se batolilo malé děvčátko. V tu chvíli na Židovku Němec vykřikl: „Je to tvoje dítě?“ Vystrašená žena se prosebně podívala do očí kolemjdoucí křesťanky a řekla: „Ne, patří támhle.“ Od té chvíle považovala křesťanka děvčátko za své vlastní.

Bůh nás ve své milosti prohlásil za své děti. Byli jsme odsouzeni nikoliv jako nevinné oběti, nýbrž jako hříšníci. Sami jsme záchrany nebyli schopní. Šli jsme vstříc zasloužené smrti, jež je věčným vyhnáním z nebeského království a od Boží tváře. Ten samý Bůh, proti kterému jsme se vzepřeli, nás však vykoupil skrze smrt Ježíše Krista na kříži.

Chvála Pánu! Sami jsme se Mu odcizili, ale On nás přijal!

VCG

*Ježíš přišel k nám,
by život dal všem nám,
hříchy vzal, milost dal,
jasně ukázal, jak moc nás miloval.*

**Bůh dává svou milost těm,
kdo nemají na žádnou milost nárok.**

MOŽNÁ TO HNED NAPOPRVÉ NEPŮJDE...

„Ježíš mu řekl: ‚Pas mé ovce!‘“
(J 21,17)

Co děláte, když uděláte chybu? Možná jste řekli něco, co jste říkat neměli, nebo jste si vzali na zodpovědnost projekt, který se nyní ne a ne rozjet, nebo se vám rozpadl vztah. Dostanete-li příležitost svou chybu napravit, co uděláte?

Můj malý syn Stevie přinesl ze školy poznámku, která do jeho obvyklého „arzenálu“ rozhodně nepatřila. Nevypracoval svůj domácí úkol tak, jak měl. Manželka s ním o tom mluvila a vysvětlila mu, jak je důležité dělat své školní povinnosti pečlivě. Potom, očekávajíc, že se synek umoudří, se ho zptala: „Tak co s tím zítra uděláš?“ „Zůstanu doma!“ odpověděl Stevie. Myslel si, že se tak vyhne tomu, aby svůj rest musel napravit.

Steviemu se zdálo jako nejlepší řešení problému vzdát to – velmi brzy by však zjistil to, co pochopil i apoštol Petr. Těsně před tím, než byl Ježíš ukřižován, Petr popřel, že patří mezi Kristovy učedníky (J 18,15-18). Petrův příběh ale nekončí smutně. Později Ježíš Petra vyzval k tomu, aby Mu věrně sloužil. A jak Petr obstál? V úvodní kapitole knihy Skutků Petra vidíme jako vůdce prvotní církve, který neohroženě káže evangelium.

S Boží pomocí se nemusíme nikdy vzdávat.

JDB

*Tebe, Pane, potřebuji,
když občas klopýtám,
dík, že mi dáváš novou šanci,
a že nejsem nikdy sám!*

**Pokud se ti hned napoprvé nebude
dařit, zkus to s Pánovou pomocí
znovu.**

ANI MOCÍ, ANI SILOU

„Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem“, praví Hospodin zástupů.“

(Zach 4,6)

Cítil jsem v jejím dopise touhu a zoufalý smutek: „Tolik bych si přála, aby můj tatínek uvěřil! Dělán všechno, co mohu, abych mu byla tou nejlepší dcerou a abych mu byla svědectvím. Přesto pokaždé udělám něco špatně. On půjde do pekla a bude to moje vina!“

O její lásce k otci nemůže nikdo pochybovat. Chce pro něj to nejlepší. Ale zkusme se nad celou situací víc zamyslet. Nemůže za svého otce učinit to nejdůležitější rozhodnutí. Osobně přijmout Krista jako Spasitele může jen on sám.

Jde trošku o něco jiného. V knize proroka Zacharjáše Hospodin říká: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem.“ (4,6) Můžeme dělat všechno pro to, abychom byli druhým příkladem i svědectvím, ale to, co dokáže proměnit život člověka, dělá Bůh.

Srdce apoštola Pavla přetévalo smutkem nad jeho židovskými spoluobčany, kteří zatím nepřijali Krista (Ř 10). Věděl ale, že rozhodnutí je pouze na nich samotných – v reakci na práci Ducha svatého, který se dobývá do jejich srdcí.

To, co my nedokážeme – proměnit lidské srdce – dokáže Bůh svým mocným Duchem. Spása našich milovaných nezávisí na našem dokonalém svědectví. Nesmíme si tedy klást za vinu, že se dostatečně nesnažíme. Bůh je dostatečně silný na to, aby pohnul horami (Zach 4,7). Pokud věrně děláme to, co můžeme, Bůh své dílo dokončí. DCE

*Otevřete brány hradeb kamenných,
otevřete brány hradeb srdcí svých!
Nechte všeho, nechte obav, starostí,
připravujte cestu Jeho království!*

**Můžeme zasít semeno,
ale jen Bůh může dát úrodu.**

VZÁCNÉ SPOLEČENSTVÍ

„Výtrvale poslouchali učení apoštolů [a] byli spolu...“ (Sk 2,42)

Kirk Johnston ve své knize *Proč křesťané hřeší* vypráví o mladé ruské ženě, které se ještě před pádem železné opony podařilo získat povolení, aby mohla navštívit své příbuzné v Kanadě. Byla oddanou křesťankou a její příbuzní důvodně předpokládali, že se z důvodu náboženského pronásledování pokusí ze Sovětského svazu emigrovat a najít v Kanadě azyl. Mýlili se. Ona se chtěla do své vlasti vrátit.

Ruska po svém návratu uvedla, že lidé na Západě se příliš zabývají hromaděním materiálních věcí a zanedbávají osobní vztahy. Řekla dále, že v její zemi je pro křesťany společenství pro víru zcela nezbytné, protože poskytuje podporu a tolik potřebné povzbuzení.

Živé křesťanské obecnství zahrnuje mnohem víc než rozhovor nad šálkem kávy po shromáždění nebo v přestávce po nedělní škole. Obecnství znamená milovat bratry a sestry z Boží rodiny, nést břemena druhých a společnou radost i trápení. Právě společenství samozřejmě roste při chválách, písních a společných modlitbách.

Ano, jedno z největších požehnání, ze kterého může věřící čerpat, je obecnství svatých.

RWD

*Jak je nádherné se rozhlédnout
a vidět Tvou přítomnost uprostřed nás.
Ruce pozvedám, abych přijal lásku Tvou,
na všech tvářích vidím Tvou zář!*

**Společenství bratří a sester
je pro duchovní růst nezbytné.**

ZKUSME BÝT VDĚČNÍ

„...neuzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční...“
(Ř 1,21)

Jednou když jsem mluvil v poradně s jistým vzdorovitým mladíkem a jeho rodiči, mě zarazilo, jak málo je chlapec vděčný. Jeho rodiče, učitelé i lidé ze sboru udělali pro to, aby mu prokázali svou lásku, mnohem víc, než bývá běžné. Nesetkali se však s porozuměním. Nikomu z nich ani jednou nepoděkoval.

Pro ilustraci uvedu zcela opačný případ – nedávno jsem slyšel o třech dětech z misio-nářské rodiny, které žily mezi venkovskými lidmi v Mexiku – bez tekoucí vody, elektřiny a jiných vymožeností. Byly však šťastné. Proč? Podle svých slov byly Bohu vděčné za své rodiče, za indiánské kamarády a za sebe navzájem.

Podle Ř 1,21 je vděčnost pro Boha důležitá, i ze strany lidí, kteří o Něm mnoho nevědí. Apoštol Pavel říká, že pohanský svět je před Bohem vinen, protože Jeho pozhnutí přijal, aniž by Jej uctíval nebo projevoval vděčnost. Umlčel smysl pro vděčnost, který se v lidském srdci rodí přirozeně – stačí vnímat hřejivý sluneční svit, osvěžující letní deštík nebo vroucnost upřímného vztahu. Kdyby byli nevěřící udělali to, k čemu je jejich vnitřní smysl vedl a byli Bohu vděční, bylo by jim zjeveno mnohem víc.

Chcete Bohu dělat radost? Chcete Jej lépe poznat? Zkuste Mu více projevovat vděčnost!

HVL

*Klaníme se před Tvou tváří, ó Králi náš,
spojil jsi nás v uctívání, ó Králi náš!
Teď zní z našich úst jen chvály,
jsme jedno a Ty jdeš s námi,
spojil jsi nás v uctívání, ó Králi náš!*

Víra vzkvétá jen v zahradě vděčnosti.

DŮLEŽITÉ DOPISY

„...a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás...“
(Ef 5,2)

„Žít v lásce“ znamená, že den za dnem děláme malé projevy laskavosti, aby byl pro naše blízké život o něco příjemnější a starosti snesitelnější.

Jeden z praktických způsobů, jakým můžeme projevovat druhým lásku, moc nestojí – jen papír, obálku, poštovní známku a nápad.

Všichni asi známe pocit nutkání někomu napsat – třeba jen malý vzkaz, který by rozjasnil den našemu bližnímu. Může jít o vyjádření vděčnosti, povzbuzení nebo poděkování za něco, co se povedlo. Velmi často však nakonec nenapišeme nic a daná osoba od nás dopis neobdrží. Potom sami sebe přesvědčujeme, že přece nemáme čas a nebo že by dopis stejně nesplnil, co jsme chtěli.

Mladý kazatel kdysi dostal dopis od jednoho architekta ze svého sboru. V dopise stálo: „Do shromáždění jsem přišel zmatený a zraněný. Vaše nedělní kázání bylo však skutečné Boží slovo, které ke mně aktuálně mluvilo. Děkuji vám za vaši službu!“ Ty tři věty kazatele neuvěřitelně povzbudily – prožíval zrovna období zmatku a malomyslnosti. Dopis ho utvrdil v tom, že má ve své službě pokračovat. Autorovi vzkazu trvalo jeho napsání maximálně pět minut.

Máte na mysli někoho, kdo potřebuje povzbuzení, projev vděčnosti nebo jen připomenutí, že se za něj modlíte? Zkuste dnes „žít v lásce“...
HWR

*Někdy jenom jedno slovo
nebo potichu vyřčená modlitba
dokáže utišit bolest
nebo uzdravit zraněné srdce.*

Být laskavý trvá jen několik okamžiků; důsledek, který to přinese, však může trvat po celý život.

NALADĚNI NA STEJNÉ VLNĚ

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští...“
(1 J 1,9)

Před mnoha lety dostala jedna rozhlasová stanice dopis od pastýře, který žil na izolovaném ranči kdesi na západě Spojených států. Ještě nikdy redakce nedostala tak neobvyklou prosbu: „Mohli byste prosím ve vysílání zahrát tón „A“ – třeba na klavír? V mém okolí nikdo piáno nemá. Jediným mým potěšením jsou housle a zrovna teď jsou rozladěné. Mohli byste tedy zahrát to „áčko“, abych je mohl znovu naladit?“

Velmi podobná situace nastává, když se „rozladí“ náš život s Pánem. Jako by se struny našeho někdejšího oddání – po našem obrácení naladěny na Boží Slovo – vlivem hříchu a kompromisů pomalu uvolňovaly. Z radostného společenství s Bohem a blízkými lidmi zůstává jen vzpomínka. Stává se to v životě každého z nás. Většinou všechno začíná nenápadným nesouladem – sobeckými postoji a negativním myšlením. Skryté hříchy naše vnější chování naruší jen zřídkakdy, ale dříve či později může jedno neuvážené slovíčko nebo čin zradit – a náš pravý charakter je odhalen.

Měli bychom dbát na to, abychom byli každý den Bohu co nejbliže. Duch svatý nám skrze Boží Slovo udává ten základní tón, na který máme být naladěni. Je-li harmonie porušena, vyznáním hříchu se můžeme vrátit zpět. Hnacím motorem vyznávání je poslušnost; chvála Boha pravým povzbuzením.

RWD

*Před Bohem hřích svůj neschováš,
On tvoje srdce zná,
jen pro ty, co hřích vyznají,
Pán odpuštění má.*

Pokud je naše srdce naladěno na Krista, celý náš život souzní v harmonii.

NEJSEM SVÝM PÁNEM

„[Já jsem] ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.“
(Zj 1,18)

Knihu *Poslední cesta* od Dereka Humphryho, jež se zabývá různými metodami sebevraždy, označil jeden kritik za „návod na zabíjení“. V prvních kapitolách své knihy Humphry říká: „Pokud věříte v Boha, jako v Pána nad vašim osudem, přestaňte číst.“

Z této poznámky vyplývá několik základních otázek: Kdo vládne nad životem a smrtí? Ovládneme vše, co děláme, sami, nebo je to všechno dílem Božím? Kdo rozhodl, kdy se máme narodit? Máme právo – z důvodu bolesti, pokročilého věku nebo těžkého údelu – ukončit svůj život, i když jsme jej nestvořili? Máme – z důvodu víry v Pána života i smrti – odmítat mluvit o osudu? Ztotožňujeme se s Davidovým vyznáním důvěry: „Moje budoucnost je ve tvých rukou“ (Z 31,16)? Souhlasíme s tím, co v zoufalství vyznal Jób i tváří v tvář tragickým ztrátám: „Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno“ (Jb 1,21)?

Naše víra nás nezabavuje zodpovědnosti v našich každodenních úkolech a povinnostech. Měla by nás naopak posilovat a upevňovat vědomí, že Bůh v nás pracuje a že tedy „chcete i činíte, co se Mu líbí“ (Fp 2,13). Všechna naše životně důležitá rozhodnutí můžeme pak pokojně svěřit do Jeho svrchovaných rukou.

VCG

*Za Tebou chci, Pane, jít,
celý svůj život Ti dát,
vím, že mi odplatíš vším,
co ve snu si nemohu přát.*

Na nás není zvolit si délku života, nýbrž jeho kvalitu.

PRONÁSLEDOVÁNÍ

„Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno...“
(Mt 10,22)

Ježíš varoval ty, kteří Jej chtějí následovat, že budou muset čelit problémům. A stalo se přesně, jak říkal.

V roce 303 n.l. se například ujal vlády římský císař a tyran Diocletianus; jeho nástupce Galerius vládl až do roku 311. Křesťané žijící po celém římském impériu, kteří milovali a uctívali Pána, neuvěřitelným způsobem trpěli. Ti, kteří se nebáli vyznat svou víru a oddání Ježíši Kristu, byli mučeni, zmrzačeni nebo zavražděni. Díky státům řízenému pronásledování tehdy zemřely tisíce věrných.

Ne každé pronásledování však začíná rozhodnutím politických špiček. I dnes, řekneme-li svému okolí, že patříme Kristu, se můžeme setkat s různými formami nepochopení a odmítnutí. Můžeme své přesvědčení posilovat slovy, která řekl náš Pán svým učedníkům: „Buďte obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.“ (Mt 10,16) Měli i na protivenství reagovat moudře a beze lsti. Dále řekl Pán svým následovníkům, že až budou stát před svými pronásledovateli, Duch svatý jim dá do úst slova, která mají mluvit (v. 19-20).

Samozřejmě, že není příjemné stát tvář v tvář nepříteli naší víry; můžeme se však spoléhat na pomoc Toho, jehož jméno zastupujeme.

JDB

*Toužím být služebníkem věrným
po všechny dny, co mi, Bože, dáš,
Tvé jméno přinášet druhým,
ušem, které na myslí máš.*

**Ti, kteří žijí pro Boha,
budou ve svém životě
pravděpodobně čelit protivenství.**

PÁN SVĚTA

„Hospodinův hlas je plný moci, Hospodinův hlas je plný důstojnosti.“ (Ž 29,4)

Jako malého kluka mě vždycky fascinovala bouřka se svými zvukovými a vizuálními efekty. Vždycky jsem při bouřce myslel na Boha. Když zahřměl hrom, představoval jsem si, jak po obloze hřmotně jedou Jeho ohnivé vozy. Při záblescích blesku jsem prožíval skutečný úžas – podivnou směs bázně a důvěry.

Když jsem později studoval v teologickém semináři, vždy, když se blížila bouřka, jsme se ženou vyrazili ven na kole, abychom mohli její krásu intenzivněji prožívat. Dnes už takové výjezdy nepodnikám; bouřka mi však dodnes připomíná Boží moc a majestát.

I v Žalmu 29 je živě popisována bouře – rodí se někde nad Středozemním mořem, snaží se dolů do horských údolí, žene se divočinou a skrání zemi životodárnou vláhou. Režisérem této velkolepé podívané je Bůh. Obrovská síla a moc bouře je popisována jako „Hospodinův hlas“.

Celý Žalm končí ujištěním, že ten samý Bůh, který měl všechno pod kontrolou, když seslal na zem potopu, vládne i nad deštěm snášejičím se jako pozehnání. Skrz toto všechno dává svému lidu sílu a pokoj. Mocný a majestátní Bůh, Pán bouří, který má na mysli vždy jen naše dobro, vládne nade vším. Je úžasné vědět, že tento Bůh nás miluje a stará se o nás!

HVL

*Ježíš je lev z Judy, každý ať vyzná,
Ježíš je Král plný smilování,
Ježíš je rek silný, každý ať vyzná,
Ježíš je Pán hodný uctívání.*

**Důvěrujeme-li moci Boží,
zakusíme pokoj – nikoliv strach.**

Středa, 13. října

Mt 16,13-20

STŘED VESMÍRU

„Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“
(Mt 16,16)

V databázi amerického deníku *The Washington Post* v rubrice osobností se ke každému člověku přiřazuje stručná charakteristika jeho profese, jako například „král baseballu“ nebo „filmová hvězda“. Podle jednoho bývalého redaktora listu zní jedna z položek „Ježíš Kristus (mučedník)“.

Každý, kdo se zamyslí nad osobou Ježíše Krista, k Němu nutně musí zaujmout stanovisko. Francouzský filozof a historik Ernest Renan říká: „Celé dějiny lidstva by byly bez Ježíše nepochopitelné.“ Americký spisovatel Ralph W. Emerson uvádí: „Jeho jméno není v historii světa ani tak vepsáno, jako spíše hluboko vryto.“

Kenneth S. Latourette, bývalý vedoucí katedry religionistiky na Yaleské univerzitě, kdysi napsal: „Ježíšův krátký život měl na svět větší vliv než život kohokoli jiného. Miliony lidí skrze Něj byly proměněny. Miliony lidí začaly žít životem, jakým žil On. Ve světle budoucích událostí je Ježíšovo narození, život, smrt a zmrtvýchvstání tou nejdůležitější událostí dějin lidstva.“

Jaké označení máte pro Ježíše Krista vy? Pokud věříte, že byl tím, za koho se prohlašoval, dovolte, aby ten, který je středem vesmíru, byl i středem vašeho života. Kéž je Ježíš objektem vaší lásky a oddání.

HWR

*Tvé myšlenky o Bohu jsou zrcadlem,
co život tvůj bezpečně zjeví:
není-li Ježíš Pánem tvým,
o křesťanství tvém nikdo neví!*

***Tvoje rozhodnutí pro Ježíše
nebo proti Ježíši určí tvůj osud.***

Čtvrtek, 14. října

Mt 7,15-23

PRAVÁ ŠLECHTA

„...a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany.“ (Sk 11,26)

Dva Francouzi napsali knihu, ve které uvádějí všechny aristokratické rody na území Francie. Během patnácti let výzkumu zjistili, že 28 000 rodin se sice honosí šlechtickým titulem, ale pouze 4 057 z nich jsou skutečnými šlechtici „z důvodů krve a potvrzení francouzskou korunou“. Jinými slovy, většina francouzských občanů si přidala ke svému jménu čestné tituly, aniž by v jejich žilách kolovala modrá krev.

Užívání falešných titulů mi připomnělo všechny ty učitele a konatele zázraků, o kterých mluví dnešní oddíl z Písma. Tvrdili, že jsou proroky, že dokážou vymítat demony a že činí zázraky ve jméno Ježíše Krista. Dělal si nároky na čest, kterou si nezasloužili, jelikož byli falešní učitelé a nepatřili do Boží rodiny.

I dnes se mnoho lidí prohlašuje za křesťany, aniž by byli pravými následovníky Kristovými. Nikdy neuznali svou hříšnost a potřebu odpuštění, ani nevložili důvěru v Krista a Jeho spasitelnou moc. Nikdy se znovu nenarodili. Nemají tedy právo nosit titul „křesťan“.

Pouze pokud jsme přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele, můžeme se nazývat *křesťany* – následovníky Ježíše Krista. To je jediný pravý titul šlechtice!

RWD

*Naše jména jsou v nebi zapsaná,
smrt Krista Pána je zárukou.
Jsme kněžstvem jeho královským,
sám Bůh nás nese na rukou!*

***Nikdy nebudeme skutečně urození,
pokud nebudeme znovu narození.***

STAŇME SE TÍM, KÝM JSME!

„Duch je tím Pánem; kde je Duch Páně, tam je svoboda.“ (2 K 3,17)

Na jedné britské univerzitě se skupina studentů ptala svých spolužáků, čím by chtěli být. Dostali různé odpovědi – špičkovým atletem, vlivným politikem, uznávaným vědcem. Jeden student řekl ostýchavě, ale rozhodně něco, co vyvolalo překvapené mlčení: „Asi se mi budete smát, ale já bych chtěl být svatý.“

Představte si – svatý! Ať už pod slovem *svatý* vidí cokoli, v dnešním světě by tuto ambici vnímali jako velmi výstřední. Přesto, jsme-li křesťané, mělo by to být v našem životě tím prvořadým cílem. Být svatý znamená prostě být jako Ježíš. Pavel napsal, že nejsvrchovanějším přáním Boha Otce je, abychom byli jako Jeho Syn (Ř 8,29). To je skutečná podstata svatosti.

Každému věřícímu je na věčnosti samozřejmě stoprocentně zaručena příslušnost ke Kristu. Bůh však nechce, abychom pouze pasivně čekali na okamžik, kdy budeme navěky s Ním a kdy budeme nadpřirozeně proměněni (1 J 3,2). Už teď máme spolupracovat se svatým Duchem, abychom neustále dorůstali do Kristovy svatosti „v tomto světě“ (1 J 4,17).

Samozřejmě, svatí jsme vírou v Krista již nyní (Fp 1,1). Měli bychom se však denně snažit, abychom se stávali tím, čím jsme – skutečnými svěťci v každé oblasti našeho života.

RWD

Jako můj Mistr chci životem jít, lásku svou rozdávat druhým, jak zapřít sám sebe, pyšnit se Jím; jako můj Mistr chci v životě být.

Být svatým znamená být jako Kristus.

NEVYSLYŠENÁ MODLITBA

„Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu..., ale on mi řekl: Stačí, když máš mou milost...“ (2 K 12,8-9)

Bůh ve své svrchované moudrosti každou naši modlitbu nevyslyší. Dokonce ani Pavel nedostal všechno to, o co prosil u trůnu milosti. Jeho osten odstraněn nebyl; dostal však milost, aby mohl svůj úděl unést. Jednou věci si můžeme být jisti: jestliže je naším cílem oslavit Boha, dá nám to, oč prosíme, nebo oč bychom prosili – museli bychom však vidět všechno Jeho očima.

Častokrát jsem Bohu děkoval, že některou mou prosbu nevyslyšel, protože jsem později zpětně pochopil, že rozhodl moudře – nedal mi to, o co jsem jej tak úpěnlivě prosil.

Jindy nám Bůh nedá to, oč prosíme, protože je to prostě v rozporu s Jeho plánem pro nás. My se však nenecháme umlčet a prosíme dál, stejně jako ten malý chlapec, který se jednou před spaním modlil k Bohu: „Pane Bože, prosím Tě, dej, aby byl Salzburg hlavním městem Rakouska!“ Když řekl „Amen“, matka se ho zeptala: „Prosím tě, proč ses za to modlíš?“ „Protože jsem to dneska napsal do písemky ze zeměpisu!“ odpověděl synek.

Musíme mít vždy na paměti, že Boží myšlenky nejsou myšlenky naše a ani cesty Jeho nejsou cesty naše (Iz 55,8). Když na nějakou naši prosbu Bůh řekne NE, můžeme si být jisti, že pro to má dobrý důvod.

HGB

Nevíme někdy, proč nás Bůh modlitbu „nevyslyší“, víme však, že máme v Něm poklady nejuzácnější.

Byla vaše prosba zamítnuta? V tom případě je to Boží milost!

KDO URČUJE, CO JE SPRÁVNÉ?

„...národy, které nemají zákon, ...ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci.“ (Ř 2,14-15)

Lidé, kteří odmítají rozlišovat věci jako dobré a špatné, nejsou ve svém přesvědčení často důslední. Když mají pocit, že se s nimi jedná nečestně, odvolávají se na standardní justiční postupy; očekávají, že právo v jejich prospěch platí pro všechny.

Jeden profesor filozofie začínal každý semestr tím, že se svých studentů zeptal: „Myslíte si, že lze objektivně dokázat, že existují absolutní hodnoty jako například spravedlnost?“ Volnomyšlenkářští studenti většinou argumentovali, že všechno je vlastně relativní a že žádný zákon se nedá aplikovat univerzálně. Před koncem semestru věnoval profesor vždy jednu přednášku opět diskusi na dané téma. Debatu ukončil následovně: „Bez ohledu na to, co si myslíte, chci, abyste si uvědomili, že *absolutní hodnoty existují*. Pokud to, co říkáme, neuznáváte, vyhodím vás od zkoušky!“ Jeden rozzlobený student vstal a namítl: „To není spravedlivé!“ „Právě jste dokázal, že mé tvrzení je pravdivé,“ odpověděl mu profesor, „sám se odvoláváte na vyšší princip spravedlnosti.“

Boží morální standardy jsou sepsány v Bibli a Bůh nám navíc dal schopnost rozpoznání dobrého a zlého (Ř 2,14-15). Pokaždé, když užijeme slov dobrý a špatný, bereme při posuzování věcí v úvahu Jeho standardy. Biblické hodnoty jsou aktuální i dnes. Vztahují se na všechny a v každý čas – pocházejí totiž od věčného, neměnného Boha. DJD

*Bůh nenechal nás bez vědomí,
co dobré je, co špatné.
Vždyť v Jeho slávě, v Jeho světle
je rázem všechno jasné!*

**Jenom Bůh má právo říct,
co není správné.**

NAPOMÍNÁNÍ

„Nedomlouvej posměvači, aby tě nezačal nenávidět. Domlouvej moudrému a bude tě milovat.“ (Př 9,8)

Pokud je váš postoj k napominání typu „Mě nebude nikdo radit, co mám dělat!“, patrně se na vás hodí popis „posměvače“ z Př 9,8. Snaží-li se vám někdo domluvit, riskuje, že jej budete nenávidět. Pokud však napomenutí od druhých přijímáte, jste podle Př 9,8 ten „moudrý“ a budete svého bližního milovat.

Od přírody nemáme nikdo rád, když nám někdo říká, že děláme něco špatně. Již několikrát jsem v podobné situaci musel čelit pocitům hněvu a zraněné pýchy. Asi to znáte sami. Později jsem byl rád, že jsem své emoce udržel na uzdě a poslouchal, co má můj bližní na srdci, protože mi jeho napomenutí většinou pomohlo.

V Příslovích 9,12 čteme: „Jsi-li moudrý, k svému prospěchu jsi moudrý, jsi-li posměvač, sám na to dopláš.“ Během své služby pastora, když jsem někdy musel konfrontovat lidi s jejich hříchem, jsem viděl mnoho důkazů, že tento verš je pravdivý (viz též Ga 6,1). Moudří, kteří napomenutí přijímají, obdrží požehnání. Ti, kteří výtky odmítají, sklízíjí hořkost a smutek.

Pane, chci být moudrým člověkem. Dej, ať dokážu přijímat napominání.

HVL

*Zpívám, jakou radost dal mi Pán,
zpívám, že Jeho lásku znám.
Můj Ježíš je přítel nejlepší,
vím, že půjdu navěky jen s Ním!*

**Jedním z důkazů tvé lásky je to,
jak se stavíš k napominání.**

NEJDE JEN O RYBY!

„Žena viděla, že je to strom s plody dob-
rými k jídlu... Vzala tedy z jeho plodů
a jidla.“ (Gn 3,6)

Představte si, že chcete jít na ryby. Naho-
díte motor na svém starém člunu a vyrazíte
na jezero nebo na rybník. Po chvíli se vám
na udici třepe několik výstavních kousků.
Hned je vyvrhnete, očistíte a toho večera vás
čeká báječná večeře – pečené ryby, opéka-
né brambory, obloha... “Nic lepšího už nee-
xistuje,“ říkáte si.

Chyba! Alespoň podle zprávy Národního
úřadu pro ekologii – přestože ryby byly vý-
tečné, tím, že jste je snědli, zvyšujete svou
šanci, že dostanete rakovinu. Nejnovější che-
mické testy dokazují, že v mase ryb je zvýše-
né množství karcinogenních látek pocháze-
jících z průmyslových hnojiv a insekticidů.

Přivádí mě to na jednu myšlenku týkající
se našeho duchovního života. To, co nave-
nek vypadá velmi lákavě a bezproblémově,
může způsobit velkou škodu. Může to být
něco, na co se díváme v televizi nebo v ča-
sopise, co posloucháme na kazetě nebo na
CD. Může to být něco, co rádi jíme nebo
pijeme. Satan někdy používá věci, které nám
přináší potěšení, aby přivodil náš pád.
V potěšení se leckdy skrývá jed.

Měli bychom být maximálně ostražití
v tom, co se dostává do našeho těla a do
naší mysli. To, co vypadá nejlákavěji, nám
může často nejvíce uškodit. Adam a Eva udě-
lali v Edenu tu samou chybu. A nejde jen
o ryby!

DCE

*Neskládejte v mocné naději,
v sílu jejich, která skály láme.
Ochabne dřív nebo později,
nedoufejte v zdání, které klame.*

Varujte se zla, jinak vás pohltí.

BIBLE SE MUSÍ ŽÍT!

„Podle slova však také jedněte, nebud-
te jen posluchači – to byste klamali sami
sebe!“ (Jk 1,22)

John Wesley to řekl velmi výstižně; mno-
zí to po něm často opakovali: „Největším
problémem není křesťanské principy znát,
ale žít.“ Proč je praktické křesťanství tak ne-
snadné? Možná právě proto, že se domnívá-
me, že stačí Boží pravdy mít v hlavě.

Většina z nás za svůj život slyšela tolik
kázání, že to nedokáže ani spočítat. Dokon-
ce si někdy děláme i podrobné poznámky.
Možná posloucháme křesťanské rozhlasové
stanice nebo sledujeme křesťanské pořady
v televizi. Čteme Bibli a děláme si pravidel-
né ranní ztišení se *Slovou života*. Máme ra-
dost z toho, co známe, a není pro nás žád-
ným problémem přesvědčovat v debatě ně-
koho, kdo s učením Písma nesouhlasí.

Co nám tedy chybí? Odpověď je nasna-
dě: Začít podle křesťanských principů ŽÍT!

Slavný psychoanalytik Alfred Adler se na
konci prvního sezení svého klienta sugestiv-
ně zeptal: „A co byste dělal, kdybyste byl
naprosto zdravý?“ Pacient mu odpověděl.
Adler poslouchal, potom vstal, otevřel dveře
a řekl mu: „No, tak jděte a dělejte to!“

Jak se vám daří prakticky začlenit křes-
ťanství do života? Myslím, že odpověď bude
u všech obdobná. Ať se vám s Boží pomocí
daří žít v poslušnosti!

HWR

*Pomoz mi, Pane, Boží Slovo žít,
ať čtu jej v poslušnosti.
Kéž nehledám jen cestu svou
a žiji v nevinosti.*

**Písmo ovládáme,
jen ovládá-li Písmo nás.**

JE SKUTEČNĚ MÝM PASTÝŘEM?

„Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.“ (Ž 23,1)

Psala sloupky do novin a byla velmi populární v rozhlasu i v televizi. Zemřela však ve věku 52 let ve své newyorské luxusní rezidenci vedle jednoho ze svých osmnácti telefonů zcela opuštěná. Smrt nastala v důsledku spolykaných prášků a přemíry alkoholu.

Po celý svůj život byla nešťastná. Zatímco si zajistila dobré jméno tím, že neodbytně věnovala pozornost soukromému životu a milostným aférám slavných lidí, sama ve skrytu duše toužila po uznání a citech, kterých se dostávalo „jejím“ celebritám. Mnohokrát ve svém životě položila svým kolegům otázku: „Proč nemůže taky někdo zbožňovat mě?“

Jinými slovy přestože její život vypadal velice úspěšně, byl spíše plný *přání* než jejich naplnění. Podobně nešťastný je život těch, kteří nikdy nepoznali útechu a radost tak, jak je popisuje Žalm 23.

Zkusme se na věc podívat poněkud osobněji. Přestože všichni tento žalm známe téměř nazpaměť, i my čas od času prožíváme nespokojenost a pocit prázdnoty. Proč? Protože když říkáme „Hospodin je můj pastýř“, ve skutečnosti Jej za svého Pastýře nepovažujeme. Nechodíme za Ním na „klidná místa u vod“ a ani nesetrváváme na „travnatých nivách“. Místo toho si pořád něco přejeme, až je naše duše téměř vyschlá a my zjišťujeme, že jsme daleko od stezky spravedlnosti. Setkáme-li se se zlem, svazuje nás strach; my však odmítáme Jeho ochranu a potěšení, které nám poskytuje Jeho berla a hůl. On před námi prostírá stůl, ale my nejíme. Co je pak divného na tom, že je náš pohár častěji prázdný než plný?

Jestliže toužíme po milosrdenství a požeňování, musíme dovolit našemu Pánu, aby byl našim Pastýřem. MRD II

**Chceš-li následovat svého Pána,
nepotřebuješ nic víc.**

S HLUBOKÝM ZÁRMUTKEM?

„Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (Fp 1,21)

Četl jsem kdysi o jedné rozhlasové stanici, která pravidelně vysílala živou „černou kroniku“. Jejím posláním bylo informovat posluchače o tom, kteří občané předešlý den ve městě zemřeli.

Během jednoho vysílání, ihned po tradičním úvodu a tónech smuteční hudby, redaktor rozřzřítě oznámil: „Vážení posluchači, velice se vám omlouváme, ale v našem městě včera nikdo nezemřel.“ Teprve když oznámení dokončil, uvědomil si, že svá slova nevolil právě nevhodněji.

Toto malé nedopatření mi připomíná něco, co se mi někdy stává. Když píšu kondolenci někomu, koho opustil někdo blízký, a zesnulý člověk byl křesťan, mám sklon napsat něco v tomto smyslu: „S hlubokým zármutkem jsme se dozvěděli, že váš tatínek se vrátil domů.“ Něco mi na tom ale nesedí. Mám vůbec používat slovo *zármutek*? Cožpak nás má zarmucovat, že někdo jde do nebe? Že bude s Kristem? Že je na tom překrásném místě, kde již není bolest, nemoci ani zármutek?

Když nás někdo opustí, přirozeně prožíváme smutek a soucítíme s jeho nejbližšími. Odchod milovaného člověka je bolestný. Měli bychom však být zarmoucení, že někdo odešel k Pánu? Nikdy! Opuštit pozemské tělo znamená být na věčnosti s Bohem! (2 K 5,1-8)

Máme důvod k radosti – i ve smutku.

RWD

*Smrt lidí, které milujeme,
nám smutek, bolest přináší.
Však setkáme se znovu v nebi,
patří-li Kristu Ježíši.*

**Konec v tomto světě znamená
začátek v jiném.**

KOUSEK PO KOUSKU

„Mojžíš učinil všechno přesně tak, jak mu Hospodin přikázal.“ (Ex 40,16)

V té krabici jich byly snad celé tisíce – plastikové válečky, kolečka, tyčky a celá řada dalších, zdánlivě k sobě nepasujících a nepotřebných dílků. Nastal čas, abych malému Steviemu pomohl z jeho Lega něco postavit. Nejdřív bylo nutné podívat se do návodu. Bez něj bychom snad byli schopni dát drobné dílky nějakým způsobem dohromady, ale nikdy bychom nepostavili čerpací stanici nebo vrtulník, který byl na víku krabice.

Za dnů, kdy Izraelci putovali pouští, stál i Mojžíš před úkolem složit z drobných částek smysluplný celek. V Exodu 36-39 čteme, jak izraelský národ shromažďoval materiál pro stavbu chrámu. Hospodin potom Mojžíšovi řekl, jakým způsobem má dát všechny součásti dohromady (kapitola 40). Chrám měl být postaven přesně dle Hospodinových požadavků. Oslavit Boha mohl jen tehdy, pokud se Mojžíš do detailu držel Jeho plánu – tak, „jak mu Hospodin přikázal“ (v.19).

Jediným správným způsobem, jakým máme budovat svůj život – stejně jako to činil Mojžíš při stavbě chrámu – je pracovat pod Božím vedením. Necháváme Jej, aby vedl naše kroky? Řídíme se Jeho principy, zjevenými v Bibli? Pokud ano, On nám pomůže složit „dílky“ našeho života dohromady tak, abychom Jej oslavili a vyvýšili.

JDB

*Bible knihou drahocennou,
ukazuje cestu nohám mým,
odvahu dává, povzbuzení,
kež zájem o ni neztratím!*

Slova Písma jsou určena pro naši ochranu, nápravu a směřování.

DOPŘEJME SI PŘESTÁVKU

„Pojďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočíte!“ (Mk 6,31)

Podle tradice měl apoštol Jan, když pobýval v Efezu, pozoruhodný koníček: choval holuby. Říká se, že jednou šel kolem jeho domu jiný starší místního sboru; vrátil se z lovu a všiml si, že Jan si hraje s jedním ze svých holubů. Jemně Janovi naznačil, že by neměl svůj čas trávit tak přízemními věcmi. Místo odpovědi se Jan podíval na lovcův luk a poznamenal, že má povolenou tětivu. „Ano,“ řekl lovec, „vždy, když luk zrovna nepoužívám, povolují tětivu. Kdyby byla neustále napjatá, ztratila by svou pevnost a luk by mi na lovu nebyl nic platný.“ Jan řekl: „A já jsem zrovna uvolnil tětivu své mysli, abych pak mohl lépe vystřelovat šípy Boží pravdy.“

Nikdy nebudeme schopni podat plný výkon, pokud budou naše nervy neustále v napětí a budeme pracovat pod tlakem nebo ve stresu. Když se jednou Ježíšovi učedníci vrátili z namáhavé misijní výpravy, rozpoznal jejich Mistr jejich potřeby odpočinout si a vyzval je, aby spolu s Ním šli na pusté místo, kde by se mohli občerstvit.

Pro vyvážený zbožný život jsou odpočinek, dovolená a skutečná rekreace nezbytné. Pokud žijeme v neustálém napětí, nikdy nemůžeme sloužit naplno a ztrácíme efektivitu. I když se vám možná zdá, že na odpočinek nemáte čas, Ježíš vás vyzývá, abyste si udělali i přestávku – šli stranou na pusté místo a trochu si odpočinuli...

DJD

*Veď mě z vnějších nádvoří,
tam až za oltář,
tam na svaté místo,
kde zahlédnu Tvoji tvář!*

Odpočívajte, abyste mohli dál!

POŽEHNANÝ VÍTR

„[Hospodin] na cheruba usedl a letěl, ukázal se na perutích větru.“ (2 S 22,11)

Při velkém požáru v Chicagu v roce 1871 lehlo popelem více než 17 tisíc budov a zemřelo 250 lidí. Při podobném požáru v Londýně, který nebyl o nic menší, byly materiální škody mnohem nižší a zahynuli pouze čtyři lidé. To všechno díky silnému východnímu větru.

V Chicagu bylo během požáru celé město zastíněno obrovským oblakem dýmu, a tak se rozpálená země nemohla ani přes noc ochladit. Při londýnském požáru čerstvý vítr zabránil vytvoření kouřové clony, a tak se většina nahromaděného tepla, které mohlo být příčinou dalšího rozšíření požáru, rozptýlila. Vítr měl navíc stálý západní směr, a proto bylo možno předvídat, na jakou stranu se bude oheň dále šířit; díky tomu mohli být lidé včas evakuováni.

Ve dnešním biblickém oddíle Davidova píseň zobrazuje Hospodina „na perutích větru“. David věděl, že všechny přírodní jevy jsou pevně v rukou Hospodinových. Bylo to pro něj důvodem k radosti i k pocitu bezpečí (2 S 22,20).

Zmítáte se ve svém životě v poryvech nepříjemného větru? Možná se zdá, že pálící plameny ještě rozdmýchává. Důvěřujte Bohu. Jednoho dne poznáte, že On byl „na perutích větru“ a měl všechno pevně v rukou.

HGB

*Nevyšpytatelné jsou cesty Páně,
mocí svou překvapuje,
On vodě, zemi dává život,
své stvoření rozmnožuje.*

***Stejně jako papírový drak
i křesťan vzlétne nejvýše,
fouká-li silný protivítr.***

POVĚŘČIVOST

„Budeš se dokonale držet Hospodina, svého Boha.“ (Dt 18,13)

Většina hráčů baseballu je velmi pověřčivá. Jejich chování před zápasem je někdy velmi podivné – věří, že jim to pomůže podat lepší výkon.

Babe Ruth například, když vbíhal na hrací plochu, nikdy nezapomněl pro štěstí dupnout na druhou metu. Willie Mays do druhé mety pro změnu kopal. Manažer týmu Leo Durocher jezdil pro jistotu pouze na zadním sedadle, aby prolomil sérii prohraných zápasů. Mezi další baseballové pověry patří například nestřídat pátku po druhém odpalu, neměnit barvu dresů v případě vítězné série nebo poklepnání pálkou na odpaliště.

Slavný nadhazovač Lefty O'Doul v roce 1920 řekl: „Já vlastně nevěřím, že mi tyhle věci pomůžou k vítězství..., ale co kdyby?“ Musel si být hluboce jistý existencí nějaké nadpřirozené síly, která by mu mohla pomoci.

Neškodné rituály? Někteří si určitě budou myslet, že ano. Pověry však odkrývají něco o naší důvěře a někdy mohou být dokonce spojeny s okultními praktikami. Bible nás varuje před důvěřováním neznámým silám, které působí někde „nad námi“. Ti, kteří důvěřují Kristu, musí myšlenku „štěstí“ nebo „náhody“ odmítnout. Bůh je vševědoucí a svrchovaný nad vším, co se v našem životě děje, a touží, abychom věřili jen Jemu.

DCE

*Do Jeho rukou dávám strach,
obavy z budoucího času,
do Jeho rukou dávám pochyby
a naslouchat chci jenom Jeho hlasu.*

***Vítězství v životě závisí na Bohu –
nikoliv na štěstí.***

JAK DLOUHO JEŠTĚ?

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“
(Zj 3,20)

Trvalo to dlouhé roky, než konečně řekla ano... Jeden Walesan se zamiloval do své sousedky a chtěl si ji vzít. Pohádali se však a ona mu nechtěla odpustit. Neodbytný nápadník, ač velmi plachý a váhavý, jí týden co týden vsunul pod dveře milostný dopis.

Po neuvěřitelných 42 letech sebral konečně odvahu, zaklepal na její dveře a požádal ji o ruku. K jeho velkému překvapení a radosti souhlasila. A tak byla svatba – bylo jim oběma 74 let!

Boží láska je také velmi trpělivá. Po staletí posílal Bůh své proroky, aby jako Jeho poslové přiváděli zatvrzelé a odcizené Izraelce zpět k Němu, věrnému Pánu. Všechny tyto snahy se však neseťkaly s pochopením, ba byly dokonce následovány dalšími hříchy. A pak v Betlémě sám Bůh sestoupil na zem v těle Syna Ježíše Krista. Na Golgotě za nás na kříži zemřel, aby nás se svým Otcem usmířil. Teď stojí přede dveřmi do srdce každého člověka a nabízí odpuštění hříchů. Je třeba Jej osobně přijmout jako Spasitele.

Pokud jste již řekli ano, radujte se, že Mu patříte. Pokud však zůstávají dveře vašeho srdce dosud zavřeny, uvědomte si, že času již možná mnoho nezbyvá. Nechtějte být navěky odděleni od Toho, který vás tak miluje! Začněte Mu důvěřovat ještě dnes.

HWR

*Poslouchej, je blízko,
nemlčí Bůh náš,
až hlas polnice zazní,
bude to On, Mesiáš!*

**Bůh vždycky klepe tak nahlas,
aby Jej ochotná duše slyšela.**

BOD ZLOMU

„Otče, zhřešil jsem proti nebi... nejsem už hoden nazývat se tvým synem.“
(L 15,21)

Když jsem potkal Johna poprvé, byl těžký alkoholik. Jeho okolí ho vnímalo jako beznadějný případ. Všechny moje snahy pomoci mu byly zcela neúspěšné. Říkal mi, že o Kristu ani o křesťanství nechce nic slyšet, protože ve svém životě viděl mezi křesťany jen pokrytectví.

Krátce po tom, co mu zemřela žena, všechny překvapil – přišel do shromáždění. Dostalo se mu vřelého přivítání. Od té doby začal do shromáždění chodit pravidelně. K ničemu jsme ho nenutili, ale důvěřovali jsme práci Ducha svatého. Asi za měsíc, v pondělí ráno, zazvonil u mých dveří. Vešel dovnitř, posadil se a řekl: „Bratře kazateli, když jsme se setkali poprvé, řekl jsem vám, že všichni kolem jsou špatní. Teď vidím, jak špatný jsem já. Včera v noci jsem padl na kolena a poprosil jsem Ježíše, aby mne spasil.“

V okamžiku, kdy se John přestal vymlouvat a připustil, že je hříšný, se jeho život proměnil. To samé se stalo i s marnotratným synem ve dnešním oddíle z Písma. Když se octl na úplném dně, řekl: „Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem.“ (L 15,18)

Bodem zlomu pro nás pro všechny je okamžik, kdy si uvědomíme, jak moc potřebujeme přijmout Otcovo odpuštění.

HVL

*Odpusť mi, Pane, moje hříchy,
je to všechno jen moje vina!
Pomoz mi odvrátit se od zlých skutků,
a následovat Krista, Tvého Syna!*

**Prvním krokem k tomu,
abychom mohli přijmout odpuštění,
je přiznat, že ho potřebujeme.**

NEJLEPŠÍ REKLAMA

„[Ondřej] vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše...“
(*J 1,41*)

Četl jsem jednou o jednom inkoustovém peru, které první rok prodeje na trhu zaznamenalo nebyvalý úspěch. Přitom na jeho reklamu byly vynaloženy minimální prostředky. Jeho úspěch byl způsoben „tichou poslou“ – začali ho používat podnikatelé, úředníci i ženy v domácnosti, oblíbili si ho a – nenechali si to pro sebe.

Před několika lety použil jeden výrobce automobilů v reklamě motto, které zdůrazňovalo důležitost ústní propagace mezi známými. Stálo v něm: „Zeptejte se někoho, kdo mě vlastní.“ Nic nefunguje tak stoprocentně jako svědectví spokojeného zákazníka.

V Janově evangeliu čteme o Ondřejovi, který šel za svým bratrem Šimonem a zvolal: „Nalezli jsme Mesiáše.“ A „přivedl ho k Ježíšovi“ (*J 1,41-42*). Jeho osobní setkání s Kristem a vědomí, že On je Mesiáš, ho přimělo k tomu, aby ke Spasiteli přivedl i Šimona.

Když svědčíme nevěřícím a mluvíme s nimi o tom, co Bůh říká o jejich postavení a že potřebují spasitele, měli bychom jim Pána Ježíše osobně doporučit. Máme úžasnou možnost jim říct, co pro nás udělal a jak naplňuje naše nejniternější duchovní potřeby.

To je ta nejlepší reklama.

RWD

*Když při svědectví zeptají se:
„Jak víš, že nepůjdu do nebe?“,
pamatuj, že nemůžou popřít to,
co udělal Pán Ježíš pro tebe!*

***Jsmo Kristovým „doporučujícím
dopisem“ nevěřícímu světu.***

NEVHODNÁ DOBA NA MODLITBU?

„... v modlitbách neustávejte.“
(*1 Te 5,17*)

Co by se stalo, kdyby sbor uspořádal modlitební setkání v nějakou nevhodnou dobu? Myslíte, že počet lidí, kteří se přijdou modlit, by byl schopen naplnit fotbalový stadion?

Něco podobného se kupodivu stalo v korejském Soulu – největší sbor na světě uspořádal na stadionu modlitební setkání v pracovní den v dopoledních hodinách! Pořadatelé věděli, že kdyby bylo modlitební setkání naplánováno na vhodnější dobu, lidé by se na stadion nevešli.

Vidět tolik vytrvalých modlitebníků je skutečně povzbuzením. Ani nepřihodná doba je od jejich touhy modlit se neodradí. Modlit by se přišli kdykoliv. Všichni tito lidé se tenkrát v Soulu sešli, aby využili jednoho z největších privilegií, které jako křesťané máme – mluvit s Bohem.

Samozřejmě se někdy může stát, že nám naplánovaný čas pro modlitbu nevyhovuje; někdy to může být i nebezpečné. Jak nám však svým příkladem ukázal Daniel, nevhodný čas pro modlitbu prostě neexistuje. V Ef 6,18 a 1 Te 5,17 nás Pavel vyzývá, abychom se modlili neustále – byli vždy k modlitbě připraveni.

Budme jako lidé, kteří se přišli modlit na korejský stadion – a budme poslušní výzev v Písmu. V modlitbách neustávejme.

HVL

*Není nikdy čas, kdy nelze
modlit se upřímně k Pánu;
stačí prostě jen začít –
– Bůh slyší tě v tu ránu!*

***Modlitba má být tak přirozená
jako dýchání.***

PROČ JSEM NEMOCNÝ?

„Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“
(J 9,3)

V roce 1977 během výpadku elektrického proudu v New Yorku prožíval jeden malý chlapec velký strach. Když se ho rodiče ptali, proč se tak moc bojí, přiznal se, že přesně v tom okamžiku, kdy zhasla světla v celém městě, zrovna kopl do sloupu elektrického vedení. Teď byl přesvědčen, že k výpadku došlo jeho vinou a že bude potrestán.

Podobné smýšlení o příčině a následku možná měli i apoštolové, když se svého Mistra zeptali na původ slepoty od narození nevidomého muže: „Kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče?“ Ježíš jim odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží.“

Je pravda, že veškeré nemoci jsou důsledkem prvního hříchu, který vstoupil do světa. Odpověď našeho Pána však vysvětluje, že ne všechny choroby a postižení jsou trestem za morální pochybení v životě člověka. Někdy se může stát, že porušování morálky nebo podlehnutí hříchu může mít za následek zdravotní problémy; pokud však není předpokládaná souvislost jednoznačná a pokud jsme své hříchy vyznávali, vše je odpuštěno. Musíme svůj změněný zdravotní stav přijmout a prosit Boha, aby celou situaci použil k dobrému.

Bůh může být oslaven jak skrze naši nemoc, tak skrze závažné uzdravení. Pokud procházíme utrpením, je vždy dobré udělat si „duchovní inventuru“. Pokud nám však duch neukáže nic, co by bylo v nepořádku, důvěřujeme Bohu dál – víme přece, že je dobrý.

DJD

*Modlím se jenom za jedno:
kež Tvá vůle se stane,
ať uzdravíš mě, či nikoliv;
Tebe chci oslavit, Pane!*

**Boží láska k nám se nedá měřit
naším zdravotním stavem!**

OSVOBOZUJÍCÍ ZTRÁTA

„... vy přece nevíte, co bude zítra!“
(Jk 4,14)

Život na této hříchem postižené zemi je skutečně nevyzpytatelný. Jakub nám dokonce připomíná, že nevíme, co přinese další den (Jk 4,14).

Když jsme vystaveni jakékoliv velké zkoušce – přírodní katastrofě, nehodě nebo nemoci – často máme tendenci poddávat se zoufalství. Když například ztratíme někoho blízkého, důvěřujeme dále Boží moudrosti, lásce a moci a svěřujeme se mu v naději pro zítřejší den?

Geniální vynálezce Thomas Alva Edison přišel přes noc ze 14. prosince 1914 během velkého požáru v New Jersey o své slavné laboratoře. Když se však druhý den procházel po doutnající spáleništi mezi troskami budov, ve kterých shořelo mnoho vzácných přístrojů, sedmašedesátiletý Edison řekl: „I v katastrofě tkví velké hodnoty. Shořely všechny naše omyly. Díky Bohu můžeme začít od začátku.“

Ať už jste v životě přišli o jakékoliv naději, přání nebo vztahy, je třeba s Boží pomocí jít dál – podle příkladu, který je hoden následování ještě více než ten Edisonův. Pojďme se spolu s Pavlem rozhodnout, že zapomeneme na všechno, co je za námi, a budeme dále pokračovat v započaté pouti a službě (Fp 3,13-14). Někdy nás musí Pán od minulosti osvobodit i za cenu bolestivé ztráty. Chce nás vést do budoucnosti svobodně.

DJD

*Někoho radostí, někoho smutkem,
někoho vodou, někoho pouští,
všechny však vede svým křížem.
Bůh nikoho neopouští!*

**Velké zkoušky jsou často předvojem
velkých vítězství.**

POSLEDNÍ KOSMETICKÉ ÚPRAVY

„Jdu, abych vám připravil místo.“

(J 14,2)

Jedna stará věřící žena vstoupila do poslední fáze svého života. Pomalu, ale jistě podléhala rakovině, která její tělo zabíjela. Její snacha, také křesťanka, strávila u jejího lůžka mnoho času. Mluvili spolu o mnoha věcech – o minulosti, o vnoučatech, o sboru. Jak se přibližoval konec, stále víc mluvili o Pánu Ježíši.

V posledních hodinách, aby umírající dodala sílu a povzbuzení, se mladá žena své tchýně zeptala: „Co si myslíš, že právě teď dělá Ježíš?“ Po chvíli dodala: „Ráda si představuji, jak pro tebe s láskou připravuje místo v nebi. No, určitě už teď dělá jen poslední kosmetické úpravy.“

Nevíme přesně, jak náš nebeský příbytek bude vypadat, ale jedno je jisté: Ježíš odešel do nebe, aby nám naše místo připravil. Až budeme u Něj, všechno bude připravené.

Jako následovníci Ježíše Krista se můžeme těšit z toho, že až opustíme tento svět, půjdeme do nebe a tam budeme navěky s Bohem. Pokud někdo z našich blízkých umírá nebo pokud se daný čas krátí nám samotným, je dobré si připomínat, že právě teď Ježíš dokončuje naše nebeské obydlí, které nám připravil.

DCE

*Když chystám se, Pane, na věčnost,
jedno dilema na myslí mám:
zůstat tu s těmi, co miluji,
nebo jít tam, kde vítáš mě Ty sám?*

**Připravuješ pro nás místo, Pane;
připravuj i nás na to místo.**

POD PÁNOVOU AUTORITOU

„Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy.“ (2 K 5,20)

Když Ježíše poprosil římský setník o uzdravení svého beznadějně nemocného otoka, Ježíš ihned vyrazil k jeho domu. Setník se však ohradil, že není takové pozornosti hodný, a dodal: „...ale řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven. Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazuji.“ (Mt 8,8-9) Pokud mohl jediným slovem vydávat rozkazy důstojník římské armády, jak by nemohl to samé činit Ježíš, Syn Boha živého?

Římský setník velel jednomu stu mužů a sám měl nad sebou vrchního setníka. Vrchních setníků bylo šedesát a tvořili dohromady římskou legii. Nad těmito šedesáti setníky bylo šest tribunů a nad nimi dva konzulové. Nad dvěma konzuly byl už jen sám císař. A právě proto, že setník stál v celé hierarchii někde uprostřed, sám rozkazy vydával a zároveň podléhal svým nadřízeným. Měl autoritu, jelikož sám autoritě podléhal.

I my dnes, lidé, kteří se podřizují Kristu, jsme pod Jeho autoritou. Protože s Ním máme vztah, máme právo mluvit Jeho jménem a vyhlášovat odpuštění hříchů všem, kteří v Něj věří.

Žijeme a mluvíme jako lidé, kteří podléhají autoritě?

HVL

*Tvé svaté jméno Ježíš ať mi stále zní,
Tvé svaté jméno Ježíš, v němž je spasení.
Ty jsi ten svatý Boží, první i poslední,
dej, ať Tvé jméno lidem v srdcích zní.*

**O Kristu můžeme mluvit,
jedině když Jej posloucháme.**

POZNEJ SEBE SAMA

„...upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti.“ (Ga 6,1)

Jen ti, kteří si ve svém životě uvědomují svůj sklon k hříchu, jsou natolik pokorní, aby mohli pomoci bratru, jenž se dostal na scesti.

Četl jsem o jednom členu staršovstva, který podlehl hříchu. Kazatel sboru k sobě svolal ostatní členy staršovstva a citlivě a s láskou je o bratrově smutném poklesku informoval. Pak jim položil otázku: „Co byste dělali vy, kdybyste museli čelit podobnému pokušení jako náš bratr?“ První starší, který si byl jist svou odolností vůči hříchu, řekl: „Jsem si jist, že bych takovému pokušení nepodleh.“ Podobné prohlášení udělalo i několik dalších.

Nakonec se kazatel zeptal posledního staršího, muže, kterého si všichni vážili pro jeho duchovní zralost. „Bratře kazateli,“ odpověděl, „hluboko ve svém srdci cítím, že kdybych byl podobnému pokušení vystaven já, poddal bych se hříchu možná ještě dříve.“ Nastalo ticho. Potom se slova ujal opět kazatel: „Jsi jediný, kdo se mnou může mluvit s naším chybujícím bratrem a pokusit se jej navrátit do našeho obecenství.“

Vůči těm, kteří upadli do osidel hříchu, se nikdy nemůžeme stavět nadřazeně. Musíme se naopak pokusit znovu je postavit na nohy – s pokorou, která pramení z vědomí naší vlastní lítosti.

HGB

*Kéž své bratry, Pane, nesoudím;
a když v trestu sahám po kamenu,
kéž rozumím jim srdcem svým
a na hříchy své se rozpomenu.*

Hříchy druhých vždy vypadají větší než naše vlastní.

JE NEBE I PRO MNE?

„Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně; neboť takovým patří království nebeské.“ (Mt 19,14)

Potkal jsem v životě již mnoho dospělých, kteří odmítali uvěřit v Ježíše Krista, protože byli příliš pyšní na to, aby uznali, že do nebe se nemohou dostat svými vlastními silami. Viděl jsem ale také mnoho dětí, které pokorně vyznávaly svou potřebu odpuštění a s nadšením přijímaly Ježíše jako Spasitele.

Četl jsem příběh malé Barborky, plaché devítileté divenky, jež vyrůstala v prostředí křesťanského sboru. Týden co týden sedávala v nedělní besídce a pouze poslouchala. Vinou rodinných problémů se bála jakkoliv projevat a necítila se bezpečně. Nikdy nemluvila, nezpívala a ani se s ostatními dětmi nesmála. Jednoho rána, když učitel dokončil svůj výklad o nebi, však zvedla ruku a zeptala se: „Je nebe i pro holčičky jako jsem já?“ Toho rána Barborka uvěřila v Pána Ježíše a stala se Božím dítětem.

Bůh připravuje místo v nebi pro každého, kdo k Němu přijde s pokornou dětskou vírou. Lidi, kteří si myslí, že všechno zvládnou sami a že místo v nebi si prostě zaslouží, však nepřijímá. Dnešní čtení z Písma o tom mluví jasně.

To, jestli jste nebo nejste dítě, vůbec nevádí. Důležité je ke Kristu přijít s důvěrou a pokorou, jakou mají děti. Pokud jste to ještě neudělali, učiňte to ještě dnes!

HVL

*V nebi je přibýtek připravený
pro všechny, kteří věří v Krista,
pro ty, co věří ve věčný život,
je v nebi dostatek místa!*

Nebeskou bránu otvírá i to nejjemnější zatukání víry.

ZEMĚTŘESENÍ

„*Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě...*“ (Ž 18,3)

Jednu malou vesnici poničilo zemětřesení a její obyvatelé byli vystaveni velkému strachu. Jedna žena byla však i během katastrofy tak klidná a chladnokrevná, že to bylo soudům až divné.

„Jak to děláte, že jste v takové pohodě?“ zeptal se jí někdo. „Chceme vědět, co ve vás vzbuzuje takový pokoj, když se pod vámi třese zem? Cožpak nemáte strach?“

Žena jim odpověděla jednoduše: „Ne, nemám strach. Jen mám radost, že mám Boha, který dokáže otřásat celým světem!“

My, kteří jej známe jako svého nebeského Otce skrze Jeho Syna, Pána Ježíše Krista, můžeme být prostě i v nebezpečí klidní a plní naděje. Jsme v rukou někoho, kdo má tak obrovskou moc! Neexistuje nic, co by se mohlo vymknout Jeho kontrole. Stará se o nás a chrání nás, ať se děje, co se děje.

I v těch nejnebezpečnějších situacích zůstáváme Jeho dětmi a smíme Mu důvěřovat. Proto můžeme v Boží laskavé náruči zakoušet hluboký a trvalý pokoj. A spolu s žalmistou Davidem můžeme říct: „Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě.“

RWD

*Každý den Pán mi sílu dává,
píseň má je můj Pán,
On se stal mým spasením,
když kráčím s Ním, nemusím se bát.*

***I když se svět kolem nás otřásá,
my můžeme stát na pevné skále –
na Bohu.***

ZBYTEČNÁ PŘÍTEŽ

„...*odhodme všecku přítež i hřích, který se na nás tak snadno přichytí...*“ (Žd 12,1)

Annie Dillardová ve své knize *Jak naučit kámen mluvit* vypráví o Franklinově expedici, která měla roku 1845 neuvěřitelnou smůlu. Cestovatelé vypluli z Anglie; cílem bylo nalézt severozápadní cestu Arktickým mořem.

Na palubu svých dvou lodí naložili mnoho věcí, které nepotřebovali: knihovnu o 1200 svazcích, porcelánové servisy, křišťálové číše a pro každého důstojníka stříbrný soubor nádobí s vyrytými iniciálami. Každá z lodí vezla kupodivu zásobu uhlí jen na dvanáct dní; uhlí mohlo být použito pro záložní parní kotle.

Stalo se však, že lodě uvízly v rozsáhlých ledových polích Arktidy. Lord Franklin po několika měsících zemřel. Zbytek posádky se rozhodl zachránit se v malých záchranných člunech. Nikdo však nepřežil.

Jedna věc je na celém příběhu obzvlášť smutná. Dva důstojníci táhli více než 65 kilometrů po zrádném ledu obrovské sáně. Když záchranáři našli jejich zmrzlá těla, zjistili, že sáně byly naloženy právě stříbrným nádobím.

Oba muži díky zbytečné zátěži nepotřebných věcí byli sami sobě příčinou zmaru. Neděláme však někdy to samé? Neneseme s sebou životem přítež, kterou nepotřebujeme? Špatné myšlenky, jež nám překážejí? Zlozvyky, které nás stahují dolů? Závistivé pohledy? Pojďme odhodit „všecku přítež i hřích, který se na nás tak snadno přichytí!“ (Žd 12,1)

DCE

*Svět přišel o svou starou záři
a zlo se rozbujelo v něm;
tak raději mířím k nebesům,
kde Pán Ježíš je vítězem.*

***Pokud je váš křesťanský život
těžký, může to být kvůli světské
zátěži.***

DÁVÁ TO SMYSL?

„...my kážeme Krista ukřižovaného.“
(1 K 1,23)

Je to absurdní! Přesně to si asi říkali mnozí lidé, kteří v prvním století poslouchali apoštolu Pavla, když zvěštoval evangelium. I dnes, slyší-li lidé o tom, že jim může být odpuštěno díky tomu, že uvěří v nazaretského tesaře, který byl přibit na římský kříž, reagují podobně. Pro nás věřící je však „Kristus ukřižovaný“ největším důkazem Boží moudrosti, lásky a milosti (1 K 1,22-25).

Mnoho z nás má možná až averzi k zobrazování výjevů z Bible; zkusme ocenit vroucný vztah k Bohu, jaký prokázala jedna stará ruská žena. Když v pravoslavném chrámu oddaně líbala hřeby probodené nohy Kristovy sochy, přistoupil k ní sovětský důstojník. Oslovil ji způsobem, jakým se v ruštině člověk obrací k babičce: „Babuška, jsi ochotná takto líbat i nohy Staliny?“ „Ano,“ odpověděla mu, „když se za mě nechá ukřižovat.“

Proto v nebi rádi padneme na kolena k Ježíšovým nohám a budeme vzývat Jeho jméno – s vděčností, kterou patrně ani tam nebudeme schopni plně vyjádřit. Poklekne před Ním, protože On byl ochoten jít na kříž, vzít na sebe náš trest a nést břemeno našeho trestu. Nečekejme s vyjádřením našich děků a chvály až do nebe! Uctívejme našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista již dnes a každý den našeho života.

VCG

*Chci, Pane, chválit Tě den ode dne víc,
hledat Tvoji tvář
a poznávat lásku Tvou,
chci, Pane, chválit Tě!*

Chvála se rodí ve vděčném srdci.

SLOVA MOUDRÝCH

„Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením.“ (Př 21,23)

Jakub si uvědomoval, jak ničivou sílu mohou mít slova, nad kterými nemáme kontrolu. A nebyl zdaleka sám. Mnoho mužů a žen z různých kultur nás varovalo, abychom drželi svůj jazyk na uzdě. Následující verše to dobře vystihují:

„Náš jazyk, ten sval bez kostí,
bez ohledu na stav a věk,
i zabít může,“
prohlašuje Řek.

*Jak každý Peršan řekne ti,
„ostrý jazyk přivede tě ke smrti.“*

*I toto přečíst vyžaduje odvahu:
„Nenech svůj jazyk připravit tě o hlavu!“*

*A podle arabského zvyku:
„Co v srdci je, to na jazyku.“*

*Těž moudrost Hebrejů tě nemine:
„Noha sklouznout může, jazyk ne!“*

*Nakonec slyš Písmo, a nastraž uši:
„Kdo střeží jazyk, střeží svou duši.“*

Není se tedy čemu divit, že Jakub přirovnal jazyk k plameni, který může zažehnout velký požár, nebo k malému kormidlu, které řídí i v bouři obrovské lodě.

Kéž se, Pane, poučíme ze slov moudrých lidí. Pomoz nám držet svůj jazyk na uzdě!

HWR

*Na světě jsou tiší lidé,
jejichž slova jsou vzácností.
Ti kážou vlastně bez ustání,
i když se ticho rozhostí.*

**Moudrý je ten, kdo ví, co má říct,
ale také ví, kdy to říkat nemá.**

BŮH NADĚJE

„*Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře.*“ (Ř 15,13)

Hazen Werner ve své knize *Jak žít s emocemi* cituje část dopisu, který napsala žena, jež propadla beznaději. Napsala: „Po mnoho let mě pronásleduje hrozný a ohavný hřích. Jako by má duše skomírala v temnotách. Začala jsem věřit, že se z jeho zajetí již nikdy nevymaním. A pak jednoho večera jsem, zcela zoufalá, pocítila, že se mi chce říct ‚Bože, i přesto ti děkuji‘ a na okamžik jako by mi svítila naděje. Řekla jsem si: ‚Tak by to snad mohlo jít...!‘ Začala jsem mu děkovat ještě dál a světlo jako by stále rostlo. Během večera jsem byla svého břemena zbavena.“

To, k čemu tato žena došla zdánlivě úplnou náhodou, znal žalmista David z vlastní zkušenosti. Pochopil, že je to pravda, která obstojí i v těch nejtěžších zkouškách. Když obrátil svou pozornost k nebesům, viděl Boha jako nevyčerpatelný zdroj naděje. Davidova reakce na Boží naději nebyla však jen pasivní. Mluvil sám se sebou, povzbuzoval svou sklíčenou duši, povzbuzoval se k hlubší víře a ujišťoval sám sebe, že bude Hospodina chválit ještě víc (Ž 42,5).

Ztrácíte odvahu? Řekněte si to, co si řekl David: „*Důvěřuj Bohu.*“ Chvalte Jež za to, jaký je. To může do temnoty vašeho života přinést první paprsek a dovést vás ke světlu.

DJD

*Můj Bůh je můj štít,
je mou písní,
já vím, On mi odpoví
a mocí svého jména vysvobodí.*

***Naděje, stejně jako kotva,
drží to, co nevidíme.***

POUHÁ SHODA OKOLNOSTÍ?

„*Pomodlil jsem se k Bohu nebes... Král mi dal [o co jsem prosil].*“ (Neh 2,4.8)

Jeden africký misionář přišel cestou do jisté vesnice k úzké, ale silně rozvodněné řece. Všechny mosty v okolí strhla voda. Potřeboval se nutně dostat na druhou stranu, a tak padl na kolena a prosil Boha, aby se mohla situace vyřešit. Vzápětí uslyšel velký praskot. Přes řeku, z jednoho břehu na druhý, padl obrovský strom, kterému voda podemlela kořeny.

Misionář děkoval Bohu za to, že se o něj postaral. Byl přesvědčen, že se stal svědkem zázraku. Co by se však stalo, kdyby svůj příběh vyprávěl skupině nevěřících? Pravděpodobně by namítli, že spadlý strom byl přirozenou souhrou okolností a načasování byla pouhá náhoda.

Jsem si jistý, že strom přes řeku byl konkrétní Boží odpovědí na modlitbu. Hospodin často na naše prosby reaguje tak, že pouze ti, kteří Jež znají, jsou schopni vidět Jeho ruku.

Vzpomeňme si na Nehemjáše. Tiše stál před králem a modlil se. A zanedlouho od krále odcházel se vším, co potřeboval k obnově jeruzalémského opevnění a k návratu Židů do Jeruzaléma. Nešlo o nějaký velkolepý zázrak. Jen byl král překvapivě nápomocný a štědrý. Kdo ho tak změnil? Bůh. Proč? Protože se Nehemjáš modlil.

Bůh na naše modlitby odpovídá. Modleme se tedy! HVL

*Bůh ve své lásce slíbil,
že naše prosby slyší.
On dá ti, o co žádáš,
On nezacpe si uši!*

***Modlitba dokáže pohnout rukou,
jež dokáže pohnout světem.***

KDY VĚŘIT

„I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.““

(Gn 12,7)

Poté co Hospodin osvobodil Izraelce z egyptského otroctví, Mojžíš lidu připomínal, že Bůh přísahně slíbil, že jim dá „zemi Kenaanců“ (Ex 13,11). Toto zaslíbení jim mělo dodávat naději i v těch nejtěžších dobách během putování pouští. Přesto, když byli Izraelci sevřeni mezi Rudým mořem a egyptskými pronásledovateli, jako by svou víru ztratili.

Obrátili se tehdy k Mojžíšovi a říkali: „Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.“ (Ex 14,12) I když situace vypadala neutěšeně, byl to přesně ten okamžik, kdy měli věřit, že je Bůh zachrání. I přes jejich malou víru Hospodin rozdělil moře a zachránil je před přibližujícími se Egypťany. Až pak Izraelci začali Bohu věřit a bát se Ho (Ex 14,31).

I my máme od Boha zaslíbení. Řekl například „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu“ (Žd 13,5), přesto si během zkoušek někdy připadáme, že nás Bůh opustil. Nebo Bůh slíbil, že „nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí“ (1 J 5,14), přesto se často potýkáme se svými problémy, aniž bychom je svěřili do Božích rukou.

Právě v dobách nejtěžších zkoušek musíme spoléhat na Boží zaslíbení. Posiluje se tak i naše víra.

JDB

*Ten, kdo smutkem ztrápený
souží se sám,
ten ať přijme pokoj, vítězství!
Ježíš je Pán!*

**Řešte své problémy tím, že budete
důvěřovat Božím zaslíbením.**

NEŽIJETE V KRABICI?

„...žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně.“ (Ž 84,12)

I když to zní neuvěřitelně, Alexander Whortley žil až do své smrti ve věku osmdesáti let v malém obytném přívěsu, metr širokém a metr a půl vysokém. Přívěs byl vyroben ze dřeva, měl kovovou střechu a byl vybaven vskutku skromným zařízením. Bez ohledu na to, kde Whortley zrovna sehnal práci, si dobrovolně zvolil žít v tak stísněném prostoru, přestože měl možnost bydlet i v mnohem lepším prostředí.

Není příliš pravděpodobné, že by si mnoho z nás zvolilo dobrovolně takový způsob života – určitě ne v případě, když máme k dispozici něco lepšího. Nezůstáváme však zavření a vměstnáni v „krabici“ zcela jiného typu? Nejsme ovládáni obviňujícím duchem, hořkostí nebo hříšnými zlozvyky? Nejsme sevřeni v „rakvi“ nedověry s maximálně zúženým výhledem? Nevidíme díky tomu tento malý svět a krátký lidský život jen jako beznadějně hranice naší existence?

Bůh chce, abychom žili a radovali se z Jeho nepomíjivé moci a uvědomovali si bezpečí Jeho ochrany a požehnání, o kterém mluví žalmista v dnešním čtení. S láskou nás vyzývá, abychom přebývali v Jeho rozlehlém domě – v domě víry a svobody v Kristu Ježíši. Abychom toho však byli schopni, musíme opustit naše duchovní „krabice“, které nás omezují – pochybnosti, pocit viny a strach. VCG

*V milosti Boží je místo pro všechny,
stejně jako na široširém moři.
V milosrdenství Jeho je svoboda,
a srdce, co láskou k nám hoří.*

**Hradby nedověry nám zabraňují
radovat se na otevřených
prostranstvích Boží milosti.**

Ko 3,12-17

CO SI DNES VEZMU NA SEBE?

„...oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.“

(Ko 3,12)

Zvonění budíku. Už je zase ráno... Ležíte v posteli a přemýšlíte. A kladete si tu samou otázku, jakou si kladete každé ráno: „Co si dnes vezmu na sebe?“

Zkoušíte se úplně probudit a přemýšlíte, co budete celý den dělat. Nečeká vás vlastně ani nic neobvyklého – každodenní rutina. Posloucháte v rádiu předpověď počasí. A rozhodujete se: modré kalhoty a ten nový svetr.

Je důležité, co si na sebe vezmeme. Chceme všichni vypadat dobře a obléknout se vhodně pro danou příležitost. Je zřejmé, že když si připadáme, že vypadáme dobře, jako bychom po celý den měli víc energie a nechybí nám ani sebevědomí.

I Pánu Ježíši záleží na tom, co si oblékáme, ale jemu jde spíše o „duchovní oděv“. V Koloským 3 je uvedeno několik ctností, které bychom si každého rána měli oblékat: milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost. Pokud nám tyto vlastnosti nechybí, snadněji obstojíme v situacích, které přijdou, naše vztahy budou hlubší a navíc budeme mít dobrý pocit vycházející z vědomí, že děláme radost Bohu.

Jak se teď vlastně máte? Prožíváte pokojné dny? Nebo se trápíte? Máte špatné pocity? Hněváte se nebo jste zraněni? Možná byste se měli „převléknout“ (Ko 3,12).

DCE

Já nechci před Tebou už stát a stále na něco si hrát, tak odpusť, že jsem prohrál bitvu tolikrát jen tím, že nemám rád...

Podobnost Kristu z módy nikdy nevyjde.

Ex 18,13-27

I MILOSRDNÝ SAMARAŇAN MŮŽE VYHOŘET!

„Úplně se vyčerpáš, stejně jako tento lid, který je s tebou.“ (Ex 18,18)

Stále více a více mladých lidí se touží věnovat potřebným, a tak začínají pracovat v různých charitativních nebo sociálně orientovaných organizacích. Za nějakou dobu mnohé z nich postihne to, čemu psychologové říkají „syndrom vyhoření“. Tak dlouho poslouchají a řeší problémy druhých, že se dostanou do bodu, kdy sami potřebují pomoc. Nemohou prostě dál. Obzvláště zranitelní jsou v tomto směru lékaři, kazatelé, psychiatři nebo třeba policisté. Aby se vymanili z hlubokého vyčerpání, musí se svou práci buď přestat, nebo svou službu přehodnotit.

I my křesťané můžeme „vyhořet“, protože služba druhým představuje významnou součást Božího povolání. Nemůžeme se nořit do problémů druhých, aniž bychom zaplatili určitou cenu. Pokud bychom však se službou bližním přestali, není to to, k čemu nás Kristus povolává. Stejně tak bychom Jeho příklad nenásledovali, kdybychom se stali k bolestem světa necitelní. Můžeme však udělat něco pro to, abychom své břemeno dokázali unést. Jako Mojžíš, který poslechl rad svého tchána a začal zodpovědnost dělit i mezi jiné lidi, musíme si i my přiznat, že jako lidé máme svá omezení, a jednat podle toho.

Někteří věřící se domnívají, že být duchovní znamená zapírat sebe sama, dokud člověk nepadne vyčerpáním. Bible nás však učí, že máme sloužit moudře. Potom nás syndrom vyhoření nepostihne. MRD II

Dej nám, Pane, milující srdce, jež zájem má o ty, co trpí muka. A když jejich bolest nakazí i nás, kéž ochrání nás Tvoje ruka!

Ochotné srdce musí být pod kontrolou moudré hlavy.

VŠECHNO

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti.“

(2 Tm 3,16)

V minulosti bylo v některých rodinách zvykem číst před večerí Bibli, vždy jednu nebo dvě kapitoly. Četli písmo od začátku do konce, od Genesis po Zjevení Janovo, aniž by cokoliv přeskakovali. Četli všechno nahlas, včetně rodopisů plných těžko vyslovitelných jmen.

Můžeme pochybovat o tom, jaký přínos měl tento zvyk pro malé děti, ale je jisté, že čtení poskytovalo celé rodině ucelený obraz Božího Slova. Děti se tak již od útlého mládí seznamovaly s podstatou lidského hříchu i principy Boží milosti a učily se rozlišovat dobré a zlé.

Pokud podobnou zkušenost nemáte, proč nezačít třeba dnes? Zkuste po částech přečíst celou Bibli, ať už nahlas v kolektivu rodiny, nebo při vašem vlastním ztišení. Pro podobné rozhodnutí existují dva pádné důvody. Jedním z nich je Pavlovo prohlášení, že celé Písmo „pochází z Božího Ducha a je dobré“ (2 Tm 3,16). Tím druhým důvodem je svědectví věřících, jejichž životy byly soustavným čtením Písma proměněny.

Čtěte Boží slovo neustále a postupně se před vámi otevře velkolepý plán Boží milosti a Jeho neutuchající lásky k nám. Až Bibli celou přečtete, budete to chtít učinit znovu.

VCG

*Kéž stránky Písma, Bože,
jsou mi denním potěšením,
a ve Tvých slovech, Pane,
kéž Tvoji vůli vidím!*

**Pro ty, kdo Bibli pouze „ochutnávají“,
nebude Písmo nikdy hutnou potravou.**

MUDR. JEŽÍŠ KRISTUS

„Vždyť Bůh řekl: ‚Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.‘“ (Žd 13,5)

Om Seng, starší vdova, původem z Kambodži, byla kvůli dlouhé válce násilně oddělena od svých dětí. Když vešla na ambulanci v misionářské nemocnici v thajském utečeneckém táboře, řekla: „Hledám doktora Ježíše.“ Trpěla palčivými bolestmi očí a navíc ji pronásledovaly hrůzostrašné noční můry vyvolané krutostí války a všudypřítomnou smrtí.

Ačkoliv byla oblečena v bílém rouchu buddhistických jeptišek, hluboce ji zneklidňovalo, co s ní bude v případě, že zemře. Lékaři diagnostikovali její oční chorobu a začali ji léčit. Když jí řekli o lékaři jménem Ježíš, začala Jeho schopnostem důvěřovat a našla v Něm i uzdravení duchovní.

Om Seng se stala věrnou křesťankou a zářícím svědectvím pro celý utečenecký tábor. Založila dokonce sbor, který se scházel v její bambusové chýši. Když se vracela zpět do Kambodži, bylo díky jejímu svědectví pokřtěno již 37 nových věřících. Byla za všechno to, co Bůh udělal, vděčná, ale nedokázala se zbavit obav z toho, co ji čeká v její rodině zemi. Bude smět uctívat svého Boha, nebo zakusí pronásledování? Když si však uvědomila, že doktor Ježíš bude i v Kambodži s ní, přestala mít strach.

Ježíš je po našem boku neustále – jako spasil, ochránce i pomocník. Není to úžasné?

HVL

*Vítězství dá nám Pán,
svým Duchem dá nám Pán,
nad dáblem zvítězil,
na to já se spoléhám.*

**Jdeš-li s Bohem,
nemusíš se bát jít kamkoliv.**

Čtvrtek, 18. listopadu

Ef 4,1-6

JEDNOU BUDEME VŠICHNI JEDNO V NĚM

„...usilovně hleďte zachovat jednotu Du-
cha, spojení svazkem pokoje.“ (Ef 4,3)

Minulý rok jsem navštívil jeden malebný
kostelík v Pensylvánii. Podél jeho zdi se roz-
kládá prastarý hřbitov, kde jsou pohřbeni
věřící tří různých denominací.

Jednoho dne zazní Boží polnice, ozve se
hlas z nebe a mrví pohřbení na tomto hřbi-
tově i na jiných místech vstanou z hrobů
a budou s Pánem (1 Te 4,16-17). Žádná křes-
ťanská denominace nebude mít přednost;
celá církev, Kristovo tělo, bude poprvé jed-
notná. Spojovacím článkem bude upřímná
víra v Ježíše Krista – všechny rozdíly mezi
denominacemi budou pryč a všichni bude-
me spojeni jedním mohutným chvalozpěvem
našemu Pánu a Spasiteli.

Berme proto vážně slova apoštola Pavla
o jednotě z dnešního čtení. Díky Duchu sva-
tému nám rozdílnosti v církvi zde na zemi
mohou pomoci upevnit naši víru a oddání,
poznávat hlouběji Boží slovo a růst v lásce
a účtě k věřícím, se kterými třeba i zásadně
nesouhlasíme.

Otče, dej, ať dokážeme vidět jiné bratry
a sestry očima Pána Ježíše; vždyť jednou bu-
deme jedno v NĚm!

DJD

*Svorní jsme v jednom Duchu,
vede nás jeden Pán,
s modlitbou zříme den,
kdy rozkol bude překonán.*

**Jednota s Kristem je základem
pro jednotu mezi sebou.**

Pátek, 19. listopadu

2 Tm 4,6-18

DOKONČETE ZÁVOD

„...běh jsem dokončil, víru zachoval.“
(2 Tm 4,7)

20. října 1968 zbylo na olympijském sta-
dionu v Mexiko City jen několik tisíc diváků.
Byla už skoro tma. Cílovou páskou proběhl
patrně poslední maratónský běžec.

Najednou se stadiónem rozlehl rachot
doprovodných vozidel. Oči všech se obrátily
k hlavní bráně: na stadión se vpotácel osa-
mělý běžec s barvami Tanzanie na prsou.
Jmenoval se Joseph Stephen Akhwari. Byl
posledním běžcem, který 42 km a 195 m
dlouhý závod dokončil. Jednou během zá-
vodu upadl a zranil si nohu – teď ji měl chvat-
ně ovázanou a krvácel. Klopýtavě dobíhal
poslední kolo kolem stadiónu.

Diváci byli na nohou a aplaudovali, jako
by šlo o olympijského vítěze. Když proběhl
cílovou páskou, kdosi se jej zeptal, proč zá-
vod nevzdal. Akhwari jednoduše odpověděl:
„Moje země mě sem nevyslala na vzdálenost
10 tisíc kilometrů proto, abych závod začal;
poslali mě sem, abych jej dokončil.“

Ne všichni hrdinové dostanou medaile. Ti
však, kteří upřímně žijí pro Krista – stejně
jako apoštol Pavel – vědí, že jednou obdrží
„vavřín spravedlnosti“ (2 Tm 4,8). Náš Pán,
ten spravedlivý soudce, odmění všechny ty,
kdo touží po Jeho druhém příchodu, jsou
věrní i v těžkostech a svůj běh dokončí.

HWR

*Tys dal mi sílu k pouti v míru,
po níž teď vedeš mne dál,
můj hřích jsi smyl, mne očistil,
jít sám bych se asi už bál.*

**Sloužíte-li Pánu dobře,
i On vám řekne: „Dobře!“**

KDY JE SPRÁVNÉ SOUDIT

„...nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš...“ (Mt 7,5)

Byly doby, kdy pro mne bylo velmi těžké tolerovat „všechnálky“ Bible – lidi, kteří Bibli znají mnohem lépe než ostatní a kteří druhé také rádi ohledně biblických informací opravují, jen aby se mohli vytáhnout. Nebylo výjimkou, že jsem takové lidi v hloubi srdce odsuzoval – a někdy jsem si to nenechal pro sebe.

Ke svému velkému překvapení jsem si za nějakou dobu uvědomil, že dělám vlastně přesně to, co u druhých nesnáším. Čím více jsem se o Bibli naučil, tím jsem byl pyšnější. Jednou když jsem na účet svého přítele utrousil dosti necitlivou a arogantní poznámku, jsem zjistil, že jsem kamaráda zranil. Duch svatý tuto situaci použil, aby mne usvědčil z mé pýchy. Vyznal jsem svůj hřích a poprosil jsem Boha, aby mi můj sklon pomohl překonat.

Stala se však ještě jedna důležitá věc. UVědomil jsem si, že lidem, kteří mají podobný problém, mnohem více rozumím a dokonce s nimi soucítím. Zjistil jsem, že jsou hnáni tou samou pýchou a pocitem nedostatečnosti, jako jsem byl dříve já.

V dnešním čtení z Písma můžeme vidět jeden veledůležitý princip: místo toho, abychom upozorňovali na hříchy druhých, měli bychom posuzovat sami sebe – a hledat „trámy“ ve vlastních očích. Někdy to bolí. Naučíme se však větší trpělivosti a citlivosti vůči hříšníkům, jako jsme my sami.

Kéž, Pane, dokážu soudit na prvním místě sebe, než se začnu dívat na druhé. Kéž k nim cítím takovou lásku, jakou Ty máš ke mně.

DCE

*Můj Pán všechny svolá,
ráno, až se rozední,
můj Pán všechny svolá,
v ten den poslední.*

Budte pomalí v posuzování druhých, ale rychlí v posuzování sebe samých.

PROČ ZROVNA JÁ?

„To máme od Boha přijímat dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ (Jób 2,10)

Tim, syn důstojníka americké armády, byl mladý a upřímný křesťan. Měl před sebou velkou budoucnost – studoval na Vojenské akademii vzdušných sil v Coloradu. Byl však zabít při vojenském cvičení.

„Proč zrovna Tim?“ zeptal se Timova otce mladík, sám připoutaný na invalidní vozík. „A proč ne Tim?“ odpověděl otec.

Mnoho z nás prožívá velké vnitřní boje, než dojde k takovému smíření a vyrovnání. Tragédie a nehody nás často obelhávají svou křehkou logikou. Ptáme se: „Proč zrovna já? Pokud Bůh všechno řídí a my se Mu snažíme líbit, proč nás před utrpením neochrání?“

Jsem přesvědčen, že si satan myslel, že si podobnou otázku položí i Jób. Snažil se všechno zařídit tak, aby dokázal, že lidé důvěřující Bohu mají jen chabou a nijak nepodloženou víru. Jób však dokázal, jak moc jeho srdce Bůh důvěruje. Když ho jeho žena nabádala, aby Boha proklel a zemřel, on naopak řekl: „Proč zrovna já bych měl být uchráněn utrpení? Proč zrovna já?“

Ačkoliv Jób se svým osudem zápasil a kladl si mnoho otázek, došel nakonec k poznání, že Bůh je velký a moudrý. A se svým osudem se smířil. Znovu projevil svou nezdolnou důvěru v Hospodina.

Když se přestaneme ptát „Proč zrovna já?“ a začneme si říkat „Proč ne já?“, činíme první krok k tomu, abychom ve zkouškách mohli oslavit Boha.

DJD

*Já nemohu říct, že bys mi někdy něco vzal,
vždyť všechno, co mám, je vlastně Tvé.
Já mohu jen říct, že mi dáváš stále víc,
nekonečné množství lásky nezměrné.*

Protivenství – je-li přijímáno s vírou – se může stát požehnáním.

JEDNOTKY RYCHLÉHO NASAZENÍ

„...pracovali jednou rukou na díle a v druhé drželi zbraň.“ (Neh 4,11)

Víte, co jsou to jednotky rychlého nasazení? Jsou to vojenské oddíly, které jsou kdykoliv připraveny k boji. Během americké války za nezávislost se do podobných jednotek hlásili běžní civilní občané – a vytvořili tak vysoce efektivní armádu. Byli to farmáři, kupci nebo třeba kováři. V případě potřeby nechali svou práci stát, chopili se svých mušket a vyrazili do bitvy.

Nebyl čas hledat na půdě prachovnici nebo dokonce čistit pušku. Museli být k dispozici během několika minut.

Jeich připravenost mi připomíná Nehemjášovy dělníky, kteří v jedné ruce drželi pracovní nástroje a ve druhé svírali meč nebo kopí. I při práci byli připraveni k boji.

I my dnes musíme být Boží jednotkou rychlého nasazení, připravenou neustále k boji. Může to znamenat ochotu ke svědectví nebo povzbuzení bratra, který čelí pokušení. Nebo může některý z našich kolegů na pracovišti napadat Krista. Jsme připraveni?

Někdy nemusí vůbec zbývat čas na přehodnocení našeho modlitebního života. Není čas oprašovat Bibli. Není čas na odpouštění ani na vyznávání nahromaděných hříchů.

Když On zavolá, musíme být připraveni ke službě!

DCE

*Slyšíte vřavu bitvy, polnici již od rána?
Zvedněte standartu království pro Pána!
Buďte připraveni, oblecte Boží zbroj
a v bitvě neustávejte – je to svatý boj!*

***Ve službě Bohu je naší největší
předností okamžitá použitelnost.***

PŘIJÍMAT I VYDÁVAT

„Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“

(Mt 12,37)

Kazatelé, řečníci a spisovatelé musí věnovat hodně času čtení a studiu, aby mohli sledovat dění kolem sebe a aktuálně reagovat. Musí si vyhledávat informace, všimnout si věcí, které by se daly využít pro ilustraci a hledat nové způsoby, jak prezentovat pravdu.

Já sám, když jedu v autě, poslouchám v rádiu diskusní pořady, když sleduji v televizi sportovní přenosy, mám navíc v ruce časopis nebo knihu.

Co se děje s celým tím kvantem informací, které se nám dostanou do hlavy? Po tom, co je mozek zpracuje a setřídí, stanou se mojí organickou součástí. A když potom něco píšu nebo říkám, ty samé informace vycházejí z mých úst ve formě mých vlastních myšlenek.

Tento proces vstřebávání slov a myšlenek se však netýká zdaleka jen spisovatelů nebo řečníků. My všichni absorbujeme každý den obrovské množství informací; a to může být i velmi nebezpečné. Je totiž velmi důležité, jak s těmi informacemi naložíme. Protože žijeme ve světě hříšných hodnot, dostáváme se do styku s velkým množstvím nepravd a nesmyslů. Musíme se jim tedy vši silou vyhýbat, a pokud to není možné, vehementně je odmítat. Neumíme-li dobré od zlého odlišovat, naše mysl se brzy zanese. Pokud však nacházíme potěšení v tom, co je „pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, hodné lásky, a co má dobrou pověst“ (Fp 4,8), budou se tyto ctnosti projevovat i v tom, co říkáme.

Rozhodněme se tedy přijímat jen to, co se líbí Bohu; pak i to, co z našich úst vychází, bude svaté. HVL

*Nikdy jsem nevěděl, co je to hřích,
poznal jsem ve světě jen slzy a smích,
až když jsem, Pane můj, našel Tebe,
viděl jsem jasně, jak hřích můj zebe.*

***Špatným myšlenkám nikdy dveře
neotvírejte!***

**S DOBROU VÍROU, ALE
CHYBNĚ!**

„Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“ (Př 14,12)

V jedné newyorské nemocnici připojil anesteziolog pacienta na přívod kyslíku. Když byla tlaková láhev prázdná, použil lékař novou, jasně označenou „Kyslík“. Ihned po připojení pacient zemřel.

Soudní pitva odhalila, že pacient zemřel na otravu oxidem uhličitým. Při následném vyšetřování bylo zjištěno, že tlaková láhev byla omylem naplněna CO₂ a nálepka „Kyslík“ byla mylná.

Výrobce popřel, že by na celém případě nesl vinu. Stejně tak nikdo netušil, jak mohla kyslíková láhev s jiným obsahem projít rukama kontrolních inspektorů.

Podobné chyby jsou naštěstí jen ojedinělé. V duchovní sféře se však s nimi setkáváme každý den. Mnoho lidí například řekne ohledně spasení: „Pokud žiji dobře, nakonec se dostanu do nebe.“ Věří, že mohou být spasení pro své dobré skutky; jakkoli to zní věrohodně, člověka tato cesta „nakonec přivede k smrti“ (Př 14,12). Ježíš řekl: „Já jsem ta pravda, cesta i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (J 14,6)

Nedopusťte, abyste udělali vážnou chybu, být v dobré víře! Vyznejte před Bohem svůj hřích a vinu a ještě dnes poproste Ježíše, aby vás zachránil.

HGB

*Oslavuj, oslavuj teď Boha ze všech sil,
oslavuj, oslavuj, On zbavil tě tvých vin,
On nám dává vždy svoje vítězství,
proto svého Boha oslavuj!*

Cestou do nebe je Kristus – všechny ostatní cesty vedou do záhuby.

NEOBYČEJNÝ PÁR?

„[Priscilla a Akvila...] mu ještě důkladněji vyložili Boží cestu.“ (Sk 18,26)

Čím více problémů vidíme v manželstvích kolem sebe, tím více se sami sebe ptáme, jak má vlastně ideální manželství vypadat.

A co takhle manželský pár, kterému nejen že manželství bezvadně fungovalo, ale dokonce svůj svazek využil ke službě v prvotní církvi? Manželé se jmenovali Priscilla a Akvila.

Všimněme si některých jejich vlastností, které tak pomáhaly Pavlovi v jeho službě; věřím, že tyto vlastnosti byly důsledkem jejich fungujícího manželství.

Byli soběstační a odvázní. V Ř 16,4 Pavel říká, že pro něj „nasadili život“.

Byli pohostinní. V jejich domě se scházela církev (1 K 16,19).

Byli flexibilní. Museli se dvakrát stěhovat – poprvé násilně z Říma (Sk 18,2) a podruhé dobrovolně, když se s Pavlem vydali na misijní cestu (v. 18).

Měli společné zaměstnání. Vyráběli stany (v. 3).

Byli oba oddáni Kristu a zvěstování Jeho slova. Pozvali k sobě Apolla a tam „mu ještě důkladněji vyložili Boží cestu“ (v. 26).

Priscilla a Akvila byli jedním tělem – týmem, nerozdělitelnou dvojicí. Možná právě proto byli výlučným párem; ale to je přece věc, kterou všichni, kteří žijí v manželství, mohou napodobit!

JDB

*Muž a žena, kteří slouží Bohu,
slouží si i sobě navzájem,
a všemu světu dokazují,
co dobré a špatné je před Pánem.*

**Manželství funguje nejlépe,
mají-li oba manželé jeden cíl.**

CO STOJÍ ZA TO UCHOVAT

„*Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm.*“ (Žd 12,16)

Jeden muž nade vše miloval staré knihy. Když jeden z jeho známých vyhodil starožitný výtisk Bible, která byla po celé generace schovávaná na půdě rodinného sídla, byl zděšen. „Vůbec se to nedalo přechíst,“ vysvětloval mu přítel, „tisknul to ještě nějaký Gutenberg, nebo kdo...“ „Gutenberg!“, vykřikl hrůzou milovník knih, „ta Bible byla jedna z prvních tištěných knih vůbec! Za jeden výtisk antikvariáty nabízejí nejméně dva milióny dolarů!“

S jeho známým to však ani nepohnulo. „Za tu moji bych nedostal ani dolar. Někdo ji totiž celou popsal německými poznámkami – a podepsal si ji myslím Martin Luther.“

Tento člověk se choval k neuvěřitelné vzácnosti jako k bezcennému papíru. Stejně jako Ezau. Byl normální člověk, chodil rád na lov i chytat ryby a trávil čas obklopen přírodou. Jeho chybou bylo, že prodal svou duchovní přednost – prvorozenství – za „jediný pokrm“ (Žd 12,16). Když už bylo pozdě na to, aby svou neodpustitelnou chybu napravil, si Ezau uvědomil, že obětoval trvalou hodnotu na oltáři hodnot dočasných.

Při rozhodování o „výhodných obchodech“ v životě bychom měli být velmi obezřetní. Dnešní společnost oceňuje nejvíce to, co je naprosto bezcenné, a odvrhuje to, co má věčnou hodnotu.

Modleme se k Pánu, aby nám pomohl rozlišovat vzácné od bezvýznamného.

HWR

*Na křižovatce života
když rozhodnu se špatně,
stezku světla zamítnu
a můžu skončit ve tmě.*

***Kdo žije laciným životem,
zaplatí vysokou cenu.***

POZOR, KŘEHKÉ!

„*Co jsi řekl, je důkladně protřibené, tvůj služebník si to zamiloval.*“ (Ž 119,140)

Během archeologických vykopávek v Jeruzalémě objevil jeden archeolog malý červenohnědý svitek s několika slovy biblického textu. Nápis byl stěží čitelný – pergamen byl již za staletí matný a velmi křehký. Archeolog vzal nález do své laboratoře a s neobyčejnou trpělivostí a péčí svitek rozvinul, aniž došlo k poškození.

Šlo o velmi vzácný a důležitý nález, datovaný přibližně do roku 400 před Kristem, protože na něm bylo zapsáno nejstarší hebrejské Boží jméno – *Yahweh* (Jehova). Písař, který jméno napsal, musel být jedním z prvních, kdo porušil zákaz psaní svatého jména. Do té doby – v úctě před Boží svatostí – bylo pro židovské písaře napsat Boží jméno nemyslitelné.

Bible je Boží svaté, vdechnuté a neomylné Slovo a my bychom se k němu měli chovat se stejnou péčí jako zmíněný archeolog a se stejnou úctou, jakou chovali hebrejští písaři k Božím jménům. Písmo k nám přichází z nitra Božího srdce; musíme ho proto chránit. Jen takový člověk „správně zvěstuje slovo pravdy“ (2 Tm 2,15). Musíme mít úctu ke každému jednomu slovu, zapsanému v Bibli. Stejně tak není možné číst Písmo mimo kontext nebo překrucovat význam textu k vlastní potřebě – například na podporu svých názorů. To by znamenalo zneuctění Božího Slova a Jeho jména.

Chovejme se k Božím slovu s úctou.

DCE

*Slovo Boží navždy zůstává,
i když celý svět pomine,
Božím Duchem bylo dáno;
Veni, veni, Domine!*

***Otvírejte svou Bibli s modlitbou,
čtete ji s pečlivostí a poslouchajte
ji s radostí.***

VÝPADEK ELEKTRICKÉHO PROUDU

„...dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí.“ (Sk 1,8)

Připadal jsem si jako absolutní technický analfabet. Již hodnou chvíli jsem v hodině nedělní školy zápolil s videopřehrávačem a ne a ne jej spustit. Naštěstí si mě někdo všiml a přispěchal na pomoc. S důvěrou jsem čekal, co udělá. On vzal kabel se zástrčkou a – zapojil ji do sítě.

Jak to, že mě to nenapadlo? Tak jsem se snažil vyznat ve všech těch malých tlačítkách a drátech, že jsem přehlédl to, co bylo nejmíc zřejmé – přívod energie.

Musel jsem vypadat hloupě; nebylo to však nic ve srovnání s tím, co vidí andělé, když se na mne dívají dnes. Někdy totiž musejí být šokováni mými snahami jít životem bez Boží energie. Musím říct, že s nimi v jejich údivu smutně souhlasím. Jak mohu zapomínat, že ten nekonečný osobní Duch Ježíše Krista žije i ve mně, chce mě vést životem a dodávat mi sílu?

Odpověď je bohužel nasnadě. Někde je uvolněný „kabel“. Když se až příliš starám o své vlastní záležitosti, sám se připravuji o zdroj energie, který pochází ze zdravého vztahu s Kristem. Boží Duch mi umožňuje činit Jeho vůli, poznávat Jeho cesty a naplňovat Jeho cíl. Musím však zůstat „u zdroje“ – skrze modlitbu, rozjímání nad Božím slovem a úplným spoléháním se na Jeho sílu – nikoliv svou.

Pane, dej, ať vidím všechno Tvými očima a zůstávám se zdrojem Tvé síly – Duchem svatým.

MRD II

*Kěž z Tvého zdroje čerpám sílu,
já sám jsem slabá a bez naděje,
kež o Tvé sliby opírám se,
ať se děje, co se děje.*

Křesťan, který zapomíná na Ducha svatého, je jako lampa bez přívodu elektrického proudu.

DVĚ ZÁKLADNÍ OTÁZKY

„Kdo jsi, Pane?‘... ‚Pane, co chceš, abych dělal?‘“ /NBK/ (Sk 9,5-6)

To, že člověk přijme Ježíše jako Spasitele, jej uvádí do vztahu s Božím Synem, který proměňuje lidský život. Přestože si člověk většinou na samém začátku neuvědomuje, jaké důsledky mu jeho rozhodnutí oddat se Kristu přinese, jedné věci prostě neunikne: jelikož On je Bůh, má právo být skutečným Pánem nad každou oblastí našeho života. Dříve nebo později dojdeme do bodu, kdy musíme spolu s Tomášem vyznat: „Můj Pán a můj Bůh“ (J 20,28).

I Saul musel při svém obrácení uznat, že Ježíš je jeho Spasitelem i Pánem. Když Saul uslyšel na cestě do Damašku Ježíšův hlas, položil mu základní otázku: „Kdo jsi, Pane?“ „Jsem Ježíš,“ zněla odpověď – v ten okamžik si Pavel uvědomil, že Ten, kterého celý dosavadní život pronásledoval, je skutečně Spasitel. Od té chvíle musel důvěřovat Jeho milosrdenství. Rozechvělý Boží přítomností se odhodlal ke druhé otázce: „Pane, co chceš, abych dělal?“ /NBK/ A tím se, jak píše Oswald Chambers, Pánovi oddal úplně.

Bratře, sestro, svěřili jste se do rukou Spasitele. Již víte, kým je. Položili jste Mu však i druhou otázku: Co chce, abyste dělali? Pokud ne, zeptejte se Ho dnes a řekněte Mu: „Pane, udělám, cokoliv si budeš přát!“

DJD

*Slávy Král k nám sestoupil,
aby nás sám vykoupil,
cesta spásy má jméno Ježíš!*

**Protože si nás Ježíš koupil,
má i právo nás vlastnit.**

NEZAPOMÍNEJME!

„Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se... Ti, kdo v slzách sejí, s plésáním budou sklízet.“ (Ž 126,3.5)

Chuck Colson kdysi v jednom televizním interview řekl, že nikdy nezapomene na radost a pokoj, který měl, když odevzdal svůj život Pánu Ježíši.

Mnozí z nás si jistě pamatují, jakou úžasnou radost prožívali, když Pán splnil jejich přání nějakým pozoruhodným způsobem. Často o takových situacích mluvíme jako o zázracích.

V životě však prožíváme i situace zcela opačné – jako bychom procházeli tmavým údolím. V takových chvílích se můžeme pozbuzovat vzpomínkami na to, co bylo, a dodávat si tak naději do budoucna. Připomeneme-li si, jak nám Bůh kdysi pomohl, získáme ujištění, že nás neopustí ani nyní.

Tentýž princip vidíme i v dnešním čtení. Žalmista si připomíná, jakou radost měli Izraelité z toho, jak je Hospodin zázračně zachránil, a prosí Boha o to, aby byl i nadále milosrdný.

V očekávání budoucího požehnání použil žalmista dvě ilustrace. První se týká vyschlých potoků v poušti, které během lijáku Hospodin naplnil vodou (Ž 126,4). Druhá metafora vykresluje obraz sklizně, která je díky trpělivému setí hojná (v .5-6).

Boží milosrdenství z minulosti nám dává jistotu, že Hospodin naplní naše potřeby i v budoucnosti. Nezapomínejme na to!

HVL

*Tak Ti dál zpívat musím,
že to jméno v srdci nosím,
život můj proměnil Ježíš!*

**Čím lépe si pamatujeme,
tím více máme důvodů ke chvále.**

MALÉ VELKÉ VĚCI

„...mnoho dobrého však zničí jediný hříšník.“ (Kaz 9,18)

Budova soudu v jednom městě v Ohio stojí na velmi zvláštním místě. Dešťové kapky, které spadnou na severní část střechy, se dostanou do jezera Ontario a zátoky sv. Vavřince, zatímco dešťová voda stékající z jižní strany budovy se na své pouti dostane do řeky Mississippi a dále do Mexického zálivu. Stačí malý závan větru a osud kapek nacházejících se přesně nad hřebenem střechy je zpečetěn – vydají se na dlouhou cestu s dvěma různými cíli přes 3 tisíce kilometrů vzdálenými.

Duchovní aplikace této geografické zajímavosti je zřejmá: i zcela nedůležitým činem nebo rozhodnutím můžeme uvést do pohybu mechanismy, které mohou změnit směr našeho života nebo života druhých, a to i z pohledu věčnosti.

Tato skutečnost má dvě strany – necitlivé slovo nebo onáhlený čin mohou způsobit mnoho škody, na druhé straně však laskavé slovo nebo dobrý skutek, poplácání po rameni, upřímné svědectví, pozvání do shromáždění nebo láskyplné napomenutí mohou přinést mnoho dobrého. Každá z těchto maličkostí může druhého povzbudit, dodat ztracenou naději nebo dokonce přivést druhého člověka ke Kristu.

Nezapomeňme proto na zmíněnou soudní budovu v Ohio, nepatrný závan větru a droboučké dešťové kapky. Berme v úvahu ty „malé velké věci“, které mohou způsobit třeba i obrácení člověka k Bohu.

RWD

*Ve všech malých věcech života
pomoz mi, Pane, být člověkem,
co nese světlo ztraceným
a svědčí jim vlastním životem.*

**Velké životní obraty se většinou
točí kolem malých věcí.**

NEČISTÁ PRÁCE

„...cokoli děláte, všechno činite k slávě Boží.“
(1 K 10,31)

Milovan Djilas byl před mnoha lety jedním z nejpřednějších jugoslávských marxistů (později se však stal veřejným kritikem komunistického režimu). Ve svých dvaceti letech byl zatčen a uvězněn za protivládní aktivity. Ve vězení se ujal nepřijemného a podřadného úkolu – pašoval skrze kanalizační trubky stranickou literaturu pro své soudruhy. Svě práce se neštítit, protože, jak říkal: „Žádná práce není špinavá, nedůstojná nebo nedůležitá.“

Jestliže komunista, který nevěří v Boha, může být takto oddán své věci, my, kteří sloužíme Bohu, jehož cíle jsou bezpochyby nezměrně vyšší, bychom měli mít ke své práci stejný postoj. Vysoký cíl by nás měl motivovat i k „podřadným“ úkolům – vždyť jsme účastni Božího díla! Kristus sám nám dal příklad z nejnázornějších, když umýval nohy svým učedníkům (J 13).

Pokud se má na tomto světě završit Boží spasitelské dílo, měl by každý z nás dělat úkol, který mu připadl. Někdo musí sbírat odpadky, někdo pracovat na poli, aby bylo co jíst, další musí pracovat v továrně. Náš život prostě závisí i na tom, co dělají druzí – měli bychom tedy být vděční i za ty, kteří za nás dělají „podřadnou“ nebo „špinavou“ práci.

Následujeme-li Ježíšův příklad a chceme-li dělat všechno proto, abychem oslavili Boha, musíme považovat všechnu práci za důstojnou.

VCG

*Nauč mě dělat s pokorou
i tu nejdrobnější práci,
nauč mě činit vůli Tvou
a ne jen to, co já chci!*

***I ta nejmenší práce na Božím díle
je tím nejvyšším povoláním.***

HLEDÁTE MOUDROST?

„...moudrost dává Hospodin.“ (Př 2,6)

Často se setkáváme s tím, že lidé pochybují, zda jejich nadřízení mají dostatek moudrosti. Stejně tak je jednoduché kriticky ukázat prstem na vládní úředníky, ředitele, kazatele, učitele nebo členy různých rad a říci, že nejsou obdarováni pro vedení druhých.

Ve skutečnosti jde o to, že svou pozornost soustřeďujeme špatným směrem. Místo kritizování druhých bychom se měli spíše ujistit, zda se v životě chováme moudře my sami.

Jak se vlastně dá získat moudrost? Předně je potřeba mít „bázeň před Hospodinem“ a „rozumnost“ v poznání Boha (Př 9,10). Tím nejlepším způsobem, jak získat toto poznání, je studium Písma.

Nesmíme také zapomínat Boha o moudrost prosit. Jakub napsal: „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha...“ (Jk 1,5) Stejně jako Šalomoun žádal Hospodina o moudrost pro vedení národa (1 Kr 3,9), i my se musíme neustále spoléhat na Pána – jen tak budeme chodit po Jeho stezkách.

V 10. kapitole knihy Přísloví čteme, že jsme-li moudří, budeme radostí svým rodičům (v. 1), budeme mít dostatek (v. 5) a budeme vědět, jak přijímat autoritu (v. 8).

Až budete mít příště chuť někoho kritizovat, rozmyslete si to. Poproste Boha, ať vám pomůže zkoumat vaše srdce. A pak si položte otázku: „Hledám moudrost, kterou zaslubuje Boží Slovo?“

JDB

*Ty jsi náš Pán,
vládneš teď nám,
Tvůj majestát
je oslavován.*

***Budeme-li hledat moudrost,
nebudeme mít čas hledat
„mouchy“ na druhých.***

CYNICKÝ ŽALMISTA

„Hospodin je milostivý, spravedlivý, náš Bůh se slitovává.“ (Ž 116,5)

Americký prezident Theodor Roosevelt si velmi dobře uvědomoval, jak nebezpečný může být cynismus – jednou řekl: „Ten nejhorší pohled na svět je cynický úšklebek.“

Podobnému nebezpečí málem podlehl i žalmista. Byl zřejmě obklopen nepřáteli, kteří byli připraveni jej kdykoliv obelstít lhaním nebo pomluvami. Jejich útoky byly tak neoprávněné a jeho zoufalství tak hluboké, že si žalmista myslel, že brzy zemře. Zcela osamocen a na pokraji šílenství se domníval, že není nikdo, komu by mohl důvěřovat. V žalmu vyznává: „Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář.“ (Ž 116,11)

Cynismus je vlastně jakási infekce, která postihuje našeho ducha a ničí naše vztahy k druhým lidem i k Bohu. Cynik jako by ani na těch nejlepších lidech neviděl nic dobrého. Skrze jedinou klíčovou díрку vidí více zla, než ostatní vidí otevřenými dveřmi.

Nepřátelé žalmistu téměř zničili; nikoliv však fyzicky, ale slovními útoky. To největší nebezpečí nebyly lži samotné, nýbrž vliv, jaký měly na jeho duši a na jeho život s Bohem.

Varujte se cynismu! Jste-li pod tlakem okolností nebo stresu, snažte se nedělat ukvapené soudy. Tuto chybu udělal žalmista, ale později svého unáhlení litoval a uvědomil si, že jeho postoj není správný. Bůh jej zachránil a naplnil jeho srdce chválou. To samé může Bůh udělat i pro vás!

HWR

„Vezmi svůj kříž a pojď po cestě mé, dej mi své trápení, my dojdeme!“
Tohle mi Ježíš řek' a já jsem šel...
dneska už dobře vím, že pravdu měl!

**Cynismus vidí jen zlo;
víra vidí Boží práci.**

„ČETLS MOU KNIHU?“

„Nečetli jste v Písmu [toto] slovo?“ (Mk 12,10)

Knihy! Knihy! Knihy! Vázané i brožované. Učebnice i pohádky. Zamilované povídky i historické romány. Příručky i teologické úvahy. Neustále se objevují nové a nové knihy – a my si je neustále kupujeme.

Ale také je neustále píšeme. Není divu, že Šalomoun řekl: „Spisování mnoha knih nebere konce.“ (Kaz 12,12)

Jedna kniha však všechny ostatní překonává – Bible. Je to Boží Slovo, sepsané autory, které zmocnil Duch svatý a nedopustil žádnou chybu (2 Tm 3,16). V Bibli je zjevena Boží pravda; říká nám, čemu máme věřit a podle čeho máme žít. Bible by měla být povinnou četbou pro všechny!

Jill Briscoeová, autorka několika knih a mnoha odborných článků, jednou mluvila na konferenci křesťanských spisovatelů a vydavatelů. Zmínila se též o tom, jaké to je, když lidé čtou její slova a může je tak nepřímou ovlivňovat. Své povolání označila za výsadu a odpovědnost.

Svůj projev paní Briscoeová ukončila provokativním výrokem: „Až budeme v nebi, nebudeme se ptát Boha, zda četl naše knihy; to se spíš On sám zeptá: ‚Četli jste mou knihu?‘“

A co vy? Už jste dnes Jeho Knihu četli?
DCE

*Dějiny lidstva jsou lemovány knihami,
avšak jenom Bible – a to mějme na zřeteli
– odhaluje cestu pravou: pravdu
o Ježíši Kristu, našem Spasiteli.*

**Číst věrně Bibli znamená dobře
sytit duši.**

**TO NEJLEPŠÍ
TEPRVE PŘIJDE**

„Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, ušesko tvořím nové.“ (Zj 21,5)

Před tím, než Ježíš opustil tuto zemi, slíbil, že připraví zvláštní příbytky pro ty, kteří Jej milují (J 14,2-3). O několik let později, když mluvil ve zjevení ke svému učedníku Janovi, mu dal tolik popisných detailů nebe, že to lidský rozum ani není schopen pojmut. Od té doby se Boží lid chvěje při představě „nového nebe a nové země“ (Zj 21,1), kde „smrti již nebude, ani žalu, ani nářku, ani bolesti...“ (Zj 21,4).

A budeme-li osvobozeni od hříchu, budeme Bohu sloužit bez umlčení (Zj 22,3-4). Budeme hledět na Ježíše a budeme jako On (J 3,2).

Rozjímání nad nebeskou radostí přivedlo renomovaného anglického fyzika Thomase Browna (1605-1682) k tomu, aby napsal: „Když mluvíme o životě po smrti, jsme jako dvě děti v matčině lůně, které mluví o tom, jaké to bude na světě. Rozdíl mezi naším dnešním poznáním a tím, jaké to bude, až budeme mít podíl na Boží slávě, je nejméně tak velký, jako rozdíl mezi nenarozeným dítětem a člověkem, který je na vrcholu svých sil... Jako křesťané víme, že život v nebesích nelze popsat slovy, ale přesto se smíme radovat; naše radost na věčnosti však bude nesrovnatelně úžasnější než naše nejodvážnější představy.“

Nikdy nezapomínejme – ať už v dobách smutku, nebo ve chvílích radosti – že to nejlepší je teprve před námi!

DJD

*Jak úžasná musí ta láska být,
co přišla k nám – o vše se rozdělít,
dát novou vláhu poušti spálené,
přiblížit nám nebe tak vzdálené.*

***I ta největší radost na zemi je jen
odleskem nebeské slávy.***

**ZAKOPEJME
VÁLEČNOU SEKERU**

„Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“ (Ko 3,13)

Starý Joe umíral. Po mnoho let měl spory s Billem, dříve jedním ze svých nejlepších kamarádů. Chtěl odejít smířený a tak Billovi vzkázal, aby přišel.

Když Bill dorazil, Joe mu řekl, že má strach, že odejde na věčnost a jejich „záležitost“ zůstane nevyřešená. Potom se s velkým sebezapřením, ale upřímně Joeovi omluvil za to, co v jejich vztahu neudělal dobře. Také Billa ujistil, že mu odpustil i jeho urážky. Rozhovor se nesl v podobném tónu, dokud se Bill nemusel chystat k odchodu. Když vycházel z místnosti, Joe za ním zavolał: „Ale nemysli si, jestli se z toho dostanu, tak to, co jsem řekl, neplatí!“

Jak věrný obrázek toho, jak se k sobě často chováme! Odpuštění, které nabízíme, je často povrchní a nezřídka se sobeckými motivy. Říkáme, že odpouštíme, ale když se objeví sebemenší známka neshody, jak rychle na svou benevolenci zapomínáme! Rádi sice „zakopeme válečnou sekeru“, ale většinou necháme koukat topůrko – co kdyby... Můžeme sekeru tedy kdykoliv znovu vykopat a použít pro své účely.

Je-li nám náš svatý Pán, který je bez hříchu, ochoten odpouštět všechny naše chyby, jakým právem odpíráme my odpuštění těm, kteří se proti nám provinili? Skutečné odpuštění zakopává válečnou sekeru hluboko pod zem.

RWD

K zamyšlení:

*Co se stane ve tvém vztahu s Bohem,
když se na někoho hněváš?*

Víš o někom, kdo potřebuje tvé odpuštění?

***Odpuštění je tmel, který dává
dohromady porušené vztahy.***

TATÍNKŮV KLOBOUK*„Cti otce svého...“ (Ef 6,2)*

Oslava se v okamžiku změnila v tragédii. Probíhalo slavnostní zahájení letních Olympijských her 1992 v Barceloně. Národní družstva jedno po druhém slavnostně vcházela na olympijský stadion a před zraky 65 tisíc diváků defilovala po atletické dráze. Jednu část stadionu však zachvátilo zděšení a smutek: otec amerického plavce Rona Kar-naugha podlehl infarktu a padl k zemi.

O pět dní později se těsně před závodem objevil Ron s otcovým kloboukem na hlavě. Než začal závod, láskyplně klobouk uložil stranou. Proč si tatínekův klobouk bral? Byla to jeho pocta otci; sám ho označil za svého „nejlepšího kamaráda“. Klobouk, ve kterém přišel k bazénu, nosil jeho otec na ryby nebo když spolu se svým synem vyrazil ven do přírody. Tím, že si klobouk vzal, Ron svému otci vyjádřil vděčnost za to, že mu stál po boku, povzbuzoval ho a vedl. Do vody Ron skočil sice bez tatínkovy fyzické přítomnosti, ale s milou vzpomínkou.

I my bychom měli svým otcům prokazovat úctu – i Písmo nás k tomu vyzývá. Pokud už nejsou mezi námi, můžeme respektovat hodnoty, které nám vštěpovali.

Co dnes můžete udělat pro to, abyste vyjádřili úctu svému otci tak, jak nás k tomu vyzývá Pavel?

JDB

*Jsmo vděční za své otce, Bože,
jsou zvláštním darem od Tebe.
Uč nás, jak je držet v úctě;
kéž i oni dojdou do nebe!*

***Dobrý otec nám dá nejen život,
nýbrž nás i naučí, jak žít.***

„JEŠTĚ NĚCO JINÉHO?“*„...služte v lásce jedni druhým.“ (Ga 5,13)*

Jeden křesťan byl známý tím, že rád a ochotně pomáhá potřebným – finančně i všemožnými jinými způsoby. Když se ho kdosi zeptal, proč si při své velké zaneprázdněnosti vyhradil čas na takovou pomoc, odpověděl: „Když jsem byl malý, pracoval jsem v obchodě s potravinami, který vlastnili moji rodiče. Učili mě, že se nikdy nemám zákazníkovi ptát: ‚To je vše?‘, ale naopak: ‚Ještě něco jiného?‘ Tuhle filozofii jsem přenesl i do svého křesťanského života.“

Tento muž byl doslova naplněn láskou k druhým lidem; snažil se jim pomáhat v různých oblastech jejich života. V 16. kapitole listu Římanům Pavel několikrát chválí lidi, kteří byli jako tento muž. Konkrétně zmiňuje Prisku, Akvillu, Marii, Persidu a mnoho dalších, kteří svými ochotnými rukama a milujícím srdcem spolupracovali na díle Páně. Jejich služba překračovala hranice nutnosti; jejich cílem bylo věrně sloužit všem bližním podle jejich potřeb.

I my jsme na svou vlastní kůži zakusili neomezenou Boží milost – naše srdce by tedy mělo být naplněno láskou k bratrům a sestrám v Kristu. Tím, že jim podáme pomocnou ruku a že jim budeme všemožným způsobem k dispozici, jako bychom vlastně říkali: „Bůh mi toho tolik dal. Mohu pro tebe ještě něco udělat?“

HGB

*Úžasný život mají ti,
co nesou břímě bližního,
věrní jsou ti, co prokazují
lásku a soucit Syna Božího.*

***Můžeš sloužit Bohu,
aniž bys jej miloval,
ale nemůžeš Ho milovat,
aniž bys Mu sloužil.***

Pátek, 10. prosince

1 Kr 21,17-29

PŘÍTEL, NEBO NEPŘÍTEL?

*„Lepší jsou zjevná kárání než skrývaná láska.“
(Př 27,5)*

Mám rád lidi a chci, aby měli rádi i oni mne. A tak kdykoliv mám někomu něco vytknout, není to pro mne jednoduché. Již několikrát mi například lidé vyprávěli, jak si zařídili protekci, jak si ve vlastním zájmu mírně zalhali nebo jak se namočili do pochybného obchodu, ale vydělali na tom. Většinou jim odpovídám: „No, to bylo chytré, ale bylo to i čestné.“

Když se seznamuji s lidmi a oni mi říkají, že se chovají nemorálně, mám možnost zeptat se jich: „Věříš v Boha? Víš, že se Mu budeš muset zodpovídat? Nebo si myslíš, že jsme jen produktem náhodného přírodního vývoje, tedy nic víc než hmyz, a že nevadí, jak žijeme?“ Pokud daný člověk má alespoň nějakou víru v Boha (a to má skoro každý), v lásce mu vysvětlím, co si o jejich chování myslí On. Často právě takový rozhovor otevře cestu k zvěstování evangelia.

Achab nazval Elijáše nepřitelem (1 Kr 21,20). Ale mýlil se. Prorok Elijáš byl ve skutečnosti jeho nejlepším pozemským přítelem. Kdyby Achab aspoň trochu Božimu služebníkově naslouchal, mohl být dobrým králem a Božím dítětem.

Pane, dej, ať umíme lidi konfrontovat s jejich hříchem a zároveň je milovat. Kéž i my chápeme ty, kteří ukazují na náš hřích, jako skutečné přátele, nikoliv jako nepřátele.

HVL

*Skutečný přítel řekne ti,
co dobré je, co špatné;
jen přítelovo kárání
je pro tvé srdce platné!*

Věrně jsou míněny šlehy od milujícího (Př 27,6).

Sobota, 11. prosince

2 Kr 2,9-14

MILOSTIVĚ USTUP

*„Pak zdvihl Elijášův plášť...“
(2 Kr 2,13)*

V létě 1993 vyměnil baseballový klub Atlanta několik svých záložních hráčů za jediného – přetáhli do svého týmu nejlepšího pálkaře hvězdného družstva v San Diegu, Freda McGriffa. Do svého nového týmu Fred přinesl potřebné nadšení, které bylo nutné k získání národní trofeje.

Ale co ti, které McGriff nahradil? Původním pálkařem atlantského mužstva byl Sid Bream, obrácený křesťan. Byl u toho, když Atlanta získala první místo ve světové sérii v roce 1992; teď byl však díky příchodu hvězdného McGriffa odsunut na lavičku. „Je jasné, že něco takového nutně zraní vaši hrdost a sebevědomí,“ řekl Bream, „ale našťásti se mohu spoléhat na něco mnohem lepšího, co je přede mnou.“

Pokud po mnoho let děláme nějakou práci a dílo se daří, může být velmi těžké jednoho dne ustoupit někomu mladšímu nebo kvalifikovanějšímu. Přesně v takové situaci se ocitl i Elijáš. Jeho služba se chýlíla ke konci. Ve svém postoji však dokázal, že jeho důvěra v Hospodina je neoblomná. Elišovi, svému nástupci, řekl: „Požádej, co mám pro tebe udělat, dříve než budu od tebe vzat.“ (2 Kr 2,9)

Možná i ve vašem životě nastal okamžik, kdy musíte uvolnit „své“ místo někomu jinému. Proste Boha o milost, abyste byli schopni přijmout Jeho plán. A pak milostivě ustupte...

DCE

*Když Hospodin tě požádá,
bys přestal s tím, co děláš rád,
tak vyhov Mu a poslechni,
jdi nový úkol vykonat.*

**Konání dobra nemá hranic;
nesmí nám však záležet na tom,
kdo sklídí pochvalu.**

Neděle, 12. prosince

L 24,44-53

UŽ JSME SE POUČILI?

„A budete mi svědky...“ (Sk 1,8)

Co se stane, pokud si necháme sami pro sebe něco, co by mohlo druhé, v případě, že bychom jim to řekli, obohatit? Nejen že je tak ochuzujeme o radost, ale i sami sebe připravujeme o potěšení, které by nám jejich radost přinesla.

Luigi Tarisio, milovník houslí, tento princip nikdy nepochopil. Celý svůj nevelký příjmem utrácel za ty nejdražší hudební nástroje, které se daly sehnat. Vlastnil 246 vzácných houslí; zaplňovaly téměř každý kout jeho jinak skromného bytu. Nikdy na ně nehrál! Jeho posedlost mu zabránila, aby sdílel svou radost s jinými milovníky hudby.

Luigeho příklad skutečně není hoděn následování. Nechme se raději povzbudit výzvou zapsanou v Př 3,27 – nedovolme, aby na nás ulpěla vina odepírání dobra. Naopak bychom se měli nechat motivovat vděčnou poslušností Ježíši Kristu. A poslušnost, jak nás ujišťuje sám Spasitel, přináší radost (J 15,10-11).

Jako křesťané jsme dostali dobrou zprávu – ta sama o sobě dokáže naši duši zaplavit nebeskou radostí. Náš Pán nám navíc svěřil úkol nést tuto dobrou zprávu všem po celém světě (Mk 16,15). Necháváme si poselství o milosti spasení uzavřeno uvnitř, nebo ho poslušně necháváme vycházet ze svých úst a životů?

VCG

*Vy, kteří věříte Ježíši,
vy vykoupení z milosti,
snažte se ztracené oslovit
a k věčné je přivést radosti?*

**Radost je vedlejším produktem
poslušnosti.**

Pondělí, 13. prosince

Mt 5,1-12

JAK DĚLAT RADOST BOHU

„...neboť jejich je království nebeské.“
(Mt 5,3)

Jak byste asi na stupnici od 1 do 10 ohodnotili stav vašeho duchovního života? I když se upřímně snažíme Bohu dělat radost, naše snahy jsou často marné, naše motivace sobecké a naše víra nedostatečná. Ať děláme co děláme, nikdy nebudeme dokonalí.

Možná vás povzbudí následující myšlenky: předně je dobré si uvědomit, jak nás vidí Bůh. Díky Kristově oběti na kříži nám Bůh zcela odpustil, a jsme tak v Jeho očích naprosto dokonalí.

Potom je tu vztah lásky a důvěry mezi námi a Ježíšem Kristem. Možná si připadáte jako nula; i při chabém duchovním životě však můžeme dělat Bohu radost – jen je třeba, abychom měli ke Stvořiteli správný postoj. On dobře ví, že nejsme dokonalí, ale dívá se na naše srdce. Ježíš neřekl: „Blaze těm, kterým se všechno daří a nikdy neudělají chybu.“ On přece řekl: „Blaze chudým v duchu, ... těm, kteří pláčou, ... tichým...“ Možná, že jste toho ve svém životě dost „pokazili“, možná musíte teď za své chyby hořce platit; Boha však přesto potěší, budeme-li činit pokání a pokorně vyznávat své hříchy.

Protože jsme jedno s Kristem, jsme na tom vždycky dobře. To nás může ve chvílích pochyb nad nevalným duchovním růstem povzbudit!

MRD II

*Mne zatracení nestihne,
patřím teď Pánu, a On mně.
Kéž žiji tedy oblečen
jen v Jeho roucho den co den!*

**Pokud není na žebříčku mého
života Bůh naprostou jedničkou,
jsem naprostá nula.**

HORLIVÍ KŘEŠTANÉ

„Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi.“ (2 K 5,11)

Četl jsem jednou bajku o psu, který rád pronásledoval jiná zvířata. Byl pyšný na svou hbitost a rychlost a holedbal se, že dohoní všechny na světě. Netrvalo dlouho, a jeho rychlost byla podrobena zkoušce – objevil se zajíček, který svého štekajícího soupeře hravě předhonil. Ostatní zvířátka se na zajícovo vítězství dívala s neskrývanou radostí. Pes jim však podal vysvětlení: „Milí přátelé, zapomínáte, že jsem běžel jen pro zábavu; on však musel běžet o život!“

Správná motivace má prostě vliv na všechno, co děláme. Určuje vlastně i to, s jakým oddáním slouží křesťané svému Pánu. Někteří Mu slouží jen tak napůl, protože považují svou službu za povinnost. Jiní jsou však horliví a dávají do služby vše, protože jsou si vědomi beznaděje lidí jdoucích do záhuby. Jsou hluboce vděční za spasitelnou moc projevující se v jejich životě, a tak chtějí dát Bohu vše, co mají.

Je to přesně ta motivace, kterou měl apoštol Pavel. Píše: „Protože známe tuto bázeň před Pánem, přesvědčujeme lidi.“ (2 K 5, 11) Pavel své vyznání uzavírá: „Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“ (v.20) Pavlova slova jsou vskutku naléhavá. V sázce je příliš mnoho.

Kéž bychom i my byli tak horliví ve službě našemu Pánu!

RWD

*Zapal můj život, Pane můj,
plamenem věčným, nebeským,
kéž Tvoje jméno zvěstuji
a poslání Tvé vyplním!*

**Jen zapálený křesťan může přinést
nevěřícím světlo.**

PRACUJME I UVNITŘ

„...i když navenek hyneme, uvnitřně se den ze dne obnovujeme.“ (2 K 4,16)

Byla to typická letní bohoslužba v neděli večer. V sále o pěti stech místech bylo roztroušeno jen málo lidí. Nastal čas na svědectví a tak postupně dopředu přišlo několik lidí, aby se s ostatními rozdělili o to, co v jejich životě Bůh dělá.

Až přišla řada na Buddyho. Mluvil o tom, jak je vděčný, že může být ve shromáždění. Když se zmínil, že ho nikdo do sboru nesvezl a že musel jít tedy asi dva kilometry pěšky, všichni vydechli úžasem. Dnes večer, kdy si tolik bratrů a sester našlo důvod, proč nejít do shromáždění, přišel Buddy sám; Buddy je ale od narození nevidomý.

Můžeme se od něj mnohému naučit. Buddy musí bojovat s věcmi, které jsou pro nás sice hračkou, ale často je nevyužíváme. Možná, že si je Buddy mnohem víc – než my bez fyzického postižení – vědom, že „naš vnější člověk hynie“ (2 K 4,16), a tak se soustředí na budování svého „vnitřního člověka“ – třeba účastí v obecenství. Moc dobře ví to, co věděl i apoštol Pavel: žít skutečně křesťanským životem lze pouze naprostou závislostí na Bohu.

Ani slepota Buddyho nezabránila, aby přišel do shromáždění. Kéž je nám jeho život připomínkou, že nesmíme dovolit vnějším věcem, aby nám zabránily uvnitřně růst.

JDB

*Jeho ruku když hledáme
a Jeho sílu, Jeho moc,
On pomůže nám zvítězit
a věrně přijde na pomoc.*

Následování Pána vyžaduje kázeň.

JAK MŮŽEME VĚDĚT, ŽE BŮH EXISTUJE?

„Kdo k němu [Bohu] přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Žd 11,6)

Jednomu křesťanovi kdysi řekl jeden ateista: „Viděl jsi někdy Boha? Už sis na něj někdy sáhl? A přesto tvrdíš, že Bůh existuje!“

Po dlouhé pauze mu křesťan odpověděl: „Viděl jsi někdy svůj mozek? Už sis na něj někdy sáhl? Cítil jsi ho? A přesto tvrdíš, že máš mozek!“

Na světě je pravděpodobně jen velmi málo skutečných ateistů, kteří jsou přesvědčeni, že žádný Bůh není. Mnohem častěji jde o agnostiky – lidi, kteří říkají: „Já nevím.“ Naprostá většina lidí však věří – alespoň intelektuálně – že Bůh existuje.

Verš Žd 11,6 nám říká, že prvním krokem k osobnímu poznání Boha je uznání Jeho existence. Potom je třeba Jej hledat a věřit, že naše hledání odmění.

Je-li hledání upřímné, vede k poznání Ježíše Krista. On řekl: „Já a Otec jsme jedno.“ (J 10,30) Řekl také, že člověk, který chce Boha poslouchat, pozná, že On – Ježíš – mluví pravdu (J 7,17).

Vy sami, nebo někdo, koho znáte, můžete být teprve u prvního kroku: věříte, že Bůh existuje. Pamatujete, že On odměňuje ty, kteří Jej upřímně hledají. Osobní vztah s Ním přichází pouze skrze víru v Ježíše Krista.

DJD

*Celou svou silou zkoumal jsem,
zda je nad námi „kdosi větší“;
Bůh sám oči mé otevřel –
– milostí svou, láskou a péčí.*

**Hleďáš-li Boha,
nalezněš Ho v Kristu.**

CESTY PÁNĚ JSOU NEVYZPYTATELNÉ

„Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku, ani jistota kroku na tom, kdo jde.“ (Jr 10,23)

Jistá žena vydala následující svědectví: „Lékaři zjistili, že trpím nevyléčitelnou formou rakoviny; já jsem však Bohu věřila, že mne může uzdravit, a On to udělal.“ Přesto mnozí další, kteří byli ve stejné situaci a se stejnou vírou se vroucně modlili, zemřeli.

Je mi sedmdesát pět let, cítím se zdravý a žiji tak aktivním životem, jako snad nikdy předtím. Znáám však mnoho mužů-křesťanů, kteří se ve stejném věku potýkají s mnoha vážnými zdravotními problémy. Uzdravuje Bůh jen ty, kdo mají pevnou víru? Je dobré zdraví důkazem, že Bůh daného člověka miluje více a naopak?

Pasáž Žd 11 odpovídá na všechny tyto otázky rezolutním NE! Mluví o oddaných křesťanech, kteří byli pronásledováni. Někteří z nich zázračně vyvázli, jiní však byli uvězněni, mučeni a zavražděni. Všichni jsou však připomínáni pro jejich víru. Tím hlavním tedy není míra Boží lásky nebo naše víra, ale Boží svrchovanost a moudrost.

Můj přítel Archie špatně chodí a má časově ochrnuté ruce, ale je přesvědčen, že zná Boha mnohem lépe, než kdyby byl zdravý. Je vděčný za Boží milost pro každý den a těší se na to, jak jednou dostane nové vzkříšené tělo.

Ano, Boží cesty jsou nevyzpytatelné. Pokud tento fakt přijmeme, je to ta nejlepší cesta, jak mít ještě pevnější víru v Něj.

HVL

*I v našich bolestech má Bůh svůj záměr,
jen On ví nejlíp, čeho nám je třeba.
I v zkouškách nejtěžších se o nás stará,
dává nám lásku svou i denní chleba.*

**Bůh zkouší naši víru, abychom
mohli vyzkoušet jeho věrnost.**

Sobota, 18. prosince

Ex 12,29-42

BŮŽCI ZE ZLATA

„Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“
(Ex 20,3)

Hospodin se rozhodl přesvědčit faraóna a egyptské hodnostáře sérií několika katastrof. Egypťané umírali, aby mohli jejich hebrejští otroci odejít ze země. Bůh však nechtěl, aby Židé z Egypta odešli s prázdnými rukama. Konec konců, Egypťané jim dlužili mzdu za čtyři sta let! Židé tedy požádali své bývalé pány o předměty ze stříbra a zlata i oděvy – a dostali je. V Ex 12,36 čteme, že Izraelci Egypt „vyplenili“.

Netrvalo však dlouho a Izraelci propadli modloslužbě. Zatímco byl Mojžíš na hoře Sinaj, aby mu Hospodin dal desky zákona, vyrobili si zlaté tele a začali se mu klanět (Ex 32,1-4).

Tato tragická událost jasně odráží vztah, jaký my křesťané máme k věcem, které vlastníme. I v naší dnešní společnosti je tolik materiálních věcí, ze kterých se můžeme těšit. Užíváme-li je však nemoudře, mohou se stát zdrojem velkého nebezpečí. Os Guinness vtipně poznamenal, že je „smíme používat“, nikoliv však „zneužívat“. Tady na zemi jsme pouze „cizinci a přistěhovalci“ (Žd 11,13), nesmíme se příliš zamilovat do „bohatství Egypta“; jinak se na majetku staneme závislí a zapomeneme na své pravé povolání.

Používáme svůj majetek ke službě Bohu? A nebo jsme jeho otroky?

HVL

*V proradném srdci mám někdy snahu
naplnit tužby své předeuším.
Však jen Bůh Hospodin ví, co je dobré,
On v žití mém vládne nade vším.*

**Zlato je dobrým sluhou,
ale špatným pánem.**

Neděle, 19. prosince

Jan 1,1-14

HA! HUMBUK!

*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi
námi.*
(J 1,14)

Mnoho křesťanů si stěžuje na Vánoce. „Příliš komerční.“ „Mají pohanský původ. Musíme vrátit Ježíše do Vánoc.“ Jediné, co neříkají, je: „Ha! Humbuk!“

Ano, Vánoce se staly velmi komerční záležitostí. Ale když kupujeme a balíme dárky, může být každý z nich tichým svědectvím o největším daru – Božím „jednorozeném Synu“ (J 3,16).

Ano, víme, že Děda Mráz je jen mýtus. Je to pouhá fikce. Ale místo brlblání o těchto nedůležitých věcech, které se zaměřuje jen na ně, je potřeba upřít pozornost na pravdu ohledně dítěte, které se narodilo v Betlémě.

A co s tím nářkem ohledně vrácení Ježíše do Vánoc? On je nikdy neopustil. Zaposlouchejme se do koled, které slyšíme pořád dokola v obchodech i v ulicích. Hlásají víc pravdy než některé kazatelny za tři měsíce. Do myslí mladých i starých se tak dostává, že Pán přišel a že ho máme oslavovat.

Vánoce nejsou humbuk. Je to období příležitostí k tomu, abychom ostatním ukázali na Spasitele. Dávají nám možnost říct přátelům i blízkým: „Znáš opravdový význam tohoto období? Já ano, protože věřím v Ježíše.“

DCE

*Slyšte! Andělé zpívají:
Sláva novorozenému Králi;
pokoj na zemi a velká milost –
Bůh a hříšníci jsou smířeni.*

Wesley

**Chceš-li vidět opravdový smysl
Vánoc, podívej se na Krista.**

JEN VĚŘ!

„*Neboj se, jen věř!*“ (Mk 5,36)

Jednou, když byl Ježíš obklopen zástupy lidí, protlačil se k Němu představený synagogy jménem Jairus a padl před Ním na kolena. Velmi naléhavě Mistra prosil, aby šel do jeho domu. Jeho dcera umírala a on věděl, že Ježíš ji může uzdravit.

Ježíš, naplněn soucitem, ihned šel. Po cestě však k Ježíšovi přistoupila žena postižená chronickou nemocí, „přišla ze zadu v zástupu a dotkla se jeho šatu“ (Mk 5,27). Ježíš rozpoznal, že se ho někdo ve víře dotkl, zastavil se a uzdravil ji. V ten okamžik obdržel Jairus zprávu, že jeho dcera zemřela. Ježíš mu, uvědomuje si jeho zármutek, řekl: „*Neboj se, jen věř!*“ (v. 36)

I v našich zkouškách víry někdy zakoušíme zklamání a zoufalství. Někdy se dokonce zdá zbytečné dál věřit. Snažíme se vzít věci do vlastních rukou. Ptáme se sami sebe: *Má ještě vůbec cenu dál věřit? V této chvíli se dá mluvit o porážce; je to však také okamžik, kdy je vítězství již za dveřmi.*

Ztrácíte naději a chce se vám všeho nechat? Ježíš by vám řekl: „*Nezoufej. Nenechám tě padnout. Jen věř!*“ A vaše víra dojde odměny.

HGB

Když nezbude ti nic, na co spoléháš, když věci se hroutí jedna za druhou, když není nic jisté, jenom Bůh, nastává čas pro víru tvou...

Víra znamená, že doufáme v to, v co jsme nikdy nedoufali.

BRÁNA DO NEBE

„...*chceme raději odejít z těla a být už doma u Pána.*“ (2 K 5,8)

Walter Knight ve své knize *Bůh tě má rád* popisuje smuteční shromáždění u příležitosti pohřbu známého teologa F. B. Meyera konaného roku 1929:

„Snad nikdy nebyl Londýn svědkem takového pohřbu, jaký byl vypraven F. B. Meyerovi. Během celého obřadu nezaznělo ani jedno slovo zármutku, jako by vůbec nešlo o smutnou událost. Všechny čtené oddíly z Písma mluvily o křesťanské naději a věčném životě, zpívaly se velikonoční chvalozpěvy. Když na závěr slavnosti začaly hrát varhany, celé shromáždění povstalo a stálo se skloněnou hlavou, připravující se na smuteční průvod. Ke všeobecnému překvapení však zazněly tóny „Aleluja“ z Händlova *Mesiáše*. Žádná jiná hudba by se ke zvláštnímu smutečnímu obřadu nemohla hodit lépe! Věrný služebník Páně byl uveden do přítomnosti Krále králů.“

Většina lidí se smrti bojí. Na smrt se díváme se strachem jako na tragickou událost, nejhorší okamžik života. Samozřejmě, ztratit někoho blízkého je bolestné. Stejně tak ani projít fyzickým utrpením, jež umírání někdy provází, není snadné. Někdy člověk dokonce ztrácí i naději a víru v lepší budoucnost ve slávě. Právě proto nesmíme nikdy zapomenout, že smrt je pro křesťana pouze bránou do nebe!

RWD

*Až v žití dojdeš k cíli
a Pán tě k sobě povolá,
nastane život nebeský;
těš se domů – na Boha!*

**Když zemře křesťan,
končí se jeho pozemská pout,
ale nebeská sláva začíná.**

Středa, 22. prosince

Ř 8,12-17

AHOJ, TATÍNKU!

„...přijali jste Ducha synovství.“
(Ř 8,15)

Když letadlo přistálo na letišti – vracel jsem se z jedné cesty domů – zavolal jsem, jak je mým zvykem, své rodině, že pro mne mohou přijet na letiště. Vytočil jsem naše číslo a čekal jsem, že uslyším svou ženu. Místo toho však sluchátko zvedl můj šestiletý syn Stenie a pozdravil mě: „Ahoj, tatínku!“ Stenie věděl, kdy se mám vrátit, a tak byl na-prosto pevně přesvědčen, že osoba na druhé straně aparátu budu já.

To, jak věřil, že se vrátím přesně tak, jak jsem předem oznámil, je velmi blízké naší víře, že náš nebeský Otec vždycky slyší naše modlitby. Tato jistota, že nás Bůh slyší a že nám také odpoví, je mimo jiné zakotvena i v oddíle Ř 8. Pavel nás ujišťuje, že my, kteří jsme uvěřili Kristu jako svému Spasiteli, jsme se stali Božími dětmi a že díky tomu k Němu smíme přicházet s jistotou, že nás slyší. Pavel také řekl, že můžeme volat „Abba, Otče“ (v. 15). *Abba* je slovo aramejského původu, vyjadřující intimní, blízký vztah; dnešním ekvivalentem by bylo asi slovo „Tatínek“.

Máte potřebu mluvit s někým blízkým? Říct mu o svých starostech a problémech? Pokud věříte v Krista, máte Otce, který vás miluje a který vám s láskou naslouchá. Když se modlíte, můžete si být jisti, že Otec vás jistojistě slyší.

JDB

*Otče můj drahý,
svaté je jméno Tvé,
kež je zjevná Tvoje sláva
na zemi, můj nejdražší...*

Telefonní linka do nebe není nikdy obsazená.

Čtvrtek, 23. prosince

L 1,35

SLAVENÍ VÁNOC

„Tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“
(L 1,35)

Harry Reasoner byl jedním z nejuznávanějších novodobých televizních novinářů. V roce 1971 napsal vánoční komentář, který si zaslouží zopakovat. Tady je část toho, co napsal:

„Vánoce jsou tak jedinečnou myšlenkou, že většina nekřesťanů je přijímá, a někdy si myslím, že tak činí se závistí. Jestliže jsou Vánoce výročím zjevení se Pána vesmíru v podobě bezmocného dítěte, tak je to docela důležitý den. Je to natolik překvapující myšlenka, že teologům, kteří někdy milují logiku více než Boha, je nepohodlná... Bud je to vše podvod, nebo to je ta nejpravdivější věc na světě. Je to příběh velké Boží nevinosti, novorozeněte, Boha v síle lidského těla. Je to tak dramatická událost, že pokud to není pravda, pak nic v křesťanství není pravda. Takže i kdybyste ještě neměli všechny nákupy a byli jste namočení v komercialismu a vánočním šílěním, buďte v klidu... Příběh zůstává.“

Možná, že pocítujete stres nebo úzkost, které jsou tak často součástí předvánočního shonu. Pokud ano, několik minut teď znovu přemýšlejte o zázraku Vánoc: Bůh sestoupil na zem jako dítě, aby se stal naším Spasitelem. Zaměřte se na toto poselství dnes i každý další den. Pomůže vám to zpomalit a zachovat si správný pohled na Vánoce.

JDB

*Potřebujeme někoho uctívat,
potřebujeme píseň, kterou bychom
zpívali;
zachovejme Krista ve Vánocích
a uctívejme Ho jako Krále.* Jarvis

**Je možné zachovávat Vánoce,
a přesto ztratit Krista.**

Pátek, 24. prosince

Ef 2,11–18

MÍROVÁ INICIATIVA

„Přišel a zvěstoval mír, mír vám, kteří jste dalecí, i těm, kteří jsou blízcí.“

(Ef 2,17)

Byl Štědrý večer roku 1870. Francouzská a německá armáda stály proti sobě na bojišti francouzsko-pruské války. Jeden francouzský voják vstal a šel k postavení Němců. Jeho druzi ho bez dechu sledovali, čekali, že se každou chvíli ozve výstřel, který ukončí jeho život. Když se přiblížil k nepřátelským řadám, zastavil se a začal zpívat: „Ať zní ten zpěv, jak tehdy zněl: Narodil se nám Spasitel!“ Neozval se jediný výstřel. Pomalu se Francouz vrátil ke své jednotce. Bylo ticho! A pak z německé strany vyšel osamělý voják na totéž místo a zpíval německou verzi téže písně. Po každé sloce se obě armády spojily v refrénu. Na několik minut Kristus přinesl mír na bojiště.

Bůh je smírcem, který vždy činí první krok. Ježíš přišel jako nemluvně, a když dospěl, kázal válčícímu světu pokoj. A potom, v největší mírové iniciativě, jakou svět kdy viděl, Kristus smířil Boha s člověkem tím, že zemřel za naše hříchy (Ko 1,20).

Mírotvorné snahy mohou být odmítnuty, ale jedinou jejich alternativou je trvající válečný stav. Bůh se s tím nesmířil, a ani my bychom neměli. Vykročme jako první k uzdravení zlomených vztahů, i za cenu riskování, že budeme „zastřeleni“.

DJD

*Kníže pokoje, chraň nás, modlíme se,
před sváry a nepřátelstvím;
pomoz nám mluvit laskavá slova,
která zklidní boj.*

JDB

***Tento svět potřebuje pokoj,
který převyšuje každé pomýšlení.***

Sobota, 25. prosince

Ga 4,1–7

JE TO TAK!

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy.“ *(Ga 4,4)*

Byl jsem ještě dítě, když jsem se dozvěděl, že noc z 24. na 25. prosince nemusí být datem, kdy se narodil Ježíš Kristus. Pamatuji si, jak jsem se divil, jak můžeme slavit jeho narození, když ani nevíme, který den se narodil. S časem jsem si pak ale uvědomil, že přesné datum není tak důležité. Na čem opravdu záleží, je skutečnost vtělení.

„Když se však naplnil stanovený čas, – ať už to byl 25. prosinec, 6. leden, 20. duben nebo jakékoli jiné datum, Spasitel se narodil. A to pro nás má smysl. Nikdo, kdo bere v úvahu historické skutečnosti, nemůže popřít, že je pravda, že „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (J 1,14).

Ano, v některém okamžiku v historii lidstva přišel na svět Boží Syn. O tom není pochyb. Přišel! Žil! Zemřel! Vstal z mrtvých! Přesné datum je vedlejší, ale to, že přišel na zem, je nejdůležitější, „neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo“ (L 19,10).

Je pak nanejvýš vhodné, že se v tomto období zastavíme, abychom chválili Boha za úžasný dar jeho lásky! Dnes mu děkujeme, že se „narodil Spasitel, Kristus Pán“ (L 2,11).
Je to tak! RWD

*Dávno tomu, přišlo Dítě
do malého ospalého města,
a té vánoční noci
se narodil Kristus, Král nebe.*

Freeman

***Kristus se narodil na zemi,
abychom se my mohli narodit
v nebi.***

NA DOSAH

„V něm je přece utělena všechna plnost božství.“
(Ko 2,9)

Malé děvčátko jednou řeklo své matce:
„Mami, tebe mám raději než Pána Boha.“

„To ale tak nesmíš říkat!“ odpověděla matka.

„Ano, ale já tě mám opravdu radši, mami.“

Udivená matka se začala vyptávat: „Drahoušku, a proč to tak říkáš?“

Dítě odpovědělo jednoduše: „Protože tebe můžu obejmout!“

Toto děvče vyjádřilo obecnou touhu člověka mít s Bohem osobní a hmatatelný kontakt. Těžko se nám chápé duch bez těla, ale člověk z masa a kostí je pro nás běžnou skutečností, kterou snadno pochopíme. A proto nám skrze vtělení Ježíš přiblížil Boha na dosah.

Někdo prohlásil: „Nejlaskavější věc, kterou Bůh udělal, bylo, že se stal člověkem.“ A je to vskutku vzrušující skutečnost. Díky vtělení můžeme mnohem jasněji pochopit, kdo je to Bůh, a můžeme s ním prožívat vřelý osobní kontakt skrze osobu jeho Syna. Není divu, že apoštol Jan říká: „Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozný Syn, plný milosti a pravdy.“ (J 1,14)

Objal jsi už Krista jako svého Spasitele?

HGB

*Hle, Bůh zahalen tělem,
vítejte utělené božství,
zalíbilo se mu být s člověkem jako člověk,
Ježíši, našemu Immanueli.*

Wesley

Kristovo narození přiblížilo nekonečného Boha na dosah konečného člověka.

SKLESLOST

„Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha.“

(L 2,19–20)

Pro Marii i Josefa to byla vzrušující noc, když se Ježíš narodil. Před očima měli zářivé dítě, jehož příchod na svět ohlásili andělé. I pastýři viděli a slyšeli „množství nebeských zástupů“ chválicích Boha a oznamujících jeho narození (L 2,13). Jak dojemné!

Ale jen o několik dní později se Marie s Josefem budou muset věnovat každodenním úkolům péče o dítě a věcem s tím souvisejícím. Pastýři budou zpátky na kopcích pečovat o svá stáda. Dostaví se všechny předpoklady citového poklesu, který často následuje citové vrcholy.

Nevěřím však, že prožili jakoukoli povánoční skleslost. Marie nezapomněla rychle vše, co se stalo, ani pastýři nemohli snadno zapomenout, co viděli a slyšeli (L 2,19–20). Andělské poselství se potvrdilo a jejich životy byly plně nové naděje a nových očekávání.

Po dvou tisících let máme celý příběh. Ježíš přišel, aby zemřel za naše hříchy, a pak porazil smrt tím, že povstal z hrobu. Máme více pravdy k přemýšlení a více důvodů k oslavě Boha, než měli Marie a pastýři. Nemusíme prožívat povánoční skleslost.

HVL

*Příliv a odliv života, který hýbe naším srdcem
od výšin radosti až ke skleslosti,
nemůže vyčerpat Boží nevyrovnatelnou milost
ani zastavit její nekonečný proud.*

DJD

**Cítíš se dnes sklesle?
Pohleď vzhůru.**

LÁSCJE JE TŘEBA SE UČIT

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“ (J 13,34)

Tracy Morrow, uměleckým pseudonymem Ice-T, si získal popularitu svými kontroverzními písněmi, které jsou plné obscénních a rouhavých slov. Jednou se však nechal inspirovat průměrným, jež uzavřely dvě nepřátelské skupiny v Los Angeles, a napsal překvapivě lyrickou píseň „Toužím po lásce“.

Ice-T, který jako dítě osiřel a byl vychováván svými příbuznými, nikdy nepoznal opravdovou lásku – jeho příbuzní ho považovali za přítě. „Se slovem *láska* jsem se poprvé setkal v partě,“ řekl v jednom rozhovoru, „pochopil jsem, co to znamená mít někoho rád až mezi kamarády, ne v rodině.“

Bez ohledu na to, jak málo lásky nebo jak sobeckou lásku jsme v mládí dostávali, není nikdy pozdě naučit se milovat. Díky Boží svrchovanosti můžeme alespoň něco o lásce pochopit skrze osobní vztahy anebo ve skupině přátel (třeba i partě pochybných kamarádů!). Abychom však plně pochopili podstatu skutečné lásky, musíme se podívat na golgotský kříž. „Podle toho jsme poznali, co je láska, že on [Ježíš] za nás položil život.“ (1 J 3,16) Ježíšova naprosto nesobecká oběť odhaluje pravou šíři a hloubku lásky.

Budeme-li více přemýšlet o tom, jak nás Kristus – náš Pán a Spasitel – miluje, budeme lépe vědět, jak prokazovat lásku druhým.
VCG

*Nezměrná je láska Kristova,
tak čistá, tak vroucí, tak pravdivá.
Ten, kdo Jeho lásku okusí,
jiným zas lásku svou rozdává.*

**Pravou podstatu lásky pochopíme,
díváme-li se na to, jak moc Kristus
miloval nás.**

TOUHA

„Neuzříš smrti, dokud nespatriš Hospodinova Mesiáše.“ (L 2,26)

Podívej se na lidi kolem sebe: na nakupující, kteří procházejí supermarkety a na poslední chvíli shánějí vánoční dárky, na nadšené fanoušky fotbalu a hokeje, spolupracovníky v zaměstnání. Myslíš si, že jsou šťastní?

Lidé se řítí životem – spěchají od plateb k výplatě, z práce domů a zase znovu – a mnoho z nich cítí vnitřní prázdnotu. Touží po něčem, co by jejich životům dodalo více smyslu a naplnění.

Na rozdíl od Simeona, o kterém čteme ve druhé kapitole Lukáše, mnoho lidí neví, co jim přinese štěstí. Svätý Duch řekl Simeonovi, že nezemře, dokud nevidí zaslíbeného Mesiáše. Když přišel tento mimořádný den a Simeon přišel do chrámu, aby se tam setkal s Ježíšem, naplnil tohoto muže pokoj a spokojenost.

Všude kolem nás jsou lidé, kteří by také mohli mít stejný pokoj a spokojenost, kdyby se mohli setkat s Ježíšem. Když každý den vidíme zástupy lidí, mělo by nám to připomínat, abychom se modlili, aby se Duch svätý dotkl jejich srdcí, aby chtěli vidět Ježíše. Mohou spěchat, ale v jejich srdci je prázdnota, která čeká na naplnění Mesiášem, Ježíšem Kristem. JDB

*Nikdo, jen Ježíš může naplnit,
žádné jiné jméno neznám;
lásku a život a trvalou radost
nacházím v Tobě, Pane Ježíši.*

McGranaham

**V každém srdci je touha, kterou
může naplnit jen Ježíš Kristus.**

DĚLAT VĚCI BOŽÍM ZPŮSOBEM

„Posláni tedy Duchem svatým, odešli Barnabáš a Saul do Seleukie.“ (Sk 13,4)

Znovu a znovu slýcháme o lidech, kteří tvrdí, že dělají věci ve jménu Božím, a přitom se nezdá, že by Mu skutečně sloužili. Jsme například svědky vzniku různých sekt – skupin, ve kterých k sobě charismatický vůdce připoutává lidi pomocí slibů a tvrzení, že má zvláštní poznání Boha.

Abychom odolali podobným svodům, je dobré přemýšlet o pravých Božích cestách. Podívejme se, co napsal jeden čínský křesťan: Bůh požehná:

- to, co sám započal
- ty věci, jejichž úspěch je na Něm závislý
- to, co se dělá podle Jeho vůle
- to, co se činí pro Jeho slávu

Přesně těmito principy se řídila činnost Pavla a Barnabáše na jejich první misijní cestě. Ve 13. kapitole knihy Skutků můžeme vidět, že jejich práci inicioval Bůh (v. 2), že lidé byli na Bohu závislí (v. 3), vše bylo činěno podle Božího slova (v. 5), a Bůh byl oslaven (v. 12).

Kdykoliv přemýšlíme, zda je nějaká činnost, o které slyšíme, dělána s Božím požehnaním, pokusme se použít zmíněné čtyři kroky. Je to ten nejlepší způsob jak se ujistit, že se věci dějí podle Boží, nikoliv lidské vůle.

JDB

*Kdo s láskou slouží Pánu,
chce s pokorou lid vést;
jen tak ponese ovoce
a šíří Jeho zvěst.*

**Jen takového vůdce stojí za to
následovat, který následuje Krista.**

MINULOST, SOUČASNOST, BUDOUCNOST

„Běžím k cíli... Bratří, napodobujte mne.“ (Fp 3,14.17)

Na svém obraze „Alegorie prozíravosti“, zachytil v 16. století benátský malíř Tizian prozíravost jako muže se třemi hlavami. Hlava mládence se dívala směrem k budoucnosti, hlava zralého muže měla před sebou přítomnost a hlava moudrého starého člověka hleděla na minulost. Nad jejich hlavy napsal Tizian latinskou větu: „Na základě příkladu minulosti člověk přítomnosti jedná prozíravě, aby mu v budoucnosti nehrozilo nebezpečí.“

Potřebujeme takovou moudrost, abychom mohli překonat úzkost způsobenou našimi minulými chybami a strach z toho, že je budeme opakovat v budoucnosti – úzkost, která nám brání v tom, abychom se teď mohli naplno radovat ze života.

Pavel byl schopen „zapomenout“, na minulost a očekávat budoucnost (Fp 3,13–14). To neznamená, že měl vymazanou paměť, znamená to, že protože mu Bůh odpustil, Pavel byl osvobozen jak od viny, tak od pýchy, kterou mohl pocítovat kvůli své minulosti. Když denně žil ve společenství s Kristem, mohly mu zkoušky jedině pomoci k tomu, aby byl podobnější svému Spasiteli. Měl jen jedinou touhu, která ho hnala vpřed – poznat lépe Krista.

Když uzavíráme rok 2004, znovu se oddejme Kristu pro rok 2005 a následujme Pavlův příklad. Ježíš nás uschopní k tomu, abychom v přítomnosti žili naplno, když budeme čerpat moudrost z minulosti a budeme se dívat na budoucnost s odvahou. DJD

*Pane, stojím u dveří
tohoto nového, nedotčeného roku;
pomoz mi žít jej celý pro Tebe,
používej si mě tady ke své službě.*

McAllaster

**Nedovol, aby tvoje chmurná minulost
zastínila zářivou budoucnost.**

SCHEMATISMUS BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ V ČR

Výkonný výbor

Předseda:

Vladislav Donát
Křčínova 18, 370 11
České Budějovice
tel: 385 520 723
mobil: 777 338 246
e-mail: vdonat@volny.cz

Tajemník:

Bc Jan Titěra,
Dolákova 529/32, 108 00 Praha 8
tel: 233 541 173
mobil: 607 665 611
e-mail: jan.titera@baptist.cz

Místopředseda:

Vladimír Hejl
Sladkovského 521/38, 530 02 Pardubice
mobil: 737 334 747
e-mail: julka.hejl@tiscali.cz

Členové VV:

Emanuel Opravil
Pražská 72, 566 01 Vysoké Mýto 2
tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz

Mgr.Milan Svoboda
Radvanec 3, 471 52
tel: 487 754 441
e-mail: svoboda.milan@volny.cz

Náhradníci VV:

Vlastimil Malý
Pokratická25/129, 412 01 Litoměřice
mobil: 602 164 305
e-mail: techpor@centrum.cz

Ing. Daniel Kubalík
Ruprechtice 231, Meziměstí 3, 549 81
tel:491 583 136
e-mail: milada.kubalikova@veba.cz

Kancelář Výkonného výboru BJB:

Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
tel, fax, záz: 241 434 256
e-mail:sekretariat@baptist.cz
czechbaptist@iol.cz
info@baptist.cz
výbor@baptist.cz
<http://www.baptist.cz>

Evropská baptistická federace

<http://www.ebf.org>

Světový svaz baptistů

<http://www.bwanet.org>

Sbory Bratrské jednoty baptistů

Aš

Táborská 9, 352 01
tel: 354 525 961
e-mail: bjbas@seznam.cz
kazatel: Alois Boháček, bytem tamtéž
Ne 9.00, 1.Ne v měsíci i v 15.00
Pá 18.30, m: So 17.30

Brno

Smetanova 20, 602 00
tel: 541 213 462
e-mail: bjb.brno@volny.cz
kazatel: Ing Jan Pospíšil
bytem tamtéž, tel: 549 258 403
Ne 9.30, Čt 19.00, m: Po.18.30
stanice:

Křídla u Nového Města na
Moravě 66 (u Evžena Šimka)
tel: 566 616 514
Ne 9.30 (kromě 1. Ne v měsíci)

Hrabětice u Znojma 233,
tel: 515 238 699
(u Obecního úřadu) - Ne 9.00

Blansko 678 01, Sv. Čecha 11
(ateliér) - Ne 9.00, Út 18.00
tel: 516 412 028

Mikulov na Moravě
misijní pracovník: BcTh Radek
Pospíšil, S.Živného 5, 69 201,tel:
519 513 582
e-mail: pospasil.radekc@tiscali.cz
prav.setkání: ul.Růžová 1
(Iposchodí) , Ne 10.00
(mimo 1 neděli),
Út 18.00 studium bible

Broumov

Lidická 230, 550 01
e-mail: milada.kubalikova@veba.cz
statutární zástupce: Ing. Daniel Kubalík
Ruprechtice 231, Meziměstí 3, 549 81
tel: 491 583 136
Ne 10.00, Čt 16.00

Cvikov

Československé armády 34,471 54
tel:487 754 441
mobil:608 963 506
e-mail: svoboda.milan@volny.cz
kazatel: Mgr. Milan Svoboda,
Radvanec 3, 471 52
tel:487 862 227
Ne 9.30, 1.Út 18.00

stanice:

Bрниště 145 - Blahoslav Matys,
tel. 487 850 282
e-mail: martina.matys@raz-dva.cz,
Ne 14.00, m: Út 18.00, Pá 18.00
Nový Bor - Petr Mertin,
tel: 487 723 131, Po 17.30

Mimoň -

kontakt: Vítek Šťastný,
tel: 487 864 518
2. a 4. Ne 16.30 ZUŠ, Čt 20.00

České Budějovice

Krčínova 18, 370 11
tel: 385 520 723
mobil: 777 338 246
e-mail: vdonat@volny.cz
kazatel: Vladislav Donát
tel: 777 338 246
Ne 10.00 - klubovna Kulturního domu
Vltava
Čt 18.30

Děčín

Šikmá 152,Děčín 31 Křešice 407 11
tel: 412 516 662, 412 516 623
e-mail: milos.matys@quick.cz
statutární zástupce:Václav Haspra
tel:723 519 694
Ne 9.30, Čt 17.00, Pá 18.00 mládež
stanice:

Jílové u Děčína

misionář Jan Zavřel
Teplická142, 40 701 Martiněves,
tel: 412 550 194
e-mail: zavrel@space.cz
Ne 9.30

Cheb I

Libušina 4, 350 02
tel: 354 431 692
e-mail: bjbch@laicz.com
kazatel: Milan Kern, bytem tamtéž
Ne 9.00, 18.00 (v zimě 15.00),
Pá 19.00, m: So 18.00

stanice:

Tři Sekery (modlitebna ČCE)

2. a 4. Ne 15.00
Libá u Chebu, V údolí
1.a 3. Ne 14.30
u s.Břeňové Údolní 7
příležitostně v modlitebně BJB

Cheb II

shromáždění: Penzion, Mírová 6
sídlo sboru: Blanická 26, 350 02
e-mail: bjb2cheb@iol.cz
statutární zástupce: Petr Sauer
Osvobození 58, 350 02 Cheb,
tel: 354 436 041
Ne 9.30

Jablonec nad Nisou

Máchova 39b, 466 01
kazatel: Daniel Kuc,bytem tamtéž
tel: 483 710 139
mobil: 776 345 357
e-mail: daniel .kuc@volny.cz
Ne 9.30, St 18.00, m: So 15.00

Karlovy Vary

Závodu míru 112, 360 17

tel, fax: 353 565 095
e-mail: bjbkv@volny.cz
kazatel: Ivo Šrajbr, bytem tamtéž,
tel.: 353 561 025
Ne 9.30, St 18.30, m: So: 18.00

Kraslice

Fučíkova 1639,358 01
kazatel: Luděk Šíp
statutární zástupce: Ing Tomáš Pacovský
tel: 352 686 629
mobil: 603 726 318
e-mail: bjb.kraslice@volny.cz
Ne 10.00 , St 18.00

Kroměříž

Moravcova 430/16, 767 01
tel: 573 337 812
mobil: 603 370 009
e-mail: pegrassi@wo.cz
kromeriz@baptist.cz
kazatel: Martin Hejl, bytem tamtéž
Ne 9.00, Čt 18.00, m: So 18.00

Liberec

Malé nám. 7, 460 01
kazatel: Mgr Petr Červinský, Růžová 9,
460 01 Liberec,
tel: 485 108 233
e-mail: petr.cervinsky@insky.cz
Ne 9.30, Čt 18.00, m: Ne 16.00
(spolu s jabloneckou mládeží)

Litoměřice

modlitebna: Žižkova 3/2039, 412 01
(červený kostel v Jiráskových sadech)
tel: 416 732 2 67
fax: 416 731 101
e-mail: bjbldm@tiscali.cz
kazatel: Ing. Jaroslav Poloha,
Pražská 104, 411 55 Terezín,
tel: 606 326 863
Ne 9.30 a 17.30, Čt 18.30,
m: So 17.30

stanice:

Roudnice nad Labem,
Houskova 2688, 413 01
ing. Alois Švehla,

tel: 416 841 652
St 17.00
Velký Hubenov 69,
411 62 Sukorady
Vladislav Černý
Po 16.00

Lovosice

Dlouhá 84, 410 02,
tel: 416 535 096
e-mail: bjb.lovosice@centrum.cz
kazatel: Jan Výchopen, Hluboká 779/11
mobil: 605 419 474
Ne 9.30, Čt 18.30,
m: Pá 19.00, So 17.00

Olomouc

shromáždění: Teplotechna inženýring a.s.
Legionářská 8
sídlu sboru (adresa): Blažejské náměstí 9,
779 00
tel:585 570 495-kancelář
kazatel: Ing. Pavel Coufal,
Jílová 5/byt č. 45, 779 00,
tel:585 414 113
mobil: 603 473 405
e-mail: bjb.olomouc@tiscali.cz
Ne 9.30 Teplotechna,
Út 18.30 VOŠSaT Dorkas, Blažejské
náměstí, m: Po 17.00

Ostrava

Závoří 101/32, 700 30
tel: 595 783 296
e-mail: bjb.ostrava@volny.cz
<http://www.volny.cz/bjb.ostrava>
kazatel: Mgr. Erik Poloha, bytem tamtéž
mobil 776 018 339
Ne 9.00 a 18.00, St 18.00 biblická,
St 17.00 modlitebni

stanice:

Krnov, Albrechtická (kostel ČCE)
Ne 14.00

Pardubice

Sladkovského 521/38, 530 02
tel: 466 615 836
mobil: 737 334 747
e-mail: julka.hejllova@tiscali.cz

kazatel: Vladimír Hejl, bytem tamtéž
Ne 9.00, Čt 19.00, m: Pá 18.00

stanice:

Holice, Hradecká (modlitebna ČCE)

1. a 3. Ne 15.30, St 18.30

Horní Jelení (modlitebna ČCE)

2. Ne 10.00, 4. Ne 15.30,

Út 18.30

Praha 3

Vinohradská 68, 130 00

tel: 224 254 646

e-mail: praha3@baptist.cz

kazatel: Ing. Miloš Solc, bytem tamtéž

Ne 10.00, Út 18.00, Čt 18.30,

m: Pá 18.00

stanice:

Bělá pod Bezdězem,

Masarykovo nám. 85, 294 21

tel: 326 702 516

Ne 15.00

Obchod s křesťanskou literaturou

tel: 224 255 285

L.Procházková

Praha 4

Na Topolce 14, 140 00

tel: 241 432 678

e-mail: ladya@volny.cz

kazatel: Mgr. Ladislav Mečkovský,

bytem tamtéž

Ne 10.00, St 18.00

Praha 6

Sarka Valley Community Church

Nad Habrovkou 3, Jenerálka, 164 00,

tel : 296 392 311, fax: 296 392 370

e-mail: svcc@svcc.cz

kazatel Revd Keith G Jones

Ne 10.45

Sokolov

Brněnská 486, 356 01,

tel: 352 601 649

e-mail: bjb.so@volny.cz

kazatel: Michal Jílek

Hory 73,357 07 Oloví

tel:352 673 611

Ne 9.30, Čt 18.30, m: Pá 17.00

Oloví, Hory 73, Út 16.30

Suchdol nad Odrou

Malá Strana 40,742 01

kazatel: Tomáš Mrázek, Dis

bytem tamtéž

tel: 556 736 429, správce 556 736 793

e-mail: bjb.suchdol@wo.cz

Ne 10.00, Út 18.30, m: So 18.00

Šumperk

Štefánikova 10, 787 01,

e-mail: mjersak@seznam.cz

kazatel: Miroslav Jersák,

788 13 Vikýřovice 190,

tel: 583 224 836

Ne 9.30, Čt 19.00 květen-srpen

září-duben 18.00

Teplá

Havlíčková 42, 364 61

kazatel: Jaroslav Pospíšil, bytem tamtéž

tel: 353 392 210

e-mail: bjb.tepla@tiscali.cz

Ne 9.00, Út 18.30, m: So 18.00

stanice:

Pačín 12, okr. Tachov - Ne 10.00

Těchlovice u Stříbra 29

1.a 3. Ne 17.00

Stříbro (modlitebna ČCE)

2.a 4. Pá 18.00 (září - červen)

Konstantinovy Lázně 166

1. a 3. Pá 18.00 (říjen-duben)

Planá u Mar. Lázní

Kulturní středisko

2.a 4. St září - červen 18.00

Teplice

Chelčického 7, 415 01,

neobsazeno

písemný styk: Petr Bútora,

Bílka 8, 417 63 Žalany

tel: 417 872 467

Ne 9.30

stanice:

Lom u Mostu, Fr. Veselého 607/8

2.a 4. Ne 14.30

Uherské Hradiště

Blahoslavova 419
(modlitebna ČCE) 686 01
tel: 577 218 557
mobil: 602 196 696
e-mail: bjbuh@atlas.cz
kazatel: Pavel Novosad Dis
bytem: Průmyslová 901
686 01 Uherské Hradiště
Ne 14.00, Pá 17.30 modlitební

Vikyřovice

č. 272, 788 13,
tel: 583 211 443
e-mail: bjbvikyrovice@seznam.cz
<http://www.baptist.cz/vikyrovice>
kazatel: Nicolae Lica, bytem tamtéž
Ne 9.30 a 19.00 v létě, 18.30 v zimě
m: So 17.30

Vsetín

Rokytnice 273, 755 01,
tel: 571 417 886
e-mail: bjbvsetin@volny.cz
správce sboru: Ing Jaromír Zubík,
Zdenka Fibicha 1203,
757 01 Valašské Meziříčí,
tel: 571 613 971
Ne 9.30, 18.00, St 17.45, m: So 17.30

stanice:

Valašské Meziříčí, Karasova 2
Ne 9.30, (mimo 2. Ne) Čt 18.00

Vysoké Mýto

Pražská 72, 566 01,
tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz
kazatel: Emanuel Opravil, bytem tamtéž
tel: 465 483 060
Ne 9.30 a 20.00 v létě, 19.00 v zimě,
Út 18.00, m: Pá 18.30

stanice:

Pustá Rybná 62, 572 01 Polička
správce: Antonín Fajmon ml.
Pustá Rybná 68
tel: 461 746 580
Ne 10.00, Čt 19.00 v létě,
18.00 v zimě

Hradec Králové

misionář-Harold Johnson
Jana Černého 394, 503 41
tel: 495 214 640
mobil: 721 485 169
e-mail: hjonson@imb.org

Zlín

Hluboká 1343/27, 760 01,
tel: 577 435 545
e-mail: bjbzlin@iol.cz
administrátor: Bc Jan Titěra
bytem Dolákova 529/32,
108 00 Praha 8
Ne 8.15 a 10.15, St 19.00,
m: Pá 18.00

Žatec

Lva Tolstého 1249, 438 01,
tel: 415 740 451
e-mail: bjbzatec@wo.cz
<http://www.hyperlink.cz/bjbzatec>.
Kazatel: Ing. Dobroslav Stehlík
bytem tamtéž
Ne 9.30 a 18.00, Po 18.00, St 18.00,
m: So 18.00

stanice:

Kadaň, Švermova 569
(modlitebna CČSH) - Ne 14.00,
Út 17.00

Chomutov, Na Příkopech 5
(modlitebna CB) - 1. Ne 14.30

Vyšší odborná škola sociální a teologická - Dorkas

Blažejské náměstí 9, 772 00 Olomouc,
tel: 585 225 728, 585 228 921
fax: 585 227 508,
sekretariát 585 208 813
ředitel 585 208 812
e-mail: vosst@vosst.cz
<http://www.vosst.cz>
ředitel: Mgr. Petr Hlaváček, Kischova 2,
779 00 Olomouc,
tel: 585 431 429
e-mail: hlavacek.petr@seznam.cz

Dálkový teologický seminář

vedoucí: Ing. Pavel Coufal
Jílová 5/byt č.45,779 00 Olomouc
tel. kancelář: 585 570 495
mobil: 603 473 405

Institut TCM International, Heiligenkreuz, Rakousko

kontakt: Ing. Pavel Coufal,
Jílová 5/byt č. 45
779 00 Olomouc
tel. kancelář: 585 570 495
mobil: 603 473 405

Mezinárodní teologický baptistický seminář

Nad Habrovkou 3, Jenerálka,
164 00 Praha 6,
tel: 296 392 311,
fax: 296 392 313
e-mail: ibts@ibts.cz
Rektor: Revd Keith G. Jones

Odbory Bratrské jednoty baptistů

Odbor sester:

předsedkyně: Ing. Věra Černíková
bytem: Lesní 14, 350 02, Cheb
tel: 354 435 462
mobil: 737 281 015
e-mail: vv.f@tiscali.cz

Odbor pro práci s dětmi

vedoucí Emanuel Opravil
bytem Pražská 72, 566 01 Vysoké Mýto
tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz

Odbor mládeže:

vedoucí Petr Coufal,
bytem Frágnerova 2,
779 00 Olomouc 9,
tel: 585 414 572
mobil: 605 856 333
e-mail: petr.coufal@quick.cz
<http://www.mladej.net>

Misijní odbor:

zástupce pro EBM : Mgr. Milan
Svoboda, Radvanec 3, 471 52
tel:487 862 227
mobil:608 963 506
e-mail: svoboda.milan@volny.cz
tajemník: BcTh Radek Pospíšil
S. Živného 5, 692 01, Mikulov
tel: 519 513 582
e-mail: Pospisil.radeko@tiscali.cz

Diakonie Bratrské jednoty baptistů

Archa České Budějovice

občanské sdružení se sídlem
Labská 3, 370 11, České Budějovice
předseda: Bc Jan Titěra,
bytem Dolákova 529/32, 108 000,
Praha 8
tel: 607 665 611
zařízení: volnočasové aktivity pro děti
a mládež
klubovna Kulturního domu Vltava
vedoucí: Ing Dalibor Novák
Labská 3, 370 11 České Budějovice
tel: 604 449 384

Bethel

občanské sdružení se sídlem
Pražská 14/992, 412 01 Litoměřice
předseda: Mgr. Robert Krejčí
bytem tamtéž, tel: 416 733 074
e-mail: dkpbethel@telecom.cz

zařízení: Dům křesťanské pomoci
ředitel: Mgr. Robert Krejčí
tel: 416 733 074
fax: 416 731 101

zařízení: Dům na půli cesty
vedoucí: Mgr. Jan Kožešník
tel:416 731 101
e-mail: dpc.ltm@seznam.cz

Alfa - volnočasové centrum

křesťanský klub Ucho, kavárna, denní
centrum, kulturní akce

Progres

- vzdělávání, rekvalifikace, resocializace

Probační a mediační programy

kontakt: Mgr Robert Krejčí

Dětská zahrada

občanské sdružení se sídlem
čsl. armády 34, 471 54, Cvikov
vedoucí: Kateřina Fialová
čsl.armády 118, 471 54, Cvikov
tel: 487 751 715
zařízení: Mateřské centrum - Ovečka
maňáskový klub
klub pro dorost a mládež

Mosty

občanské sdružení se sídlem
Osvobození 58, 350 02 Cheb
předsedkyně: MUDr. Marta Sauerová,
tel: 354 436 041
<http://mosty.granosalis.cz>
zařízení: Klub mladých Genesis
vedoucí: Štěpán Křivánek,
tel/fax: 354 433 447,
mobil: 602 492 784
e-mail: krivanek@mm-bwf.cz

přednášková činnost na školách
vedoucí: Petr Sauer, tel. 354 436 041
e-mail: mosty@granosalis.cz

Granosalis:

internetový projekt : www.granosalis.cz

Pro Vás

občanské sdružení pro práci s mládeží
se sídlem Blažejské náměstí 9,
772 00 Olomouc
předseda: Ing Pavel Coufal,
bytem Jilová 5/byt č.45,
779 00 Olomouc,
tel: 585 570 495, 603 473 405
e-mail : pro.vas@quick.cz

zařízení: Klub Zóna (práce s mládeží),
Střední novosadská 48,779 00 Olomouc
vedoucí: Petra Geislerová,
tel: 737 190 813

Slunce svítí pro každého

občanské sdružení se sídlem Pražská 72,
566 01 Vysoké Mýto 2
předseda: Emanuel Opravil,
bytem tamtéž, tel: 465 421 207
e-mail: vysoke.myto@baptist.cz
zařízení: práce s romskými dětmi
vedoucí: Ivana Opravilová,
tel: 465 421 207

Unie Kompas

občanské sdružení se sídlem
Pod stráněmi 2505, 760 01 Zlín
předseda: Bc Jan Titěra
tel: 577 435 428, tel/fax:577 011 948
ředitelka Mgr Martina Stavjaníková
ekonom-účetní Pavla Titěrová Dis
tel: 577 434 428
zařízení: T klub nízkoprahové centrum
pro děti a mládež
vedoucí: Lucie Baštecká Dis

Středisko pro děti 10-15 let

Pod Stráněmi 2505, 760 01 Zlín
tel: 577 011 947

Středisko pro mládež 15-18 let

Divadelní 6, 760 01 Zlín
tel: 732 484 935

Archa - práce na školách

vedoucí Martin Stavjaník
tel: 577 011 946

Logos- psychologická poradna pro děti a dospívající

poradenský psycholog:
Mgr. Andrea Novosadová
tel: 577 011 947, 736 148 996

Útočiště

občanské sdružení se sídlem
Brněnská 486, 356 01 Sokolov,
tel: 352 601 649
e-mail: utociste@volny.cz

zařízení: Dům křesťanské pomoci
Útočiště - Hory 73, 357 07 Oloví,
tel: 352 673 235

ředitel: Antonín Srb,
tel: 352 624 455
e-mail: utociste@volny.cz

zařízení: Víceúčelové sociální centrum
Útočiště Mírové nám. 39,
357 35 Chodov
ředitel: Antonín Srb
tel: 352 667 227
e-mail: mc.chodov@volny.cz

Vězeňská duchovenská služba

vězeňský kaplan Luděk Šíp,
věznice Kynšperk ,Zlatá 52,
357 51 Kynšperk nad Ohří
e-mail: sipl@volny.cz
tel: 352 306 111, fax: 352 306 598
mobil: 608 116 717

Služba neslyšícím

Vedoucí: Dr. Mark a Vesta Sauter,
bytem Vlkova 16, 130 00, Praha 3
tel: 222 721 612, fax: 222 721 613
e-mail: msauter@attglobal.cz

Rozsieváč

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov na
Slovensku

Redakce a administrace:

Bratská jednota baptistov, Rada v SR,
Súľovská 2, 821 05 Bratislava
tel/fax: 00421 2 / 43 42 11 45,
e-mail: bjb@stonline.sk

Zpravodaj

Vydává Výkonný výbor Bratrské jednoty
baptistů v ČR
Redakce a administrace:
Mgr.Erik Poloha bytem:
Závoří 101/32,700 30
tel:595 783 296, mobil: 776 018 339
e-mail: bjb.ostrava@volny.cz
Daniel Kuc
tel: 483 710 139
e-mail: daniel.kuc@volny.cz

Kazatelé v důchodu

František Hruza

Lovošská E 12, 410 02 Lovosice

Karel Kuc

Brniště 25, 471 29

Richard Novák

Pionýrská 363,
550 01 Broumov - Spořilov

Rudolf Petr

Plzeňská 1122/7,
700 30 Ostrava - Hrabůvka

ThMgr. Vlastimil Pospíšil

Kozi 12, 602 00 Brno

Daniel Průša

M. Fialy 3, 700 30 Ostrava - Dubina

Miloš Šolc st

Chorvatská 12, 101 00 Praha 10

Jiří Šperl

Sázavská 13, 460 10 Liberec 3

Vdovy po kazatelích

Jersáková Alma - Suchdol nad Odrou
Kolaříková Lydie - Aš
Křivánková Alžběta - Cheb
Legierská Anna - Teplá
Pallová Marta - Vsetín
Procházková Libuše - Praha
Švecová Alena - Praha
Titěrová Eva - Brno
Tučková Lydie - Šumperk
Kubalíková Jiřina - Teplice

SCHEMATIZMUS ZBOROV BRATSKEJ JEDNOTY BAPTISTOV V SLOVENSKEJ REPUBLIKE 2004

Kancelária Rady BJB:

Súľovská 2
821 05 Bratislava
tel., fax: 02 / 43 42 11 45
e-mail: bjb@stonline.sk

CIRKEVNÉ ZBORY:

BANSKÁ BYSTRICA

974 00, Horná Strieborná 3
tel.: 048 / 41 53 196
N 10,00 a 17,00, Št 18,00
Kazateľ: Mgr. Dalibor Smolník (1966)
Bernolákova 13,
974 00 Banská Bystrica
tel.: 048 / 41 04 829
e-mail: ledsmolnik@orangemail.sk

BANSKÁ ŠTIAVNICA

Strieborná ulica
969 00 Banská Štiavnica
N 10,30, St 18,30
Kazateľ: Mgr. Miroslav Mišinec
Dukelských hrdinov 8/3
965 01 Žiarnad Hronov
tel.: 045 / 67 32 776
e-mail: misinec@nexta.sk

BERNOLÁKOVO

900 27, Poštová 101
tel.: 02 / 45 99 42 72
N 9,00 a 18,00 (15,00),
St 19,00, Pi 19,30 (mládež)
Vedúci zboru: Tibor Demeter
Volky 41, 9000 44 Tomášov
tel.: 02 / 45 95 86 85

Stanice:

Čataj

u rodiny Bodiovej, 900 83 Čataj
N 10,00 a 14,00
Jelka, Hlavná 508, ses. Mrázová,
925 23 Jelka
N 10,00 a 14,00

BRATISLAVA I

Modlitebňa Palisády 27/A
N 9,00 a 18,00, Š 19,00,
So 18,00 (mládež)
Kazateľ: Mgr. RNDr. Ján Szöllös CSc.
(1965)
Kancelária zboru
Zrúnskeho 2, 811 03 Bratislava
tel.: 02 / 54 41 67 79, 0903 226 753
e-mail: bjbpalisady@mail.viapvt.sk

Stanice:

Chvojnica

906 06 Vrbovce
N 10,00
Vladimír Rizek,
906 04 Častkov
tel.: 034 / 65 11 355

BRATISLAVA II

821 06 Podunajské Biskupice
Nákovná 34
tel.: 02 / 45 24 87 68
N 9,00 a 18,00, St 18,00
Kazateľ: Mgr. Stanislav Baláž (1970)
Bebravská 24, 821 07 Bratislava
tel.: 02 / 45 52 57 34, 0904 431 401
e-mail: stabado@yahoo.com

BRATISLAVA III – zbor VIERA

Blumentálska 7, 811 07 Bratislava
tel.: 02 / 55 56 83 70
e-mail: bjbviera@internet.sk
Zhromaždenia v budove PedF UK,
N 9,00
Kazateľ: Mgr. Michal Kevický (1975)
Markova 13, 851 01 Bratislava
tel.: 02 / 63 82 58 04, 0907 790 317
e-mail: michalkevicky@copp.sk

KLENOVEC

980 55, ul. SNP 122
N 9,30 a 14,00, Š 19,00 (18,00)
Zast. kazateľ: Ing. Peter Makovini (1951)
tel.: 047 / 56 24 322
e-mail: sramoivo@stonline.sk

Stanice:**Rimavská Píla**

980 61 Rimavská Píla 92
N 10,00 a 14,00, Pi 18,00
Ing. Ivan Kriška, Muránska 528,
980 61 Tisovec

Rimavská Sobota

v zb. dome Evanj. cirkvi
Cukrovarská ul. 39
979 01 Rimavská Sobota
N 9,00, St 17,00
Ján Sartoris, Jarná 6,
979 01 Rimavská Sobota,
tel.: 047 / 56 32 711

KOMÁRNO

945 01, Biskupa Királyja 13
N 10,30 a 17,00 (16,00), U 18,00,
St 19,00 (18,00), So 18,00
Kazateľ: Mgr. Igor Čonka
Komensého 36/15, 945 01 Komárno
tel.: 035 / 77 13 138

Stanice:**Marcelová**

N 9,00 a 18,00 (17,00)
Št 19,00 (18,00)
Žolt Lehotkay,
946 32 Marcelová
tel.: 035 / 77 98 961

KOŠICE

040 01, Slovenskej jednoty 16
055 / 63 25 618
N 9,30 a 18,30,
Št 18,30, So 18,30
Kazateľ: Mgr. Michal Lapčák (1971)
Slovenskej jednoty 16, 040 01 Košice 1
tel.: 0908 266 118,
e-mail: lapcakm@orangemail.sk

Stanice:**Vranov** nad Topľou

Nemocničná 6
2. N 10,00 a 14,30, 4.
Viera Praženicová,
Sídliisko I/987,
093 01 Vranov nad Topľou

Čierna nad Tisou

príležitostne, Štefan Tóth,
076 43 Čierna, č. d. 98,

tel.: 056 / 63 50 540

Prešov

ul. ČSA č. 29 – stredisko Centrál,
Prešov
N 10,00, Po 18,00
Peter Smolník,
Ku Surdoku 45, 080 01 Prešov
tel.: 051 / 77 12 683

LEVICE

Sládkovičova 20, 934 01 Levice
N 9,30, Pi 18,00
Kazateľ: Milan Piš,
Zd. Nejedlého 49, 934 01 Levice,
e-mail: mpis@stonline.sk
tel.: 036 / 63 15 890

Stanica:**Uhrovec**

Partizánska 20, 957 04 Uhrovec
Príležitostne
Lubomír Dodek,
Hronského 1328/11,
957 01 Bánovce nad Bebravou
tel.: 038 / 76 09107

LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ

031 01, ul. 1. mája 73
tel. 044 / 55 22 152
N 10,00, St 18,00
Kazateľ: Ing. Dušan Uhrin (1958)
mobil 0907 280 668
e-mail: uhrin@nr.psg.sk

Stanice:**Vážec**, ul. Široká 904

N 10,00, Št 19,00 (18,00)
Juraj Sendecký
Vernárska 368, 039 61 Vážec,
tel.: 044 / 52 94 155

Liptovský Hrádok

Mestský úrad Liptovský Hrádok
N 8,45
Daniel Hýsek,
032 42 Pribylina 102,
tel.: 044 / 52 93 266

Diaspory:**Svätý kríž**

Št 19,00
tel.: 044 / 55 92 555

LUČENEC

984 01, Sokolská 12
N 9,00 a 15,30, Št 18,30, So 18,00
Kazateľ: Mgr. Tomáš Kriška (1962)
tel., fax: 047 / 43 32 265,
0903 205 851
e-mail: kriska@in.slovanet.sk

Stanice:

Panické Dravce

N 9,30 a 14,00 (13,30), St 19,00
(18,00)
Stelian Stanciu,
Panické Dravce 243
985 32 Velká nad Iplom,
tel.: 047 / 43 74 476

Veľký Krtíš

990 01 Škultétyho 35,
N 16,00
Jozef Fukáč, Dolinská 35,
992 01 Modrý Kameň,
tel.: 047 / 48 70 487
mobil: 0905 210 176

MILOSLAVOV

č. d. 246, 900 42 Dunajská Lužná
N 9,15 a 18,45 (17,00),
St 18,45, Pi 18,30
tel.: 02 / 45 98 72 72
Vedúci zboru: Vladimír Malý
Miloslavov 110,
900 42 Dunajská Lužná

Diaspory:

Kvetoslavov

U 18,00
Ludovít Poloha,
930 41 Kvetoslavov 169,
tel.: 031 / 56 25 149

NESVADY

Nová ul. 35, 946 51 Nesvady
N 10,00 a 18,00
U 19,00 (18,00), Š 19,00 (18,00)
Kazateľ: Mgr. Darko Kráľjik (1965)
e-mail: bjbnsv@stonline.sk
Nám. Slobody 2,
946 51 Nesvady
tel.: 035 / 76 92 203

Stanice:

Hurbanovo

Novozámocká 58,
947 03 Hurbanovo - Bohatá
N 9,00 a 17,00, St 19,00 (18,00)
Miroslav Nagy, Záhradnícka 61,
947 01 Hurbanovo,
tel.: 035 / 76 03 189

Nové Zámky

modlitebňa CASD,
Dostojevského ul.,
940 55 Nové Zámky
N 9,00
MUDr. Michal Barkóczi,
Andovská 70,
940 53 Nové Zámky,
tel.: 035 / 64 30 110

Diaspory:

Svodín

N 15,00 – 2x v mesiaci
Štefan Krkoš,
943 54 Svodín č.d. 108,
tel.: 036 / 75 94 139

POPRADEK

Jahodná 5,
058 01 Poprad - Veľká
Tel.: 052 / 77 68 654
N 10,00 a 18,00,
U 18,15,
Pi 18,00 (mládež)
Kazateľ: Tomáš Valchář (1963)
mobil: 0905 432 052
e-mail: bjbpp@stonline.sk

Stanice:

Batizovce

Hlavná ul., 059 35 Batizovce
N 10,00 a 14,00, Ut 16,45
Štefan Žugec, Štúrova 101,
059 35 Batizovce,
tel.: 052 / 77 58 239

Štôla

059 37 Štôla č. d. 71
N 10,00 a 14,00 striedavo

Mengusovce-Štôla

Mengusovce
059 36 Mengusovce
St 18,30
N 10,00 a 14,00, striedavo

Mengusovce-Štôla

Ladislav Schabjuk, Celina 48,
059 36 Mengusovce,
tel.: 052 / 77 30 891

REVÚCKA LEHOTA

Revúcka Lehota, 049 18 Lubeník
N 9,30, U 18,30, Pi 18,30
Kazateľ: Mgr. Dalibor Perašin (1972)
Mokrá Lúka 193, Revúcka
tel.: 058 / 44 21 953
e-mail: dperasin@orangemail.sk
0905 346 062
Starší zboru: Milan Hrivňák
Jilemnického 79/4, 050 01 Revúcka
tel.: 058 / 44 31 748

Stanice:

Jelšava

N 9,30
(v zimnom období v R.Lehote)

Muránska Dlhá Lúka

N 9,40, S 19,00 (18,00)
Rastislav Ďurej, č. d. 132,
049 19 Muránska Dlhá Lúka
tel.: 058 / 44 26 610
mobil 0907 964 642
e-mail: durejr@post.sk

Rožňava - Čučma

048 01 Rožňava - Čučma, č.d. 32
N 9,00, St 19,00 (18,00),
So 19,00 (18,00)
A. Szöllös, 048 01 Rožňava - Čučma,
č.d. 32, tel.: 058 / 73 45 883

RUŽOMBEROK

034 01, A. Bernoláka 18
N 10,00, U 18,00
tel.: 044 / 43 22 540
fax: 044 / 43 25 018
e-mail: bjbrbk@naex.sk
Kazateľ: Mgr. Tomáš Kohút (1975)

Svätý Peter

Široká 6, 946 57 Svätý Peter
N 9,30 a 14,00, St 19,00 (18,00)
Kazateľ: Valentín Dóczé, (1961)
946 57 Svätý Peter, Malá 3,
tel.: 035 / 76 85 142
e-mail: docze_balint@nextra.sk

Stanice:

Neded

N 9,30 a 14,30, Ut 18,00 (17,00),
Št 18,00 (17,00)
Karol Pálincáš,
Baláta 69, 925 85 Neded
tel.: 031 / 77 94 955

Štúrovo

Ut 17,00, J. Kráľa 4, Štúrovo
tel.: 036 / 75 23 621
Július Geleta,
J. Kráľa 4, 943 01 Štúrovo

Kolárovo

Centr. voľného času,
P 18,00
946 03 Kolárovo

Príbeta

Ne 18,00
Ján Hadnadák, tel.: 035 / 76 93 532

TEKOVSKÉ LUŽANY

935 41, ul. SNP 180
N 9,00 a 14,00,
Št 19,00 (18,00)
Vedúci zboru: Ivan Tóth Družstevná 88
Tel.: 0907 781 641
e-mail: zolikaty@post.com

Stanica:

Nová Vieska

Nová Vieska č. 255
N 9,30, 15,00
Peter Libárik,
943 41 Nová Vieska, č. 255
tel.: 036 / 75 93 158

Diaspory:

Žiar nad Hronom

príležitostne
Ladislav Rausz, ČSA 50/12,
965 01 Žiar nad Hronom

VAVRIŠOVO

Vavrišovo č. 123
N 9,00, Pi 19,00 (18,00)
Kazateľ: Mgr. Július Stupka (1941)
tel.: 044 / 52 71 084

Rada Bratskej jednoty baptistov v Slovenskej republike

Predseda

Tomáš Valchář (1963)
Jahodná ul. 5,
058 01 Poprad - Veľká
tel.: 052 / 77 68 654, 0905 432 052
e-mail: bjbpp@max.sknet.sk

Podpredseda

Mgr. Albín Masarik (1959)
Kordická 216, 976 34 Tajov
tel/fax: 048 / 41 97 241
0905 933 989
e-mail: amasarik@pdf.umb.sk

Tajomník

PhDr. Jozef Kulačík
Černyševského 9, 851 01 Bratislava,
tel.: 02 / 62 24 81 75,
mobil: 0903 614 357
e-mail: kulacik@stonline.sk

Člen Rady za západnú oblasť

Pavel Kopčok,
Miloslavov 7, 900 42 Dunajská Lužná
tel.: 02 / 45 98 72 03
mobil: 0905 752 590
e-mail: kopcok@nexta.sk

Člen Rady za južnú oblasť

Milan Píš
Z. Nejedého 49, 934 01 Levice
tel: 036 / 63 15 890
e-mail: mpis@stonline.sk

Člen Rady za strednú oblasť

Ing. Peter Makovíni,
Hurbanova 6, 979 01 Rimavská Sobota
tel.: 047 / 56 24 322

Člen Rady za severovýchodnú oblasť

Dušan Uhron
1. Mája 73
031 01 Liptovský Mikuláš
tel.: 044 / 55 22 152
mobil: 0907 280 668

Iné

Účelové zariadenie BJB - Domov

Jána Amosa Komenského

Račkova dolina, 032 42 Pribylina
Správca: Ing. Anna Trnavská
tel., fax: 044 / 52 93 292,
0903 501 852
e-mail: rackova@mail. viapvt.sk

Redakčná rada ROZSIEVAČ

šéfredaktor: Mgr. Vladimír Dvořák
Kraskova 4, 831 02 Bratislava
tel.: 02 / 44 25 17 73,
e.mail: rozsevac@pobox.sk
e.mail: rozsevac@pobox.sk

JAS

Duchovný vedúci: Mgr. Tomáš Kohút
Dirigent: Branislav Král
Manažér: Robert Pokorný
mobil: 0903 945 871
e-mail: robert.pokorny@naex.sk